

Barbara Bened

*O pasiune de-a bun
o dragoste*

Lui Vickie Bashor, Maryann O'Brien și Angie Ray pentru toate sfaturile și încurajările, Elitei literare – Dorsey" Kelley" Adams, June O'Connell, Win" Witton" Smith și Maralys Wills pentru că m-au încurajat. Și lui Scott „pentru că a fost întotdeauna lângă mine.

Titlul în original

ATASTE OF HEAVEN

Barbara Benedict

În căutarea fericirii

Întâlniri la miezul nopții

— Dar e adevărat, continuă Drew apropiindu-se. Ochii săi albaștri străluceau ca oțelul. Probabil nu poți să-ți amintești. Tu și amnezia ta închipuită!

Se opri, ținându-o cu privirea. Speriată, Monica își simți corpul înțepenit și inima bătându-i cu putere.

— Nu e închipuită! Reuși cu greu să-i răspundă.

Drew o copleșea, era atât de înalt... Era irezistibil.

— Nu? Atunci cum poți uita că fiul tău are coșmaruri ori de câte ori te visează?

Monica își clătină capul speriată, nefericită, dorindu-și să fugă, sperând în același timp că o va săruta.

— De unde știi ce am făcut aici, în cameră? Drew se apropie mai mult, apucându-i cu furie mâinile. Monique, acum câteva secunde, te-am auzit râzând, ți-am văzut privirea!

Ea simți că se sufocă. Trupul ei firav și nesigur dorea să fie condus încet, înapoi la masă. «Ia-mă!» repeta în gând. «Acum!»

— Tu și trucurile tale blestемate, șopti Drew apropiind-o de pieptul lui. Ai venit aici ca să mă seduci? Sperai să găsești pe altcineva?

— Nu, murmură Monica, cu vocea epuizată de emoție.

Ochii lui o fixau, căutându-i privirea, tot așa cum buzele i-ar fi căutat gura să o sărute. Era atât de aproape încât Monica îi putea simți căldura trupului, îi putea auzi bătăile inimii, în același ritm nebunesc, accelerat.

Sărutul electrizant ce urmă îi provocă un fior de plăcere, o descărcare bruscă, revărsată și răspândită iute în tot corpul. Simți o

dorință atât de puternică încât își înfipse degetele în părul lui Drew, trăgându-l mai aproape.

Monique

Monique Antoinette de Vereaux. Într-o bună zi, numele meu va fi pomenit în toate saloanele elegante din New Orleans.

De fapt, banala ocupație de a scrie zilnic într-un jurnal nu-mi place deloc, dar simt că dacă nu aștern o parte din frământările mele pe hârtie, nu voi rezista. Trebuie să scriu ce vreau, ce visez și ce urmează să fac.

Cum aș putea oare să le vorbesc părinților mei despre viitorul pe care îl visez? Ei se așteaptă, cu siguranță, ca eu să-i însoțesc acasă, la sfârșitul acestei luni, pentru a mă mărita cu un vecin bătrân și plicticos și pentru a le oferi ceea ce își doresc cel mai mult: o mulțime de nepoți care să se zbenguie prin palatele onorabilei familii de Vereaux.

A îmbătrâni la plantația lor de trestie de zahăr, atât de izolată de lumea înconjurătoare, nu făcea însă parte din planurile mele. Acest lucru trebuia neapărat cunoscut de părinții mei. Nu mă pot mulțumi cu ceea ce îmi doresc ei. Am nevoie de petreceri, de baluri și serbări. Vreau să fiu admirată. Vreau să trăiesc, vreau să iubesc și să fiu iubită. Vreau să văd lumea.

Nu înțeleg de ce ai mei părinți sunt împotriva. Îmi reproșează că sunt prea tânără și prea frumoasă, prea naivă pentru a-mi purta singură de grijă. Nu mai sunt o fetiță drăgălașă. Sunt femeie. Și o femeie are nevoie de un bărbat lângă ea. Tata își dă toată silința. Dar pentru mine nu e destul.

Am nevoie de un bărbat pentru a găsi cheia succesului. Și îmi e la fel de clar că tata nu este singurul bărbat din lume. El nu-mi putea oferi ceea ce îmi doream, de ce nu aș fi căutat pe altcineva?

Toate aceste gânduri le-am împărtășit noii mele prietene, Sarah Jane Hawkins. «Dacă vreau să mă simt protejată, i-am spus sperând să o șochez, ar trebui să devin amanta cuiva.»

Și totuși, nu sunt atât de sigură că aș putea risca bunăstarea mea viitoare legând-o de capriciile unui bărbat oarecare. Cu siguranță, când ar afla, tata s-ar înfuria și m-ar convinge să-l urmez acasă.»

Nu, până la urmă trebuie să recunosc, Sarah Jane are dreptate. Singura soluție decentă este aceea de a-mi găsi un soț. Mă întreb ce-ar spune dacă ar ști cine este norocosul pe care, l-am ales deja?...

Nimic nu-mi poate schimba hotărârea, nici chiar ea! Robert Sumner este candidatul ideal, un bun dansator și suficient de bogat, capabil să cucerească orice femeie. Părinții mei nu vor mai avea motiv de nemulțumire. Manierat, inteligent, teribil de bogat... Deci, o partidă excelentă! Singura piedică în calea fericirii mele era tocmai Sarah Jane Hawkins, căreia Robert îi făcea curte de câțiva ani buni.

Sincer vorbind, o legătură între chipeșul Robert Sumner și nesuferita Sarah Jane nu ar fi decât o pierdere pentru toți.

Ea însăși se recunoaște palidă și fără viață în comparație cu mine. Dacă aș fi avut timp, probabil că l-aș fi câștigat cinstit și ușor. Acum. Însă, părinții mei insistă ca eu să mă întorc acasă și să urmez hotărârile lor. Nu mai am timp de pierdut. Nicio secundă.

Speranța mea rămâne Rachel, negresa mea. Gândindu-mă la ea, nu mă pot abține să nu zâmbesc încrezătoare. O aud în cealaltă cameră, îngânând cântece ciudate, în timp ce aprinde luminările și prepară licoarea vrăjită.

Astăzi îmi fac, deci, singură patul. Nu-mi pot permite să o deranjez pe Rachel. Aș fi foarte fericită să știu că Rachel a avut timp să-și termine vrăjile ei... Licori vrăjite, tainice și ciudate. Pentru Robert... pentru ziua de mâine.

Mâine, când Sarah Jane își va invita frumosul cavaler la ceai, îi voi servi eu lui Robert Sumner ceaiul și... leacul care ne va schimba viețile pentru totdeauna.

Țineți minte cuvintele mele!

Înainte de sfârșitul acestui an, Monique Antoinette de Vereaux va fi regina New Orleans-ului!

(pagină de jurnal, 28 martie, 1855)

Capitolul 1

— Aici e River's Edge, doamnă. Vreți să vă conduc până la poartă?

Clătinând din cap, Monica Ryan își dădu seama că ajunsese. Nu

se grăbea deloc să-i satisfaci mătușii ei acest ultim capriciu. Era o nebunie să vii tocmai de la New York până în Louisiana, doar pentru că așa voia Judith.

Aruncând o privire șoferului, își aminti taxiurile din New York, la fel de ascuțite și de maiestuoase ca și imensul oraș pe care îl serveau. Încetineala șoferului din fața ei alunga atât de ușor imaginea zgârie-norilor și a trotuarelor supraaglomerate din New York, reamintindu-i că era în Louisiana. Louisiana, cu viața ei molcomă, cu atmosfera atât de liniștită... Louisiana, unde se schimba ceva doar dacă bătea vântul dinspre negurile ce învăluiau drumul străjuit de stejari falnici, spre mlaștina apropiată. Totul revenea în memorie: amintirile adolescenței, verile fierbinți și leneșe petrecute în aceste locuri.

«Oare Derek mai este aici?» se întrebă, simțindu-și inima tresărind.

Și-l aminti pe Derek, fiul vitreg al mătușii ei, încercând să o convingă pe Judith să vândă proprietatea tatălui său. Cu veșnicul său zâmbet, reușea oricând să zăpăcească orice fată din lume.

Renunțând la aceste gânduri, Monica deschise poșeta și-și căută portofelul.

Îndesind banii în mână șoferului, își aruncă ochii pe oglinda retrovizoare a mașinii.

— Mulțumesc, murmură ea. Mă descurc singură de aici.

— Mai aveți mult de mers, doamnă. Și, după cât ați plătit, vă datorez încă o călătorie...

— Nu-i nimic, insistă ea căutând stângaci minerul portierei. Oricum, am nevoie de o scurtă plimbare...

Tresări auzindu-și propriile cuvinte. «Uită că trebuie să slăbești», o sfătuisese medicul.

«Babă zgârcită și umflată!», ar fi exclamat Judith, văzându-i bluza ieftină din bumbac și fusta plisată. Dar era tot ceea ce își putea permite Monica, trăind doar din salariul de profesoară. Și, cel puțin, erau hainele ei, cumpărate cu bani muniți și câștigați de ea.

«Vino acasă!», ar fi adăugat Judith cu un zâmbet cuceritor. «Ai nevoie de mine pentru a-ți purta de grijă...»

Putea oare mătușa ei să înțeleagă că, oricât de greu i-ar fi fost, Monica era decisă să se descurce singură, să fie într-adevăr independentă?

Părea de necrezut. Chiar dacă nu era decât cu cincisprezece ani mai în vârstă, mătușii Judith îi plăcuse dintotdeauna să joace rolul mamei, alegându-i hainele, școala, prietenii, totul, cu un zâmbet în fața căruia Monica devenea absolut neputincioasă. Doar un zâmbet și acel «știu-eu-ce-e-mai-bine-pentru-tine», lăsând-o întotdeauna fără replică.

Singura metodă de a se răzvrăti era să mănânce chiar și atunci când nu-i era foame.

Doctorul intuise corect motivul real al apetitului exagerat: dorea un înlocuitor pentru dragoste și prietenie.

Coborând din taxi și închizând portiera, Monica își făgădui că, de data aceasta, nu va șovăi și o va înfrunta pe Judith, cu orice preț. Se va opune tuturor pretențiilor ei!

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, șoferul îi aruncă o privire nelineștită.

— Aveți grijă! îi spuse, după care porni mașina și se îndepărtă.

În ciuda căldurii toride, Monica începu să tremure. Nu erau decât niște simple cuvinte, o simplă formulă de politețe. «Aveți grijă!» Ce a vrut să spună, de fapt?

Privirea îi fu atrasă de casă și de mlaștina de lângă aceasta. Altă dată ar fi evitat mlaștina, mulțumită să asculte sfaturile sau ordinele lui Judith. Astăzi însă, se pomeni apropiindu-se. Ceva în sufletul ei o îmbărbăta, îi dădea curaj. Simțea aerul greu, umed și rece din jurul ei, învăluit de prea multă liniște.

Tresări la zgomotul unui claxon. Întorcându-se, Monica văzu taxiul frânând din cauza unui iepure sălbatic ce traversase drumul. Încă o secundă și ar fi alergat înnebunită după taxi, cerând șoferului să o ducă înapoi la New York.

«Fii tare!», își spuse, îndreptându-se spre casă. «Uită mizeria! Gândește-te mai bine la frumusețea aleii din fața ta, străjuită de stejari uriași». Era conștientă de faptul că nu mizeria mlaștinii îi provocase teama. Orice medic ar fi fost de acord că Judith era adevărată cauză a

stărilor ei de frică.

«Vino acasă!», o implorase ieri la telefon. «Vino și ajută-mă să salvăm River's Edge!»

Ca de obicei, nu-i spusese nimic în plus... Oricine o cunoștea pe Judith, putea simți momentul în care aceasta pregătea o capcană. Și exact de acest lucru îi era frică Monicăi acum, de o capcană.

E drept, mătușa ei era adeseori egoistă, uneori chiar crudă; însă, întotdeauna, Judith găsea o cale de împăcare. Pentru că erau o familie, unica familie pe care fiecare dintre ele o aveau.

Și, dacă au avut vreodată ceva comun, până atunci, a fost dragostea pentru River's Edge.

Monica se opri, privind încă o dată casa impunătoare, simțindu-i apropierea și familiaritatea. Doamne, cât de mult iubea locul acesta!

Construită pe un loc sigur împotriva inundațiilor, casa avea două etaje, ferestre înalte și uși largi în stil franțuzesc, lăsând impresia unei înfățișări binevoitoare în orice moment. Coloane înalte și elegante flancau intrarea, altele străjuind strategic terasa. Prietenii lui Judith considerau River's Edge un exemplu viu al frumoaselor zile de altă dată; pentru Monica, însă, era căminul ideal pentru propria familie, căminul ideal pentru o dragoste adevărată. River's Edge era pentru Monica un «călcâi al lui Ahile»; din nefericire pentru ea, Judith știa foarte bine acest lucru.

O singură dată îndrăznise să o contrazică pe mătușa ei, în privința restaurării casei. George abia fusese îngropat, iar Judith deja adusese o întreagă armată de muncitori. În foarte puțin timp, schimbase draperiile și obloanele. Masivele podele de stejar fuseseră acoperite cu dale de marmură iar grădinii și neîngrijitului pavilion de vară le luaseră locul o piscină și o fântână arteziană.

Pentru Judith, locul reprezenta un simbol, o vitrină în care își expunea toate cuceririle ei. Judith Sumner aparținea acestui loc la fel ca și garajul pentru cele cinci mașini.

Cu toate că fusese splendid refăcut, River's Edge părea la fel de gol și tăcut, la fel de părăsit ca în ziua în care Monica îl văzuse prima oară. Aerul de pustietate, de singurătate, o făcea să se simtă într-un fel

datoare să readucă viața, veselia și fericirea între acele ziduri.

Nu, nu avea nevoie nici de marmură italiană și nici de alte comori aduse din depărtări. River's Edge avea nevoie doar de o familie care să o locuiască.

River's Edge fusese, era și va fi prezentă în toate visele ei: mulți copii cățărându-se pe balustrada de la intrare. Și un soț pe care să îl aștepte binevoitoare. Un soț care să zâmbescă fericit atunci când îl va întâmpina.

Surâsul îi păli. Nu credea că își va trăi vreodată acel vis. Judith îi va lăsa, cu siguranță, proprietatea ca moștenire lui Derek. Doar Derek era fiul soțului ei. Era moștenirea lor. River's Edge urma să fie proprietatea lui Derek...

— Monica? Tu ești?

Ridicându-și privirea, Monica se simți dintr-odată foarte tulburată. Cu părul șaten, pieptănat pe spate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurți, cu o cămașă imprimată, Derek stătea și o privea, din pragul ușii. Avea același zâmbet care o făcea să creadă că el era acolo așteptând-o dintotdeauna.

— Ia uită-te la tine! îi spuse Derek coborând treptele pentru a o întâmpina și a o îmbrățișa. Arăți nemaipomenit!

Încântată de cuvintele lui, Monica simți impulsul de a se roti întocmai ca Vivian Leight în rolul lui Scarlett O'Hara. Însă, cu greu ar fi putut fi considerată una dintre «frumoasele Sudului», iar zâmbetul și privirile lui Derek erau doar o briză californiană în comparație cu un veritabil Rhett Butler.

— Te-am așteptat. Am sperat că ai să vii.

Derek îi strânse mâinile încet, cu bucurie.

— Vai, draga mea, ai fost departe de noi atât de mult timp!

Flirtul era ca și respirația pentru Derek. Tuturor le spunea «dragă» și, bineînțeles, oricine ar fi greșit amarnic dacă l-ar fi luat în serios. Monica știa, se edificase asupra felului în care aluneca Derek prin viață, doar cu farmecul și zâmbetul lui drăcesc. Când Derek se apropie și o sărută pe obraji, Monica nu mai putu să-și ascundă plăcerea revederii.

Brusc, Derek își compuse o figură sobră. Trecându-și degetele prin păr, aruncă o privire peste umăr înspre casă, ca și cum i-ar fi făcut un semn.

— Aș fi vrut să nu fiu eu acela, dar cineva trebuie să te prevină.

— Judith s-a răzgândit? Nu mai vinde River's Edge? Derek clătină din cap.

— E bolnavă. Foarte bolnavă.

— Ce are? Gripa făcum-îți-spiin-eu-sau-îți-va-părea-rău?

Derek o privi fără să zâmbescă, cu tristețe.

— De data aceasta, nu... Are cancer la plămâni. Monica împietri. Refuza să creadă. Imposibil. Nu Judith. Era mult prea tare pentru a muri de ceva atât de banal cum era cancerul.

— Cine spune asta? Doctorul Munson? Ei bine, o vom duce și la alți doctori. Acum există tratamente și metode de vindecare.

— A consultat mulți doctori și toți i-au spus la fel. Mai are de trăit o lună, în cel mai bun caz. Derek ridică ușor din umeri. În cel mai rău caz, o săptămână.

Monica își aminti că mătușa sa fuma foarte mult. Dintotdeauna, cunoscutei o sfătuiră pe Judith să renunțe la fumat. «Nu contează», le replica Judith cu un gest de regină. «Găsesc eu un alt trup. Dumnezeu știe că sunt destul de bogată.»

— Ai face mai bine să urci să o vezi, spuse Derek deschizând ușa. Să știi că a așteptat mult să vii.

— M-a așteptat? Dar la telefon i-am spus că nu pot veni.

— Ești aici acum, nu? Vocea lui Derek suna ciudat. Privindu-l în ochi, Monica realizează că nu putea să vadă nimic din ceea ce se petrecea îndărătul pupilelor albastre. Cine trăiește în tine? Se pomeni întrebându-se.

Coborî privirea, trecând peste nasul acvilin și obrajii proaspăt bărbieriți, ajungând la gât. Îi simțea respirația și, pentru o clipă, își imaginează că Derek o trage spre el și-o îmbrățișează.

Derek însă, îi zâmbi. Doar atât. Dezamăgită, își dădu seama cât de aproape fuseseră unul de altul, cum ezitase exact ca un fluture de noapte învârtindu-se în jurul unei surse de lumină. Schițând ușor un

zâmbet, îl urmă pe Derek spre hol.

Holul era un spațiu larg, ducând spre salon, cu un coridor spre bucătărie și spre camerele servitorilor.

În mijloc, atenția era atrasă de scara în spirală ce ducea spre dormitoarele de la etaj.

Stilul decorativ al lui Judith se exprimase deplin. Podeaua de stejar fusese acoperită cu plăci de marmură iar splendida balustradă de chiparos a scării fusese îmbrăcată în metal cromat. Deasupra trona un candelabru, întregind imaginea mai mult a unei vile somptuoase la Marea Mediterană decât a unei case de pe o plantație a Sudului.

Judith a fost iarăși în Europa, gândi Monica, dar imediat îndepărtă gândul. Ce importanță avea pentru ea modul în care își aranjase Judith casa? Femeia murea de cancer.

— Știi cumva de ce m-a chemat aici? îl întrebă pe Derek; vocea îi răsună ca un ecou în coridorul lung și înalt.

— De ce nu urci să afli? Sprijinindu-se de ușă, Derek îi făcu un semn spre scări. Urcă... Vino apoi până la mine... Cred că e timpul să stăm și noi de vorbă.

Derek îi zâmbi din nou. Monica simți că se topește. Numai Dumnezeu știe ce ar fi putut să spună și cum ar fi reacționat dacă Amy Piersoll, secretara lui Judith, nu și-ar fi făcut apariția în acel moment, la capătul scărilor.

— Unde dracu' ai fost? îl întrebă Amy, furioasă. Știi doar ce poate bătrâna să...

Se opri sesizând prezența Monicăi.

— Vai, domnișoară Ryan, nu știam că sunteți aici!

Monica își ascunse cu greu un zâmbet. Nu erau prea dese momentele în care Amy Piersoll își pierdea firea...

Coborând scările ca o adevărată Miss America, Amy era exact așa cum și-ar fi dorit orice fată să fie. Eleganța și înfățișarea sexy erau subliniate de costumul roz și părul ei blond, în permanență aranjat și care îi cădea greu peste umeri. Părea o adevărată doamnă.

Amy coborî și se opri în fața Monicăi, zâmbindu-i. Lângă ea, Monica se simți ciudat, ca un elan lângă o domnișoară mică și drăguță.

— Ce surpriză plăcută! spuse Amy. Să vă fie rușine, însă, că-l monopolizați pe domnul Sumner tocmai acum, când avem atâtea lucruri importante de discutat. Mi-e teamă că va trebui să-l răpesc un timp.

Amy zâmbi, lăsând să i se vadă dinții perfecți, apoi îl luă pe Derek de braț.

— Sunt aici doar ca să îmi văd mătușa, se apără Monica de insinuările lui Amy. Tocmai acum mă pregăteam să merg la ea.

Apoi urcă grăbită scările, ignorând șoaptelor celor doi. Ce proastă fuseseși Trebuia să o fi înfruntat. Trebuia să-i fi dovedit lui Amy și poate chiar ei, că privirile lui Derek nu au intimidat-o. Ba mai mult, nici. Măcar nu aveau cum să o impresioneze, îl cunoștea prea bine. Ar fi fost o idee mai bună, mult mai ingenioasă și mai inteligentă decât retragerea ei grăbită... Ar fi trebuit să-i demonstreze lui Derek faptul că, uneori, frumusețea nu există decât la suprafață și că ea nu se mulțumea doar cu aspectul exterior al omului. Frumusețea trebuia să apară la suprafață dar adevărul ei izvor trebuia să fie sufletul omului.

Trebuia să fi rămas la New York, gândea când se opri în fața ușii lui Judith. Își simțea stomacul crispat. «Sunt prea sătulă ca să mai mănânc!», îngână ciocănind la ușă.

Trebui să bată de mai multe ori până ce o femeie între două vârste, îmbrăcată cu un halat alb, impecabil și cu o bonetă pe cap, îi răspunse. Infirmiera o obligă pe Monica să-și spună numele de două ori înainte de a-i deschide.

— Doamna Sumner are nevoie de odihnă, bombăni încruntată, nu de vânzoleala veșnică de aici... Înăuntru, afară, iar înăuntru, iar afară...

— Poți să te duci la masă, Fergie, murmură Judith din celălalt dormitor. Vocea răgușită a lui Judith o făcu pe Monica să tresară nefiresc. Haide, pleacă de aici... du-te odată! Am obosit, m-am săturat de atâta grijă!

Infirmiera ieși, cu buzele încrețite de un rictus ce-i trăda neplăcerea. Singură în holul de la intrare, Monica simți aerul greu îmbibat de mirosul florilor trecute.

Își aminti ziua în care își văzuse părinții așezați în sicrie. Avea numai unsprezece ani și își târa greu picioarele pe coridorul interminabil, mânăta pe la spate de Judith. Privind fețele albe și înghețate, Monica refuzase să creadă sau măcar să-și imagineze că cei doi străini din fața ei erau mama și tatăl ei.

«Sărută-i pentru ultima oară», insistase Judith forțându-i capul în jos. Monicăi i se făcuse greață și, cu un ultim efort, reuși să se elibereze pentru a voma afară, în grădină, în spatele unor tufișuri.

Tot Judith a fost aceea care i-a adus imediat o batistă. «Nu-ți fie teamă, fetițo!», îi spuse îmbrățișând-o. «Moartea nu învinge de fiecare dată.»

Spera ca Judith să fi avut dreptate. Simțea deja mirosul greu și apăsător al morții, care se instalase în camera mătușii.

Monica îndrăzni cu greu să pășească în dormitor. Se opri fără să vrea în pragul ușii, privirea fiindu-i atrasă de schimbările în decorul camerei. Orice urmă a stilului provincial francez dispăruse. Acum, cadrul patului era din oțel, multe obiecte din cameră fiind acum metalice.

Atât patul cât și ferestrele erau înveșmântate în alb, draperia grea pe care și-o amintea lăsând locul unui material alb, mult mai ușor, din bumbac în colț, atenția îi fu atrasă de un rezervor de oxigen, pregătit pentru orice eventualitate. Câteva instrumente medicale erau aranjate pe o tavă de sticlă, pe măsuta din apropiere.

Cu inima tresărind, Monica realizează cât de aproape era Judith de moarte.

Și totuși, chiar dacă și Judith însăși era îngrijorată de starea sănătății ei, nu lăsa să se vadă acest lucru.

Sprijinită pe perne, rămăsese regina curții. Îi făcu un semn nepoatei sale să se apropie.

Ascultând automat chemarea mătușii, Monica se îngrozi, dându-și seama cât de mult îmbătrânise. Judith arăta acum de șaizeci de ani. Și nu împlinise încă treizeci și nouă...

Îngrozitor de slăbită, cu pomeții obrazilor foarte proeminenți, cu pielea întinsă deasupra lor și de grosimea unei foi de hârtie, Judith ar fi

speriat pe oricine nu o văzuse de mult timp.

În ciuda slăbiciunii și fragilității exterioare, o scânteie de dorință sclipi în ochii ei căprui.

— Repede, sertarul de sus!... îi spuse Judith, arătându-i cu degetul dulapul din colț. Adu-mi țigările înainte ca baba aia pesimistă să se întoarcă.

— Țigări? N-ar trebui să fumezi...

— Fiindcă îmi fac rău? Nu fi proastă, ce rău îmi mai pot face acum?!?... Haide, adu-mi odată blestemata de tabacheră, grăbește-te!

Ar fi putut să o refuze, dar Judith avea dreptate. Ce mai conta o țigară în plus, în stadiul în care era? Oricum, până la urmă, ar fi reușit să convingă pe cineva să i-o dea.

Căutând în dulap, privirea Monicăi se opri asupra unei cărți cu coperti negre, din piele. Pe copertă erau însemnate trei litere: M.A.V. Arăta ca un jurnal intim, dar orice ar fi fost între acele coperti, nu mai era acolo. Curioasă, se întinse după el, dar, imediat ce degetele atinseră copertile din piele, se simți cuprinsă de o senzație puternică de frică. Simțea o primejdie între acele coperti. Se dădu înapoi, înspăimântată.

— Ce dracu' faci acolo? Întrebă Judith din pat. Cultivi tutun?

— Nu... nu pot să le găsesc... A, aici erau, răspunse Monica derutată. Se simțise ciudat, de parcă ar fi fost electrocutată. Totuși, se întoarse spre Judith, cu un zâmbet marca "Amypiersoll" întipărit pe față.

— Erau sub niște haine, minți ea, străduindu-se să pară convingătoare. Probabil că infirmiera a încercat să le ascundă de tine.

— Dă-mi una, repede! Ai bricheta? Judith își aprinse țigara din care trase cu voluptate un prim fum.

După câteva fumuri, începu să tușească. O tuse uscată și chinuitoare, inutilă. La un moment dat, scăpă țigara dintre degete, pe pat.

Monica se repezi imediat stingând țigara și curățând repede orice urmă de scrum de pe pătură.

Nu te mai agita atât, îi spuse Judith între două accese de tuse. Pentru Dumnezeu, oare trebuie să fii întotdeauna atât de bleagă? Ai

grijă, o să-mi rupi piciorul!

Cuvintele erau dure, caracteristice lui Judith. Ar fi putut-o jigni pe Monica, dacă, în același timp, Judith nu ar fi strâns-o cu afecțiune, de braț.

Pe mâna lui Judith, Monica văzu cele două inele vechi de argint, unul lângă celălalt, aproape lipite. Și, mai mult decât atingerea lui Judith, inelul acela vechi o făcu să tresară, să se dea înapoi înspăimântată. Inelul, din prima clipă în care îl văzuse, o înfricoșase. Îl ura din cauza senzației îngrozitoare pe care i-o provoca.

Prima oară când remarcase inelul acesta, avea doar zece ani. Era inelul de logodnă al lui Judith.

Judith era Judy pe atunci. Locuia împreună cu ei până la căsătoria sa cu George Sumner, fiind pentru Monica mai degrabă o soră mai mare decât mătușă. De fapt, așa se considerase întotdeauna. Sora mai mare, grijulie față de cei mai mici.

Monica, obișnuită să nu bată la ușă, intră brusc în camera lui Judith, cu gândul de a-i împărtăși ceva; Judith însă țipă și o dădu afară. Din câte văzu Monica, Judith își rotea ciudatul inel pe un deget.

Țipetele lui Judith nu conțină însă nici după ce Monica părăsise camera, Au fost nevoiți să o interneze pe Judith la un spital de unde se întorsese după multe luni.

Intrase în spital Judy, se întorsese Judith. «Cădere psihică», bârfiseră prietenii. Monica a simțit din prima clipă diferența între Judith și Judy. Știa că ceva se rupsese și că nu putea fi reparat niciodată.

— Vreau să iei inelul acesta, spuse Judith dintr-odată. Vreau să fie al tău!

Monica o privi speriată pe mătușa sa. «Judith are nevoie de mine, Judith are nevoie de mine...» își repetă de multe ori în gând, încercând să-și înfrâneze dorința de a fugi cât mai departe de River's Edge și de inelul blestemat care o înfricoșa. «Eu sunt singura familie pe care o are.»

— Uite, pune-l pe deget!

Spre groaza ei, Monica își dădu seama că Judith îi oferea inelul.

— Nu! țipă Monica, încercând să-și retragă imediat brațul. Adică, eu... eu, nu pot. Nu pot să primesc ceva atât de valoros.

— Haide, nu fi proastă, ia-l! Judith o privea fix. Insist, adăugă imediat, mai calmă. Haide, Monica, vreau doar să văd cum îți stă cu el pe deget.

Monica se forță să zâmbească, ascunzându-și grăbită ambele mâini.

— Știi doar că nu prea port inele. Nu m-au preocupat niciodată bijuteriile... În plus, e al tău. Păstrează-l măcar până când...

— Până când mor, așa e? începuse Judith să râdă. Exact din cauza asta ți-l dau acum. Pentru că mor. E un obicei al familiei să-l lăsăm moștenire cât suntem în viață. Doar nu vrei să întrerupi tradiția, nu?

— Nu, sigur că nu, răspunse Monica. Știa că George Sumner îi dăruise inelul lui Judith la logodna lor, deci aparținea familiei lui Derek și nu lor. Mai este mult... timp până ce va trebui să te îngrijești de moștenitoarea inelului, încercă Monica să tragă de timp.

— Mult timp? Judith aproape că explodase. V-ați pus de comun acord toți și doctorii și Derek și Amy și acum chiar și tu? Credeți că mă puteți păcăli dacă îmi spuneți toți același lucru?

Monica păli. Cancerul era o boală greu de suportat pentru oricine dar probabil că pentru Judith, obișnuită să-și conducă viața și chiar și pe a celorlalți, a fi fără leac era un adevărat coșmar.

— Când va veni timpul, îți promit că voi purta inelul, neîndrăznind să adauge că nu-l va purta mai mult de cele câteva secunde obligatorii. Acum însă, pare îngrozitor să-l iau, știind că e ceva ce-mi lași înainte de a muri.

Judith o privi lung, cercetând-o bănuitoare, ca pentru a se convinge de fermitatea promisiunii ei. Apoi își repuse inelul pe deget.

— Bine, fie cum vrei tu, îi spuse cu un glas obosit, închizând ochii câteva clipe.

Monica se simți vinovată de dezamăgirea lui Judith. Judith schimbă vorba brusc.

— E timpul să stăm serios de vorbă. Să facem planuri pentru viitor.

Monica înlemnise dar avu puterea să-i răspundă.

— Planurile mele sunt făcute. Am mai discutat doar despre acest lucru. Am muncit foarte mult pentru a deveni ceea ce sunt. Slujba e foarte importantă pentru mine. Îmi place meseria mea și nu am de gând să renunț.

— Bineînțeles că ai muncit mult, zâmbi Judith. Spune-mi, ești fericită îngrijind copiii altora? Nu te trezești niciodată dimineața dorindu-ți copiii tăi?

«Oare unde vrea să ajungă?», se întrebă Monica îndreptându-și privirile spre fereastră. Nu dorea ca Judith să vadă îndoiala, confuzia, dar și dorința din ochii ei. Mătușa putea să-i citească sufletul din priviri ca și cum ar fi citit dintr-o carte deschisă.

Vocea lui Judith devenise blândă și ademenitoare.

— Te cunosc eu, fetiço... Știu bine că ai renunța la orice pentru River's Edge. Uită-te la mine și spune-mi că nu am dreptate!

Monica o privea, neputând să i se împotrivească.

— Unde vrei să ajungi?

Judith zâmbi triumfătoare. Se simțea ca și cum ar fi fost la pescuit. Și pescuia al dracului de bine; River's Edge era momeala cea mai grasă cu care o va prinde pe Monica.

— Pot să-ți las proprietatea ție, știi doar.

Monica își pierdu respirația...

— Și Derek? Întrebă cu glas tare. Ce va avea el de spus în legătură cu River's Edge?

— Sunt sigură că va avea ceva de spus, chicoti Judith. Doar va fi soțul tău.

— Soțul cui?

— Al tău. Tatăl tuturor puștilor pe care ți-i dorești atât de mult zbenguindu-se la River's Edge.

Monica se simți umilită.

— L-ai adus și pe Derek aici pentru mine?

— Nu fi teatrală și nu dramatiza din atâta lucru. Poate că Derek nu are întotdeauna creierul în priză, dar cred că și el își dă seama de avantajele acestei legături.

— Eu nu sunt obiectul unei afaceri, Judith. Nu vreau să fiu prizoniera fanteziilor tale!

— Fantezii? sări Judith apucând-o de mână. M-am chinuit destul de mult să-l împiedic pe Derek să transforme proprietatea într-un teren de golf; știu că și tu vei lupta, cu dinții și cu unghiile, să aperi River's Edge, s-o păstrezi intactă, pentru mine...

— Pentru tine?

Judith privi zăpăcită.

— Ei, pentru memoria mea... Este cumva prea greu sau prea mult ceea ce îți cer să faci? Îți cer cumva să te sacrifici? Îți cer doar să încetezi să mai visezi și să începi să trăiești cu adevărat...

Monica se simți cuprinsă de teamă și își dădu seama că era prea devreme ca Judith să fie deja considerată o amintire...

— Deci, care este problema? continuă Judith. Înțelege, vei avea tot ce ți-ai dorit dintotdeauna: casa aceasta, un soț, copii... Vei avea o familie, Monica. Slujba ta urâcioasă valorează mai mult decât tot ceea ce îți ofer eu, acum și aici?

Monica știa că meseria de profesoară nu era neapărat ideală; dar, dacă o abandona acum, după atâția ani de muncă chinuitoare, spunând «da» promisiunilor și speranțelor pe care i le oferea Judith, nu însemna oare că-și vindea sufletul? Putea să întemeieze o familie fără să pornească de la piatra esențială de temelie: dragostea?

Rostise ultimele cuvinte suficient de tare pentru ca Judith să le prindă înțelesul.

— Cum ai ajuns la vârsta de 24 de ani și-ai rămas la fel de naivă? Dragoste, auzi!... Parcă poți face ceva cu dragostea... Dragostea înseamnă câteva clipe, câteva rostogoliri în fân pe care nu le mai poți uita. Tu nu ai nevoie de așa ceva, fetiço!

Monicăi i se înroșiră obraji. Oare mătușa ei avea vreo idee despre cum visase ea «rostogolirile în fân» cu Derek? Inima începu să-i bată nebunește. «Trebuie să fiu calmă. Trebuie să zâmbesc ca și cum nici nu aș fi auzit ceva despre dragoste», hotărî Monica.

— Nunta va avea loc sâmbătă, continuă Judith, luând-o prin surprindere. Vreau să te văd măritată înainte ca eu să... ezită ea

trecând peste cuvinte... înainte de a te scăpa din mână. Am aranjat totul cu pastorul Doring. Va sosi aici la ora 6, după-amiaza.

— Dar, Judith, eu nu am spus «da».

— Nu-i nimic. Până sâmbătă vei spune! Judith se sprijini mai bine în perne, închizând ochii, ca și cum efortul de a-i ține deschiși ar fi fost prea mare. Lasă-mă acum, șopti, anulându-i orice șansă de a o contrazice. Am nevoie de odihnă.

Monica părăsi camera. O obsedau cuvintele lui Judith: «Vei spune!» Oare, ce va spune? își aminti apartamentul ei din New York, prietenii și elevii de acolo; Derek, însă, o aștepta pe hol, în fața ușii. O singură privire a lui Derek însoțită de zâmbetul fermecător și Monica își dădu seama că era pierdută. Închise ușa sperând să scape, dar Derek se așează în fața ei.

— Nu mă ține pe jărat, îi spuse el cu ochii nerăbdători. Spune-mi că vrei să fii soția mea.

Sunau bine cuvintele, spuse chiar de el. Aproape posibil...

— Despre ce este vorba? Se prefăcu Monica. Vrei cumva să te căsătorești cu mine?

Izbucnind în râs, Derek îi mângâie obraji.

— Prostuțo, ce crezi tu despre mine? Doar știi câte scrisori ți-am scris, numai ție.

În cele două scrisori pe care le primise Monica, nu era nimic legat de cererea în căsătorie, nici măcar o aluzie la acest lucru.

— Dar Judith...

— Derek își lăsă mâinile în jos, cu privirea în pământ.

— Știu, Judith mi-a spus și mie să aștept. M-a avertizat că nu-ți dai seama cât de mult ții la mine. Probabil, crezi că mă interesează doar proprietatea...

Monica se înroși.

— Verișoară, să știi de la mine că nu dau doi bani pe River's Edge. Eu am început să te iubesc încă înainte de a se îmbolnăvi Judith. Am vrut, bineînțeles, să-ți fac curte, să te câștig cinstit și corect, dar Judith s-a îmbolnăvit. Și să știi că era hotărâtă să te mărite înainte ca ea să moară. N-am vrut să pierd ocazia, nu mai am răbdare.

Derek întinse mâinile și o îmbrățișă pe Monica.

— Nu știu să mânuiesc cuvintele, continuă el, poate ar fi mai potrivit să-ți arăt ceea ce simt.

Monica își ținu răsuflarea când Derek se aplecă și o sărută. Visase de mult timp la acest moment și totuși nu simțise nimic din ceea ce se așteptase, nici pasiune și nici dorință.

«Trebuie să fie din cauza șocului», gândi ea. «Prea multe întâmplări într-un timp atât de scurt!»

Monica zâmbi sincer.

— Ne va fi bine împreună, vere. Ai încredere în mine, acesta nu e decât începutul.

Și totuși, de ce ezitase? De ce ezita? Nu obținea acum exact ceea ce-și dorise să obțină în viață? se auzi spunând:

— Ba da. Cred că da. Bineînțeles... Derek, mă voi mărita cu tine.

Derek se aplecă din nou și o sărută cu o tandrețe.

— Merg să-i spun lui Judith chiar acum, spuse desprinzându-se.

— Vreau să-i spui că m-ai făcut cea mai fericită femeie de pe pământ.

Împreună? Cea mai fericită de pe pământ?

Privindu-l pe Derek, se întrebă când și de ce începuse să vorbească așa?!? O dureau stomacul. Grăbeau lucrurile, dar care era graba? Judith era într-adevăr bolnavă, dar părea puternică încă. Dacă cineva putea să învingă această boală îngrozitoare, cu siguranță Judith ar fi fost aceea.

Monica își dădu seama că aveau nevoie de timp. Timp pentru Judith care trebuia să se însănătoșească, timp pentru ea și Derek pentru a se cunoaște mai bine.

Derek intră în camera lui Judith. Răsuflând ușurată, Monica renunță să o mai vadă pe Judith și coborî. Auzi însă ușa de la camera lui Judith deschizându-se din nou.

— Repede, cheamă doctorul! strigă Derek. Judith moare.

Capitolul 2

— Îmi pare rău că te sun atât de târziu, GERALYN.

Monica strângea receptorul în mâini, nervoasă. Încă se gândea

la mătușa ei, aflată în dormitorul de sus. Judith nu murise în urma atacului de inimă, acum două zile. Mai urmaseră câteva de atunci, fiecare mai rău decât precedentul. Doctorii se îndoiau că va trăi până la sfârșitul săptămânii.

— Știu că am fixat nunta pentru ziua de sâmbătă, dar a trebuit să schimbăm data. Poți veni mâine?

Oftatul de la celălalt capăt al firului reprezentase deja un răspuns. De fapt, Monica știa prea bine care era răspunsul. Profesorii nu-și puteau permite să plece oricând. Existau lecțiile, orele, elevii, tezele de corectat, fără a mai adăuga și prețul biletelor de avion. Insistă totuși.

— Te rog, lasă-mă să aranjez eu plecarea. Îți plătesc și biletele de avion. Dau acum telefon la directorul școlii. Te rog să vii, Ger. Pentru mine e foarte important să fii de față la nunta mea.

Geralyn ezită, neștiind cum să reacționeze.

— Știi că aș da orice pentru a fi domnișoara ta de onoare, spuse într-un sfârșit, dar nu-i pot lăsa pe copii singuri „mâine. De ce a trebuit să fixezi data mâine, ce s-a întâmplat cu ziua de sâmbătă?

Monica ezită la rândul ei, evitând răspunsul direct. Nu dorea să dezvăluie faptul că Judith era pe moarte.

— Mătușa mea parcă a înnebunit, vrea să mă mărit cât mai repede.

Încercă să și-o imagineze pe Geralyn. Probabil că se juca cu o suviță de păr, calmă, surâzătoare și pragmatică, așa cum era întotdeauna. Geralyn fusese cea care îi sugerase să-și închirieze un apartament, să aibă propria casă, propria slujbă, propria viață. Tot Geralyn îi recomandase un doctor, un dietetician, pentru a o ajuta să-și controleze greutatea.

Pentru Monica, Geralyn era o adevărată prietenă, cea mai bună. Era mai mult decât dorința de a o avea pe Geralyn ca domnișoară de onoare. Avea nevoie de ea.

Își aminti însă că Judith își trăia ultimele clipe de viață. Și trebuia să fie alături de ea. Oricât își frământa creierul, nu reușea să găsească o soluție imediată.

— Nu e nunta ta, Monica. Ca de obicei, GERALYN trecuse direct la subiect. Nu crezi că tu ar trebui să decizi în ceea ce te privește? spuneai că te duci la River's Edge pentru a-i spune «nu» mătușii tale, iar acum nu mai aud de la tine decât «Judith vrea așa» și «Judith vrea altfel»... Dar tu, tu ce vrei?

— Știi ce simt pentru Derek...

— Atunci de ce nu te porți ca o viitoare mireasă, îmbujorată, zăpăcită, nerăbdătoare?

GERALYN întotdeauna înțelegea exact...

— Am prea multe de făcut. E mai greu decât am crezut vreodată.

— Te folosește, Monica. La fel ca și altă dată. Îți impune să trăiești așa cum vrea el, iar tu te lași condusă.

— Nu, GERALYN. Nu ai dreptate. Judith e bolnavă.

— Monic. A, știi care e problema cu tine... Ești mult prea indulgentă. Întotdeauna găsești scuze pentru mătușa ta. Crezi că, dacă tu ești bună, generoasă și naivă, ceilalți vor fi la fel? Ascultă-mă pe mine și deschide bine ochii și urechile! E ceva putred acolo! Simt că oamenii aceia țin doar la propria persoană și nu le pasă ce se întâmplă cu cei din jurul lor atunci când ei obțin ce și-au dorit.

— Nu mi-a făcut nimeni niciun rău. Ger. Sunt bucuroasă că mă mărit cu bărbatul pe care îl iubesc... Credeam că o să te bucuri...

— Aș vrea să fiu bucuroasă, sincer, dar prea sună totul a iubire și a fericire virtuală. Cum adică, mama vitregă și reza mișcă nuielușa fermecată și toate visele Cenușăresei devin realitate așa, pur și simplu... Fără obligații, fără urmări, fără șmecherii... De ce nu privești și înapoi? Pentru Dumnezeu, nu te grăbi! E o decizie mult prea importantă.

— Nu cred că mai am nevoie de timp pentru a-mi da seama cât de mult îl iubesc pe Derek.

— Derek? Sau casa ta prețioasă?

— Judith are cancer la plămâni. Mai ale câteva zile de trăit, spuse Monica, întrerupând-o pe GERALYN. Nu cred c-o mai duce până sâmbătă.

GERALYN tăcu.

— Știu că nu-mi vrei decât binele, continuă Monica blând, dar încearcă să înțelegi. Poate că, uneori, Judith s-a dovedit a fi mai mult o marnă vitregă și rea decât o mamă drăguță și iubitoare, dar ea e singura mea familie. Și singurul lucru pe care îi mai pot face pentru ea este să mă mărit cât timp mă mai poate vedea...

— Cancer? întrebă GERALYN îngrozită. Doamne, eu și gura mea bogată!... N-am vrut să te supăr, Monica.

— Înțelege-mă, Ger, trebuie s-o fac pentru Judith.

— Da, știu. Poate nu sună convingător, dar să știi că am încredere în tine, Monica Ryan. Orice s-ar întâmpla, știu că ești pregătită... te vei descurca... Imită cuvintele pe care ți le-am spus, da? Am fost o egoistă, dar să știi că ai să-mi lipsești. Școala Muriel Crichton nu va mai fi niciodată aceeași fără tine.

Nimic nu va mai fi la fel, gândi Monica. Nici bârfele, nici vacanțele, nici petrecerile, nici despărțirile triste din iunie; de acum încolo, viața ei se va învârti în jurul lui Derek.

Toate visele ei deveneau realitate. Atunci, de ce oare în mintea ei era mereu prezent acel «Aveți grijă, doamnă!»?

Dorise să ajungă, prin firele telefonului, la sufletul GERALYNEI, dar ea îi spuse doar «Ne mai vedem. Ai grijă. Pa!». GERALYN nu o înțelesese așa cum dorea ea.

Punând receptorul în furcă, Monica își dădu seama că era a doua oară în ultimele zile când i se atrăgea atenția să aibă grijă. Șoferul de taxi dispăruse de mult din viața ei, se va întâmpla oare același lucru și cu GERALYN?

Privi dezorientată în jur, nemulțumită de modul în care decorase Judith bucătăria. Cât de mult îi lipsea acum camera ei, în ciuda perdelelor stupide și a pereților zugrăviți într-un galben murdar! Va trebui să facă în așa fel încât să se simtă bine la River's Edge. Trebuia să fie căminul unei familii unite și fericite. Era, probabil, destul de ușor să rezugrăvească odată ce Judith va fi... când va fi...

Nu putea să se gândească la Judith moartă. Pur și simplu, îi era greu să și-o imagineze ieșind astfel din viața ei. A fi era foame. O foame teribilă. Își aminti de tortul de ciocolată pe care îl refuzase la prânz.

Imediat, își tăie o felie și se pregăti să o mănânce fără a mai căuta o farfurie sau o linguriță.

— Crezi că ai nevoie de tort?

Se înroși și puse repede felia de tort pe masă, de parcă i-ar fi ars degetele.

Derek intrase în bucătărie neobservat și se apropie de ea. Monica rămase nemișcată, surprinsă și stânjenită.

— Ai grijă, fetița mea, ai grijă să nu te îngrași, îi șopti Derek la ureche.

Din câte își amintea, Derek nu se abținuse de la desert și ceruse chiar și a doua felie de tort.

Dar totuși, se gândi Monica, era oare atât de nepoliticos pentru un bărbat chipeș, să o roage pe soția lui să își păstreze silueta? Doar spusese că-i vrea numai binele. Atunci, oare, era Monica atât de lacomă?

— Derek îi puse o mână pe umăr și o întoarse încet cu fața spre el, privind-o în ochi, zâmbetul lui alungind orice urmă de îndoială.

— Am auzit fără să vreau conversația ta la telefon. Prietena ta nu poate veni?

Monica clătină din cap.

— Geralyn și cu mine ne făcusem o promisiune. Chiar dacă ar fi fost cutremur, foc sau inundație, ne-am jurat una alteia că nu ne vom mărita dacă cealaltă nu va fi prezentă.

Derek o strânse la piept.

— Asta e rău, continuă el, chiar dacă nu pot să spun sincer că îmi pare rău. Cu siguranță, nu te-a aprobat. Doar două minute și ar fi reușit să te convingă să nu te măriți cu mine, nu-i așa?

— Nu chiar...

Derek ridică din umeri.

— Trebuie să-ți spun că mi-a plăcut să te aud apărându-mă. Mai ales când i-ai spus prietenei tale cât de mult îl iubești pe Derek. Mie nu mi-ai spus aceste cuvinte, știi bine. Încă nu mi le-ai spus, deși am sperat să le aud.

Monica privi în jur, nervoasă din cauza nesiguranței ce o

stăpânea. Încercă să rostească ceva, dar nu reuși, izbucni în plâns.

— GERALYN crede că e prea devreme. Tu ce crezi, Derek? Vreau să spun, acum câteva zile trăiam fiecare în lumea lui, în două lumi diferite. Cum vom reuși să împăcăm aceste două lumi?

Derek o îndepărtă încet.

— Credeam că mă iubești, Monica.

— Dar te iubesc. Știi bine că te iubesc. Altfel, nu aș fi acceptat să primesc River's Edge, măritându-mă, îi răspunse Monica, întinând brațele spre el.

Derek o privi, expresia lui sporindu-i neîncrederea.

— Atunci de ce să nu avem încredere în noi?

Monica se simți jenată.

— Derek, bineînțeles că am încredere în tine. Doar că, nu știu... poate îmi este frică de căsătorie...

Zâmbetul lui Derek îi răsplăti efortul.

— Nu am mai fost niciodată atât de aproape de căsătorie, continuă Monica.

Derek zâmbi în continuare, apropiindu-se de ea și îmbrățișând-o.

— Știu, draga mea și greșesc. Știu că mă iubești. Altfel nu ai, îl acceptat să te căsătorești cu mine. Nu-ți fie teamă de lipsa unei domnișoare de onoare. Chiar dacă va trebui să merg la New Orleans să-ți cumpăr una. Am eu grijă să ai ce e mai bun. Nimic nu e destul de bun pentru fițița mea.

Monica nu putu să nu zâmbească.

— Nu e nevoie să mergi la New Orleans. Infirmiera lui Judith poate fi și domnișoară de onoare.

— Fergie?... spuse Derek mirat. Nu! Lasă asta în seama mea. Ai încredere în mine, Monica. Am eu grijă de tine. N-ai să mai plângi niciodată.

Simțindu-se iubită, Monica își trecu degetele prin părul lui. Știa că, în ciuda tuturor intențiilor lui bune, ea va fi aceea care va avea grijă.

— Derek, nu te merit.

— Nu, nu mă meriți, îi răspunse zâmbind și îmbrățișând-o. Nu

mă meriți dacă nu te duci la culcare, că o fetiță cuminte ce ești... Și dormi toată noaptea, așa-i?

— Aș vrea să stau cu tine.

— Toată noaptea? Sună tentant, dar nu mă poți convinge. Zâmbetul îi dispăru încet. E ajunul nunții noastre.

Sărutând-o ușor pe obraz, continuă:

— Și, în plus, i-am promis lui Hartley că îl voi aștepta la zece, la aeroport. Nu ne putem permite să nu avem niciun prieten apropiat mâine, nu-i așa?

Monica nu voia să-l supere pe Derek. Nu-i plăcuse niciodată Hartley Buford. Îl credea slab, meschin și egoist, dar era prietenul lui cel mai bun. El și Hartley fuseseră născuți în aceeași zi; de altfel, Derek îi spusese odată în glumă că se așteptau să și moară în aceeași zi.

— Urc imediat în dormitor, îi spuse, trimițându-l la aeroport. Vreau doar să curăț bucătăria...

Derek ezită în fața ușii. Monica crezu că o. Va ajuta, dar își dădu seama că nu trebuia să se aștepte la așa ceva. Derek se mândrea cu lipsa lui de îndemânare în ale gospodăriei.

Cu un ultim zâmbet, Derek îi reaminti să nu stea prea mult. Monica îl asigură că așa va face, dar, imediat ce Derek ieși din cameră, se repezi la felia de tort și o înfulecă...

— Ne-am adunat aici în fața Domnului pentru a-i uni pe...

Ascultându-l pe pastorul Doring, Monica regretă că lucrurile ei nu ajunseseră de la New York. Se gândea că ar fi fost mai bine, dacă ar fi avut timp, să tragă o fugă până în oraș și să-și cumpere o rochie. Spălatul și călcatul hainelor fusese prea puțin pentru a le face demne de așa o ocazie. Fusta de culoare maro și bluza bej i se păreau un început destul de sărăcăcios pentru o viață de familie.

Ori de câte ori își imaginase ziua ei de nuntă, visase muzică de orgă, felicitări și priviri fericite din partea tuturor, în timp ce singurul sunet care se auzea atunci în cameră, în afară de glasul monoton al Pastorului, era șuieratul rezervorului de oxigen al lui Judith.

Ceremonialul se desfășura lângă patul lui Judith. Toți încercau să facă abstracție de ustensilele medicale, prezente peste tot în

cameră, de privirile îngrijorate ale infirmierei și doctorului. Pastorul Doring își ținea predica netulburat, de parcă ar fi oficiat căsătorii în camera lui Judith în fiecare zi. Hartley Buford se legăna în spatele pastorului, duhnind a șampanie și privind spre pieptul domnișoarei de onoare.

Costumul lui Amy era supărător de bine croit. Curbându-se semnificativ, subliniindu-i șoldurile, costumul ei o făcea pe Monica să arate de parcă ar fi fost îmbrăcată cu un sac de băcănie.

Fusese de acord cu Derek în privința grabei și a convenienței, dar acum își dorea să fi insistat mai mult în privința lui Fergie. Cel puțin, infirmiera lui Judith a avut bunul simț să nu se îmbrace ca și cum ea ar fi fost mireasa.

— ...ca soț pentru totdeauna?

Cu aceste cuvinte, zumzăitul preotului încetă. Speriată, Monica ridică privirea, dându-și seama că toți cei de față așteptau răspunsul ei.

— Eu... spuse repede, înainte de a-și aminti formula obișnuită. Adică, da, a iau de soț pe Derek Sumner.

Cu o înclinare ceremonioasă și un zâmbet dezarmant, pastorul Doring se întoarse spre Derek, care răspunse repede. Privindu-l, Monica își simți inima tresărind. De ce trebuia să fie totdeauna atât de fermecător?

— Aveți inelul? întrebă pastorul Doring.

Derek începu să caute în buzunare. Inima Monicăi începu să tresalte. Cum putuse oare să se îndoiască de el? În ciuda tuturor relelor, chiar și a grabei precipitate în care definitivaseră totul, Derek găsisese timp să cumpere verighete".

— Toastul! șuieră Judith prin masca de oxigen. Mai întâi toastul.

Cu un zâmbet, Derek o aprobă. Abandonând căutarea inelului, luă tava cu cele cinci cupe, ce aștepta pe noptieră și se îndreptă spre cei prezenți. Surprinsă, Monica ezită înainte de a-și lua cupa de șampanie. Derek aproape i-o împinse în mână, cu forța.

— Pentru familia Sumner și pentru urmași, gâfâi Judith. Fie să trăim în pace și să prosperăm!

— Gustând lichidul dulce-amărui, Monica își dădu seama că se

înşelase. Şampania lipsea. Neliniştea ei crescuse. Puse paharul pe noptieră, simţind că ceilalţi ştiau ceva ce ea nu ştia. Ceva ce urma să se întâmple.

Judith îşi continuă toastul, cuvintele ei fiind deformate de masca de oxigen. Monica le auzea, mai bine zis, le percepea rostogolirea, curgerea uniformă, fără a le înţelege sensul. Nu reuşea să o urmărească pe Judith.

Tulburată, se întoarse spre Derek...

Cu un zâmbet convingător, el îşi puse paharul pe masă şi începu din nou să caute în buzunar.

Când îi luă mâna, Judith îşi întinse braţul drept.

Monica îşi simţi capul bătând ca o tobă, ameţitor, tot mai tare, odată cu fiecare şuierătură a lui Judith. Mâna lui Judith se apropie încet, până ce atinse braţul lui Derek.

Cu o groază de nedescris, Monica observă că inelul lipsea de pe degetul lui Judith. Privirea îi zbură imediat spre palma deschisă a lui Derek, bănuind ce va urma. Inelul cu cei doi şerpi de argint încolăciţi, din palma lui Derek, o făcu să-şi tragă mâna înapoi, instinctiv.

O cuprinse frica. Derek îi apucă mâna. Părea mirat de reacţia ei şi poate îl durea, dar era oricum hotărât să o oblige să-şi pună inelul pe deget. Ca şi cum Judith îl obligase pe el s-o determine să-şi pună inelul pe deget.

— Nu! ţipă Monica atunci când inelul îi atinse degetele, provocându-i un fior de groază.

Îşi trase mâna înapoi cu putere, azvârlind inelul ce căzu pe tablă patului, cu un clinchet. Rostogolindu-se ca un drăcuşor, inelul se învârti de câteva ori pe podea şi dispăru...

Urmă o tăcere apăsătoare, toată lumea îndreptându-şi privirile spre ea. Monica încercă să explice spaima sa, dar nu putu scoate un cuvânt. De fapt, nu-şi putea explica nici măcar ei înseşi. Fusesse doar o reacţie bruscă; ştia, undeva în adâncul sufletului ei, că nu trebuia să lase niciodată reptilele acelea îngrozitoare să-i atingă degetele.

— Aduce-ţi... inelul! ţipă Judith aruncându-şi masca de oxigen...

Amy, Derek şi Hartley se aplecară la podea, în timp ce pastorul,

doctorul și cele două infirmiere se îndreptară spre bolnavă.

Monica rămăsese împietrită, fără dorința fizică de a se mișca, privind-o pe Judith care, între accesele de tuse, blestema.

— Cățea! strigă Judith, cu ochii întunecați, ca două găuri fantomatice... Ai promis!

Monica se dădu înapoi, înspăimântată de privirea fixă a mătușii. Nu rămăsese nimic din ceea ce fusese cândva; Judith era o străină ce-i arunca priviri pline de ură.

Împingând infirmiera și doctorul, Judith încercă să se ridice pentru a o atinge pe Monica. Paralizată, Monica privi mâna scheletică ce se apropia, șovăitoare. Ochii lui Judith se măriră, cu teamă și neîncredere...

— Ai promis, șuieră ea. Blestemato, ai promis!

Zgduită, se întoarse spre doctor, spre pastor, spre Fergie, dar atenția lor era îndreptată asupra lui Judith. Privindu-i cum încercau să o readucă la viață cu masca de oxigen, Monicăi i se păru că vede o lumină albă, incandescentă, în locul unde căzuse mâna lui Judith.

Ameți. Îi fu teamă să nu cadă. Tulburată și speriată, se întoarse spre Derek, încă în genunchi în mijlocul camerei. El își ridică ochii și o văzu. Apoi își întoarse imediat privirea, mai întâi spre Amy, apoi spre Hartley. Toți trei se ridicară încet, ca și cum ar fi căzut de acord, în tăcere, că nu mai era necesară căutarea inelului.

Derek se apropie, implorând-o din priviri să părăsească acea cameră.

— Uite, bea asta. Îi duse cupa la buze. Te va liniști.

Monica aproape nici nu-și dădu seama când bău toată cupa. Era prea supărată și prea amețită pentru a se gândi la altceva decât la moartea mătușii ei.

— M-a blestemat, suspină. Ultimele cuvinte rostite de Judith au fost un blestem, adresat mie.

Simțindu-se apărută în brațele lui Derek, Monica își dori să rămână așa pentru totdeauna. Vag, își dădu seama că Amy și Hartley așteptau în spatele lor, dar mintea ei era prea ocupată de gândul că Judith murise. Amintirea ultimelor clipe ale lui Judith o îngrozea. Derek

o readuse la realitate.

— Calmează-te, nu te mai gândi la nimic acum. Oricum nu mai era ea, la sfârșit... Inelul, toastul, totul a fost o nebunie a minții ei bolnave, îți spun eu. Poate cancerul afectase și creierul.

Monica începu să tremure. Nebună sau nu, mătușa ei o blestemase de pe patul de morții.

Era o «moștenire» îngrozitoare, pe care urma să o poarte tot restul vieții.

Pastorul Doring li se alătură, cu o figură jalnică.

— Cred că doamna Sumner a plecat dintre noi, spuse cu un ton neutru. Este în mâinile Domnului acum.

A plecat dintre noi? își repetă Monica încet, în gând. S-a dus? Judith folosisese totdeauna aceste cuvinte, în purtarea sa, în aroganța de care dădea dovadă. Ceva atât de firesc cum era moartea nu ar fi putut-o atinge în niciun caz pe Judith Sumner, nu, cu siguranță, ea n-ar putea «să plece dintre noi».

— Suntem căsătoriți? îl auzi pe Derek întrebându-l pe pastorul Doring.

— Vă declar soț și soție, răspunse acesta cu un zâmbet larg și deschis. Ar trebui să mergeți și la biserică, dar, legal, erați căsătoriți încă din momentul în care ați semnat certificatul de căsătorie.

— Bun... Derek respiră adânc, vizibil relaxat în acest caz, aș dori să-mi conduc soția în pat.

Hartley făcu o remarcă prostească pe care Monica nu reuși să o mai audă; Amy și șopti însă lui Hartley să-și țină gura.

— Sunt îngrijorat de starea soției mele. E atât de palidă... adăugă Derek. Vreau să se odihnească. Totul a fost peste măsură de epuizant... nunta, pregătirile, graba și acum Judith...

Când Derek termină, Monica își dădu seama că era, probabil, la fel de îngrozitor și de obositor și pentru el. Încercă să-i convingă că era în stare să-i ajute, că nu avea nevoie de odihnă.

— Mă simt bine. Voi chema eu oamenii de la compania de pompe funebre. Judith nu dorea să rămână în acest pat mai mult decât este necesar.

— Nu trebuie să te obosești acum, insistă Derek. Amy și cu mine ne vom îngriji ca toate problemele să fie rezolvate.

— Dar trebuie să vă ajut și eu cu ceva, rostise ea cu sinceritate...

— Du-te în pat! îi porunci proaspătul soț. Dacă nu, chem doctorul să-ți facă o injecție cu un calmant. Oricum, vom avea nevoie de ajutorul tău mâine. Va trebui să zâmbești și să-i primești pe toți cei ce vor dori să-și exprime condoleanțele.

Grea încercare pentru Monica! Știa că Derek avea dreptate. Într-adevăr, avea nevoie de odihnă.

— Trezește-mă, atunci, într-o oră sau două, îi spuse, îndreptându-se spre ieșire. Vreau neapărat să fac și eu ceva. A fost mătușa mea, orice s-ar fi întâmplat.

«A fost mătușa mea...» repetă, intrând în camera ei. Ce diferență era oare între Judith cea de ieri, vie și Judith de azi, moartă, întinsă în pat, atât de rece, nemișcată. Dacă într-adevăr exista suflet, așa cum predica pastorul, unde și când plecase sufletul lui Judith? A plecat oare în momentul în care trupul ei a încetat să mai trăiască? Dacă da, atunci unde plecase?

Amețită și copleșită de somn, Monica se întinse pe pat. Încercă să se consoleze cu gândul că Judith era moartă, să înțeleagă că Judith se sfârșise, în adevăratul sens al cuvântului...

Și totuși, avea presimțirea că urma să se întâmple ceva rău.

Cu cât încerca mai mult să se gândească, cu atât mai încâlcite îi păreau ideile. Revăzu în fața ochilor scânteierea albă, intensă, de pe cearșaf, sub mâna lui Judith. Căzu apoi într-un somn greu, adânc și agitat. Cuvintele lui Judith o obsedau, o chinuiau.

Aceleași cuvinte o așteptau și când se trezi, terorizând-o. Monica nu putea, încă, să le descifreze mesajul. Capul îi era prea greu, o durea. Se simțea fără putere. Încercă să se ridice. Afară era întuneric deja și își dădu seama că trebuia să se fi trezit deja de două ore. Era zece seara.

Încet-încet, își aminti că Judith murise și că ea era doamna Sumner.

Amorțită, dezorientată, reuși cu greu să se ridice din pat. Dar unde era Derek? Avea nevoie de el. El era soțul ei și ar fi știut, cu

siguranță, acele cuvinte care ar fi putut să o liniștească. De acum înainte, gândi Monica visând, Derek va fi lângă ea, ori de câte ori va avea nevoie de o mângâiere.

Încă adormită, se îndreptă spre camera lui. Auzi un murmur ușor și se gândi că Hartley Bufford era cu el. Dintr-odată, își dădu seama că era îmbrăcată foarte sumar. Hotărî să se întoarcă și se îmbrace, dar auzi vocea lui Amy:

— A fost minunat, dragul meu, șopti Amy Piersoll. Nu ar trebui acum să te întorci la scumpa și noua ta soție?

Amintindu-și cum se gudura Hartley pe lângă Amy, Monica se simți rușinată și jenată pentru Nancy Bufford.

Dar nu era Hartley; era Derek.

— Soție? pufni el. Scutește. Mă! Numai Dumnezeu știe ce va trebui să fac cu... Doamne, ai văzut cu ce sac era îmbrăcată?

Monica resimți în plin șocul acestor cuvinte. Nu mai voia să audă niciun cuvânt în plus, dar se simțea incapabilă să se deplaseze.

— Așa nu ai să reușești să-mi câștigi dragostea, Derek. Ți-a trebuit să te legi de o găscă bleagă, când puteai foarte bine să te căsătorești cu mine.

— Nimeni nu mi-a oferit cinci sute de miare pentru tine, drăguț!

— Ticălosule! Ticălos norocos... îți dai seama că ai reușit aproape în ultima clipă?

— Crede-mă, am știut eu ce fac. Judith spusese că trebuia să fim căsătoriți înainte ca ea să fie moartă, îți amintești? Și primul lucru pe care l-am făcut, a fost să semnăm blestematul acela de contract de căsătorie.

Șocul Monicăi se transformă în umilință. Judith îl plătise deci pe Derek pentru a se căsători cu ea.

— Nu dispui decât de cincizeci de miare, Derek. S-ar putea spune c-ai realizat un profit mic, deocamdată...

Monica auzi rânjetul lui Derek.

— Banii, draga mea, asta contează. Nu uita! Mi-am luat o soție bogată; și, așa cum s-ar fi exprimat Judith, acum eu sunt familia ei,

singura ei familie, tot ce i-a mai rămas.

Monica începu să tremure. Nu știa ce o rănise mai mult: trădarea, mașinațiile lui Judith sau prostia ei?

— Oricum, aceasta a fost soarta lui Judith, spuse Amy convinsă. Dar până la urmă, ce-a fost povestea cu inelul?

— Cine știe? Era ruptă de realitate la sfârșit, așa mi s-a părut...

— Nu ești puțin speriat? Nu ți-e teamă deloc? Adie...

Doar n-ai făcut ce te-a rugat...

— Speriat? De ce anume să fiu speriat? Vrăjitoarea rea este moartă, draga mea. Și nu ne mai poate face nimic acum.

Monica nu mai putu suporta. Fugi. Derek era incredibil de sigur. Stând așa, cu ușa larg deschisă, în pat cu Amy. Oricine l-ar fi putut surprinde.

«Ceva e putred acolo...» o prevenise Geralyn. Ce va spune oare, acum când va afla? Geralyn mai spusese: «... sunt câteva persoane care miros îngrozitor». Pentru a păstra exprimarea ei, Monica trebuia să o anunțe e. A ea se măritase cu cel mai mare sconcs.

Monica rămase în holul de la intrare, luptând cu amețeala, neștiind în ce direcție să se îndrepte. Ca o somnambulă, se îndreptă spre camera lui Judith. Undeva, în sufletul ei, simțea că trebuie să o mai vadă pe Judith, trebuia să vorbească cu ea, să termine ceea ce rămăsese neterminat.

«Ai promis!» îi răsună deodată în urechi. Speriată, se întoarce. Nu era nimeni. Își dădu seama că oboseala și amețeala îi jucau feste. Doar două cuvinte și viața ei putea fi un calvar... Să auzi mereu «ai promis... ai promis...» și să te simți vinovată... Nu, Monica știa că trebuia să se descarce într-un fel.

Gândul fu alungat de puternicul miros dezinfectant. Se îndreptă spre întrerupător și lumina orbitoare îi dezvălui adevărul.

Judith nu mai era. Patul fusese desfătat iar suprafața goală a acestuia, atât de rece și de străină, amintea de morgă. Judith era la morgă acum, probabil.

Monica atinse cu un deget marginea patului, în căutarea unei mângâieri, oricât de mici. Știa prea bine că în acea cameră nu va găsi

nici consolare, nici mângâiere. Pierduse tot ce avea pe lume. Pe Judith, familia ei. Se măritase, dar soțul ei nu se putea numi soț.

Și totuși, chiar în ultimele clipe de viață, Judith o înșelase. Oare o făcuse pentru că Monica era singura ei familie? Îi voia oare binele? Delira? Voia să salveze River's Edge? Toate aceste întrebări erau acum fără răspuns, își dădu seama Monica.

În ultimele ei clipe, Judith nu-i adresase niciun sfat, niciun cuvânt pentru viitor, niciun gest de afecțiune; nimic, doar îngrozitorul «Ai promis!»

Monica luă mâna de pe pat; amintirea scânteierii de lumină, pe care i se păruse că o sesizase, îi reveni în minte.

Și-o imaginea pe Judith întinsă pe pat, în ziua în care sosise la River's Edge. Încercase atunci să o forțeze să ia inelul. «Când va veni vremea...», spusese Judith, «... promite-mi că-l vei purta.»

Monica se așeză în genunchi, începând să caute sub pat, sub noptieră, sub dulapul din colțul în care găsisese țigările și ciudata carte neagră.

Căutând, implora iertarea lui Judith. Nu mai conta că Judith fusese crudă și răutăcioasă Monica o dezamăgise.

Lichiorul, probabil, îi întunecase mintea. Era încă amețită, i se părea că ar fi trebuit să se întindă jos, pe podea și să adoarmă. Cu o tresărire, degetele atinseră inelul de argint. Îl găsisese. Îl scoase de sub dulap.

Încă îi era foarte greu să se împace cu ideea de a purta meiul. Hotărî să îl poarte, dar nu mai mult de o secundă, suficient pentru a-și ține promisiunea. Trebui însă să se îndrepte spre pat și să se așeze. Emoția o făcea să-i tremure picioarele.

Trebuia să-și pună inelul pe deget. Trebuia să o facă pentru Judith, familia ei, singura ei...

Amintindu-și răutatea cu care imitase Derek cuvintele lui Judith, împietri. Era, oare, o banală expresie? Familia? Era, oare, ceva de care Derek trebuia să râdă? Nu-l cunoștea?

«Crede-mă!» îi spusese Derek. Cât de mult o duruse când îl auzi repetându-i aceleași cuvinte lui Amy...

Ar trebui, oare, să vorbească cu Derek? Ce-ar câștiga? Își dădu seama că Derek ar fi putut deveni de-a dreptul nesuferit dacă ar fi cunoscut faptul că ea nu avea nicio intenție de a-i da în stăpânire proprietatea.

Monica simți deodată o dorință, un impuls puternic și incontrollabil de a fugi. Oriunde, undeva unde să nu-l mai vadă ori să-l mai audă vreodată pe Derek.

Respirând adânc, privi inelul. Dacă ar fi fost un talisman, să o ajute să scape... să fugă. Se simți învinsă gândindu-se la visul ei spulberat, la familia mult visată și mult dorită, pierdută înainte de a fi existat.

Încet, își puse inelul pe deget.

Brusc, în mintea ei începu o adevărată furtună. «Sunt oare beată?» se întrebă amintindu-și că Derek obligase să bea tot lichiorul.

Undeva în adâncul sufletului ei, percepea un cântec vag, ritmat, întocmai ca rugăciunea lui Judith. Cântecul o făcea să-și dorească să danseze, să se miște, să răspundă chemării seducătoare.

Mirosul greu și amețitor al dezinfectantelor se transformase într-un parfum fin, iar răceala patului se transformă într-o flacără arzătoare, puternică. O strălucire ca un fulger alb, o învălui, făcând-o să plutească.

Gândul că trebuia să-și scoată inelul persista dar muia i se părea la un milion de kilometri distanță. Își simțea corpul ușor, nefiresc de ușor, inutil. Urca, tot mai sus... sus.

Privind în jos „văzu camera, iar pe pat, era întins propriul ei trup. Încercă să-l atingă, să coboare, dar cântecul magic o făcea să urce. Mai sus... tot mai sus...

«Doamne!» gândi ea, recunoscând scena din acele multe filme pe care le văzuse. «Cred că am murit».

Monique 5 aprilie, 1855:

Iată-mă, eu care nu pot să-mi găsesc astâmpăr, scriind din nou în jurnal. Sunt atât de încântată de viață încât nu pot păstra cuvintele doar pentru mine.

Simt că, în curând, poate chiar în una din zilele următoare,

Robert Sumner mă va cere în căsătorie. Nu mi-o va spune mie, cu siguranță, e mult prea formal și prea rezervat. Dar e mereu prezent lângă mine când vreau să dansez, iar ochii lui îmi urmăresc orice mișcare. În unele clipe mă gândesc ce bine ar fi ca el să fi fost mai plin de pasiune, sărutările lui de gentleman să mă fi făcut mai degrabă să leșin decât să casc plictisită.

Simțurile mele îmi spun, totuși, că o femeie se mărită pentru poziție, mai mult decât pentru pasiune. Odată ce voi avea poziția pe care mi-o doresc, nimic nu mă va putea împiedica să-mi găsesc oricâți iubiți aș simți nevoia.

Un semn bun e faptul că împreună cu părinții mei îl voi însoți pe Robert la plantația lui. Nu mai am răbdare. Am aflat că River's Edge e una dintre cele mai frumoase proprietăți de-a lungul veșnicului Mississippi, dacă nu cumva cea mai strălucitoare dintre toate. Știu că m-aș simți ca o adevărată regină dacă aș fi stăpână acolo.

Vizitele lungi și frecvente erau un mijloc de distracție pentru fermierii sudului; totuși, nu înțeleg de ce Robert se mai obosea invitându-i și pe părinții mei, din moment ce nu părea prea încântat.

Reacția lui Sarah Jane a fost o adevărată istorie. Mă bucur că va trebui să rămână în oraș pentru a se îngriji de propria plantație, Bel Monde.

Totuși, plantația ei era doar la o distanță egală cu un galop scurt de River's Edge. E un lucru care nu prea îmi convine, dar nu am ce face. Sarah Jane pretinde că am înșelat-o, furându-i-l pe Robert.

În orice caz, nu vreau ca ea să fie prin preajma noastră, cu comentariile și remarcile ei veninoase și amare.

Va fi destul de dificil să întâlnesc familia lui Robert. Ambii părinți sunt morți, dar mai are o soră și un frate, mai tineri, obișnuiți cu ideea de a fi stăpânii casei.

Va trebui să-i farmec pe acești Drew și Abigail. Nu pot risca să-mi stea în cale.

Rachel va rămâne în America, cu mine. Insist în ciuda protestelor părinților mei. Nu o pot lăsa să se întoarcă pe insulă. S-ar putea să mai am nevoie de cântecul ei Vrajit și de licorile magice și

secrete. Într-un fel, vreau, să o recompensez pe Rachel pentru ce a făcut, știind cât de mult m-a ajutat să ajung atât de aproape de a-mi realiza planurile. Ce e însă mai important, mi se pare faptul că s-ar putea să mai am nevoie de licorile ei. În fond, cine poate ști ce ne rezervă viitorul?

Capitolul 3

Ca o scoică în mijlocul refluxului, Monica se abandonează senzațiilor nenumărate, ce-i bombardau simțurile. Cântecul o încurajau, crescând în intensitate; tonurile joase deveneau tot mai înalte, mai insistente, tot mai seducătoare. Delicatului parfum de ghimber îi luă locul un amestec de esențe exotice, apoi o adiere îmbătătoare de mosc. Cu gura întredeschisă, înconjurată și ațâțată de plăcere, savura fiecare aromă. Pielea ei era catifelată, iar mâinile erau roșii și fierbinți.

Deplasându-se înainte și înapoi în ritmul cântecului, Monica se simțea de parcă ar fi încălecat o creatură de mult uitată, sălbatică. O parte a trupului ei pătrunsese deja pe tărâmul senzațiilor erotice, furioase, dar cealaltă jumătate, o trase imediat înapoi...

«Ajunge!» țipă mintea ei. «Vreau să mă opresc. Acum!»

Cu un ultim balans, mișcarea încetă și Monica își simți din nou corpul. Deveni încet conștientă de faptul că suprafața pe care stătea culcată, era umedă și murdară, iar cântecul ei magic se transformase în zumzăit de insecte, care se roteau deasupra corpului ei.

Inspirând adânc, realizează că aerul nu mai era același; era mult mai proaspăt și mai curat și păstra vagi urme ale acelui parfum puternic.

Deschise ochii, clipind des din cauza luminii puternice a zilei. Copaci? Gândi dezorientată. Chiparoșii păreau ca niște regi, tronând cocoțați pe rădăcinile lor noduroase, cu fâșiile verzi de mușchi înșirându-se pe trunchiul lor, ca niște fâșii de dantelă.

Treptat, își dădu seama că era întinsă pe o insuliță în mijlocul unei mlaștini. Pământul fusese proaspăt săpat, apoi fusese tapetat cu frunze uscate, aceleași frunze învelindu-i ca o pătură trupul. «Acesta să fie oare mormântul meu?», gândi cuprinsă de un fior.

Totul îi reveni încet în memorie: amețeala, lichiorul pe care i-l dăduse Derek, trădarea lui. Se ridică, scoțându-și inelul de pe deget.

O mână îi prinse brațul. Speriată, se întoarse și văzu o negresă lângă ea. Părea îngrijorată și, poate, la fel de uluită ca și ea.

— Ce se întâmplă? o întreabă negresa cu un accent ciudat. Trebuie să mai încercăm o dată?

Monica clătină din cap dar se simțea atât de confuză și de încurcată, încât nu reuși să răspundă.

Femeia părea să o cunoască, cu toate că fața ei nu-i spunea nimic. Ba, mai mult, o contrariau accentul ciudat și hainele demodate.

Monica încercă să se ridice, dar nu izbuti. Trupul ei era lipsit de vlagă. Era oare bolnavă? Ce fusese oare lichiorul pe care i-l dăduse Derek?

— Monique?

Glasul venea de undeva din dreapta, de după copaci. Bărbătesc, impresionant, trădând enervarea, glasul repetă întrebarea. Câteva clipe mai târziu, Derek își făcu apariția în lumină. Nu mai zâmbea. Era atât de înfuriat încât părea în stare să omoare pe cineva.

Speriată, Monica ascunse inelul în buzunar.

Încercând, inconștient, să se dea mai în spate, își dădu seama că negresa o ținea de braț.

— Trebuie să mai încercăm o dată, îi spuse negresa.

Monica nu reușea să-și dea seama cu cine vorbea femeia. Oare ea era inclusă în acel «noi să ne încercăm puterile»? Dacă femeia se referise la Derek, dorind să mai încerce o dată ceea ce încercase mai înainte?

Monica privi în jos spre locul în care se trezise și care semăna cu un mormânt. Au vrut oare să o otrăvească cu lichiorul? Sau încercase Derek să o drogheze numai, sperând că tenebrele nopții și aerul greu al mlaștinei vor desăvârși crima? «Soția mea a fost mult prea afectată de moartea mătușii ei», ar declara autorităților, cu gândul la cele cinci sute de miare.

Păcat că nu murise.

— Două zile pierdute căutându-te, îi aruncă Derek,

apropiindu-se. Puteam să lucrez... Aș fi terminat ce aveam de făcut.

Ca și cum ar fi lucrat vreo zi din viața lui!

— Să nu cumva să îndrăznești să te apropii mai mult de mine! strigă Monica, eliberându-și brațul. Jur, voi povesti totul la poliție dacă va trebui.

Derek rămase locului, uimit.

— Poate că am fost îndeajuns de naivă încât să cred că mă iubești, dar ochii mei sunt larg deschiși acum. Vreau să divorțez, Derek. Poți să-ți păstrezi cele cinci sute de mii, dar dacă nu pleci acum, voi povesti tuturor că ai încercat să mă omori.

Monica inspiră adânc, tremurând toată. Acele cuvinte fuseseră cel mai curajos lucru pe care îl spusese în viața ei. Derek nu ar fi reușit să o mai surprindă cu nimic chiar dacă ar fi încercat acum să o șocheze.

Spre nedumerirea ei, însă, Derek se întoarse spre negresă.

— Despre ce vorbește, Rachel? Cine e acest Derek? Și ce vrea să spună despre crimă?

— E bolnavă, stăpâne Drew, răspunse femeia cu un glas ascultător, analizând-o cu grijă pe Monica. Domnișoara Monique s-a lovit la cap și nu-și amintește trecutul. Vă rog, lăsați-o să vină cu mine pentru a-i da o doctorie.

Monica se simți ciudat, de parcă i-ar fi dispărut pământul de sub picioare. Stăpâne Drew? Cu un fior de teamă, se întrebă ce se întâmplase cu pantalonii scurți și cămașa cu care era de obicei îmbrăcat Derek. Niciodată nu s-ar fi îmbrăcat cu pantalonii albaștri de doc sau cu cămașa albă de bumbac, având manșetele și gulerul roase.

Realiză imediat că fusta ei era murdară de noroi. Dar constată surprinsă că nu mai era îmbrăcată cu fusta plisată, își înghiți surpriza și observă că îi lipseau cureaua și, probabil și jupa... Recunosc stilul «Scarlet O'Hara».

Era, oare, la teatru și asista la o scenă a Războiului Civil? Își scutură capul cu putere, dar nu putu alunga nedumerirea.

De ce putea să-și amintească?

— Știi, stăpâne, că nu vreți să mă viziteze, în mlaștină, spuse Rachel în spatele ei, dar fiind plecată în oraș, nu avea unde în altă parte

să se întoarcă decât la mine.

— Nu sunt prost, Rachel. Încetează să mă tratezi ca pe un prost...

— Nu, nu, stăpâne Drew. Vă spun eu, domnișoara Monique e bolnavă, nu mai e... nu e ea. Vă rog! Lăsați-o să stea cu mine, ca să-și revină.

— Se poate odihni și poate să-și revină și acasă, în patul ei. Am hotărât.

Privindu-l atentă pe acest bărbat necunoscut, Monica își dădu seama că nu putea fi Derek. Trăsăturile îi erau mult mai puternice, mai ascuțite, mai dure, de parcă ar fi fost dăltuite în piatră. Avea o privire fermă și o bărbie semeață. Era un om ce impunea respect.

Derek, cel pe care îl cunoștea, își afișa zâmbetul ca pe un semn distinctiv; pentru omul din fața ei, încruntarea părea să fie semnul distinctiv.

Era caraghios, ca într-un vis... da, asta trebuia să fie!

Cu siguranță, era în patul lui Judith, visând.

— Vino, Monique! îi spuse, așteptând-o să îl urmeze. Am pierdut destul timp din cauza ta.

1 Monica nu l-ar fi urmat niciodată pe acest om sever și încruntat, dar zâmbetul care i se ivi în colțul gurii, o determină să-l asculte. Privind în urmă groapa umedă, se întrebă cum de putuse oare să-și petreacă noaptea acolo. Ochii mari și negri ai lui Rachel îi aminteau de ultima privire a lui Judith, înainte de a muri. Pregătindu-se să înfrunte necunoscutul, Monica îi urmă pe Drew și pe Rachel.

Strângând din dinți, pomi prima în urma lui Drew, care părea indiferent la eforturile ei de a ține pasul.

Monica nici nu știa ce anume o deranja mai tare: purtarea lui grosolană sau hainele grele pe care la purta? Dacă tot trebuia să se vizeze undeva în trecut, de ce nu putea să poarte o fustă mini a anilor șaizeci?

Întrebările se multiplicară în mintea ei: Voia să-l întrebe cine era el, cine era ea, unde se găsea? Mânia și încruntarea de pe chipul lui

Drew o făcură să nu îndrăznească nimic.

«Foarte bine!» își spuse. «Să mergem în tăcere, chiar dacă e o tăcere sinistră. Voi aștepta până acest Drew îmi va vorbi».

Când ieșiră din tufișuri, ajungând acolo unde trebuia să fie casă, Monica aproape își pierdu respirația. I se părea că mai văzuse casa. Ba chiar îi era foarte familiară. Nu era chiar River's Edge?

Tulburată, se întoarse spre Drew. Acesta privea înainte, indicându-i printr-un semn cu capul să continue să meargă.

O impresionă schimbarea de pe figura lui Drew și văzu că putea să și zâmbească. Probabil și Drew simțea farmecul locului, gândi Monica. Probabil că și Drew era mândru și considera River's Edge ca pe un adevărat cămin.

În acel moment, privirile li se încrucișară.

Putea vedea plăcerea, reflectată adânc în ochii lui, mascând mânia pe care se străduia să o păstreze vizibilă pe figură. Ar fi vrut să o sărute, să o iubească, chiar acolo. Știa asta la fel de sigur cum o vedea.

Monica simți o căldură intensă, un sentiment ciudat, având certitudinea că îl cunoscuse intim pe acest om; îi simțise odată trupul greoi, dar viril, peste al ei.

O dorea, cu siguranță, iar ea îl dorea și mai mult. Auzind un strigăt, Drew privi în depărtare. Scăpă un oftat greu și se îndreptă spre tânăra ce gesticula în fața casei.

Speriată, Monica pomi după el, negând în mintea ei că fusese atât de aproape de a ceda unui străin, dar încă tremurând de dorința de a-l atinge.

De unde putea, oare, să știe cât de fierbinți erau mâinile lui Drew mângâindu-i trupul și cât de răcoroase îi erau buzele sărutând-o? Ce se petrecea?

Știind că nu va reuși niciodată să găsească singură un răspuns la întrebare, Monica porni grăbită în urma lui Drew. Sesiză imediat diferențele care ar fi trebuit deja să-i atragă atenția. Zugrăveala casei se desprindea, câteva obloane erau ieșite din balamale. Unele părți ale gazonului crescuseră până la gleznă iar arbuștii trebuiau de mult curățați.

Mai mult, în timp ce totul părea neîngrijit și sălbatic, stejarii ce străjuiau drumul păreau mai mici și mai neînsemnați decât îi știa. Și chiar digul era cu zece picioare mai mic decât ieri.

Se putea oare să se fi rătăcit, așa amestecată cum era și să fi ajuns la o casă asemănătoare, mai sus, pe fluviu?

— Slavă Domnului că ai reușit s-o găsești, o auzi pe tânăra femeie, când aceasta se apropie. Reverendul Byers va sosi curând la noi. Va mai aduce și pe cineva de la orfelinat cu el, am înțeles...

— La dracu', Abbie! Omul ăsta nu renunță niciodată?

— Cel puțin, ai găsit-o pe Monique. Ar trebui să ne fie de ajutor. Unde a stat atâta timp?

— În mlaștină, cu Rachel. Rachel susține că Monique e bolnavă, că s-a lovit la cap și că nu-și poate aminti nimic.

— Două zile și două nopți și nici măcar nu s-a gândit să ne anunțe?...

Când îi văzu pe Drew și pe Abbie plimbându-se împreună, fără a o lua în seamă, Monica simți o durere puternică, insuportabilă. Cei doi își vorbeau unul celuilalt, ignorând-o, ca și cum ceea ce ar fi gândit sau ar fi simțit ea, nu-i privea câtuși de puțin. Părea că dispariția ei era singurul lucru ce îi preocupase. Mai departe... era treaba ei, trebuia să se descurce singură.

Monica se scutură brusc. Oricum ea nu era «Monique», de ce să-și fi făcut ei griji pentru felul în care se simte ea? Trebuia să-i facă să înțeleagă că ea era Monica Ryan și că trebuia să se întoarcă acolo unde îi era locul.

Și când le va spune aceste cuvinte, probabil vor chema doctorii pentru nebuni să o ducă de acolo.

Va trebui să rămână calmă și să-și aleagă cu mare grijă cuvintele. Întrebându-se cum să înceapă, o studie pe tânăra Abbie. Era tânără, poate să fi avut 18 ani și, ca și Monica, purta o fustă largă, fără curea. Tivul se desfăcuse în multe locuri, unde fusese probabil agățat, iar bumbacul albastru decolorat proba faptul că fusese de prea multe ori spălat. Părul blond, de culoarea mierii, pieptănat cu grijă pe spate, cu cărare pe mijloc, lăsa doi zuluși aurii să-i încadreze fața.

Monicăi i se părea o adunare familială. Cu siguranță, Drew era un frate sau un văr de-al lui Abbie.

Cine erau acești oameni? În numele cerului, ce căuta ea acolo?

Ca un răspuns, la poartă apărură trei copii alergând. Monica își îndreptă privirile spre cei trei drăcușori care se cățarau pe gard.

Simți cum inima îi tresaltă brusc, de parcă recunoscuse copiii. Era exact ca în visele ei. De câte ori nu-și imaginase proprii copii, zbangându-se astfel?

Cocoțat pe gard, băiatul cel mai mare îi privea pe ceilalți ca și cum acele jocuri de copii nu mai erau pentru vârsta lui, cu toate că nu părea să aibă mai mult de zece ani. Celălalt băiat, cu un an sau doi mai mic, trecea de o parte și de alta a gardului cu agilitatea unei maimuțe, râzând și păcălind-o pe fetița care încerca să-l urmărească.

Fetița era destul de mică pentru ca trupul ei să încapă prin locul unde lipsea o scândură din gard. Rochița ei, cândva galbenă, acum spălăcită și decolorată, se agăță într-o așchie și se rupse. Nici nu plânse, nici nu strigă să se oprească ci își continuă joaca, nepăsătoare.

— Unchiule Drew! strigară copiii într-un glas, alergând spre el când îl zăriră. Te-ai întors!

— Am adus-o înapoi pe mama voastră, spuse Drew cu un glas hotărât.

Zâmbetul visător al Monicăi dispăru, simțind ațintite asupra ei privirile speriate ale celor trei copii și privirea încruntată a unchiului lor. Greșiseră luând-o drept mama lor, dar de ce trebuiau să o privească cu atâta ostilitate?

— Nu-mi explic ce s-a întâmplat, încercă să le spună, mă numesc Monica Ryan și locuiesc la New York.

Copiii își îndreptară privirile nedumerite Drew. Abbie continuă să o privească, curioasă.

— M-am trezit dintr-odată în mlaștină, continuă Monica privind-o pe Abbie la rândul ei, sperând că poate o va înțelege. Nu-mi imaginez cum am ajuns aici.

Drew ridică din umeri, adresându-se celorlalți.

— Rachel pretinde că Monique s-a lovit la cap și că și-a pierdut

memoria.

— Memoria mea e în stare foarte bună, replică Monica. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înceta să mai faci abstracție de prezență mea aici. Nu știu cine e această Monique. Eu sunt Monica, v-am mai spus. Dacă îmi veți arăta unde este telefonul, voi încerca să lămuresc toate neînțelegerile.

Toate cele cinci figuri se întoarseră mirate spre ea, cu aceeași expresie goală.

— Telefonul? întrebă Abbie.

— Telefonul... Știi doar, formezi numărul și apoi vorbești, spuse Monica privind acoperișul casei. Surpriza cea mai mare fu să descopere lipsa oricărui cablu. Nici telefon, nici electricitate, nici antenă pentru televizor.

Clătinând din cap, Drew o apucă de braț.

— Mai bine aș conduce-o în camera ei. Are nevoie de multă odihnă. Abbie, te rog să ai grijă de copii, să fie spălați și îmbrăcați frumos înainte de sosirea reverendului Byers. Numai Dumnezeu știe ce mai e în stare să scornească dacă o găsește pe Monique în starea în care e.

— Așteaptă, încercă Monica să se opună, dar Drew pornise deja spre intrare...

— Cine e această doamnă? O auzi pe fetiță întrebând-o pe Abbie.

— Monica ar fi vrut să se oprească și să vorbească cu fetița dar Drew o târa după el, spre casă. Și totuși era River's Edge, dar mult schimbat. O parte a sufletului el fu cuprinsă de bucurie văzând că dalele de marmură albă nu mai erau și că în locul lor era o podea masivă, din lemn de stejar. Curățată și lustruită, ar fi arătat probabil nemaipomenit.

Drew nu-i lăsă niciun moment să zăbovească. Totul părea neîngrijit, uitat. Urcând treptele spre dormitoarele de la etaj, Monica observă că balustrada nu mai era acoperită cu acel groaznic strat de vopsea. Dispăruse și candelabrul... Nimic nu mai amintea de River's Edgeul lui Judith.

Dăduse oare cineva acele ceasornicului înapoi?

Dar, dacă era în trecut, atunci cum ajunsese aici? Își aminti de inelul din buzunar și cum își dorise să fie fermecat, să o ajute să fugă de Derek. Doar o sclipire și iată era în propriul ei Oz.

În jurul ei erau prezente toate ingredientele unui vis devenit realitate. Copiii, familia, casa aceasta, tot ce își dorise și încă își mai dorea...

Parcă amintindu-i că ceva lipsea totuși – un soț iubitor.

— Drew o împinse în camera din care plecase, camera lui Judith.

Camera era așa cum arăta înainte ca Judith să se fi îmbolnăvit, zugrăvită în culori deschise, pastelate, aranjată în cel mai clasic stil provincial francez. Monicăi nu-i plăcuse nicicând, nu-i plăceau nici acum.

— Aș prefera să nu stau în camera aceasta, dacă nu te superi, îi spuse lui Drew.

— Nu începe din nou! îi răspunse el mânios. Din pragul ușii, deși o privea mirat. Mi-ai pus destul răbdarea la încercare. În locul tău, m-aș dezbrăca și aș intra imediat pat.

— Dar nu ești în locul meu! Și nici eu nu sunt eu. Monica știa că părea incoerentă, dar nu mai putea da înapoi. Vreau să spun, eu nu sunt Monique a ta. Eu sunt Monica Ryan! Și vreau să mă duc acasă, la New York!

Buzele lui Drew se strânseseră, dezaproband-o.

— Nu știu ce fel de joc faci acum, dar nu am timp pentru jocuri. Și oricum, te rog să nu vorbești cu reverendul Byres în felul acesta.

— Nu-mi fă mie morală! Nu este vina mea dacă tu ai probleme cu cine știe ce reverend.

— Nu? Atunci cine i-a spus că e un broscoi chel? Bineînțeles că nu aș fi vrut să te măriți cu el, dar trebuia chiar să râzi de el și să-l ridiculizezi atunci când te-a cerut de nevastă?

Cu un gest reflex, Drew își trecu degetele prin păr. Monica tresări observându-l. Era un gest pe care Derek îl încercase de sute de ori, fără a reuși măcar odată să fie natural ca Drew.

— Chiar nu vezi că nu e nimic de râs? Omul e hotărât să se răzbune pe noi toți pentru jignirea pe care i-ai adu. S-o tu.

— Ce vrea Byers? Ce legătură are cu copiii? îl întrebă Monica.
Doar nu crezi că eu...

— Încerc să nu mă gândesc la tine deloc, Monique. Să-ți intre bine în cap! Te-am adus lângă copii numai pentru a-l împiedica pe Byers să-i ducă la orfelinat. Din partea mea, prefer să te văd moartă decât să-l las să ia copiii de aici!

Cuvintele lui Drew aveau un ecou ciudat, în tăcerea ce se lăsase. Înțelegea că Monique și Drew erau proaspăt căsătoriți, dar de ce oare îi vorbea soției sale în felul acesta? Cu siguranță, o ura.

— Nu! exclamă Monica. O urăști pe Monique, nu pe mine. Eu sunt Monica!

Drew se strâmbă disprețuitor.

— Odihnește-te acum. Și aranjează-te!

Monica îl privi, încercând să uite toate nelămuririle.

— Pot să folosesc dușul?

Drew rămase cu ochii îndreptați spre ea, neînțelegând-o. De fapt, nici nu ar fi putut să o înțeleagă, se gândi Monica, amintindu-și de lipsa oricărui atribut al confortului modern. Văzând prosopul și ligheanul de pe masa alăturată, Monica renunță la ideea de a face un duș.

— Nu-i nimic, îi spuse calmă. Mă descurc eu.

— Fă ce vrei, dar nu părăsi camera.

Drew se întoarse, intenționând să plece. Monica simți că ar fi vrut ca el să rămână.

— Nu sunt ea, să știi, îi spuse vrând să îl apropie.

Drew se întoarse brusc, clătînând din cap. Ceva din vocea ei îi dăduse de gândit.

— Oricine ai fi, îi spuse aruncându-i o privire scurtă în timp ce ieșea din cameră, fă așa cum ți-am spus.

Monica rămase locului, șocată de cuvintele lui. Era imposibil, nu putea rămâne acolo. Cum putea să se descurce fără duș și fără telefon? Și cum putea oare să trăiască cu un om care tocmai recunoscuse că ar fi fost foarte fericit să o vadă moartă?

Se gândi din nou la inel. Dacă era cu adevărat un talisman, de ce

să nu încerce? Trebuia doar să-l pună pe deget și se întorcea de unde venise.

Dar de ce să se întoarcă? Cuvintele lui Amy și Derek încă îi răsunau în urechi. Dorea să se întoarcă la ei?

Monica rămase pironită în mijlocul camerei, luptându-se cu lacrimile ce îi apăruseră în ochi. «Să te ia dracu', Derek! gândi ea cu amărăciune. Credeam că ai să ai grijă să nu mai plâng niciodată, așa cum mi-ai promis.»

— Nu vreau să vă deranjez, auzi o voce, dar am putea sta de vorbă puțin?

Ștergându-și ochii, Monica se întoarse și privi fetița. O adevărată Alice în Țara Minunilor, cu rochița ei galbenă, uzată.

Fetița înaintă și închise cu grijă ușa în urma ei.

— Trebuie să mă spăl și să arăt drăguț când vine îngrozitorul reverend Byers. Unchiul Drew m-ar bate la fund dacă ar ști că am venit aici.

Fetița era adorabilă. Cu o privire încrezătoare și surâzătoare, se apropie mai mult. Se Monica.

— Stephen spune că sunt prea mică și că oricum nu înțeleg nimic, dar eu vreau totuși să mă conving cu ochii mei.

— Stephen?

— Fratele meu mai mare. Băieții sunt tare proști, nu-i așa? Orice fată ar putea să-și dea seama că ești mult prea diferită ca să fii mama.

Bănuind că fetița nu avea mai mult de 6 – 7 ani, Monica se aplecă spre ea și o privi în ochi.

— Diferită? Cum așa?

— Zâmbetul tău... Zâmbești cu toată fața, așa, ca și cum nu ai putea să-ți păstrezi sentimentele buhe încuiate. Glasul fetei deveni dintr-odată serios. Mama zâmbește numai cu buzele. Niciodată cu ochii.

Zăpăcită și încurcată de observația fetei, Monica vorbi repede:

— Ai dreptate, nu sunt mama ta. Numele meu este Monica. Și sunt profesoară la New York.

— Predai la școală? Întrebă fetița curioasă. Poți să mă înveți să

citesc?

— Cred că da... Da, sigur. Dar trebuie neapărat să ai șapte ani.
Fetița clătină din cap.

— Așa a spus și mama, dar unchiul Drew nu vrea să merg la New Orleans. Iar mama nu vrea să luăm lecții de la reverendul Byres.

Nici eu nu aș vrea, gândi Monica, din moment ce Byres o socotea pe Monique o mamă imposibilă, mai bine zis, orice altceva în afară de mamă. Curioasă, întreabă:

— Reverendul Byres ține și lecții?

— Când eram mică, spuse fetița, înainte ca războiul să fie rău, reverendul venea aici aproape în fiecare după amiază. Apoi tata a murit și Byers s-a certat cu mama.

— Da, cererea în căsătorie... Dar unchiul Drew nu poate să te învețe? întreabă Monica.

— E... Toată ziua pe câmp, la muncă, iar în restul timpului își face socotelile. Fetița oftă, plină de griji. Unchiul Drew devine și mai supărat după ce termină de socotit și zâmbește mai puțin. Abbie spune că s-a întâmpnat ceva rău cu el în închisoarea rebelilor... în care a stat prizonier.

Ce căutase Drew într-o închisoare a rebelilor? Fiind din Louisiana, nu ar fi trebuit oare să fie de Partea confederaților sudiști?

— Și mai vreau să învăț să fac și calcule. Să pot să-l ajut pe unchiul Drew. La Socoteli. Dar, mai ales, vreau să citesc. Hotărârea se putea citi pe fața fetiței.

Monica își dădu seama că nu trebuia să o încurajeze.

— Mi-ar plăcea să te ajut, dar eu nu aparțin cu adevărat acestui loc. Am o casă a mea... și o viață a mea...

— Te rog să rămâi, spuse fetița. Măcar până să învăț să citesc cartea.

— Care carte?

Dintr-odată serioasă, fetița se dădu un pas înapoi privind speriată...

— Nimic, o prostie. O privi pe Monica cu ochi rugători. Stai

măcar puțin... Te rog! Promit să fiu cea mai bună elevă pe care ai avut-o vreodată.

— Te cred. Ai fi probabil cea mai bună elevă, spuse Monica, simțind dezamăgirea fetei. Inelul părea să o ardă în buzunar. Problema e că nu aş putea să rămân aici, chiar dacă aş vrea să rămân. Nu ştiu cum am ajuns aici şi atunci, cum aş putea fi sigură că nu voi fi dusă în altă parte din nou?

Fetiţa clătină cu putere din cap.

— Ştiu eu cum ai ajuns aici... Eu am dorit să vii la noi.

— Ai vrut tu să vin aici? întrebă Monica.

— Foarte mult. Şi nu vreau să plec niciodată.

Monica încercă să nege, dar avea oare o altă explicaţie, mai bună?

— Nu înţeleg, îi spuse fetei, de ce ai vrut tu ca eu să apar aici?

— Aveam nevoie de o mamă adevărată, de cineva care să ne iubească şi care să ne facă fericiţi, să ne simţim ca o adevărată familie. Avem nevoie de cineva care să-l facă pe unchiul Drew să zâmbească din nou, din tot sufletul.

Are nevoie de mine, gândi Monica, amintindu-şi privirea lui Drew, când ajunseră împreună în faţa casei. Monica ştia că doar două secunde ar mai fi trecut şi ar fi iubit-o acolo, în iarbă...

— Uiţi un lucru, îi răspunse fetei, vorbind ca pentru sine. Unchiul tău nu prea mă place.

— Te va place. Eu vreau să te placă şi ai să vezi, mi se va îndeplini dorinţa.

Monica zâmbi. Fetiţa se aruncă dintr-odată în braţele ei, aproape ciocnindu-şi frunţile. Cu un chicotit vesel, se desprinsese din îmbrăţişarea Monicăi.

— Stephen spune că sunt prea mică, dar eu a trebuit să te îmbrăţişez ca să mă conving că eşti vie, că eşti aici cu adevărat. Se îndreptă apoi spre uşă. Mă duc să-mi schimb hainele şi să mă spăl. Sunt sigură că unchiul Drew nu vrea ca reverendul Byres să-mi spună din nou că nu are nimeni grijă de mine.

Privind fetiţa plecând, Monica înţelese mânia lui Drew. Şi ea ar fi

fost în stare să omoare dacă reverendul Byres ar fi încercat să ia copiii la orfelinat...

— Așteaptă! O strigă. Nu știu care e numele tău.

— Elizabeth.

— E drăguț. Nu ai și un nume de alint, mai scurt? Fetița o privea, neștiind ce să-i răspundă. Știi, continuă Monica, un nume care să fie al tău, doar al tău...

Elizabeth se încruntă puțin, apoi fața i se luminează.

— Am găsit, poți să te gândești la un nume pentru mine.

Cu aceste cuvinte, fetița ieși din cameră, lăsând-o pe Monica singură. Fetița făcuse ca totul să pară atât de simplu și de natural. Îi spusese: «Am vrut să vii aici și ai venit».

Dintr-odată, Monica își dori să o creadă. Casă, copiii, familia și chiar Drew, erau tot ceea ce își dorise...

Își aminti că îi spusese aceleași cuvinte și lui Geralyn. Și dacă atunci prietena ei se gândise că Derek era prea bun ca să fie adevărat, ce ar spune oare acum despre irezistibila Elizabeth și arătosul ei unchi?

Știa ce va spune Geralyn. I-ar fi spus că visează sau că deja a înnebunit. Că totul nu era decât o nebunie, o descărcare psihică, subconștientul ei încercând să compenseze trădarea lui Derek.

— Se chinui să-și amintească ce se întâmplase. Trebuia să-și dea seama! Se dusesse în camera lui Judith și se așezase pe pat. Nu, mai întâi găsisese inelul. Căutând inelul în buzunar, Monica se așeză din nou pe pat. Imediat își aminti cum i se păruse că zburase, că ieșise din corpul ei. Murise oare?

Sau fusese transportată într-o altă realitate, într-o lume diferită, pe care și-o dorise?

Privind inelul cu cei doi șerpi încolăciți, știu că totul se schimbase în momentul în care și-l. Pusese pe deget. Poate că era într-adevăr un talisman. Doar își dorise o viață mai bună în clipa aceea.

«Vino acasă!» Ca și cum mătușa ei s-ar fi aflat în spatele ei, Monica o putea auzi fluierându-și inevitabila chemare.

Simțea că trebuie să se întoarcă. Ținând inelul deasupra

degetului, încercă să-și adune curajul de a-l pune pe deget. Doar întorcându-se și aruncându-i lui Derek trădarea în față, putea să se gândească din nou la viața ei, la o viață nouă, care să aibă un sens.

Dar casa era unde era și inima...

Își mușcă buzele. Totul era o nebunie. Oare, putea să aleagă lumea de vis în care ajunsese, în locul realității? Respirând adânc și, încercând să-și pună inelul pe deget, privirea îi alunecă o clipă spre oglinda mare din fața ei.

O privea o străină.

Monica împietri. Figura străină avea pielea albă, delicată, părul mătăsos. Întinse mâna spre oglindă (dar străina făcu la fel. Se ridică, dar străina se ridică și ea...

«Nu sunt eu!» șopti privind oglinda, exagerând mișcarea buzelor și apropiindu-se de oglindă. Buzele roșii ale străinei îi copiară fiecare mișcare.

Trecându-și un deget tremurând peste nasul elegant, Monica simți o adevărată plăcere, învârtindu-se în fața oglinzii își dădu seama de ce se simțea atât de ușoară. Nu era nici diabetul, nici nu mai avea probleme cu greutatea. Nu eră numai frumoasă, avea și un corp minunat.

Atingându-și noul corp într-o sută de locuri, se ciupi pentru a se convinge că era adevărat. Toată viața ei își dorise să arate astfel. De multe ori simțise cum și cât de parșivă era viața și cu Judith și cu fetele de la școală; tot ce era mai bun și mai plăcut era pentru cei frumoși.

Învățase destul de repede că atunci când ești frumos și încântător, nu mai e nevoie să le demonstrezi celorlalți cum ești. Ceilalți te văd și vin în jurul tău, dorind să intre în sufletul tău, dorind să-ți facă pe plac.

Printr-o miraculoasă schimbare de destin, devenise o femeie frumoasă. Pentru prima oară în viața ei, se putea uita într-o oglindă, putând să creadă că cineva ar fi dorit să o iubească.

«Cu siguranță, Derek m-a otrăvit, decise Monica. Sunt sigură că am murit și acum am ajuns în paradis.»

Nu, nu chiar în paradis. Luând în considerare încruntarea lui

Drew și apropiata vizită a reverendului, probabil că ajunsese doar la o margine a paradisului, un fel de purgatoriu unde trebuia să-și dovedească tăria și valoarea.

Se opri, privirea alunecându-i spre inelul din mâna ei. Ce făcuse, oare, de se dovedise demnă de un asemenea noroc incredibil? Doar pentru că-și pusese inelul pe deget? Nici măcar nu fusese inelul ei.

În sufletul ei pâlpâi îndoiala. Având acea înfățișare, acea soartă, era oare destinată a o înlocui pe Judith?

Își reaminti cu părere de rău că Judith era moartă. Niciodată nu va putea uita că mătușa ei îl plătise pe Derek pentru a o lua de nevastă.

Aici era șansa ei. Ar fi trebuit să fie nebună sau inconștientă să nu o folosească. Nu avea altă posibilitate decât să rămână sau să se întoarcă. Dar a se întoarce însemn «să rămână toată viața la marginea fericirii, văzând puterea paradisului și a fericirii, dar necunoscând niciodată atingerea și gustul lor.

Gândindu-se la dorința lui Elizabeth și la zâmbetul lui Drew, Monica știu că un dram de noroc și mult efort îi erau suficiente pentru a reuși să transforme River's Edge într-un adevărat Eden al ei.

Putea fi lupta vieții ei, dar nu-i păsa. River's Edge, copiii, Drew... a avea o familie și un cămin, a fi fericită...

Îndreptându-și umerii, Monica se duse spre dulap aruncând inelul pe podea și trimițându-l cu piciorul sub. Dulap, departe de privirile oricui.

Acolo va rămâne, hotărî Monica, în afara oricărei priviri, a oricărui gând și a oricărei atingeri.

Capitolul 4

Coborând în grabă scara, Drew înjură încet. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să-și spele mânia din suflet la fel de ușor cum spăla murdăria de pe mâinile sale! Nu avea timp pentru prostii și gânduri stupide; plantația îi cerea să muncească patruzeci și opt de ore pe zi.

La dracu' cu Monique! Oare acesta era rostul vieții ei, să-l ruineze?

Ajungând la ultima, treaptă, aruncă o privire încruntată spre ușa de la intrare. Din cauza noii sale neveste, reverendul Byers putea să

sosească în orice moment, încercând să se răzbune ca un sâcâitor și plictisitor pretendent, refuzat nu tocmai așa cum ar fi trebuit.

Cât de ușor ar fi decurs lucrurile dacă Monique ar fi fost mai diplomată... Drew trebuise să se căsătorească cu Monique doar pentru a demonstra că Stephen, Andrew și Elizabeth aveau o familie și un cămin, în care puteau să crească fericiți și fără griji; acum. Însă, Drew se simțea prins în capcană, tot atât de neajutorat pe cât fusese și în închisoare.

Auzi zgomotul unei trăsurii. Ora următoare nu se anunța a fi prea plăcută, gândi el, pregătindu-se să-i întâmpine pe vizitatori. Vocea reverendului se subția când acesta era nervos, iar vestea căsătoriei lui Monique cu Drew îl va enerva mai mult decât orice altceva.

«Of, la dracu', cel mai bine ar fi să termin povestea asta cu Byers!», șopti Drew pentru sine. Deschise ușa de la intrare exact în momentul în care reverendul se pregătea să ciocănească. Pentru o secundă, amândoi priviră brațul ridicat fără rost al reverendului, până ce acesta îl coborî încet, lipindu-l de corp.

— Căpitane Sumner, ce surpriză! Credeam... adică... mi s-a spus că ești plecat la New Orleans.

— Îmi pare rău, dar, după cum vedeți, sunt aici și sunt gata să stau de vorbă cu dumneavoastră. Pot să știu de ce ați venit la hol?

— Imediat... răspunse reverendul.

— Bună ziua, căpitane Sumner adăugă o voce feminină. Drew se întoarse spre femeia din stânga reverendului.

— Sunt Miriam Harweather, spuse aceasta întinzându-i o mână rece. Doamna Harweather, directoarea de la Orfelinat.

Drew îi strânse mâna, gândindu-se că, de la părul grizonant și până la cenușiul monoton și plicticos al hainelor, fiecare centimetru pătrat indica faptul că era temuta directoarea a Orfelinatului.

Totuși, ceva din zâmbetul ei, abia schițat, îl făcu să fie mai relaxat. Putea fi strictă și foarte exigentă, simți Drew, dar părea să fie foarte corectă.

— Pofțiți! Intrați, vă rog! Invitându-i în salon, Drew îl surprinse pe Byers adulmecând cu nasul său de șoim întins în vânt, pufnind cu

dispreț spre mobilele din încăpere. Monique avusese dreptate, gândi Drew, reverendul semăna chiar foarte bine cu un broscoi chel.

Ceea ce urmau însă să discute, nu erau calitățile sau defectele reverendului, își reaminti Drew. Era mult mai important să-i convingă pe Byers și pe directoarea Harweather că nu aveau absolut niciun motiv să ia copiii la orfelinat.

Îi conduse spre unicele scaune mai acătării din cameră; spătarele lor negre și masive, din lemn de mahon, puteau fi rigide și neconfortabile dar, cel puțin nu erau la fel de jerpelite ca celelalte scaune din cameră, a căror căptușeală aurie se destrămasese.

— Vă rog, simțiți-vă comozi, le spuse oaspeților, încercând să-i distragă atenția lui Byers de la covorul găurit. Voi chema imediat copiii.

— Nu e nevoie. Reamintindu-și scopul vizitei sale, Byers se așeză, gâfâind, pe scaun. La urma urmei, ceea ce vom discuta nu este prea potrivit pentru urechile lor.

Nu mai avu timp să continue deoarece copiii alergau deja pe scări. La ultima treaptă, Stephen se opri făcându-le celorlalți un semn. Dorea probabil o intrare cât mai demnă, care să dovedească cât erau de educați.

Privindu-i, Drew nu-și putu reține un zâmbet. Cel puțin, atunci când trebuia, copiii știau să se poarte.

— A, aici erați! spuse împingându-i înainte. Familia mea: Stephen, Andrew și Elizabeth...

Spre ușurarea sa, băieții se înclinară respectuoși, așa cum repetaseră de atâtea ori. Elizabeth urmă după ei. Se înclină cu atâta ceremonie de parcă ar fi fost prezentată unui rege, apoi se dădu în spate pentru a-l lua pe Drew de mână.

Drew îi strânse mânuța pentru a o liniști.

— Copii, îl cunoașteți deja pe domnul reverend Byers. Lângă el este doamna Harweather de la orfelinat.

— Domnișoara Harweather, îl corectă Byers imediat, câștigând un zâmbet de la însoțitoarea lui. Și acum, dacă vreți, copii, lăsați-ne singuri, avem de discutat probleme importante cu unchiul vostru.

Elizabeth clătină din cap, hotărâtă...

— Nu mai e unchiul nostru. E tatăl nostru acum.

Byers continuă cu o simpatie prefăcută.

— Precis că s-a întâmplat exact lucrul de care mi-a fost cel mai mult teamă; Sărmanii copii, obligați să trăiască fără. Afecțiune și dragoste și-au transferat emoțiile și gândurile celei mai apropiate persoanei pe care au găsit-o demnă de încredere. Unei persoane, aș putea adăuga, care s-a dovedit nesigură și altă dată, dând înapoi.

Drew se zbârâi. Singura dată când dăduse înapoi fusese atunci când refuzase să intre în armata Sudului.

Fu rândul lui Elizabeth să-l strângă de mână, liniștindu-l.

— Dar, unchiule Drew, nu ai devenit tăticul nostru atunci când te-ai însurat cu mama?

— Însurat? Reverendul Byers arăta de parcă ar fi urmat să explodeze dintr-o clipă în alta.

Venise timpul ca Drew să-și intre în rol.

— Vă rugăm să ne iertați, Monique și cu mine am vrut ca dumneavoastră să fiți de față la ceremonie, dar eram la New Orleans și-aveam deja încuviințarea episcopului și niciunul dintre noi nu putea să mai aștepte să...

— Tu... de ce tu...?

— E ceva rău? Întrebă domnișoara Harweather, privindu-l surprinsă pe Byers. E o veste extraordinară. Chiar dumneata spuneai că o căsătorie ar fi modalitatea de a le asigura copiilor o viață normală.

«Oare. Drew o obligase pe Monique să se căsătorească cu el?» gândi Byers cu amărăciune.

Drew se întreba în acest timp care va fi reacția reverendului. Oare frustrarea îl va face să devină și mai periculos? Byers ar avea acum de două ori mai multe motive să se răzbune.

— Nu poți... Cu ochii strălucind de ură, reverendul înghiți în sec și încercă din nou... nu mă poți convinge că această bruscă schimbare e spre fericirea și binele copiilor.

Băieții se apropiară de Drew ca și cum s-ar fi pregătit să dea piept cu un dușman.

— Suntem foarte fericiți, spuse mândră Elizabeth. Îl iubim mult pe noul nostru tătic.

— Dar... Mon... adică doamna Sumner, de ce nu este și ea aici, bucurându-se de noul ei soț?

— Ar fi vrut să vă spună personal, dar spre ghinionul ei, s-a îmbolnăvit în dimineața aceasta. Rămâne în pat să se odihnească toată ziua, răspunse Drew.

— Oh?

— A ținut special să vă spună chiar ea că a vândut casa din New Orleans. Căminul ei este aici, la River's Edge, cu copiii și cu mine.

Cu toate că Drew repetase cu multă grijă, până învățase discursul, întocmai cum băieții repetaseră de mai multe ori plecăciunile, Drew se simți neliniștit.

Oare Monique putea să-și joace rolul? Nu prea, după cât de tare se împotrivise vânzării casei ei. Și fugise în mlaștină, la Rachel, doar câteva minute după ce părăsise New Orleansul.

Nu putea să o supravegheze zi și noapte, cu câtă treabă avea la plantație. Sigur, cineva trebuia să o păzească. Nimeni nu ar fi putut ști ce urma Monique să facă; era cât se poate de imprevizibilă.

Ca și cum i s-ar fi ghicit ultimul gând, Drew auzi foșnetul mătăsii. Înainte de a-și întoarce privirea spre ușă, știa deja că Monique era acolo.

Intrând surâzătoare în cameră, Monica atrase imediat privirile tuturor.

Drew simți neliniștea crescându-i. Ce ar putea să spună Monique? Doar era Monique cea imprevizibilă. Sigur va spune o prostie. Sigur va avea probleme. Monique putea arăta ca un înger, știa bine, dar avea inima unei vrăjitoare...

Pusta lui Monique îi atinse picioarele. Împrăstia un parfum subtil și sublim, de magnolii. Monica îl privi pe Drew.

— Unde e sora ta? îl întrebă.

— Da, spuse Byers, sperând să-i prindă mințind. Unde este Abigail?

— E ocupată în bucătărie. Drew nu adăugă că Abbie nii dorise să

participe la discuție.

Un fapt era sigur; Abbie va avea grijă de Drew până la moartea lui, dar niciodată nu va fi de acord cu mariajul său cu Monique. Considera că cei trei copii ar fi putut foarte bine să crească fără mamă lor.

— Ni s-a spus că ești bolnavă. Schimbând discuția, Byers se întoarse spre Monique. Trebuie se va spun, doamnă Sumner, că arătați remarcabil de bine.

Complimentul lui Byers o mulțumi pe Monica. Din momentul în care Drew părăsise camera ei, Monica nu pierduse niciun moment. Cârliionții negri, prinși cu panglici trandafirii, scoteau în evidență roșeața obrazilor. Arăta acum ca Elizabeth, combinând inocența cu misterul feminin, personificarea idealului dinaintea războiului, când femeile erau considerate niște păpuși fragile, având nevoie doar de răsfăț și protecție. Rochia, de aceeași nuanță cu panglicile care îi prindeau părul, îi dădea un aer, în același timp, serios și provocator. Rochia îl făcu pe Drew și mai conștient că exista un corp sub acele mătăsurii. Dar era Monique...

Alte femei ar fi renunțat la volanele greoaie ale rochiei în favoarea ușurinței. Nu și Monique. Cu siguranță, rochia de mătase era destinată să atragă privirile tuturor celor prezenți în cameră asupra picioarelor ei lungi și atât de bine proporționate.

Apoi, Monica îl privi pe Drew cu atâta insistență încât acestuia aproape i se tăie respirația.

Încerca oare să-i facă ochi dulci? se întrebă Drew neliniștit. Nu putea să-și controleze încordarea din suflet.

Ce era cu el? Doar avea destule griji. Avea, în primul rând, copiii lui Robert. Și Robert ar fi dorit ca Drew să aibă grijă de ei cum trebuia. Oricum, era singurul lucru pe care îl mai putea face Drew pentru fratele său.

— Mă simt puțin slăbită, spuse Monique cu vocea scăzută, așezându-se pe ultimul scaun rămas liber. Își privi vizitatorii și începu să bată cu degetele în spătar.

Iritarea lui Drew crescuse. De ce trebuia să atragă tuturor atenția

cât de sărăcăcioasă era camera, de fapt, întreaga casă?

Zâmbetul Monicăi se îndreptă spre Elizabeth. Ca și cum ar fi fost o invitație, fetița alergă și sări în brațele Monicăi.

Buimăcit, Drew se întrebă ce era în spatele acestei rare clipe de afecțiune. Doar cu o săptămână în urmă, Monique țipase și o alungase pe Elizabeth pentru că îi boțise rochia...

Mai mult îl surprindea Elizabeth care o evita pe Monique întotdeauna. Acum părea foarte fericită și mulțumită în brațele mamei sale.

Ori erau niște actrițe remarcabile amândouă, ori apăruse între ele o legătură neașteptată.

— Drew aștepta neliniștit. Se întrebă ce drăcii urma să mai facă vrăjitoarea de Monique.

Mângâind-o pe Elizabeth pe păr, Monica se întoarse spre oaspeți.

— Sper că nu părem nepoliticoase, dar Elizabeth și cu mine am stat departe una de alta câteva zile și încă mai avem de povestit. Nu-i așa, scumpa mea?

Văzând-o pe Elizabeth zâmbindu-i lui Monique și aprobând-o, Drew nu mai știu ce să creadă.

— Doar avem atâtea planuri împreună, eu și copiii.

V-am spus? Începând de mâine vor lua lecții. E timpul ca Elizabeth să învețe să citească și să facă socoteli. Nu credeți, domnule reverend Byers?

— Da, e timpul, dacă tot mă întrebați pe mine, răspunse Byers. Dar, doamnă Sumner, eu nu mai am timp să vin să le țin lecții, aici.

Monica îi aruncă un zâmbet care ar fi topit pietrele.

— Nici nu m-am gândit ca dumneavoastră să le faceți educația sau să le țineți lecțiile. Vreau să-i învăț chiar eu. Eu voi fi profesoara lor.

Elizabeth o îmbrățișă, bucuria și mândria radiind pe fața ei. Monique era surprinzătoare. Privind-o cum arăta împreună cu Elizabeth, Drew își aminti de Madona cu Pruncul. Inima îi tresări. În adâncul sufletului, era ultimul romantic incurabil, căutând mereu

dovada că dragostea există cu adevărat.

Dar așa era Monique. Nu trebuia să se mire de nimic, își aminti. Măcar acum ar fi trebuit să-și dea seama că Monique juca unul din nenumăratele ei roluri.

— Ar trebui să plecăm. Domnișoara Harweather se ridică în picioare. Văd că nu e nevoie de noi aici.

Byers nu se ridică. Rămăsese gânditor, așezat în scaun, cu brațele împreunate pe piept.

— Poți să-i păcălești pe alții, dar pe mine nu. Eram aici, amintește-ți, când ai încuiat copiii în camerele lor pentru ca tu să te poți distra nestingherită cu nemernicii de yankei...

Strângând din dinți, Monica o așeză pe Elizabeth în locul ei, pe scaun și se apropie de Drew.

— Războiul a fost o perioadă îngrozitoare în viața mea, în viețile tuturor, de fapt, spuse, zâmbindu-i domnișoarei Harweather. Dar s-a sfârșit și jur că nu voi mai greși față de copii niciodată. Pe lângă aceasta, am acum un soț puternic pe care mă pot bizui. Atunci eram singură în fața primejdiei.

Punându-și o mână pe umărul lui Drew, îi zâmbi rușinată.

Drew înțelese îndemnul lui Monique, chiar dacă răspunsul lui fu un pic forțat.

— Domnule reverend Byers, cred că ceea ce vrea să spună soția mea e că nu cerem decât șansa de a mai încerca o dată.

Ochii lui Monique îi căutară pe ai lui. Cu toată durerea care îi săgeta pieptul, Drew, se abținu să o îmbrățișeze și să o sărute.

Își mută privirile în altă parte. Era bună, prea bună, până și el care o cunoștea fusese aproape fraier să o creadă.

— Cererea este rezonabilă, spuse domnișoara Harweather. Cred că putem considera problema rezolvată, nu-i așa, domnule reverend Byers?

Îl privi pe Byers până ce acesta se ridică.

— Asta nu spulberă îngrijorarea mea în privința viitorului copiilor. Și a educației lor. Nu voi renunța până ce nu mă voi convinge că au un cămin adevărat și o familie adevărată.

— Vor avea un cămin fericit, spuse Monica brusc. Chiar dacă va trebui să mor pentru a le asigura educația, viitorul și toată dragostea de care au nevoie.

Drew simți că discuția trebuia să înceteze. Mersese prea departe. Nici chiar domnișoara Harweather nu mai putea înghiți multe. Conducându-i spre ieșire, Drew dorea să-i vadă plecați înainte ca Monique să strice totul.

Copiii profitară de șansă, împingându-se unul pe altul în goană, pe scări. Byers clătină dezaprobat din cap.

— Lăsați copiii în pace! spuse Drew. Nu sunteți supărat pe ei, nu-i așa?

Byers își îndreptă umerii, vrând să-i răspundă. Dar renunță. «Vom mai avea probleme cu el», gândi Drew, închizând ușa în urma lui. Comportarea lui Monique fusese prea mult pentru el.

Ciudat, Monica se gândea la același lucru.

— Nu s-a terminat? îl întrebă pe Drew. Se va întoarce, nu-i așa?

— Te surprinde? o întrebă batjocoritor Drew.

Ce tupeu, să o facă pe inocenta, când știa prea bine de ce venise reverendul la ei! Adevăratul lui motiv...

— Crezi că recitalul tău l-a convins?

Monica clipi ca o căprioară rănită. Drew crezu că va leșina.

— Te rog să nu plângi, strigă sec Drew. Interpretarea ta ar putea-o impresiona pe domnișoara Harweather, dar nu și pe mine.

Monica îl privi mirată.

— Deci n-ai vorbit serios acum câteva minute? Despre un nou început?... Despre o șansă?...

— Cu tine? Drew râse amar. Să știi că eu am fost un elev bun, am învățat bine lecția.

— Poate că m-am schimbat. Poate că sunt o... o altă persoană.

— Da, foarte bine. Dar să știi că și eu m-am schimbat. Nu mai sunt un naiv, un credul sau un fraier, gata să-ți înghit minciunile și capriciile. Poate că nu știu încă ce anume va fi, da? Pot să-mi dau seama când pui ceva la cale. Fii atentă, de acum înainte te voi urmări! Și dacă te porți urât cu copiii, te voi face să regreți clipa în care te-ai

născut!

Monica rămase cu ochii ațintiți asupra lui, mută, iar Drew simți nevoia de a o săruta până la sufocare.

«Trebuie să fiu calm!» își spuse.

— Am treabă, trebuie să plec acum, îi aruncă Monicăi. Te-am avertizat, ai grijă!

Privindu-l plecând, Monica începu să tremure. Încercă a se gândea cu nepăsare la Drew, dar nu reuși. Singura ei preocupare și grijă trebuia să fie grija copiilor. Noul ei corp refuza, însă, să o asculte. Simțea nevoia și dorința de a fi în brațele lui Drew.

În salon, se străduise din răputeri să nu-și trădeze dorința. Stând lângă el, nu se putea gândi decât la ce-ar simți dacă mâinile lui puternice i-ar mângâia trupul.

Se înroși. De unde îi veneau oare asemenea gânduri? Nu era virgină, dar puținele ei întâlniri de dragoste nu-i treziseră nicio pasiune arzătoare. De unde cunoștea atunci ce însemna un bărbat puternic care să o fi făcut să se piardă în lumea fără de sfârșit a plăcerilor?

Lumea plăcerilor? Le va dori, le va visa, dar nu le va cunoaște... Doar Drew spusese că ar prefera să o vadă moartă.

— Te va place într-o zi, spuse Elizabeth din spatele ei. Dă-i o șansă și puțin timp.

Zâmbind rușinată, Monica se întoarse spre fetiță.

— Știi, ești prea deșteaptă pentru anișorii tăi... De unde ai apărut? Credeam că ești sus, cu frații tăi.

— Știam că nu ai luat micul dejun. Am venit să-ți arăt bucătăria.

— Îți mulțumesc, Elizabeth, dar o pot găsi și singură. Du-te și te joacă cu frații tăi.

Elizabeth refuză.

— Andrew se joacă cu broaștele lui, iar Stephen e morocănos. Spune că e o prostie să ne predai lecții și că el nu vrea să participe.

— Te-ai contrazis cu el?

— Puțin. Te-ai certat cu unchiul Drew? L-am auzit strigând, Am venit în caz că aveai nevoie de ajutor.

«Într-adevăr, Elizabeth e prea deșteaptă pentru vârsta pe care o are», gândi Monica, mângâind părul fetei.

— Scumpa mea, mulțumesc pentru grijă, dar nu s-a întâmplat nimic. Acum, du-te sus și împacă-te cu Stephen. Lasă-mă pe mine să mă gândesc la lecțiile lui.

Elizabeth privi scara, apoi din nou pe Monica...

— Dacă ești sigură că nu ai nevoie de mine...

Monica rămase încremenită.

— Hai, du-te la băieți!

Privind-o urcând scările, se întrebă dacă Elizabeth va mai discuți cu Stephen despre lecții. Îi ură în gând mai mult succes decât avusese ea cu Drew.

Drew fusese imposibil. Nedrept și grosolan: Poate că Monique îi adusese numai necazuri. Dar și Derek o trădase...

Revenindu-și, hotărî să nu se mai gândească nici la Drew, nici la Derek și nici la alt bărbat. Avea destule probleme: trebuia să se acomodeze cu noua situație. În primul rând, îi era foame.

Se îndreptă spre bucătărie, având surpriza să descopere că nu era acolo unde se așteptase să fie.

În locul mobilei de bucătărie a lui Judith, alb, negru și cenușiu, în încăpere nu erau decât niște rafturi de lemn și niște dulapuri.

După grămada de tăvi dintr-un colț, Monica își dădu seama că nu era decât o anticameră a bucătăriei, un fel de cămară.

Își aminti că gătitul fusese modernizat. Dar înainte de apariția aerului condiționat, bucătăriile nu includeau și mașinile de gătit sau sobele. Grija focului și a căldurii necesare revenea sclavelor.

Simțind aromă de pâine proaspătă, salivă. Aroma provenea dintr-o clădire de lângă ceea ce părea o magazie... Din acea clădire se ridica un firișor de fum.

În fața ușii se găsea o pompă de apă. Privind mânerul de fier, ruginit, Monica își aminti de lipsa instalațiilor sanitare din casă.

Camera avea un farmec ciudat. Era luminată și aerisită... parcă o pofta să intre. Cuptorul mare, de fier, era, fără îndoială, sursa acelor arome îmbietoare.

— Pe un raft de pe un perete se afla un rând multicolor de vase de ceramică și ustensile de bucătărie.

Oale și tigăi din fier și cupru erau agățate de cârlige, iar alte obiecte, a căror utilizare nici măcar nu o bănuia se aflau pe un bufet, într-un colț. Monica observă ceva ce semăna cu o chiuvetă dar nu văzu niciun robinet și își aminti de pompa de afară. Spălatul vaselor era o chestie îngrozitoare în comparație cu ce știa ea. Unde era mașina de spălat vasele? Nu trebuia decât să le îndeși pe toate, închideai capacul și apăsai un buton.

Imediat o observă și pe singura ocupantă a camerei, sora lui Drew, care încerca să ridice un cazan uriaș pe o masă de lemn.

— Lasă-mă să te ajut! Se oferi Monica. Expresia încruntată, a. Fetei o opri din drum.

— Ce cauți aici? o întrebă Abbie, uitând o clipă de cazan.

— Mi-era foame și am simțit mirosul de pâine, îi răspunse Monica. Simți și alte miresme, fiecare mai plăcută decât cealaltă, înnebunindu-i stomacul gol. Ce n-ar fi dat pentru un sandwich cu brânză și came. Și o ciocolată...

— Dar nu e încă gata. Va trebui să mai aștepți.

Abbie se întoarse brusc, iar Monica apucă mânerul și o ajută să ridice cazanul pe masă.

— Ce faci? o întrebă pe Abbie.

— Pregătesc cina.

— Singură?

Abbie se întoarse, aruncând săgeți din priviri.

— Cine altcineva să fie aici?

— Sclavele, servitoarele...

— Trezește-te, doamnă... Cu greu ne-am permis să angajăm câțiva oameni. N-ai cum să-i vezi pentru că muncesc de dimineață până seara pe câmp, cu Drew. Cineva trebuie să facă mâncare. Și până acum, nu ai fost tu aceea, niciodată...

Luată prin surprindere, Monica nu știu ce să răspundă.

— Totuși, pot să fac și eu... Spune-mi ce trebuie să fac și te ajut!

Fu rândul lui Abbie să fie surprinsă, privind-o cu neîncredere pe

Monica.

— Trebuie curățați cartofii, spuse ea, în cele din urmă, iar morcovii trebuie tăiați felii.

Înarmându-se cu un cuțit, Abbie se întoarse spre bufet pentru a tăia carnea.

Monica privi grămada de cartofi cu groază. Îi amintea de pedepsele din armată, așa cum văzuse în multe filme. Și totuși, nu o putea lăsa pe Abbie să muncească singură; părea teribil de obosită. Se gândi că, la vârsta ei, ar fi trebuit să întâlnească tineri și să atragă privirile lor, nu să-și petreacă zilele în bucătărie, trudind din greu.

Preferă să taie morcovii. Părea mai ușor. Iar dacă va mai putea, va curăța și cartofii.

— De ce nu iei un morcov, dacă ți-e foame? o întrebă Abbie, fără să-și ridice privirea.

— Mă gândeam la un sandviș cu brânză și came.

— La ce?

Văzând consternarea de pe fața lui Abbie, Monica nu-i răspunse. Gustările rapide erau un fenomen al secolului XX.

— Lasă, continuă ea, vorbeam și eu aiurea.

Nu era de mirare că Monique avea corpul unui fotomodel, gândi mușcând dintr-un morcov. Cu toate bunătățile pe care le știa acum inaccesibile, nu-i va fi greu să-și mențină silueta lui Monique.

— Te comporți cam ciudat, îi spuse Abbie, întorcându-se spre ea. Chiar te-ai lovit la cap?

Monicăi îi plăcea Abbie. În multe privințe, îi amintea. De prietena ei, Geralyn. Și, ținând cont de situația delicată în care se afla, trebuia să-și facă prieteni.

— Ascultă-mă, Abigail...

— Abbie. Nimeni nu-mi spune Abigail, o corectă ea imediat.

Cu excepția lui Byers, se pare, căci de la el auzise Monica numele.

— Bine... Abbie. Cred că, dacă-ți spun că m-am lovit la cap și mi-am pierdut memoria, îți va fi mult mai ușor să crezi decât dacă ți-aș spune că sunt o străină. Sincer, eu nu sunt persoana pe care o vedeți

voi în mine. Eu nu sunt Monique pe care o cunoașteți.

Abbie nu-i răspunse, dar continuă să o privească cu coada ochiului.

Cinstit vorbind, dacă rolurile s-ar fi inversat și Monicăi i-ar fi fost la fel de greu să accepte ideea.

— Bine, consideră că sunt Monique și că nu-mi amintesc nimic, Trebuie să mă crezi. Am nevoie de ajutor. Singură nu mă pot descurca.

— Cum așa?

— Povestea cu reverendul Byers am înțeles-o, gelozia îl macină, dar ce e cu Rachel? A fost destul de ciudat pentru mine să mă trezesc în mlaștină, alături de ea. Cine e Rachel și de ce eram cu ea în mlaștină?

Abbie o privi chiorăș.

— Nu pot să cred! Cum poți să o uiți pe Rachel? A fost sclava ta, nu-ți amintești? Ai adus-o cu tine când ai venit aici. Erați inseparabile.

— Eram?

— Probabil că Rachel a greșit cu ceva și l-a supărat foarte tare pe Drew. Știu că a alungat-o de aici.

«De ce s-o alunge?» se întrebă Monica.

— Furase? Fusesse nepoliticoasă? Ce făcuse oare?

— Drew nu va discuta despre Rachel cu tine, continuă Abbie. Dar am să încerc eu să-ți mai spun câteva lucruri. Tu și cu Rachel erați foarte apropiate. Nimeni n-ar fi spus că Rachel era sclava ta. Mie îmi tremura inima când vă vedeam împreună... mereu puneai ceva la cale, șușotind și ascunzându-vă. Acum, când Rachel. E în mlaștină, nu cred că mai e cineva prin împrejurimi care să se aventureze mai mult de o sută de metri pe acolo.

Pe măsură, ce Abbie îi dezvăluia mai multe despre Monique și Rachel, Monica înțelegea din ce în ce mai bine neîncrederea și reticența ei.

— Rachel spunea că are puteri magice, continuă Abbie. Știa tot felul de blesteme și de farmece, știa să cheme spiritele...

La rândul ei, Monica o privi cu neîncredere.

Abbie se întoarse și începu din nou să taie carnea. Cuțitul lovea masa la intervale regulate, întocmai ca bătăile unui ceasornic.

— Cred c-ai avut mare noroc trecând de partea Soldaților Uniunii. Te-au luat cu ei le New Orleans, ai trăit bine, în timp ce noi aici...

— Te rog, Abbie, n-am nici cea mai vagă idee...

Dar fata nu părea să o ia Seamă.

— Poți să-ți imaginezi cum s-a simțit Drew, când s-a întors acasă, după iadul prin care trecuse și a văzut că părăsiseși plantația? În fiecare zi muncește din zori și până-n noapte la câmp și te înjură pentru egoismul, lipsa ta de grijă și respect pentru ce ți-a lăsat Robert.

Da, acum Monica putea să își imagineze. Ura lui Drew nu o mai mira deloc.

— Dar acum nu mai știu, adăugă Abbie încet, punând cuțitul pe masă. Poate te-ai schimbat. Elizabeth crede cu adevărat că ești o altă persoană. După cum se poartă acum, ai putea spune că ești salvatoarea noastră. Dar dacă vei abandona din nou fetița, îți jur că nu va exista pe lumea asta nicio vrajă, nici Rachel, nimeni, care să mă împiedice să te fac să plătești pentru toate suferințele pe care le-ai cauzat.

Abbie puse mâna pe cuțit ca pentru a-și accentua amenințarea. Monica se simți dintr-odată prea obosită ca să mai lupte. Căci era o luptă încercarea ei. De a-i convinge pe acești oameni că, de fapt, nu reprezenta absolut niciun pericol pentru ei. Nu avea niciun sens să susțină că nu era cumnata lui Abbie; se îndoia profund că ar, îl crezut-o, cât de cât...

Abbie se întoarse la treaba sa. Singurul zgomot din bucătărie era produs de lama cuțitului care lovea masa. Monica simțea fiecare lovitură ca pe o acuzație. Curățind cartofii în liniște, încercă să nu se descurajeze. După tot ce se-ntâmplase, era epuizată fizic și emoțional. Nu în fiecare zi te blestemă mătușa de pe patul morții, îți găsești proaspătul soț în pat cu domnișoara de onoare și te trezești dintr-odată într-un alt corp, într-un alt timp...

Și, în afară de cele două ore în care fusese mai degrabă drogată, nu prea dormise ultimă zi. Fără îndoială, odihna îi va aduce sentimentul de siguranță și de încredere de care avea atâta nevoie.

Se gândi la patul din camera lui Monique. «Uită-l! își spuse.

Termină de curăţat cartofii, mai întâi.»

Când ajunse la ultimul, oftă uşurată. Abbie se întoarse către ea.

— Doamne, ce ți-a făcut Rachel în mlaştină?! Arăţi îngrozitor! De ce nu te duci să tragi un pui de somn?

— Nu mi-e somn, minţi Monica, străduindu-se să-şi ascundă un căscat. Tot ce-mi doresc acum e să fac un duş... adică o baie.

— Butoiul cu apă e aici, spuse Abbie arătându-i ceva imens într-un colţ îndepărtat, dar mi-e teamă că n-ai să poţi folosi cazanul ca să încălzeşti apa.

Monica se strâmbă. Baia rece nu-i plăcea şi cu atât mai puţin, acum şi aici.

Abbie îi observă grimasa.

— De ce nu te duci să te odihneşti? o întrebă pe Monica. Poţi să faci baie mai târziu.

Monica surâse obosită.

— Aş vrea, dar mai avem treabă. Masa nu e gata. Cu ce să te mai ajut?

— Ai terminat de curăţat toate legumele? întrebă Abbie, privind amuzată masa.

— Oricine poate să cureţe nişte cartofi.

— Trebuie să-ţi spun că nu mă aşteptam să aud asta de la tine. Să ştii că Monique cea nouă îmi place atât de mult încât aş vrea să-ţi mai dau o ocupaţie aici, în bucătărie, lângă mine. Dar, ca să fiu cinstită, nu mai am decât de rumenit carnea şi de adăugat legumele. Nu mai ai nimic de făcut.

— Poate vrei să aranjez masa?

Abbie refuză categoric.

— Nu, îţi spun eu ce fad acum. Te duci sus şi te odihneşti. Te chem eu când va fi gata cina.

— Dacă eşti sigură că...

— Du-te, du-te şi nu mă mai încurca prin bucătărie, îi răspunse Abbie...

Monica se simţea cu adevărat extenuată. Nu mai putea rezista tentaţiei de a dormi.

— Bine, îi spuse lui Abbie, îndreptându-se spre ușă, dacă-mi promiți că mă chemi dacă ai nevoie de ceva.

— Am o singură rugămintă, îi spuse Abbie. Să nu te trezești fiind vechea Monique.

Îndreptându-se spre casă, Monica simți teama strecurându-se. În sufletul ei. Ultimele cuvinte ale lui Abbie o puseră pe gânduri. Ce control putea ea să aibă, de fapt, asupra corpului în care «locuia»?

Își dădu seama îngrozită că, într-o zi, s-ar putea trezi înapoi, în viața ei cea veche.

Capitolul 5

Monica se trezi încet. Cuvintele lui Abbie o obsedaseră încă din prima clipă în care se așezase pe pat. Ce s-ar face dacă s-ar trezi înapoi, la Derek?

Nu se dezbrăcase de rochie, convinsă că nu va adormi imediat. Adormise însă și se trezi îmbrăcată cu aceeași rochia.

Rochia?... Dar Monica Ryan nu avea nicio rochie de mătase!

Făcându-și curaj, deschise ochii în lumina neclară. Era tot în camera și trupul lui Monique, noul și incredibilul ei trup.

Dar era oare în siguranță? Se ridică din pat, neînțelegând de ce se simțea atât de ciudat... Ca-n filme...

Nu era însă vorba de niciun film. Era chiar Monica Ryan, acceptând de bunăvoie, bucuroasă, dorind din tot sufletul să trăiască noua ei viață. Și totuși, îi trebuia timp pentru a se obișnui cu noua ei existență. Luminarea subțire de pe masă îi aminti că nu există electricitate, nici aparat de radio și nici dușul înviorător de dimineață.

Putea adăuga și baia... gândindu-se la butoiul din bucătărie.

În cărțile pe care le citise, întotdeauna eroul și eroina principală făceau baie împreună. Îi era greu să-și imagineze că în butoiul din bucătărie ar fi încăput împreună cu Drew...

Roși dându-și seama la ce se gândea. De când începuse să-l considere pe Drew un erou? Iar ea? De ce ar fi fost ea o eroină?!?

Observă ligheanul de lângă dulap. Era singura ei posibilitate de a se spăla. Încercând să-și descheie nasturii de la spate, se întrebă cu ce se va îmbrăca pentru masă. După cât de bogată era garderoba lui

Monique, putea presupune că întotdeauna Sumnerii se îmbrăcau special pentru masă, dar Abbie îi spusese parcă ceva despre lipsa lor de formalitate. Întorcându-se distrată spre noptiera de lângă pat, observă tava.

Pe tavă, într-un vas mare, era tocană rece, iar alături o bucată zdravănă de pâine. Un bilet era jos.

Ridică biletul și se îndreptă spre fereastră, trăgând draperiile pentru a lăsa lumina să pătrundă în cameră. Monica fu surprinsă să observe că soarele tocmai răsărea. Dormise oare toată noaptea?

Ca un răspuns la întrebare, stomacul începu să o doară, amintindu-i că mai sârise o masă. Dacă ar fi făcut la fel și în cealaltă viață, niciodată nu ar mai fi trebuit să țină cură de slăbire.

Biletul fusese scris de Abbie, fiind la fel de exact și de concis ca și fata însăși. Nedorind să-i tulbure somnul, Abbie îi lăsase atât masa pregătită cât și luminarea, în eventualitatea că Monica s-ar fi trezit.

Impresionată de gestul lui Abbie, Monica decise să o ajute din nou la bucătărie. Acum însă trebuia să se schimbe și să se spele. Lăsa fereastra deschisă, gândindu-se că razele soarelui erau cu mult mai bune decât o luminare pâlpâind. Și apoi, după cât de aglomerată părea camera, în întuneric ar fi fost un adevărat câmp de mine.

Îndreptându-se spre chiuvetă sau, mai bine zis, spre ligheanul pe care îl numea chiuvetă, Monica observă că dezbrăcatul nu era la fel de ușor ca și îmbrăcatul. Părerea bună despre rochia de mătase i se schimbă descoperind panglicile, șnururile, agrafele care o făceau aproape imposibil de dezbrăcat. Zbătându-se energic, se simți ca și cum ar fi fost prinsă în chingi dar, în cele din urmă, reuși.

Aproape complet dezbrăcată, se opri în fața oglinzii, privindu-și corpul. Era ciudat, privea fața unei străine. Era mândră de un corp care, de fapt, nu-i aparținea.

Pielea albă și catifelată o încânta și-i sporea sentimentul că avea de ce să se mândrească. Doar o bucătică de bumbac mai ascundea o mică parte din secretele minunatului corp.

Își desfăcu părul, lăsându-l să cadă liber, pe umeri.

Nu era numai frumoasă, era chiar sexy. Începu să pozeze în fața

oglinzii, ca un fotomodel celebru, surâzând și dându-și capul pe spate în zeci de poziții sfidătoare.

Părul lung și negru îi mângâia umerii. Ca un iubit. Un iubit...

— Ideea pusese stăpânire pe mintea ei, ca un centru arzător al dorinței și pasiunii. Își imaginează degetele aspre și bătătorite ale lui Drew mângâindu-i corpul, alunecându-i ușor pe gât, pe umeri, mai jos. Capul lui Drew, aplecat asupra ei, sărutându-i carnea excitată. Monica își dezbracă încet și unicul lucru care o mai acoperea. Se simțea cuprinsă de o plăcere nebună, crescând din ce ce mai tare. Sfârcurile roz se întăriră în așteptarea degetelor lui Drew, în aerul răcoros al dimineții.

„Drew!” țipă fără glas, într-o explozie de plăcere. Măinile îi atinseră sâni. Privi pentru o clipă în oglindă, apoi alergă imediat și îmbracă un halat. Doamne, ce era cu ea?

Se comportase mai mult decât neobișnuit. Acest nou corp părea să-i joace feste. Vechiul ei corp nu cunoscuse niciodată asemenea senzații.

Tremurând, își caută grăbită haine, întrebându-se din nou ce se întâmplase în fața oglinzii. Nu mai avea nevoie de baie, nici de duș, nici chiar de spălat, în fața oglinzii.

De ce nu ar înota cinci minute?

Ideea era bună. Privind pe fereastră, descoperi că piscina nu exista. Dar fluviul? Unde era bătrânul Mississippi? Putea fi el renumit pentru apa murdară și mâlul pe care îl purta, dar după drum, trebuia să fie un golf, o cotitură în care apa era limpede și putea înota.

În cealaltă viață a ei, Monica fusese de nenumărate ori în golf, înotând, sperând să obțină o slujbă la piscina orașului, ca supraveghetoare. Judith criticase ideea, pretinzând că era mult sub poziția lor socială, dar Monica nu o ascultase. Petrecuse multe ore în golf, înotând sau vâslind.

Găsi o rochie, dar o abandonă în favoarea unei fuste și a unei bluze. Fusta putea fi groaznică, bluza putea să îi ajungă aproape până la genunchi, nu îi păsa. Totul era să nu aibă mulți nasturi și șireturi.

Odată îmbrăcată, caută dar nu găsi nimic care să fi semănat cu

un costum de baie. Hotărî să facă baie în chiloți. Își va lua ceva de schimb cu ea.

Legându-și părul la spate cu o panglică, luă săpunul, prosopul și schimburile și ieși din cameră. Trecând prin hol, își dădu seama că ideea de a înota era teribilă. De acum, în fiecare dimineață va înota câte cinci minute.

Ajungând la scări, auzi de jos două voci care o făcură să se oprească. Cu sentimentul clar că știa ce urma să se întâmple și-i aminti pe Derek și pe Amy Piersoll. Alaltăieri se întâmplase oare?

Încremenită, Monica își dădu seama că nu visează. Abbie și Drew stăteau de vorbă.

— Așteaptă măcar să-ți pregătesc micul dejun.

— N-am timp!

«Of, bine că nu sunt Derek și Amy!» oftă Monica, liniștită. Bine că cei pe care îi auzea erau Drew și Abbie. Și nu vorbeau despre ea. Monica Ryan părea ultimul lucru care i-ar fi preocupat.

— Trebuie să mănânci, Drew. Dacă vei continua așa, te vei îmbolnăvi...

— Mănânc mai târziu. Nu mă mai opresc acum. Trebuia să fiu de mult pe câmp. Nu pot să-mi imaginez că am dormit atât de mult.

— Nu te gândești niciodată că trebuie să mai și dormi? Fără să mai spun că mai trebuie să și mănânci. Ce vrei să faci, să-ți sapi groapa?

— Dacă la vară nu vom avea recoltă, nimeni din casa asta nu va mai avea ce mânca. Și, datorită lui Monique, am pierdut deja trei zile de treabă.

— Poate ar trebui s-o rogi să te ajute.

Drew izbucni într-un râs amar.

— Monique... să ne ajute... Cred că nu te-ai trezit, surioară, cred că încă mai visezi.

— Drew, dar m-a ajutat ieri în bucătărie. Și vrea să facă și lecții cu copiii...

— Și o crezi? Ăsta e necazul tău, Abbie. Ești prea moale și prea ușor influențabilă. Poți fi sigură că are un motiv ascuns. Și încă unul

egoist. Nu-i acorda încredere nicio clipă. N-o lăsa să te atragă în mrejele ei.

— Poate că eu sunt moale, Drew Sumner, dar tu ești prea dur. Cu greu te mai pot recunoaște. Cred că închisoarea rebelilor trebuie să fi...

— Am prea multe de făcut ca să mai stau aici, ascultându-ți flecăreala. Ne vedem la cină.

— Da? Și când va fi cina, mă rog? La miezul nopții?

Drew nu-i mai răspunse. Se întoarse și ieși cu pași mari.

Mult timp după ce plecase, figura lui îi rămase întipărită în minte. O auzi pe Abbie mormăind și trântind furioasă în bucătărie. Fiecare părticică a corpului ei îl dorea pe Drew. Privindu-l plecând, abia putuse să se abțină să nu îl urmărească. Tot ce își dorea era să îl îmbrățișeze, să-l facă să o creadă, să nu se mai îndoiască de sinceritatea ei. Dorea să îl facă să o iubească.

Încercă să-și revină, să scape de gândurile erotice care o obsedau. Pusese din nou altă persoană, ca și dimineată în fața oglinzii; astfel de gânduri și dorințe nu-i aparțineau deloc Monicăi Ryan. În toate visele ei, nu depășise niciodată stadiul unei îmbrățișări tandre în fața căminului.

Dorise să se mărite, da, era adevărat, dar nu se gândise prea mult la ce va urma după «puteți săruta mireasa».

Trupul îi fremăta încă după Drew. «Trebuie să mă răcoresc. Vreau să fac o baie rece».

Grăbindu-se, alergă afară din casă, dorindu-și să nu-i întâlnească nici pe Drew, nici pe Abbie. Ar fi ghicit imediat că trăsese cu urechea. După felul în care se înroșise, trebuia să fi fost ca o imagine vie a vinovăției.

În depărtare, zări silueta lui Drew îndreptându-se spre câmp. Din nou, simți impulsul de a alerga după el. De la mersul apăsător și hotărât și până la privirea mândră, era întruchiparea bărbatului puternic și viril. Orice fată cuminte sau întreagă la minte ar fi fost cuprinsă brusc de pasiune. «Atunci», se întrebă Monica, «de ce mă învinovățesc? Doar eu, Monica Ryan sunt o fată cuminte!»

Îndreptându-se spre golf, ca și cum ar fi fost o oază salvatoare în mijlocul unui deșert, Monica hotărî că nu-i putea suporta, pe astfel de bărbați. Un bărbat trebuia să aibă mai mult decât biceps și supradezvoltați. Nu putea să o impresioneze doar cu atât. Trebuia să aibă sensibilitate, simțul umorului...

«Renunță! Își spuse supărată. Astfel de bărbați nu există.» Din fericire, golful exista.

Golful era mult mai frumos ca înainte. Avea doar o deschizătură strâmtă prin care comunica cu fluviul. Fusese probabil săpat de om cu toate că nici mama natură nu-și cruțase forțele în a-l face cât mai atrăgător.

Nu-i mai trebuia New York-ul, gândi ascultând atentă în jur. Cât de liniștit părea totul, aproape încremenit, vegheat de stejarii imenși și de chiparoși. Deasupra apei se ridica o ceață ușoară, plutind, făcând priveliștea să încante ochiul oricui. Monicăi i se păru un tărâm de basm, așteptându-se în orice clipă să vadă zânele jucându-se în pâlcurile de crini din depărtare.

Ca și cum ar fi păzit golful, un dig se întindea în depărtare, stavilă în calea furtunilor și a inundațiilor.

Își descheie grăbită nasturii, aruncându-și hainele la întâmplare și, îmbrăcată doar în chiloți, se aruncă în apă cu o mișcare rapidă.

Înotând și respirând ca un prizonier scăpat de la carceră, străbătu golful. Se abandonă plăcerii totale de a simți apa alunecându-i printre degete, pe piele, ca și cum ar fi îndepărtat dintr-odată toată murdăria pe care o adunase. Și o parte din grijile ei, la fel de bine.

— Imaginea înșelătoare a lui Drew Sumner îi invadă din nou mintea. Și-l imaginează, încălzit și transpirat după o zi de muncă. Ar fi fost foarte natural să se fi dezbrăcat, așa cum făcuse și ea și să se fi aruncat în apa rece a golfului pentru a se răcori.

Pentru Monica, însă, apa nu mai era rece. Simplul gând la trupul gol a lui Drew o făcu să ardă. Apa rece și carnea fierbinte, pielea ei albă și fină, aproape de pielea arsă de soare, a lui Drew...

— Aș vrea să pot și eu să înot.

Speriată, Monica ridică privirea și o văzu pe Elizabeth pe mal. Se

înroși toată dându-și seama la ce se gândea cu câteva secunde mai înainte. Nu era un subiect potrivit pentru un spectator atât de tânăr.

Înotând încet, se îndreptă spre mal, compunându-și o figură serioasă. Era o prostie, din moment ce fetița nu putea să-i ghicească gândurile, dar urcă pe mal cu multă grijă. Se șterse în grabă cu prosopul și îmbracă bluza, apoi se îndreptă spre Elizabeth.

Legănându-și picioarele deasupra apei, Elizabeth o privi bucuroasă.

— Înoți ca un pește. Poți să mă înveți și pe mine să înot așa?

— Dacă nu știi să înoți, îi spuse Monica repede, încă îngrijorată de gândurile de acum câteva clipe, atunci nu ar trebui să stai atât de aproape de margine. Apa e adâncă.

— Hai, învață-mă acum! Numai puțin.

Monica începu să-i usuce părul cu prosopul.

— Azi trebuie să începem lecțiile, nu-i așa?

— Astăzi?

Cuprinsă de o dorință irezistibilă, Elizabeth se ridică în picioare. Monica se repezi imediat și o prinse de mână.

— Hai să plecăm de pe dig!

Aplecându-se să-și ridice fusta, se îmbracă și se îndreptă împreună cu Elizabeth spre pământ.

— Cine te-a lăsat să vii aici singură?

— Pot să am grijă de mine și singură, îi răspunse Elizabeth.

— Te-ai gândit vreodată că ai putea să cazi? Și că nu e nimeni în jurul tău care să te ajute, să te salveze?

Fetița o privi cu ochii înlăcrimați.

— Nu am vrut să te supăr. De ce te-ai supărat pe mine dintr-odată?

Chiar, de ce? În momentul în care ajunseră pe pământ, în afara oricărei primejdii, Monica dădu drumul fetei, oftând...

— Nu vreau să fiu rea cu tine, draga mea. M-am speriat când te-am văzut în picioare atât de aproape de apă și, recunosc, mi-am pierdut calmul. Nu e deloc bine ca golful și digul să fie atât de aproape de casă și să nu știi măcar să te menții la suprafața apei, plutind pe

spate. Frații tăi știu să înoate?

Elizabeth clătină din cap negativ.

— Mda... Va trebui să vă învăț pe toți trei.

— Astăzi? Întrebă Elizabeth nerăbdătoare.

— Cu siguranță, nu astăzi.

Nedorind să se schimbe în prezența fetei, Monica decise că se va schimba acasă. Încercă să ignore senzația neplăcută dată de chiloții uzi pe sub fustă.

— Hai să mergem acasă, Elizabeth. După ce o ajut pe mătușa Abbie la bucătărie, începem lecțiile.

Urmând-o, Elizabeth sări în sus de bucurie.

— Cât va dura până ce voi învăța să citesc așa ca tine?

Monica zâmbi.

— Nu știu. Dar, după cât ești de dornică și de isteată, cred că nu va dura mult timp.

— De-abia aștept să le demonstrez lui Stephen și lui Andrew că ar trebui să vină și ei la lecții.

Elizabeth încercase să fie convingătoare, dar Monica simți dezamăgirea și singurătatea din glasul fetei. Amintindu-și copilăria ei, presărată cu aceleași emoții, decise să facă în așa fel încât lecția să fie atât de distractivă încât lui Elizabeth să nu-i pese dacă vreunul dintre băieți ar fi venit sau nu.

— Dacă nu vor să învețe, n-au decît. Nu avem neapărat nevoie de ei, îi spuse lui Elizabeth. De fapt, chiar m-am gândit să începem numai noi două astăzi.

Încercând să-și reamintească ce urmau să facă astăzi, Monica simți o senzație ciudată de-a lungul șirei spinării. La început se gândi că era din cauza chiloților uzi, dar senzația neplăcută crescuse în intensitate.

Elizabeth se opri dintr-odată încremenită.

— Ce este, draga mea? Ce s-a întâmplat?

Copilul arată cu degetul în spatele ei.

— Nu o să pleci cu ea, nu-i așa?

Privirea Monicăi se îndreptă în direcția indicată de Elizabeth,

ajungând în ochii reci și întunecați ai sclavei lui Monique, Rachel.

— Nu, nu plec nicăieri, spuse repede, jumătate ca să liniștească fetița, jumătate pentru a se liniști pe ea însăși, în privirea lui Rachel era ceva ce o făcea să-și miște picioarele; se simțea atrasă.

Cu toate că Rachel era la zece metri distanță, Monicăi i se păru că ochii plini de mânie și ură o priveau doar de la un centimetru. Putea simți răutatea și ura ce radia din ei. Revărsându-se asupra ei. Ca și cum, fizic, i-ar fi zgâriat pielea. Încă o dată, un fior rece îi cuprinsese șira spinării.

Instinctiv, se apropie de Elizabeth. Nu știa dacă ura era îndreptată numai asupra ei sau și asupra fetiței. Nici nil voia să mai afle.

Întorcându-și privirea, o luă de mână pe Elizabeth și se grăbi spre casă.

Monique

27 mai, 1857:

Doamne, l-am întâlnit! Singurul care putea să-mi sfărâme inima și să mă facă să uit planurile pe care mi le făcusem cu atâta grijă pentru viitor.

Cum pot să explic ce am simțit atunci când Drew s-a ridicat și a venit să ne întâmpine la poartă?

Cum pot să explic și să descriu zâmbetul său irezistibil și farmecul subtil ce se degaja din fiecare por al trupului. Său perfect?

Cât era de nedrept ca monotonul, neinspiratul Robert Sumner să fie stăpânul de la River's Edge! În mintea mea, de acum înainte, River's Edge va fi întotdeauna legat de imaginea minunată a lui Drew.

Știam că trebuia să-mi schimb planurile. Trebuia să câștig River's Edge. Dar nu trebuia să fiu alături de Robert, ci de Drew.

Dar să încep cu începutul, pentru a face puțină lumină în povestea mea.

Unii ar putea să spună că Drew este pentru mine fructul oprit și nu s-ar înșela prea mult...

Felul în care mă ignorase la început, mă făcuse să înnebunesc. Niciun alt bărbat, niciodată, nu se uitase mai nepăsător la mine. Foarte

bine, mi-am spus. Atunci Drew Sumner nu este un bărbat obișnuit.

Oh, ce provocator e, frumosul meu Adonis! Mi s-a spus că nicio fată din împrejurimi nu putea rezista în fața manierelor sale elegante, a zâmbetului necruțător și a îndemnării sale de a filtra. Am simțit că nimic din toate cele de mai sus nu contau cu adevărat pentru el. Singurele lucruri la care ținea cu mare grijă erau plantația și să se dovedească demn de a purta numele de Sumner.

Robert, însă, nu-l înțelegea și nu-i acorda mare atenție. Îl considera un visător, prea tânăr pentru niște idei prea mari. Nici eu nu vedeam nicio nebunie de a reconstrui colibeile sclavilor. Nici nu concepeam să le redăm libertatea. Cine ar mai munci atunci, pentru noi? Spre deosebire de Robert, eu sesizam, însă, cum lipsa lui de atenție și zâmbetul batjocoritor sfărâmau inima lui Drew și îi spulberau visele.

Robert era un prost, fără imaginație și, într-o bună zi, va regreta că nu l-a ascultat pe Drew.

Mă înnebunește felul în care mă privește cu dragoste, cu toate că nu îndrăznește să mă atingă. Ori, eu vreau să fac dragoste!

Cât de stupizi și de ridicoli sunt acești bărbați, cu anticul lor cod al onoarei. Ce conta dacă nu eram decât invitată la River's Edge? Eram o simplă musafiră dar, evident, aveam nevoie de dragoste.

Îl ascultam în fiecare zi. În fiecare zi încercam să-i răspund exact așa cum și-ar fi dorit să audă răspunzându-i-se.

Mă antrenasem serios și puteam vorbi în felul dulce și mios al fetelor din Louisiana. Mă străduiam să devin una din frumoasele Sudului, pe care Drew le-ar asculta oricând cu plăcere.

Cu toate eforturile mele de a-i capta atenția, Drew a continuat să se poarte față de mine ca un adevărat gentleman. Dar era un gentleman demodat, din moment ce în fiecare noapte mă așezam pe pat cuprinsă de o dorință de dragoste atât de aprinsă, încât abia mă abțineam să nu urlu.

Într-o seară ne-am plimbat singuri în grădină. Robert, orb, nu vedea nimic rău în a face o plimbare cu fratele lui. Drew mi-a pomenit despre intenția lui de a părăsi plantația. Un prieten de la

universitate se înrolase în armată și-l invita pe Drew să-l urmeze.

Nu înțelegeam de ce se gândea la plecare. Dar am devenit conștientă că nu mai aveam mult timp pentru a-l câștiga. De ce să plece? De ce să-și facă planuri pentru viitor în altă parte? Doar era timpul să deprindă plăcerile vieții. Mă avea pe mine, dar nici nu-și dădea seama.

Pe un ton foarte solemn, Drew mi-a spus că era foarte important pentru el să-și croiască propriul drum prin viață. Apoi ar fi putut să se căsătorească cu femeia pe care o iubea și să-i ofere fericirea.

La auzul cuvintelor sale, am simțit impulsul de a descoperi acea femeie, iubita lui și de a-i scoate ochii cu unghiile. Privindu-l pe Drew, atentă, mi-am dat seama că era pe cale de a-mi declara iubirea lui și imposibilitatea lui de a iubi, din motive cavaleresti.

M-am speriat, nu-l puteam lăsa să strice totul și l-am tras aproape de mine.

Sărutul ce a urmat a fost de nedescris, mai mult decât îmi imaginasem. Mon Dieu, dacă doar cu o sărutare mă făcuse să plutesc în culmea plăcerilor, atunci cum ar fi o noapte de dragoste adevărată cu el?

Dar va fi oare o noapte de dragoste? Sau măcar o oră?

Nu-i puteam citi gândurile. Inaccesibilitatea era ceva caracteristic pentru el. Era o provocare căreia nu-i puteam rezista. Iar Drew era puternic, al dracului de incoruptibil și avea prea mult simț al onoarei.

O am pe Rachel! Ea e asul meu din mânecă. Mă va ajuta să obțin ce vreau!

Capitolul 6

Încercând să nu-l trezească, Drew îl ridică pe Andrew de pe podea și îl așază pe pat. După mișcarea agitată a păturii, era sigur că nepotul lui avea din nou un coșmar.

Știa destul de multe despre coșmaruri. Încă din război și, mai ales din închisoarea mizerabilă în care zăcuse atâta timp, somnul devenise și pentru el, neodihnitor, ca o luptă.

Prin întuneric, îl zări pe Stephen în patul de alături. Cât de calm

și de serios părea, chiar și în somn. Nu i se părea deloc bine ca un copil să doarmă având întipărită pe față expresia grijilor unui adult. Nu era decât un copil, pentru Dumnezeu! La vârsta lui, singura lui grijă ar fi trebuit să fie fuga de pedepse la care urmau, inevitabil, poznelor nenumărate.

— Privindu-și nepoții, Drew oftă. Abbie avea dreptate, ca întotdeauna. Într-adevăr, ar fi trebuit să-și petreacă mai mult timp cu băieții, protejându-le joaca și somnul, acum când tot răul trecuse. Îi era foarte greu să-i liniștească pe copii când el însuși mai avea de înfruntat destule coșmaruri. Și de unde să ia timpul necesar?

Când Andrew se agită din nou prin somn, Drew resimțea sentimentul vinovăției. Putea găsi mii de scuze, dar scuzele nu ar fi schimbat mare lucru; copiii, simțeau nevoia unui părinte, care să le dea atenție, să-i îndrume.

Învelindu-l cu grijă pe Andrew, își jură să-și găsească timp și pentru asta...

«Dar nu astăzi... Și nici mâine», adăugă încet, coborând în hol. În următoarele câteva săptămâni avea de lucru mai mult decât ar fi fost normal. Trebuia să îngrijească recolta, să repare instalația pentru iluminat cu gaze și în plus, trebuia neapărat să găsească o modalitate de a desființa golful pe care Monique insistase să-l construiască.

Și nu era el singurul părinte al copiilor, își aminti Drew.

Se opri în fața camerei lui Monique, simțind ura care îi umplea sufletul. Care altă mamă nu ar fi știut de coșmarurile fiului său? Monique, însă, nu și-ar fi întrerupt niciodată prețiosul ei somn pentru a-l liniști pe Andrew. Dacă Andrew visa urât, Stephen era cel ce trebuia să aibă grijă de el.

Era prea mult. Așa cum îi promisese când se căsătoriseră, lucrurile trebuiau neapărat să se schimbe. Nu era loc pentru egoism la River's Edge. De acum înainte, Monique va trebui să aibă grijă de copiii ei ca o adevărată mamă.

Indignarea lui Drew crescuse, simțind nevoia unei descărcări. Împingând ușor ușa, intră în dormitorul lui Monique. O luminare pâlpâia pe măsută. Monique stătea pe un scaun în fața oglinzii,

privindu-se. Se întoarse brusc, speriată de apropierea lui. Drew observă că, sub cămașa de noapte, sânii ei erau goi. Îl cuprinse o amețală fierbinte. Lupta cu toate puterile împotriva unui gând interzis, iubirea pentru ea fiind ca o otravă în sufletul lui. Trebuia să reziste, să ignore!

Se aștepta ca ea să râdă văzându-l încurcat, dar fu surprins să observe că Monique își acoperi sânii cu mâinile.

— Te admiri? o întrebă Drew, arătând spre oglindă.

Prefera să fie grosolan, apărându-se astfel de farmecul ei.

— Nu, mă spălam. Privirea îi alunecă jenată spre masă.

Observând ligheanul și săpunul în dreapta ei, precum și prosopul așezat pe marginea scaunului, Drew se simți ridicol.

— De ce nu dormi, la ora asta? o întrebă aspru. Vrei să te trezești înainte de prânz?

— Am hotărât împreună cu Abbie să pregătim mâncarea mai devreme, înainte ca ziua să devină înăbușitoare. Ne-ar mâi rămâne timp și pentru altceva.

— Altceva?

— Abbie vrea să facă curățenie în casă, iar eu...

— Scutește-mă! Aș prefera să nu aflu cum urmează să lenevești mâine. După două săptămâni de căsătorie, fără dragoste, își putea imagina ușor cum își petrecea Monique ziua. Amintește-ți aranjamentul nostru, Monique. Ține-te de cuvânt și așa voi face și eu.

— Aranjament?

Monica îl privea atât de descumpănită încât aproape îl dezarmă...

— Ți-am cerut doar să te porți ca o mamă. Nu vezi sau nu auzi/că Andrew are coșmaruri în fiecare noapte? Îți pasă măcar puțin?

Monica își întoarse privirea, amețită. Probabil că orice altă femeie ar fi reușit să-l convingă pe Drew de nevinovăția ei, în afară de Monique. Cuvintele "iartă-mă" său "îmi pare rău" nu făcuseră parte, probabil, niciodată din vocabularul lui Monique.

— Cum rămâne cu Stephen? Continuă. Drew, provocând-o. Băiatul arată de parcă greutatea lumii întregi i-ar apăsa pe umeri. Ai

observat vreodată cât de rar râde? La fel și Elizabeth. Nu sunt decât niște copii, pentru Dumnezeu! Cum poți să-ți neglijezi copiii, carne din carnea ta?

Monica ridică încet privirea spre el, reflectând neputința de a-l contrazice.

Privindu-i ochii, Drew își aminti momentul în care priviseră amândoi casă, atunci când o găsisse pe Monique în mlaștină. Atunci se simțise eliberat, fără griji, gata să viseze, cu ochii deschiși, gata să trăiască plăcerile vieții.

Apoi se opri brusc din visare. Oare își pierduse mințile? Monique nu avea cum să-l facă să uite de griji, ci doar îi adormea simțurile și bănuielile. Nu făcea decât să ațâțe, pentru a obține cât mai ușor ceea ce dorea.

— Respectă înțelegerea noastră, îi spuse supărat, întorcându-se și ieșind din cameră.

Monica alergă după el și îl apucă de mână.

— Dacă aș ști despre ce este vorba, aș respectat-o. Jur că o voi respecta. Numai să știu care este această înțelegere.

Atingerea lui Monique îl făcuse pe Drew aproape să-și piardă cumpătul. Simți o căldură puternică inundându-i tot corpul. Drew se dădu înapoi brusc, refuzând să o privească în ochi.

— Da, desigur... amnezia ta. Mă întreb dacă nu cumva e contagioasă, din moment ce eu tot uit de ea. Foarte bine, uite despre ce era vorba! Ori ești o mamă adevărată, ori îl las pe șerif să te ducă la închisoare!

— Închisoare?

— Ai grijă cum te porți, îi aruncă Drew peste umăr, ieșind din cameră. Cum ți-am mai spus, prefer să nu aibă copiii deloc mamă, decât să aibă o mamă rea. R înainte de a coborî scările, Drew o mai privi odată. Monique rămăsese împietrită, în pragul ușii, tulburată, continuând să-și ascundă sânii.

«Nu, își spuse în timp ce cobora treptele. Nu trebuie să mai cred niciodată în privirile și farmecul ei de fetiță inocentă.»

Făcuse odată lucrul acesta și a greșit. Cea mai mare greșală, cel

mai mare păcat al vieții lui.

În aceeași zi, dar mult mai târziu, Monica era în pod, transpirată, ridicându-și de pe ochi șuvițele de păr rebele.

— Elizabeth? strigă Monica, imaginându-și că fetița trebuia să fie pe undeva prin camerele de la etaj. Poți să vii puțin să mă ajuți?

Brusc, își dădu seama că nu trebuia să o cheme pe Elizabeth. Cu atâta dezordine în jurul ei, cu atât de puține ferestre și atât de puțină lumină, fetița s-ar fi putut împiedicat de ceva.

— Elizabeth? întrebă Monica din nou, simțind mișcarea cuiva în întuneric. Bine că ești teafără. Stephen! strigă deodată. Îl prinse pe băiat de mină, ținându-l strâns.

— Iartă-mă, spuse Stephen. Cuvintele sunau fără sens în gura lui, de parcă le-ar fi rostit de prea multe ori.

— Nu e nimic de iertat. M-ai speriat. Era atâta liniște încât am crezut că sunt singură.

Stephen încercă să se îndrepte spre scară.

— Elizabeth este... S-a dus jos. O chem îndată aici.

— Stephen, Elizabeth e în partea cealaltă. Nu încerca să o mai acoperi. Pun/pariu că Elizabeth e undeva prin cotlonul acela întunecat, fascinată de rochiile vechi de acolo.

— O chem acum.

— Nu, las-o să se joace, îi spuse. Stephen se întoarse și dădu să plece.

— Vrei să mă ajuți să mut cufărul acesta greu, ca să putem ajunge la măsuta mică din spate? Sunt ceva lucruri drăguțe pe aici. Și sunt încă bune. Nu știu de ce nu le folosește unchiul tău ui locul vechiturilor de jos!

Băiatul o privi amuzat.

— Dar chiar tu i-ai spus să le aducă aici... Spuneai că nu sunt decât niște gunoaie și că niciodată nu ai să te așezi pe un scaun făcut din lemn, din mlaștină.

Monique era o snoabă, își dădu seama Monica. Ea nu vedea nimic rău la acele scaune și măsuțe, cărora nu le lipsea decât puțin lustru. Și apoi, de ce să renunțe la lucrurile făcute din lemn de

chiparos, când aproape toată casa era construită din același lemn tare?!?

Aplecându-se să ridice cufărul, Stephen lovi oglinda din spatele lui. Oglinda căzu, sfărâmându-se în mii de bucățele. Băiatul se îngălbeni.

— Oglinda ta... Jur, n-am vrut să... A fost din greșeală.

— Nu-i nimic, Stephen, îl liniști Monica, nesuportând să-i simtă frica. Să știi că mă bucur că s-a spart. Eu am adus-o aici pentru că n-am mai vrut-o în camera mea.

Ce coincidență o făcuse să scape de oglinda care îi producea senzațiile acelea ciudate? Se înroși amintindu-și ce i se întâmplase dimineață, cât de uluitor fusese să viseze la îmbrățișarea lui Drew și, ridicând privirea, să-l vadă în came și oase în pragul ușii, privind-o fix. Ba nu, nu privind-o fix, ci încruntându-se la ea.

— Sincer, adăugă Monica, mă bucur că s-a spart.

Stephen o privi cu un aer vinovat.

— Ajută-mă să duc scaunele și mesele astea jos, pentru sala în care vom face lecțiile, îl rugă Monica schimbând subiectul. Știi, chiar mă bucură ești aici. N-aș fi reușit să mă descurc, singură sau doar cu Elizabeth.

Era doar un truc ieftin, jucând rolul femeii neajutorate. Niciuna din mobilele pe care le avea de transportat nu era mai grea decât cele pe care le urcase singură, patru etaje în apartamentul ei din New York. Monicăi i se păruse că, apelând la politețea lui Stephen, s-ar fi putut apropia mai ușor de el.

În timp ce transportau mobilele, își dădu seama că Drew avea dreptate. Stephen era mult prea serios, era un caz clasic de «prea cuminte» sau «prea liniștit» și mult prea politic. O problemă foarte importantă îl presa, se putea citi pe fața lui și dacă nu găsea cale de scăpare, curând părea să explodeze.

Ce făcuse oare Monique astfel încât propriul ei copil să o privească atât de neîncrezător?

Drew spusese ceva de o închisoare... Era o păcăleală sau Monique făcuse într-adevăr ceva îngrozitor?

— Am făcut o treabă minunată, îl anunță când termină de mutat mobilele. Aici va fi marea sală de clasă.

— E drăguță, spuse Stephen deschis. Dar de ce sunt patru mese? Monica nu putea și nici nu dorea să-l păcălească.

— Pentru tine și pentru Andrew. Știu că sunteți foarte ocupați, dar ați putea s-o ajutați pe Elizabeth. Pare cam înceată...

Urmă o tăcere lungă. Monica intenționase să trezească în Stephen instinctul fratern, trebuia să-l implice într-un fel sau altul.

— Dacă ați fi împreună, poate n-ar mai fi atât de nervoasă. M-ați ajuta astfel și pe mine.

Elizabeth se năpusti în cameră, înainte ca Stephen să răspundă. Monica îl rugă pe băiat să aranjeze cărțile din cutie pe un raft, în timp ce ea și Elizabeth urmau să citească. Băiatul se încruntă nemulțumit, dar se supuse. Cât timp Elizabeth trecu nesigură peste primele pagini, Stephen o ignoră. Dar, când lecția luă sfârșit și sora lui o zbughi afară, începu să vorbească:

— Nu cred că va reuși să învețe să citească dacă o întrerupi și o corectezi de fiecare dată. Las-o să gândească singură, să-și descopere greșelile...

Monica știa acest lucru, dar o bucură intervenția lui Stephen.

— Ai dreptate, îi răspunse. Trebuia să mă fi gândit la acest lucru. Zâmbetul lui Stephen îi dădu speranțe. Mă ajuți să pun harta pe perete?

Stephen privi cu părere de rău ușa larg deschisă care îl invita și pe el la joacă.

— Cred că geografia ar putea-o ajuta... continuă Monica după ce agăță harta. Poate că aflând și învățând ceva și despre alte locuri, va privi abecedarul cu mai multă încredere. Sunt atâtea locuri minunate... Alaska și Hawaii, de exemplu.

Văzându-i expresia lui Stephen, Monica înțelese că oricât de exotice ar fi fost acele state, nu făceau încă parte din Uniune.

— Uite, îi spuse, ține harta de aici, în timp ce eu am s-o fixez sus, mai bine. Cred că trebuia să încep cu Nord Estul!... Știi ceva despre Declarația de independență, despre ce s-a întâmplat la Boston, despre

împuşcătura care s-a auzit în toată lumea?

Stephen pufni dispreţuitor.

— Fleacuri de-ale yankeilor...

Monica nu-i răspunse. Chiar şi în timpul ei real, sentimentele erau împărţite în legătură cu Războiul Civil.

— Nu sunt chiar fleacuri, Stephen. E vorba de taţii şi bunicii noştri. Ei au luptat pentru libertate.

— La fel au făcut şi preşedintele Davis şi Armata Confederaţiei.

— Nu poţi compara libertatea adevărată cu dorinţa de a exploata mizeria, sărăcia şi munca altor oameni. Sclavia era un lucru rău şi trebuia abolită.

— Războiul n-a fost împotriva sclaviei. Unchiul Drew spunea că războiul a fost pentru bani. Şi că orice război e la fel.

Drew Sumner – ultimul mare cinic! Trebuia să-şi fi dat seama că astfel de gânduri nu-i puteau aparţine lui Stephen.

— Unchiul vostru vorbeşte ca un rebel. Credeam că a luptat de partea Uniunii.

— Ştii bine că a luptat de partea Uniunii. Părea un Drew mai mic, ochii săi albaştri împrăştiind aceeaşi ostilitate rece. Nu putea renunţa să mai fie soldat yankeu doar din cauză că izbucnise războiul... Unchiul Drew îşi respectă întotdeauna cuvântul, spre deosebire de tine...

Stephen dădu drumul hărţii care căzu cu zgomot, apoi vru să plece. Monica îl opri, încercând să-l facă să spună ce-l frământa. Li era însă teamă că băiatul n-ar avea încredere în ea. Cel puţin, atâta timp cât o considera Monique...

— Stephen, încearcă să înţelegi, eu nu sunt...

— Nu-mi spune că nu eşti mama mea... Doar un copil ca Elizabeth mai poate crede în basme... că ai venit aici îndeplinindu-i dorinţa... Răceala din ochii băiatului o puse pe gânduri. Stephen seamănă prea mult cu unchiul său, gândi Monica.

— Pot să mă ţin de cuvânt, reuşi să răspundă. I-am promis lui Elizabeth c-o voi învăţa să citească şi mă voi ţine de cuvânt.

— Şi dacă nu vei reuşi?

— Dacă îți dorești cu adevărat, reușești.

— Zău? Poți să-l faci pe Andrew să nu mai aibă coșmaruri? Poți să-l oprești pe omul cu taxele să nu-l mai necăjească pe unchiul Drew?

Stephen ieși în fugă. De data aceasta Monica îl lăsa să plece. Se simțea obosită și se întreba dacă exista vreun om prin împrejurimi, pe care Monique să nu-l fi rănit cu răutățile ei”.

Ridicând harta și fixând-o din nou pe perete, Monica știa că oricât de greu ar fi fost, trebuia să și-l apropie pe Stephen. Băiatul era inteligent și curios însă, fără ajutorul cuiva, s-ar fi pierdut în mediocritate.

Ar fi vrut să-l învețe atât de multe lucruri!... Cât de mult s-ar fi bucurat și cât de interesat ar fi fost Stephen de calculatorul și echipamentele video, pe care le avea în apartamentul ei din New York. Aici însă, până și hârtia de scris era insuficientă... Sumnerii erau atât de slab aprovizionați încât Abbie făcea liste scriind pe dosul șorțurilor ei.

Privind rafturile aranjate de Stephen, Monica descoperi cărți doar pentru cei mici. Nu era nimic care ar fi putut stimula imaginația unui băiat ca Stephen. Ce mult i-ar folosi dacă ar avea acces la o bibliotecă bună?...

Își aminti biblioteca imensă a lui Judith. S-ar putea ca acum să nu mai existe, dar se putea convinge singură de aceasta.

Nerăbdătoare, coborî grăbită la parter, îndreptându-se spre prima cameră din stânga. Spre dezamăgirea ei, ușa era încuiată.

Monica își aminti că văzuse un inel cu chei, agățat pe un perete din bucătărie. Una dintre acele chei, ar putea fi chiar cheia de la bibliotecă. Se temea însă de reacția lui Drew în cazul în care ar fi surprins-o umblând cu cheile lui.

În hol auzi vocea lui Abbie. Ea ar fi știut cu siguranță unde era cheia. Și mai mult, ar fi putut-o ruga să descuie camera, înlăturând orice bănuială.

Oprindu-se în fața a ceea ce fusese cândva salonul lui Judith, auzi o a doua voce:

— Abbie, arăți foarte obosită. După voce, Monica se aștepta să

fie o domnișoară bătrână și acră. Muncești prea mult... Oamenii își pot imagina că ai fi una din sclavele lui Drew.

— Nu mai avem niciun sclav, Sarah Jane. Nimeni nu mai are. Și nu fac decât ceea ce trebuie făcut. Nu e nimic rău în a munci, îi răspunse Abbie.

— Cum poți să te împaci cu soarta asta? Cândva tatăl tău îl invita pe guvernator la River's Edge iar mama ta era stăpână. Ai fost născută pentru o viață mai bună, Abbie.

— Robert a murit... A trebuit să ne purtăm singuri de grijă. Știi, mă simt mai bine în bucătărie, decât în orice sală de bal, răspunse Abbie pe tonul ei concis și clar.

— Asta până ar apărea chipeșul yankeu, prietenul lui Drew. Pun pariu că ai căuta înnebunită toate bijuteriile și zorzoanele de atunci.

— Darcy nu a trecut pe aici de la începutul războiului. Și chiar dacă ar veni, nu am nicio bijuterie, știi doar.

— Da... completă femeia, tot ce era mai drăguț în casa asta a luat Monique.

Monica se cutremură. Cum de nu observase că ceilalți umblau în zdrențe, în timp ce ea avea o mulțime de lucruri frumoase?!?

Acum înțeleșese de ce Drew se miră văzând-o în fața oglinzii. Probabil se purta la fel ca Monique. Ei bine, va schimba și acest lucru. Privindu-și rochia prăfuită, dându-și seama că arăta mai mult a servitoare decât a stăpână, Monica se întrebă dacă era bine să se alăture acum lui Abbie și musafirei sale. Poate o voi accepta dacă le convingea că nu-i este frică de muncă.

Intrând în cameră, conversația între cele două încetă. Răceala bruscă din ochii lui Sarah Jane o avertiză că și aceasta se afla pe lista persoanelor care o urau pe Monique.

— Doamne, dar ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă Abbie. Monica încercă să-și prindă cârlionții rebeli.

— Am mutat niște mobilă, împreună cu copiii. Venisem la tine cu o rugămintă, dar pot aștepta până pleacă musafira ta.

— Musafiră? Nu te prosti, Monique. Hawkins-ii ne-au fost vecini dintotdeauna. Deci, n-am niciun secret față de Sarah Jane.

Monica o studie rapid pe Sarah Jane, care, spre surpriza ei, era de vârsta sa. Era așezată pe scaun, dreaptă și țeapănă. Purta o rochie de lână gri care-i lăsa descoperite doar fața și mâinile. Părul șaten era pieptănat cu grijă într-un coc sever. Strângea nervoasă, în mâini, cureaua poșetei. În ciuda înfățișării sobre, Sarah Jane era o femeie atrăgătoare cu o piele măslinie și gene superbe, pe care le-ar fi invidiat orice femeie.

— Sarah Jane s-a interesat de vizita pe care ne-a făcut-o reverendul Byers, se agită Abbie, vrând să spargă tăcerea. A venit să ne ofere ajutorul ei, în caz că am avea nevoie.

Nu chiar, gândi Monica. După felul în care o privea, Sarah Jane venise probabil să asiste la spectacolul plecării lui Monique în lanțuri, la închisoare.

— De fapt, mai aveam un motiv să trec pe aici. Sarah Jane se întoarse spre Abbie, cu spatele la Monica. Vino cu mine săptămâna viitoare, în oraș! Am descoperit un magazin mic și plin cu lucruri drăguțe, undeva pe Royal Street. E un fel de anticariat sau casă de amanet... Da, știi cum gândești... nu e bine să profiți de nenorocirea altora. Dar, zău, yankeii ăștia încrezuți au dat peste cap orice magazin decent din New Orleans! Cu greu îmi mai pot permite acum chiar și o panglică sau un șiret, atât de mari sunt prețurile. La magazinul de care îți vorbesc eu, proprietarul este un adevărat gentleman al Sudului. E adorabil! Mă face să râd ori de câte ori îl văd.

Monica își înăbuși un zâmbet văzând poșeta lui Sarah Jane alunecând pe podea. Se amuza, gândindu-se la proprietarul de casă de amanet.

— Sunt foarte ocupată, îi răspunse Abbie. Nu am timp să merg în oraș.

— Ei, poți să-l convingi pe Drew Sumner să-și schimbe și el orele de masă într-o zi. Mă gândeam să-i spun chiar eu. Cum își imaginează că sora lui cea mică și-ar putea găsi un soț, îngropată în această casă sau bucătărie?

— Nu mă gândesc la niciun fel de soț, Sarah Jane. Totul e bine așa cum este, deocamdată.

— Abbie, doar nu l-ai uitat pe yankeul acela?...

Sarah Jane se opri, văzând răceala cu care Abbie o privea pe Monica. Evident, fata nu dorea ca viața ei personală să fie discutată de față cu cumnata ei. Și, după tot ce «moștenise» de la Monique, Monica nu putea să o condamne prea mult.

Ceasul din hol bătu ora 5 și Sarah Jane se ridică de pe scaun ca și cum ar fi fost împinsă de un arc.

— Cât de repede trece timpul, spuse într-o doară, recuperându-și poșeta de sub scaun. Știi, de când a murit mama, tata s-a schimbat. Dacă nu sunt lângă el să-l opresc, ar fi în stare să se înece cu whisky, de dimineată până seara.

Salutându-le, Sarah Jane ieși grăbită din cameră, urmată îndeaproape de Abbie.

Urmărindu-le cu privirea, Monica fu din nou impresionată de cât de atrăgătoare era Sarah Jane.

— E atât de drăguță când zâmbește, spuse când Abbie se întoarse și închise ușa. Ar trebui să vină mai des!

— Nu cred că are prea multe motive să zâmbească, spuse Abbie, brusc. Măritișul era singura speranță de a scăpa de bețiile tatălui ei. Și nu te poți aștepta să-ți zâmbească, doar i l-ai furat pe Robert, nu-i așa?

Acesta era deci motivul pentru care Sarah Jane nu-i dăduse nicio atenție. De asta părea o domnișoară bătrână. Monique o făcuse să rămână domnișoară bătrână și așa ceva era cam greu de iertat.

— Am treabă la bucătărie, o anunță Abbie. Nu pot sta de vorbă toată ziua.

— Lasă-mă să te ajut!

Abbie îi adresează un zâmbet încurajator.

— Poate că ar fi mai bine să te speli puțin. Schimbări hainele. Pregătesc eu ceva special în seara aceasta. În sfârșit, vom avea o cină în familie.

Monica se bucură. Până atunci stătuse cu Abbie, aproape seară de seară, în bucătărie. Nu fusese niciodată nevoie să așeze masa, pentru că Drew nu venea niciodată înainte de miezul nopții. Noapte după noapte, mâncarea lui rămânea pe plită.

— Drew a promis că va veni devreme diseară, continuă Abbie. Fixând-o cu privirea. Am să caut porțelanurile și am să lustruiesc ce a mai rămas din argintărie. Trebuie să ne îmbrăcăm frumos și să facem în așa fel încât masa să fie o adevărată sărbătoare. O ocazie festivă, așa cum era înainte de război. Vreau să-l fac pe Drew să-și dea seama că nu a pierdut încă totul. Cei puțin, ne mai are pe noi.

«Noi», remarcă Monica, simțindu-se minunat, fericită că fusese inclusă în acel «noi».

— Atunci, lasă-mă să te ajut! Așa, o să ai și tu timp să te aranjezi. Abbie murmură ceva, îndreptându-se spre. Bucătărie:

— Nu, oricum nu-mi trebuie decât câteva minute să mă îmbrac cu rochia înflorată de bumbac.

Monica își aminti de rochia de prea multe ori spălată și puțin cam mică.

— Cu siguranță, ai să vrei să porți altceva. După ce terminăm treaba la bucătărie, hai să mergem în camera ta să alegem împreună.

Pufnind, Abbie se întoarse spre ea.

— Ca și cum aş avea de unde... Știi doar că nu ne putem permite aproape nimic. Avem multe dulapuri în casă, dar nu ai observat că toate sunt goale?

— Și eu de ce am atâtea lucruri în cameră, atunci? o întrebă Monica nedumerită.

Abbie zâmbi satisfăcută, de parcă aștepta să se deschidă acel subiect. Amintindu-și nenumăratele rochii din garderoba ei, Monica simți că, într-adevăr, Abbie ajunsese unde dorise. Sarah Jane avea dreptate: tot ce era mai bun ajunsese pe mâna lui Monique.

— Atunci vom căuta prin lucrurile mele, îi spuse lui Abbie, amintindu-și că avea o rochie din mătase, o nuanță de albastru care s-ar fi potrivit foarte bine cu ochii lui Abbie. Am o rochie perfectă pentru tine.

Abbie se opri în ușa bucătăriei, privind-o mirată, cu ochii plini de dorință și curiozitate.

— Vrei să spui că îmi oferi o rochie?

— Da, cred că ar trebui. Avem aceeași statură și, în plus,

mătasea albastră ar fi mai mult decât perfectă pentru tine.

Abbie clătină din cap.

— Lovitura aceea la cap... știi... te-a schimbat, mult de tot...

Abbie zâmbi, apoi continuă:

— Ca să fiu sinceră, mi-aș fi vândut și sufletul ca să pot îmbrăca, o singură dată măcar, rochia albastră.

— Am și pantofii potriviți. Ei gata, acum să trecem la treabă.

Următoarele două ore le petrecură prinse în vârtejul unei activități febrile, care le lăsa foarte puțin timp pentru sporovăială. Abbie o privea, din când în când, pe furiș, pe Monica, iscoditoare și neîncrezătoare, așteptându-se ca Monica să-și schimbe hotărârea.

Când terminară de pregătit masa, Monica urcă în grabă după rochie. Era hotărâtă să dovedească: cealaltă Monique, de care se fereau toți, nu mai exista!

Ajunsă în camera ei, descoperi că pantofii albaștri nu mai erau unde îi lăsase. Hainele îi erau răvășite iar boneta vișinie și poșeta mică erau aruncate pe podea.

Privind mai atentă, sesiză și alte schimbări minore, greu de remarcat fără puțină atenție. Ligheanul pentru spălat nu mai era în același loc în care îl lăsase, la fel cana și. Multe alte obiecte mărunte.

Se opri speriată, auzindu-și propria respirație. Cine putuse intra în cameră în absența ei?

«Nu fi ridicolă!» își spuse. Probabil fusese Abbie, dereticând. Sau copiii în joaca lor... Nu trebuia să-și facă asemenea griji. Sau, cel puțin, nu ar fi trebuit. Cu un tremurat ușor, luă rochia și pantofii, apoi ieși repede din cameră.

Capitolul 7

Drew privi cu ciudă motorul antic. Prin ușa deschisă. Se vedea soarele apunând în dreptul copacilor îndepărtați.

— Adu o lumânare! îi spuse lui Jasper, fostul sclav devenit acum cel mai de preț ajutor. Niciodată nu vom reuși să facem drăcia asta să funcționeze dacă nu vom vedea ce are.

Drew observă îndoiala din ochii lui Jasper. Evident, Jasper știa de promisiunea făcută lui Abbie și își dădea seama că Drew nu avea de

gând să se țină de cuvânt.

«Blestemat fie Robert! A lăsat totul să se strice...» gândi Drew.

— Când ajungi acasă, îi spuse lui Jasper, anunț-o pe sora mea că nu pot să vin devreme și deci, să nu mă aștepte la masă.

Jasper încuviință.

— Vreți să-i spun domnișoarei și de ce întârziați?

Drew clătină din cap. Nu avea niciun sens ca Abbie să-și verse furia asupra lui Jasper.

Nu, spune-i doar să nu mă aștepte. Am să-i explic restul mai târziu.

Urmărindu-l pe uriașul negru îndreptându-se spre casă, Drew își dădu seama că Jasper era într-adevăr supărat. Îl înțelegea; ar fi preferat să vadă, mai degrabă, totul prăbușindu-se în jurul lui decât o singură lacrimă în minunații ochi ai domnișoarei.

«La dracu'!» înjură Drew. Nici lui nu-i plăcea să-și supere sora. Jasper ar fi trebuit să se gândească mai bine la câtă nevoie aveau de o sursă mai ieftină de lumină; nu-ți mai puteau permite să cumpere luminări.

În astfel de clipe, Drew se întreba ce îl făceau să lupte, în continuare, în această bătălie constantă, epuizantă și, deocamdată, fără sfârșit.

În urma extravaganțelor lui Monique și a refuzului lui Robert de a-i lua în seamă ideile, moștenise o epavă imensă, o ruină ce se scufunda încet.

Privi mândru River's Edge-ul. Știa că oricât de obositoare ar fi fost lupta, trebuia să lupte. Pentru ca ferma să nu moară. Era mai mult decât moștenirea lui. Era casa lui.

Și-o aminti pe Monique, în ziua în care o adusese din mlaștină. Știa că părea imposibil de crezut dar, putea să jure că o simțea aproape de el, că aveau aceleași dorințe și nevoi, Că aveau o șansă de a-și clădi un viitor fericit împreună.

Visând cu ochii deschiși, Drew își imagină întoarcerea lui acasă după o zi obositoare de muncă. Pașii i-ar fi fost călăuziți de mireasma unei cine îmbietoare, fiecare fereastră ar fi fost înveșmântată de

lumina unei lămpi, întreaga familie l-ar fi întâmpinat la ușă. Soția... brațele lui larg deschise... îmbrățișarea...

«Nu mai visa prostii!» își spusese scuturându-și capul. De câte ori reușise Monique să-l vrăjească înainte ca el să o cunoască și să-și dea seama care era adevărul? Monique nu ar putea fi niciodată soția pe care și-o dorea el.

În ziua blestemată în care o adusese în casă, văzuse o lumină ciudată în ochii ei, dar, probabil nu era decât o iluzie înșelătoare și trecătoare.

Se întoarse la treabă cu un oftat. Trebuia să se gândească în primul rând la copii. Copiii trebuiau neapărat să aibă o viață mai bună. Și acest gând îi dădea puteri, îl făcea să simtă că merită oboseala.

Probabil era pedepsit pentru că îl înșelase pe Robert. Trebuia să-și continue viața așa cum i-o oferea destinul.

Lăsând-o pe Abbie să-i pună lui Drew mâncarea într-o farfurie, Monica părăsi, tăcută, bucătăria.

Drew și-ar fi putut lua și singur mâncarea, mai ales că nu avusese bunul simț de a se ține de cuvânt în privința cinei în familie. Fusesse însă o mare greșeală să-i mărturisească acest gând lui Abbie. Răceala bruscă apărută pe chipul fetei nu-i lăsa Monicăi nimic altceva de făcut decât să părăsească bucătăria.

Nu era decât vina lui Drew, se gândi supărată. Drew nu era cu nimic diferit de tatăl ei sau de Judith, care puneau întotdeauna munca înaintea familiei. Stephen îi spusese că «unchiul Drew se ține întotdeauna de cuvânt». Atunci, cum de neglijase promisiunea față de Abbie?

După ce se îmbrăcase cu rochia albastră de mătase, Abbie părea fericită. Era ca o regină a unui bal. Imediat ce primise mesajul lui Drew, se dezumflase la fel ca și sufleul de ciocolată pe care îl pregătiseră împreună.

Copiii fuseseră și ei dezamăgiți. După cât de amărâți. Plecaseră în dormitoare, oricine ar fi putut spune că tocmai se anulasă sărbătoarea Crăciunului.

«Dar tu?» o întreabă o voce curioasă, din subconștientul ei.

«Indignarea care te-a cuprins, nu acoperă cumva propria dezamăgire?»

Monica refuză să se gândească. Ar fi fost minunat să ia masa în familie, dar fără Drew nu mai avea niciun sens.

Îi fusese greu să-și păstreze figura senină în timpul mesei, pentru a nu-și trăda îngrijorarea. Dar oare, ar fi reușit să rămână sobră dacă l-ar fi avut pe Drew la doar câțiva centimetri de ea, la masă? Cum și-ai fi înăbușit atunci toate visele și dorințele care o măcinau în fiecare clipă?

Cineva trebuia însă să acopere neglijența lui Drew. Copiii trebuiau să știe că, cel puțin, ea va fi întotdeauna lângă ei.

Monica intră mai întâi în camera lui Elizabeth, sperând că fetița o va întâmpina cu bucurie. Când intră însă în cameră, Elizabeth se sperie și ascunse, sub pernă, ceva ce ținea în mână. Acțiunea fusese grăbită, precipitată, ca și cum fetița ar fi vrut ca Monica să nu o vadă.

«Ce-ar putea să ascundă, oare?» se întrebă Monica, încercând să nu dea prea mare importanță faptului.

— Totul e în regulă?

Elizabeth îi răspunse afirmativ printr-o înclinare a capului și se întinse deasupra pernei, cu teamă.

— Sper că nu ești prea supărată pentru că unchiul Drew nu a putut să vină în seara asta la masă... continuă Monica. Știu că ar fi venit dacă ar fi putut. Oricum, eu am memento-ul la mine.

— Ce ai?

— O batistă de-a lui. Cât nu e aici, cu noi, batistă îi ține locul.

Un memento... o amintire... La vârsta lui Elizabeth și Monica avea așa ceva. Lăsată singură când părinții plecau în călătorii de afaceri, umbla înnebunită prin camerele lor goale. Încălța toți pantofii, se admira în fața oglinzii cu toate pălăriile și toate perechile de mănuși, găsindu-și liniștea înconjurată de lucrurile mamei sale.

Odată, luase o eșarfă stropită cu parfum de liliac și o ascunsese sub perna ei. Ori de câte ori era speriată sau se simțea, singură și îi venea să plângă, scotea eșarfa și inspira puternic parfumul de liliac. Mulți ani după ce muriseră părinții ei, încă mai scotea pătratul magic de

mătase și-l ținea strâns la piept, oferindu-și astfel un plus de siguranță.

Poate că fetița ascunsese sub pernă batista lui Drew. Sau, amintindu-și cum găsisese cameră ei, poate că Elizabeth ascunsese sub pernă, o amintire de la ea.

Monica simți instinctul matern mai puternic ca oricând. O înveli cu grijă pe Elizabeth. Se hotărî să nu o întrebe nimic. Era mai bine să aștepte până ce fetița se va hotărî să-i mărturisească.

Ar fi fost în stare să renunțe la o sută de eșarfe sau batiste, numai să fi știut că fetița se simțea în siguranță.

— Știi, spuse Elizabeth în timp ce Monica o săruta pe obraz, m-am gândit serios la ce mi-ai spus.

— Serios? La ce anume te-ai gândit?

— La un nume de alint... Și să știi că și tu ar trebui să ai un astfel de nume. Monica e prea lung și seamănă prea bine cu Monique.

— Unora le place să spună Mona, îi sugerează Monica.

— Nu, nu! Eu vreau ceva drăguț și micuț. Am să-ți spun Nicki.

Monica nu mai avusese niciodată un nume prescurtat; nimeni nu se obosise vreodată să se gândească la așa ceva. Își petrecuse viața având un singur nume, simplul și neclintitul Monica, iar acum, doar la o atingere a baghetei magice a lui Elizabeth, devenise deja capriciosul "Nicki".

Monica îi zâmbi...

— Bine. Nicki... cum vrei tu. Dar acum, trebuie neapărat să găsim și ceva pentru tine. Trebuie să păstrăm numele de Elizabeth pentru când ai să crești mare. Cred că am să-ți spun... cum să-ți spun?... Ce zici de Li-l Bit?

— Li-l Bit?

— Nu «Li-l»... ca în așa-de-mică-încât-încapi-îmbuzunarul-meu. Monica o îmbrățișă. Elizabeth râdea din toată inima, atât de naturală și de fericită încât Monica își dori să rămână așa pentru totdeauna.

— Sunt foarte mulțumită că avem numele noastre cele noi, continuă Elizabeth. Așa, dacă mama s-ar întoarce într-o bună zi, aș ști cu siguranță că nu mai ești tu.

— Fetița mea, dar eu nu plec nicăieri.

— Da, dar ai spus că nu poți controla acest lucru. Stephen spune că am să mă trezesc într-o zi cu mama cea rea și că ții ai să pleci înapoi de unde ai venit.

Monica încercă să ignore cuvintele lui Elizabeth știa că Stephen ar putea avea dreptate. Dacă Monique își dorea viața ei înapoi și știa cum să o obțină, cum putea ea să o împiedice?

— Știi ce cred eu? spuse, încercând să-și ascundă îngrijorarea față de copil. Cred că Stephen încă e foarte supărat. Trebuie să mai avem răbdare cu el.

Elizabeth o aprobă, privind-o foarte serioasă.

Aplecându-se să o sărute încă o dată pe obraz, Monica încercă să o liniștească.

— Ai răbdare și vei vedea... Stephen nu va mai spune ce ți-a spus.

— Te iubesc, Nicki, spuse fetița în șoaptă atunci când Monica se întoarse spre ușă. Sper că nu ne vei părăsi niciodată.

— Nimeni nu mă va lua de aici decât cu forța.

— Dacă s-ar întâmpla, să n-ai nicio grijă! Te voi dori eu înapoi.

Oricâtă dreptate avea Stephen când spunea că dorințele nu devin atât de simplu realitate, Monica se bucură de optimismul lui Elizabeth.

Plecând spre camera băieților, își dădu seama că nu avea de ce să spere că va fi mai bine primită. Totuși, trebuia cel puțin să-i vadă, să vorbească cu ei, cât timp Drew nu era acasă.

Spre surprinderea ei, Monica auzi râsete. Nu erau chicoteli băiețești și nici nu se auzea prea multă gălăgie, așa cum s-ar fi așteptat oricine din partea a doi băieți. Mai degrabă păreau râsete provenind dintr-o joacă secretă, mai mult în șoaptă.

Când Monica ciocăni, zgomotele încetară. Deschizând ușa, găsi camera mult prea curată și ordonată pentru niște băieți de vârsta lor. Stephen era așezat la o masă într-un colț iar viteza cu care își închise carnetul din fața lui, o făcu pe Monica să creadă că ar fi putut fi un jurnal conținând gândurile lui intime, pe care nu le-ar fi arătat nimănui. Oare chiar toți din casă simțeau nevoia să se ascundă de ea?

Ce le făcuse oare?

În celălalt colț al încăperii, ghemuit asupra unei cuști, Andrew ascundea și el ceva de privirile ei. După orăcăitul înfundat, probabil că acolo își ținea colecția de broaște.

Niciunul dintre ei nu părea prea încântat să o vadă acolo.

— M... m-am gândit să trec pe la voi înainte de a mă culca, le spuse stângace. Sper că nu sunteți supărați pentru că unchiul Drew nu a venit la masă, în seara aceasta. Sunt convinsă că vor mai fi ocazii în care să fim împreună la masă.

Stephen o privea cu dispreț iar Andrew o ignora total.

— Acolo ai broaștele tale? îl întreabă pe Andrew.

— E prea rece afară, așa că m-am gândit să le aduc aici. Se ghemui mai strâns deasupra cuștii, cu părul acoperindu-i ochii. Nu vreau să le duc afară. Nu mă poți obliga.

— Nici nu ți-am cerut să le duci afară.

— Am vrea să ne culcăm acum, spuse Stephen. Cuvintele erau destul de politicoase dar înghețate. Te deranjează dacă te rugăm să pleci acum din camera noastră?

— Nu, nu... Vreți să vă învelesc?

Disprețul băieților se transformă în uluire.

— Ne purtăm singuri de grijă de multă vreme. Nu-i așa, Andrew?

Deși dădu afirmativ din cap, Andrew continua să-și privească broaștele. Simțind că era nedorită, Monica le ură noapte bună și închise ușor ușa în urma ei.

Întră în camera ei, încercând să nu se descurajeze. Așa cum îi spusese și lui Elizabeth, trebuia să aibă răbdare. Mai devreme sau mai târziu, va găsi o cale de a-i convinge pe băieți.

În primul rând, trebuia să-i ademenească în sala de clasă. Poate că, dacă ar fi prins o broscuță pentru lecțiile lui Elizabeth și apoi i-ar fi spus lui Andrew, l-ar fi convins pe băiat. Ar fi fost tentant să vadă măcar; la urma urmei, broaștele îl interesau și într-adevăr, era prea frig afară pentru broaște.

Se opri dându-și seama că erau douăzeci de grade. Atunci, de ce

spusese Andrew că afară e prea rece? Suspectând dintr-odată veselia lor secretă, Monica se uită sub pătură. Ar fi fost o idee firească pentru niște băieți de vârsta lor... să-i pună în pat o broască doar ca să țipe speriată.

Fu aproape dezamăgită când găsi patul gol. Prefera o răutate în locul ignorării.

Căutându-și cămașa de noapte, Monica se pregăti de culcare. Poate că Andrew adusese, broaștele în casă pentru că se simțea singur. Drew pomenise ceva despre visele urâte ale băiatului și poate că orăcăitul broaștelor îl făceau pe Andrew să doarmă mai liniștit.

În momentul în care stinse luminarea și intră în pat, auzi un orăcăit puternic și imediat abandonează teoria orăcăitului liniștitor și calmant. Nu era nicio glumă, orăcăitul din camera ei putea ține treaz și un surd.

— Sări din pat și reaprinse luminarea, încercând să-și dea seama de unde provenea zgomotul. Se așează în genunchi și se uită pe podea.

Uitându-se sub dulap și-i aminti pe Derek și pe Amy căutând inelul în ziua căsătoriei ei. Deodată, degetele Monicăi atinseră ceva de metal, rece.

Inelul lui Judith!

Tremurând, își trase imediat mâna înapoi. Spera din tot sufletul ca băieții să nu afle niciodată că o speria mai mult acel inel, decât de orice fel de creatură ciudată din mlaștină.

Ceva în adâncul sufletului ei o îndemna să se ferească, să-l arunce undeva în adâncurile mlaștinii, dar nu avea curajul necesar. Poate, era mai bine să-l lase acolo unde era, în afara gândurilor sau a privirilor iscoditoare.

Broasca sări brusc de sub dulap, distrăgându-i atenția.

Trebuia să prindă broasca. Imaginându-și cât de caraghioasă trebuia să fi fost, alergând dintr-un colț în altul, se rugă să prindă broasca înainte ca cineva să vină în camera ei și să o întrebe ce face și de ce nu doarme încă.

Abia după jumătate de oră reuși să prindă broasca. «Și acum ai

să te-ntorci la Andrew», spuse, uitându-se în ochii ca două picături. «Îi vom arăta că nu mi-e deloc frică de un broscoi bătrân.»

Norocul nu fu de partea ei. Ambii băieți dormeau deja, ca niște îngeri. Pe bâjbâite, profitând de lumina lunii ce pătrundea prin fereastra camerei, așeză broasca în cușcă, având grijă să închidă bine capacul. Zâmbi imaginându-și figurile băieților când vor descoperi broasca.

Privindu-l pe Andrew, observă că acesta se agita. Instinctiv, se așeză în genunchi lângă el, punându-i o mână pe frunte și mângâindu-l...

— Nu-i nimic, șopti ușor, încercând să nu-l trezească nici pe el și nici pe Stephen. Sunt aici și nu am să las pe nimeni să vă facă vreun rău.

Andrew se liniști dintr-odată și Monica zâmbi mulțumită. Andrew o lăsase să îl atingă; îl mângâiasse, chiar dacă numai pentru o clipă.

Ridicându-se încet, își îndreptă privirea spre Stephen, a cărui figură, crispată și rigidă, o sperie. Ar fi vrut să aibă puterea magică de a-l liniști și pe el. Dacă l-ar putea face să râdă, așa cum reușise cu Elizabeth...

Bieții copii... Doamne, îi iubea pe aceștia ca pe proprii copii!

Undeva, în subconștient, îi simți în pânțele ei, mișcând. Într-un fel, Elizabeth, Andrew și Stephen chiar erau copiii ei.

Și nimeni, niciodată, nu ar fi putut să sfărâme legăturile ce existau între ei. Monica intenționa să devină o parte importantă în viața lor. Până la urmă va găsi o cale de a le câștiga încrederea.

Cu Andrew spera să reușească ușor. Îi va arăta că era interesată de broaștele lui. Dacă va fi necesar, pentru a le hrăni, va alerga chiar după insecte... Cât despre Stephen...

Cărțile! Fusese prinsă de pregătirea cinei în familie și uitase complet de cheia pentru ușa încuiată.

Putea să aștepte până dimineață, pentru a o ruga pe Abbie să-i descuie sau putea să ia cheia chiar atunci și nimeni nu ar fi știut.

Curiozitatea era prea puternică. Coborând grăbită scările și

îndreptându-se spre bucătărie, Monica simți că trebuia să vadă ce era în acea cameră. Se întrebă dacă nu cumva Drew încuiase camera pentru a-i ascunde și ei un secret...

Sau, oare, ascundea un monstru ca Dr. Frankenstein? Sau o nevastă nebună, à la Jane Eyre?

În curte se opri o clipă, privind luna ce-și împrăștia razele argintii asupra fermei. Totul era un decor de poveste iar ea, tremurând în cămașa subțire de bumbac, era eroina principală, ideală.

Sentimentele i se intensificară când văzu că în bucătărie pâlpâia o luminare pe poliță. Părea o imagine desprinsă din filme, cu o umbră dansând pe pereți, cu un om singuratic așezat în capătul îndepărtat al mesei. Era eroul principal, fără îndoială.

Era Drew.

Așezat pe scaunul cu spătar, ținea în mână un picior de pui pe jumătate mâncat. Privind aiurea, arăta atât de obosit și de pierdut în gândurile lui, încât Monica uită că nu venise la cină. Înainta, dornică să-l încurajeze, să-l liniștească.

Drew o observă și, punând piciorul de pui în farfurie, se ridică. Privirea Monicăi îl învălui într-o îmbrățișare fierbinte.

Ea înaintă fără nicio vorbă.

Dorința, intensă și primară, îi cuprinse din nou trupul.

«Ia-mă... așază-mă pe masă! Iubește-mă!» părea să comande mintea ei. Aproape simțea atingerea mesei, aerul rece al nopții și mâinile lui înfierbântate mângâind-o.

Sânii îi tresăriră ca și cum Drew s-ar fi aplecat deja să îi sărute; aproape îi simțea degetele insistente desfăcându-i coapsele. Simțea o dorință disperată de a-l iubi, de a-l avea lângă ea, în ea, gemând la fiecare apăsare, atingându-i părțile cele mai ascunse și mai flămânzi ale corpului. «Ia-mă, ia-mă acum! Iubește-mă!»

— Ce dracu' mai vrei la ora asta? o întrebă Drew morocănos.

— Viziunea dispăru; tot cega ce rămăsese, era un Drew încruntat, privind-o cu ură. Dintr-odată slabă și fără putere, Monica realizează că era doar la câțiva centimetri de el.

— Voiam o carte, spuse ezitând, sprijinindu-se de masă...

— În bucătărie?

— Nu, bineînțeles că nu. Ușa era încuiată... așa încât, am venit aici după cheie.

— Care ușă?

— Din hol, prima la stânga. Cre... credeam că acolo e biblioteca. Nu mă poți condamna pentru asta.

Drew se întinse după un prosop și-și șterse mâinile.

— Nu te-am văzut niciodată cu o carte în mână și vrei acum, la miezul nopții, să te cred că te-a cuprins dorul de lectură?

— Nu este ceea ce...

— Destul, Monique! M-am săturat până peste cap de toate șmecheriile și intrigile tale.

Drew i se adresase de parcă ea era un copil rău și neastâmpărat, prins asupra faptului.

Totuși, dacă ar fi fost Monique, atunci River's Edge era și casa ei și atunci ar fi avut toate drepturile să intre în orice cameră ar fi dorit.

— Nu mă învârteam degeaba pe aici și nici nu încerc vreo șmecherie. Dacă ar fi putut să-și amintească mai mult de supărarea și dezamăgirea pe care o simțise în legătură cu cina în familie, decât de ceea ce visase să facă pe masă...

— Luam cartea dimineată, dacă nu încuiai ușa. Și dacă tot mă întrebi, mi se pare că tu ești cel care are ceva de ascuns.

— Ce?

— Nimeni nu încuie o ușă doar de dragul de a o încuia. Ce e în camera aia?

Aruncând prosopul, Drew își trase scaunul și se așeză.

— Am încuiat ușa pentru că registrele mele sunt împrăștiate pe birou. Știi doar că nu pot să-l las pe Andrew să instaleze din nou broaștele acolo.

Atât de multe întrebări și frământări pentru un secret, de doi bani... După cum o privise Drew, crezuse cu totul altceva...

— Nu-i nimic dacă nu vrei să-mi spui, încercă Monica să îl provoace...

— Dar e adevărat, continuă Drew apropiindu-se. Ochii săi

albaștri străluceau ca oțelul. Probabil nu poți să-ți amintești. Tu și amnezia ta prefăcută!

Se opri ținându-o cu privirea. Speriată, Monica își simți corpul înțepenit și inima bătându-i cu putere.

— Nu e nicio prefăcătorie! Avu puterea să-i răspundă.

Drew o copleșea. Atât de înalt, irezistibil...

— Nu? Atunci, cum de poți. Uita că fiul tău are coșmaruri ori de câte ori te visează?

Monica își clătină capul cu hotărâre, speriată, nefericită, dorindu-și să fugă, sperând în același timp că o va săruta.

Simți că se sufocă. Trupul ei firav dorea să fie condus încet, înapoi, spre masă. «Ia-mă!» repeta mintea ei. «Acum!»

— Tu și blestematele tale de trucuri spuse Drew apucându-i strâns brațele. Ai venit aici doar ca să mă seduci? Sperai poate să găsești pe altcineva?

— Nu, șopti Monica, negația fiind cel mai ușor efort pe care îl putea face. Îți jur. Voiam doar o carte. Pentru Stephen.

O umbră de îndoială se ivi în ochii lui Drew.

— Pentru lecțiile lui, adăugă Monica cu o voce mai puternică, simțind nevoia de a fi crezută. Cărțile pentru cei mici nu mai sunt deloc provocatoare pentru vârsta lui. E un băiat prea inteligent ca să nu învețe tot ce l-aș putea învăța.

Observându-l pe Drew, își aminti cât de obosit și de pierdut părea în urmă cu zece minute. Simțea că Drew ar fi vrut să o creadă, dar mereu ceva îl făcea să fie împotriva ei.

Fiecare părticică a corpului ei îl dorea încă, dar dorința se micșorase, devenise comună. «Vino!» încercă să-i sugereze din priviri, «vino și lasă-mă să te iubesc!»

Pentru o clipă, privirile li se întâlneau. Monica îi simți dorința. Dorința lui pentru ea, nu pentru Monique ci pentru Monica.

— Sărutul electrizant ce urmă, îi provocă un fior de plăcere, o descărcare bruscă, revărsată și răspândită iute în tot corpul. Simți o dorință atât de puternică încât își înfipse degetele în părul lui Drew, trăgându-l mai aproape.

Drew se eliberă, dându-se înapoi de parcă Monica l-ar fi pälmuțit.

— Ai ajuns unde doreai... sunt slab, îi aruncă, ștergându-și buzele cu dosul palmei. Ești mulțumită?

— Dar eu...

— Nu, tu nu ai să fii fericită până ce nu ne distrugi pe toți.

— Drew, ascultă-mă, te rog...

— Păstrează-ți vorbele. Știi doar că nu mai vreau să trec încă o dată prin parodia ta de iubire. Îmi face greață chiar și numai gândul de a te atinge. Stai departe de mine, Monique, sau vom regreta amândoi.

Unde zburase oare clipa? Monica era disperată.

Încruntarea apăruse din nou în ochii lui Drew, ca un oblon peste sufletul său. Tot ceea ce mai rămăsese era disprețul lui și sentimentul ei că pierduse.

— Pleacă! Drew o luă de umeri și o întoarse spre ușă. Pleacă și să nu te mai văd în calea mea!

Monique

1 iunie, 1855:

Leacul lui Rachel... nu-mi pot găsi odihna până nu aflu cum îl prepară...

Merg înainte cu planurile mele, prevăzute și neprevăzute. Mă simt minunat, parcă plutesc. Nici nu mi-am imaginat că un bărbat poate să fie atât de... inspirat.

Rachel zâmbește ciudat. A râs de mine când i-am povestit că Drew nu putea renunța la principiile sale, la comportarea lui de gentleman. Cu un zâmbet șiret, Rachel mi-a răspuns că orice bărbat poate fi transformat. Doar câteva picături secrete în mâncarea sa și până și cel mai încăpățânat și șovăitor se putea transforma într-un bărbat plin de pasiuni clocotitoare.

Când am protestat spunându-i că la Robert nu dăduse rezultatele așteptate, zâmbetul lui Rachel se adânci și deveni viclean. Nu-și încerca ea licoarea cea mai tare asupra unui pește rece, așa cum era Robert. Ce-i dădusem lui Robert, nu era destinat decât să-i stârnească admirația și devotamentul ce urma să-i pregătească lui

Drew, trebuia să-i stârnească pasiunea.

Doamne, cât de satisfăcută mă simt acum! Chiar și acum, simt că explodez de emoție.

A fost o noapte perfectă. Cu o lună plină, atât de mare încât ți se părea că dacă te ridici în vârful degetelor de la picioare o poți atinge. Robert nu-mi dădea prea multă atenție; râdea și bea cu prietenii lui din oraș, în salon.

Cât de ușor a fost să strecur amestecul lui Rachel în supa lui Drew! mai dificil a fost să aștept ca el să termine de mâncat. Masa mi se părea interminabilă. Puteam crede că luasem eu picăturile, atât de înfierbântată îmi era imaginația.

Am folosit ca scuză amețeala pe care o simulam pentru a ieși afară, la aer, știind prea bine că Robert îl va ruga pe fratele său să mă însoțească. Era atât de orb acest viitor soț al meu încât îl iubesc fie și numai pentru atât. Oricum, el îmi aducea tot ceea ce doream, întotdeauna.

Noaptea era caldă, iar aerul înăbușitor era ca respirația unui îndrăgostit. Punându-mi șalul pe umeri, am lăsat mătăsii grija umerilor mei. I-am zâmbit lui Drew, apropiindu-mă de el. Mi-am ridicat părul ce-mi acoperea gâtul, ca o invitație pe care o făceam oricui de a-mi săruta carnea.

Sărmanul Drew, mă privea ca un Bărbat rătăcit în deșert, uitându-se la o oază aflată doar la câțiva pași de trupul său însetat.

Savuram clipa, simțind cum izbucnise focul în mine. Rotindu-mă în jurul său, zâmbindu-i peste umăr, îl atrăgeam încet-încet. Ochii i se aprinseră de la flacăra mea care ardea cu pasiune în amândoi.

Înjurând încet, Drew și-a lovit palmele, întorcându-și privirea în altă parte. În acea noapte însă, eu știam exact ce doream. «Drew, i-am spus cu vocea frumoaselor Sudului, cred că voi leșina».

M-am prefăcut apoi, calculându-mi căderea astfel încât să aibă suficient timp pentru a mă prinde în brațe. Și, odată ce am fost în brațele lui, am lăsat natura să-și urmeze cursul ei firesc.

Cu un oftat și-a lipit buzele de gâtul meu, ținându-mă strâns, ca și cum întreaga lui viață s-ar fi curmat dacă mi-ar fi dat drumul. Mi-am

dat capul pe spate, simțindu-i buzele reci plimbându-se ușor pe pielea mea excitată deja. «Ești atât de frumoasă, mi-a șoptit încântat. Trebuie să fii a mea!»

«Sunt a ta, acum!» i-am șoptit la ureche.

S-a pierdut apoi. Așezându-mă încet pe pământ, m-a sărutat cu priceperea unui cuceritor invincibil.

Cât de multă plăcere mi-a făcut să-i simt buzele, limba, mâinile, mângâierile aspre.

Ridicându-mi fusta, descheyndu-și grăbit pantalonii, m-a iubit întocmai cum ar fi iubit stăpânul o sclavă pe câmp. Eram ca niște animale, căutându-ne și mirosindu-ne unul pe celălalt, înlănțuindu-ne trupurile într-un dans primitiv al iubirii. A fost extraordinar și în momentul în care am atins plăcerea maximă, într-o perfectă armonie, nu mi-am mai putut reține un țipăt de plăcere.

Când totul se sfârși, l-am auzit pe Drew exclamând: «Doamne, ce am făcut?» acoperindu-și fața cu palmele.

I-am ascultat toate scuzele, foarte mulțumită de faptul că îl făcusem să creadă că a fost împotriva voinței mele. Știam de la Rachel cum să fac un bărbat să creadă că sunt virgină. «Dar te iubesc, Drew, am murmurat. Nu are niciun fel de importanță dacă pentru mine nu a fost la fel de...»

Nu sunt proastă. Știu ce înseamnă aceste cuvinte pentru mândria unui bărbat. Drew nu mi-a dezamăgit așteptările. Dacă. Aș putea descrie eforturile pe care le-a făcut în continuare pentru a mă convinge că putea fi și drăguț și blând cu mine... Nu mi-a mai rămas nicio parte a corpului pe care să nu o fi sărutat, mângâiat sau iubit.

După câteva ore minunate, hainele ne erau atât de împrăștiate în grădină încât, a durat o eternitate până ce le-am adunat.

Licoarea începuse, probabil, să-și piardă efectul, pentru că apăruse din nou regretul în tonul vocii sale.

Tot ce puteam face era să maschez panica ce mă cuprinsese. Nu trebuia să-i spună nimic fratelui lui. Am încercat să-i explic că, probabil, Robert și prietenii lui goleau poate cea de-a cincea sticlă de coniac; dorea Drew să le înfrunte batjocora și neîncrederea?

Știam că Drew mă iubea. I-am spus acest lucru dar am adăugat că, dacă va ști ce făcusem, Robert a vă face de râs în fața prietenilor lui.

Drew a jurat că va găsi o cale de a păstra secretul nostru și mi-a oferit brațul lui ca sprijin pentru a mă încălța. Dar până ce va găsi această cale, nu ne vom mai întâlni.

Îmi aduc aminte, zâmbind, de intențiile lui nobile. Doar eu hotărâsc ce va urma, când și unde. Încă mai am picături din licoarea Lui Rachel. Da, da, da, dragul meu Drew, vor mai fi multe nopți ca aceasta!

Fiecare dintre ele, fără a mă simți încurcată de lanțurile căsătoriei.

Pentru că, așa cum am mai spus, vreau totul: River's Edge, Drew... Vreau totul!

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Monica se afla singură în bucătărie, privind masa de lemn. Era obsedată de întrebările lui Drew, avea senzația că el se afla și atunci în fața ei.

Nu-și putea explica cum de putea să cunoască atât de bine intimitatea pe care o împărțiseră Drew și Monique. Ea era Monica, dar ceva din sufletul lui Monique nu părăsise corpul minunat, acum, al Monicăi. Nu putea să-și explice reacțiile ei atât de bruște și de arzătoare, prin prisma a ceva din trecut, aparținând altei femei.

— Te-ai trezit devreme în dimineața asta.

Abbie intră în bucătărie, punându-și din mers un șorț.

— Nu am putut să dorm, răspunse Monica.

Abbie se îndreaptă grăbită spre dulap. Scoase făina și drojdia, necesare pentru a face pâine.

— Asta e... Așa e viața lângă apă, într-o noapte caldă de primăvară. Nici gândurile tale nu ți le mai poți auzi din cauza zgomotului pe care îl fac broaștele.

— Da, mai ales când Andrew le ține în camera lui, adăugă Monica. Abbie Sumner, știi că băieții mi-au pus o broască în pat?

Punând un castron pe masă, Abbie încetă să mai zâmbească.

— N-a fost decât o glumă, Monique, ceva ce toți băieții sunt.

Tentați să facă. Sinceră să fiu, sunt chiar bucuroasă că au făcut și o poză. Nu e firesc să fie atât de cuminiți.

Monica o prinse pe Abbie de mâini.

— Nu mă plâng și nici nu țin la nimeni. Eu sunt profesoară și știi că sunt obișnuită cu astfel de glume școlarești. Și broaștele nu mă sperie.

— Dar te speriau, spuse Abbie privind-o foarte curioasă. O dată, îmi aduc aminte, te-am văzut lăsând șarpele acela îngrozitor al lui Rachel să te atingă; dar, dacă ar fi sărit o broscuță mică, chiar dacă ai fi fost la douăzeci de metri, ai fi sărit în sus și ai fi țipat de parcă te-ar fi urmărit o întreagă bandă de pirăți.

Monica vru să protesteze dar ce folos ar fi avut? Și Abbie avea nevoie de timp pentru a accepta faptul că nu era Monique. Acea săptămână în care o ajutase la bucătărie, nu era suficientă.

Urmă o tăcere prelungă și apăsătoare. Întinzându-se după ceainic, Monica întâlni privirea lui Abbie.

— Știi, îi spuse Abbie dintr-odată, dacă într-adevăr nu ți-e frică de broaște, de ce nu încerci să-i arăți acest lucru lui Andrew?

— Scuză-mă, nu eram atentă. Poți să repeți ce ai spus?

— Andrew merge în fiecare dimineață pe malul fluviului. Dacă te-ai preface că ești în trecere pe acolo și ai prinde o broască poate că băiatul te-ar privi cu alți ochi...

— Cred că e o idee bună, răspunse Monica, întrebându-se dacă era un test. Și Abbie ar privi-o cu alți ochi? Cu siguranță, te pricepi la șmecherii, domnișoară Abigail Sumner.

— Poate că am avut un profesor bun.

Monica zâmbi. Viața în familia Sumner i se părea ca o cursă cu obstacole.

Abbie continuă, alegându-și cuvintele cu mare grijă:

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun și sper să nu răstălmăcești vorbele mele. La urma urmei, e tare greu.

Stând împreună în bucătărie de atâta timp, aproape pot să cred că nu ești Monique... dar când îți văd privirea aceea îngrozitoare, nu pot să-mi amintesc decât lucrurile rele despre tine.

Oare Drew văzuse aceeași privire? Oare din cauza acestei priviri trecuse atât de brusc de la momentul în care ar fi fost în stare să o devoreze la momentul în care se strâmbase de parcă ar fi gustat ceva stricat?

Abbie își șterse mâinile de șorț.

— Bănuiesc că nu-ți amintești nimic despre Crăciunul de acum doi ani?

— Nu, ți-am spus doar că nu pot... că nu am cum să-mi amintesc.

Abbie făcu un semn spre masă și amândouă se așezară.

— Mi-am adus aminte de acel Crăciun pentru un singur motiv. A fost un Crăciun mizerabil. Tocmai îl îngropasem pe Robert și aflasem că Drew a fost dat dispărut. Când băieții m-au întrebat dacă va mai fi Crăciun în acel an, le-am răspuns că vom încerca să facem ceva pentru a fi o sărbătoare adevărată.

— Abbie, dar și tu erai aproape un copil...

Abbie își ridică privirea.

— Șaptesprezece ani e destul de mult. Atunci tu te-ai oferit să mă ajuți. Privindu-mă în ochi, mi-ai spus că vei face tot posibilul pentru a aranja o masă în familie, festivă.

Abbie își îndreptă privirea spre un perete, cu o figură hotărâtă și sfidătoare...

— O doamnă de la o fermă – undeva mai jos, pe malul râului – făcea niște păpuși grozave și eu mă gândeam să-i cumpăr una lui Elizabeth. Acceptase să-mi dea o păpușă și ceva bani dacă îi spălam rufe. Știam că tu ai fi făcut scandal dacă ai fi aflat, așa încât a trebuit să mă strecor din casă în fiecare noapte și să mă întorc înainte de răsăritul soarelui.

— Abbie...

— Nu, nu-mi oferi milă. Nu am nevoie de milă, îi spuse Abbie, devenind din nou rece și mohorâtă. Am descoperit că erau o mulțime de treburi pe care nimeni nu se sinchisea să le facă. Până la urmă am câștigat destul, nu numai pentru păpușa lui Elizabeth, ci și pentru niște globuri și chiar și pentru a adăuga niște dulciuri la masa pe care ne-o promiseseși. Era departe de a o considera un noroc, dar măcar aveam

șansa să le oferim copiilor ceva... după ce pierduseră atât de mult...

Abbie se opri și reluă apoi ca și cum ar fi avut nevoie doar de o mică pauză pentru a-și recăpăta forțele.

— Imaginează-ți cum m-am simțit când am venit acasă și am găsit casa plină de soldați yankei mâncând prăjitura pe care mă chinuisem atât de mult să le-o ofer copiilor. Când am venit la tine, ai râs. Încă te mai pot vedea, râzând în hohote, spunându-mi că am să rămân o fată bătrână și încă și mai acră decât Sar ah Jane. Mai bine mi-aș fi cumpărat o rochie nouă cu banii câștigați, dar nu mai aveam cum... Când te-am văzut rotindu-te în fața mea, într-o rochie de satin, am văzut roșu în fața ochilor. Cu banii mei, pentru care muncisem din greu, nopți în șir. Am vrut atunci să-ți scot ochii...

— Monica tresărea de fiecare dată când cuvintele lui Abbie o acuzau.

— Dar ai continuat să râzi, spuse Abbie, făcându-mă să realizez cât de slabă și lipsită de voință eram. În acea noapte m-am închis împreună cu copiii în camera mea și am plâns. Urăsc să-mi aduc aminte cât de mult am plâns. A doua zi dimineată eram înghețată și uscată ca și crivățul. M-am dus în camera ta și ți-am spus ție și soldaților din preajma ta, să părăsiți imediat casa fratelui meu.

Abbie își înălță bărbia.

— Ai râs și atunci. Mi-ai spus că oricum voiai să pleci de la fermă... orașul era mult mai atrăgător... Când am insistat că ar fi mai bine că acești copii să rămână cu mine, mi-ai răspuns că sunt chiar binevenită că mă ofer să am grijă de plozi. Apoi mi-ai arătat ușa. Acolo se aflau Andrew și Stephen cu ochii în lacrimi. Privirea lui Abbie păru a se întoarce la Monica. Acum înțelegi de ce e atât de greu să uit și să iert?

Îngrozită de povestea lui Abbie, Monica \toia să nege totul, să o convingă că ea nu era Monique, dar o înțelegea. Dacă ar fi fost în locul ei, i-ar fi fost la fel de greu să creadă... doar dacă ar fi semănat accidental cu Monique.

— Nu înțelegi? continuă Abbie. E prea ciudat să te privesc și să cred că nu ești tu.

— Da, înțeleg foarte bine. E foarte ciudat și pentru mine. Adică, uite, mă aflu într-o bucătărie care nici nu există măcar în timpul meu, încercând să-mi fac o cafea fără cicoare, când îmi lipsesc atât de mult aragazul și cuptorul cu microunde. Mă gândesc că dacă am fi avut măcar un frigider sau, mai bine, aer condiționat, nu ar mai fi fost nevoie să ne trezim dimineța înainte de răsăritul soarelui. Of, Doamne! Am fi dat un telefon la Pizza Deluxe și în nici douăzeci de minute, comanda ne-ar fi fost adusă pe tavă, la ușă.

Abbie o privea atât de mirată încât Monica se opri. Riscând să pară isterică, încercă din nou:

— Imaginează-ți cum te-ai simți dacă te-ai trezi dintr-odată într-o lume nouă, o cu totul, altă lume și toți cei din jurul tău te-ar trata de parcă ai fi ciumată... Când, de fapt, ei te urăsc doar pentru că semeni perfect cu adevăratul ciumat.

Abbie se ridică deodată în picioare.

— Totuși, ce altceva aștepți din partea noastră, după felul în care te porți?

— Felul în care mă port?

— Da, felul în care îl privești de fiecare dată pe Drew... spuse Abbie. Ei bine, când te văd privindu-l așa, nu pot decât să-mi imaginez că pui la cale o alta trăsnaie.

Amintindu-și scena din noaptea trecută, Monica nu putu să o învinuiască pe Abbie pentru gândurile oi. De fiecare dată când își pierdea controlul în fața acelor dorințe inexplicabile, se întreba ce se întâmpla cu ea. Rămăsese oare vreo parte din Monique în trupul ei? Era oare condamnată să repete greșelile acelei femei?

Apoi Monica își aminti sentimentul matern pe care îi simțise seara trecută pentru copii, cum, ofta după atingerile lui Drew se transformase într-o dorință mult mai potolită și mai stabilă...

Poate ca de fapt, avea mai mult control asupra corpului ei decât își dădea seama. Cu puțin efort, poate că ar fi reușit să se comporte mai puțin ciudat. Așa cum trebuia.

— Nu mai insista asupra felului în care îl privesc pe Drew, îi spuse lui Abbie. Nu are nimic de-a face cu ceea ce înseamnă o mamă

bună și prietena. Încearcă sama judeci numai după ce fac acum și nu după ce și cum făcea cumnata ta în trecut.

Abbie o urmărea cu privirea.

— Presupun ca timpul ne va da răspunsul, îi spuse dintr-odată, întorcându-se și continuând să pregătească pâinea. Mai bine ai pregăti micul dejun. Dimineața, copiii sunt ca niște ursi înfometați. Doar nu vrei să mârâie că nu au budinca cu care s-au obișnuit.

«Budinca»... se gândi Monica strâmbându-se și întinzându-se după castron. Testul final... De câte ori încercase să gătească budinca, de puține ori îi reușise. Mai mult, avea și gustul lipiciului pentru tapet.

— După cum știu eu să gătesc, glumi ea, încearcă să nu uiți ca ceea ce contează cu adevărat este efortul și nu rezultatul. Dacă cel puțin, voi încerca să fiu o mamă bună, ma vei accepta așa cum sunt?

Abbie îi răspunse în gluma:

— Avem o vorbă. Dovada e în prăjitură.

— Atât timp cât nu e budincă...

Abbie izbucni în râs iar Monica își văzu de treabă.

Privind produsul final scos din tavă și pus în castroanele copiilor, Monica simți că merită orice tachinare din partea lui Abbie. Se întrebă dacă va putea vreunul dintre copii să înghită dezastrul culinar.

Stephen măncă în tăcere, în timp ce Andrew înfulecă grăbit. Doar Elizabeth spuse cu adevărat ce gândea:

— Oah... dar nu seamănă deloc a budincă.

Privindu-și porția, Monica era de aceeași părere cu fetița.

— Știu că e groaznică, dar, te rog, încearcă să mănânci, draga mea. Avem atât de puține provizii în casă, încât nu îndrăznesc să o arunc și să mai încerc odată.

— Nu ne putem permite să irosim mâncarea, le reaminti Abbie punând tăvile cu pâine pe plită, la crescut.

Elizabeth privea castronul ei de parcă s-ar fi temut de niște gânganii dar, în cele din urmă, își luă lingura și începu să mănânce cu aceeași perseverență ca și frații ei.

— Mă duc să plivesc grădina, anunță Abbie scoțându-și șorțul. De ce nu continuăți lecțiile în dimineața asta? Mă poți ajuta mai târziu.

— Dacă ești sigură...

Abbie îi privi pe fiecare.

— Sunt sigură. Sunt sigură că va fi timp și pentru o prăjitură, chiar.

Monica zâmbi când fata plecă. Zâmbetul dură doar până ce, câteva clipe mai târziu, Andrew își împinse scaunul și ieși alergând din încăpere. Îl strigă dar Stephen clătină din cap.

— A plecat. Și nu-l poți convinge să vină înapoi oricât ai încerca.

Punând lingura pe masă, Monica îl privi în ochi pe Stephen.

— Dacă nu vrea să ne însoțească în aventura noastră, nu am nicio intenție să îl forțez.

— Aventură?

Băiatul n-ar fi vrut să fie curios dar nu se putuse abține să nu întrebe despre ce era vorba.

— În fiecare marți, eu și cu Li-l Bit vom face câte o excursie în natură. Ești invitat să iei parte.

Tonul vocii Monicăi crescuse puțin, dar nu lăsă să se vadă că, de fapt, acesta era adevăratul scop al plimbărilor în natură.

— Vorbește ciudat, îi spuse Stephen surorii sale.

— Mama nu folosea niciodată cuvinte ca «puști» sau «ieșire în natură».

— Sigur că nu. Doar nu e mama, e Nicki.

Ciudat cum copiii observă întotdeauna ceea ce adulților le scapă. Nu se gândise niciodată cât de diferit suna «Nicki», că o făcea să fie într-adevăr altcineva.

— De ce îi spui «Nicki»? Stephen păru dintr-odată suspicios. Și de ce îți spune ție «Li-l Bit»?

— Ne-am dat una alteia nume noi, răspunse Monica în locul fetei. Dacă vrei, ne putem gândi la un nume și pentru tine.

— N-am nevoie, spuse Stephen rece.

«Ba da, ai nevoie!» gândi Monica, dar nu era acum momentul să se grăbească.

— Haideți să spălăm farfuriile, le spuse ridicându-se. Dacă v-ați săturat, bineînțeles...

Elizabeth sări imediat în picioare. Stephen întârzie, mândria luptând cu curiozitatea. Cu o ultimă privire spre farfuria sa, puse lingura pe masă și se ridică.

După ce terminară de spălat vasele, ieșiră afară și trecură pe lângă Abbie.

Cât de folositoare era grădina în comparație cu extravaganta și costisitoarea piscină a lui Judith?!? Ascunsă de stejarii ce o înconjurau, căsuța albă urma să se transforme, într-o bună zi, într-o cabană urâtă; astăzi însă, era încă acea «garsonieră», o cameră pentru bărbații ce ar fi venit în vizită sau pentru băieții stăpânului, când și-ar fi început primele aventuri de dragoste. Într-o bună zi, gândi Monica. Cu un ghimpe în inimă, Stephen și Andrew își vor aranja escapadele în această cămăruță.

Oftă. Oricât de mult ar fi dorit să se opună trecerii timpului, va lăsa totul așa cum este. Spre deosebire de Judith, ea nu voia să schimbe lucrurile.

În ciuda tuturor lipsurilor și a dezinteresului total, River's Edge nu arătase niciodată mai bine ca acum. Nu se mai simțea nicio urmă din singurătatea apăsătoare. La River's Edge locuiau acum oameni care se iubeau și cărora le păsa unora de ceilalți. Erau o familie.

Simți nevoia să-i îmbrățișeze pe amândoi copiii dar știa că Stephen o va respinge.

În loc să-i îmbrățișeze, o luă pe Li-l Bit de mână și îi conduse pe drum, după dig și apoi prin tufișuri, până pe malul golfului.

Țânțarii bâzâiau deja, făcând-o să se bucure că Abbie nu uitase să-i instaleze și ei o plasă în jurul patului. Era timpul să pregătească acea casă pentru sezonul de vară, spusese Abbie.

Vara, anotimpul picnicurilor, al pescuitului și al plimbărilor cu barca.

Privind digul îndepărtat, Monica le spuse copiilor că, într-una din zilele ce urmau, îi va învăța să înoate.

Uitându-se după Andrew, zări deodată ceva alb între copaci. Pentru eventualitatea că i-ar urmări dintr-un loc ascuns, Monica agăță bagajele de bancul cel mai apropiat.

— Aici e un loc bun, spuse cu voce tare, sperând să-l atragă pe Andrew mai aproape. Pregătiți-vă! Vom prinde un broscoi...

Figura speriată a lui Stephen deveni din cale afară de surprinsă când Monica își dezbracă fusta.

Știa că o doamnă nu trebuia să-și arate picioarele, dar bluza îi ajungea aproape până la genunchi și trebuia să-și elibereze gleznele pentru a putea intra în apă.

Curând, toți trei erau mult prea ocupați urmărind broaștele, pentru a mai da vreo atenție picioarelor ei. Li-l Bit țipa de fiecare dată când prada i se strecura printre degete, în timp ce Stephen părea foarte absorbit de vânătoarea lui...

— Privește! îi spuse Monica după un timp. Când găsești o broască, te apropii de ea încet de tot. Și ele au urechi. Nu ca ale noastre, dar te pot auzi... Trebuie să le arăți o mână în față, pentru a le distrage atenția, în timp ce le înhați cu mâna cealaltă, pe la spate. Uite așa! Ha, am prins una!

Andrew apăru dintr-odată în spatele lor, foarte curios.

— Faceți cunoștință cu Regele Arthur, le spuse Monica copiilor, ținând broasca în mână. Oare ar fi de acord să-și mute palatul în sala noastră de clasă?

— Vrei să-l păstrezi? Era curios, dar ochii lui Andrew trădau îngrijorarea.

— Măcar un timp, până ce învățăm totul despre el. Apoi îl aducem înapoi la râu, la familia lui.

— Dar nu știi nimic despre broaște, exclamă Andrew. Nici măcar nu-ți plac.

— Nu e chiar așa. Am studiat chiar destul de mulțor despre broaște, îi răspunse Monica. Ai o găleată în care să-l ținem pe Regele Arthur, până ce îl ducem acasă?

— Da, dar...

— Nu-i așa că o aduci aici? Monica îi vorbise atât de blând și de liniștit, încât nu-i dăduse practic nicio șansă să-l refuze. Reușise. Acesta era secretul: trebuia să-i facă să petreacă clipe plăcute și captivante.

Monica îl privi pe Stephen.

— Trebuie să adunăm niște mâl și apă destulă. Broaștele au neapărată nevoie de apă, pentru pielea lor.

— Vrei să-i aduc niște flori de crin să le mănânce? întrebă Li-l nerăbdătoare.

— Florile de crin îl vor face să se simtă ca acasă dar, de fapt el mănâncă insecte. Vom pune o bucățică de carne într-un borcan, pentru a atrage insectele.

— Dar insectele nu vor zbura când vei încerca să le pui în borcan? întrebă Andrew.

— Nu, dacă le rupi o aripă mai întâi... Derek o învățase asta „gândi cu un tremurat. De fapt, spusese acest lucru doar pentru a-l convinge pe Andrew să prindă el însuși insecte.

Elizabeth se strâmbă, dar Andrew o privi de parcă tocmai ar fi inventat roata.

— Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, gândi el cu voce tare.

— Nu mai vreau să prind broaște, spuse Elizabeth trăgând de bluza Monicăi. Îți aduci aminte? Ai spus că o să mă înveți să înot.

— Da, dar nu acum. Hai să-l punem pe Regele Arthur în găleată. O, ce bine că ai și capacul! Știu că broscii puternici pot sări chiar și doi metri.

— Am avut un broscoi care sărea mai mult... Andrew era atât de interesat și de absorbit, încât uitase complet de Monique, de frica și ura sa.

— Nicki, e cald. Vreau să înot! spuse Elizabeth cu un glas. Rugător.

— Știu, draga mea. Poate mai târziu. Acum, mă gândesc să-i găsim un prieten Regelui Arthur. Un Lancelot, poate.

Impulsul fu suficient pentru ca amândoi băieții să alerge la malul apei. Erau hotărâți să prindă cea mai mare broască pe care o vedeau. Urmărindu-i cu privirea, Monica se simți brusc îngrijorată. Un al șaselea simț o făcu să-și întoarcă privirea spre Li-l Bit. Elizabeth alerga pe dig.

— Li-l Bit, nu! Vino imediat înapoi! strigă disperată, alergând

imediat în urma ei.

Elizabeth se împiedică, se lovi la cap și căzu, scufundându-se în apă.

Monica sări în apă fără a se mai gândi dacă era sau nu adâncă. Nu mai vedea nici capul, nici mâinile lui Elizabeth agitându-se la suprafață.

Oare hainele grele o trăgeau în jos? Sau, mai rău, se lovise oare atât de tare la cap încât era înconștientă? Monica refuză să se gândească la a treia posibilitate. Nu putea să fi murit. Nu Li-l Bit a ei! Nu va permite niciodată acest lucru!

Doamne, lasă-mă să o găsesc la timp! Se ruga încontinuu, scufundându-se mai adânc și tot mai adânc. Căutând-o cu privirea sub apă, îi văzu papucii lângă dig. Văzu apoi o umbră albastră. Știind că era culoarea rochiței lui Li-l Bit, trase cu toată puterea. Observă că fetița nu mai mișcă.

Luând-o în brațe, Monica se ridică la suprafață. Antrenamentul pe care îl făcuse pentru a se angaja la piscină, o ajută. Hotărî să-i facă masaj și respirație artificială. Cuprinsă de griji, nici nu-i auzi pe băieți țipând...

Drew auzi primul strigăt de ajutor când se îndrepta spre parcelele din partea de sus a fermei, pe drumul de lângă râu. Recunoscând vocea lui Stephen și știind că băiatul nu ar fi țipat niciodată fără motiv, Drew își îndreptă calul în direcția din care auzise strigătul. Își văzu nepoții alergând de-a lungul râului și îi strigă imediat ce descălecă.

— E Elizabeth! strigă Andrew gâfâind. A căzut în apă!

Atingând pământul, Drew își simți corpul răsucindu-se brusc sub zero grade.

— Ia calul și înhamă-l la căruță! le spuse băieților, sperând că unul dintre ei îl va înțelege. Așteptați-mă apoi, aici pe drum.

Înaintând printre tufișuri, ajunse la malul apei tocmai Când Monica terminase respirația artificială.

— Lua-te-ar dracu'! țipă Drew alergând să o împingă. Ești chiar atât de monstruoasă încât ai fi în stare să-ți rănești propriul copil?

Așezată între ei, Elizabeth începu să tușească și să plângă. Drew o privi mânios pe Monica, apoi o luă în brațe pe Elizabeth.

Bluza albă, de bumbac, lipită de corpul Monicăi îi sublinia și mai mult sânii. Arăta la fel de istovită ca și Drew. 5 pre deosebire de Elizabeth, avusese însă timp să-și scoată rochia. Făcuse oare Monique ceva plănuț de mult timp? Încercase oare să o omoare pe Elizabeth?

— Destul! strigă Drew. Te-am avertizat să nu te atingi de copii! De data asta, trebuie să te opresc. Apoi se îndepărtă, ținând-o în brațe pe Elizabeth. Știa că dacă ar mai fi rămas, ar fi fost în stare să o omoare.

Monica îl privi plecând. «Nu sunt eu dușmanul tău» voise să strige, dar ce rost avea? Nimic din ceea ce ar fi putut ea să-i spună, nu i-ar fi putut schimba părerea. Obosită, își îmbracă fusta.

— Vino, Rege Arthur!

Se aplecă pentru a lua găleata uitată, amintindu-și mânia din cuvintele lui Drew. Credea că încercase să-i facă vreun rău lui Elizabeth?

Încet, încet, își aminti de amenințarea lui Drew.

Închisoarea. Monica n-o putea ignora, cu toate că, oricare ar fi fost vina, fapta fusese săvârșită de Monique. Nu avea, însă, nici cea mai mică dorință de a ajunge la închisoare, nevinovată. Și, bănuind cam ce făcea Monique, probabil că pentru ea sentința ar fi însemnat ani buni de pușcărie. Toată viața. Sau mai rău...

Își duse mâna la gât, având senzația că deja simte un laț strângându-se. Nu, nu, doar nu va fi atât de proastă încât să plătească pentru murdăriile celeilalte femei! «Trebuie să mă întorc!» gândi speriată, «acolo de unde vin și unde e locul meu cu adevărat».

Apărând ca prin farmec, o mână o prinse ușor de braț.

— Locul tău nu e aici, auzi o voce înceată. Vino cu mine, te pot ajuta!

Monica își simți pulsul crescând amețitor. Nu-i făcea plăcere să se strecoare cineva în spatele ei, în special misterioasa Rachel.

— Cum... cum ai... de unde ai apărut aici? Reuși să o întrebe.

Rachel îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Am venit să te ajut. Nu poți trăi așa cum vrei cu acest... acest

bărbat care nu e al tău.

— Vrei să spui cu Drew, dacă înțeleg bine?

— Da. Curând te va răni adânc și atunci va fi deja prea târziu. Vino, te voi ajuta eu să scapi și să te întorci.

Vocea lui Rachel și privirea ei fixă, aproape o hipnotizaseră pe Monica. Privindu-i ochii negri, mari, Monica își dădu seama că o aproba fără să fie conștientă de acest lucru. Mâna lui Rachel o liniștise.

Apoi, ochii lui Rachel se îngustară și se umplură de ură...

— Unde e inelul? o întreabă pe Monica, sperând să o facă să-i spună.

Auzind întrebarea, atât de neașteptată, Monica reuși să-și elibereze mintea de sub efectul privirii lui Rachel. Pentru o clipă, fusese tentată să se întoarcă la vechea ei viață. Fusese atât de aproape de a fugi, de a scăpa de Drew.

Dar își aminti de Li-l Bit. Fata își revenise și probabil era bine dar, cu siguranță, avea nevoie de cineva lângă ea, care să o alinte, să o legene și să-i spună povești, până ce toată spaima va dispărea.

Și nu era numai Li-l Bit. Mai erau și băieții, atât de cuminți și de îngrijorați... Și Abbie, atât de obosită, Drew cu figura lui atât de rar luminată de un zâmbet...

Ea îi putea ajuta pe toți acești oameni, știa prea bine că era în puterile ei, doar dacă ar fi reușit mai întâi să le înlăture toate suspiciunile.

Trebuia neapărat să le câștige încrederea, ceea ce nu ar fi reușit niciodată dacă ar fi fugit acum de lângă ei.

— Nu! îi răspunse lui Rachel, îndepărtându-se. Nu merg nicăieri cu tine. Lasă-mă în pace!

Cu un murmurat neinteligibil, Rachel se întoarse brusc și dispăru între copaci.

Buimăcită, Monica privi în direcția în care plecase Rachel. Ciudat, cum plecase... își privi mâna, întrebându-se cum de reușise să reziste, să se opună chemării ei tentante.

Nu, Monica Ryan nu se va da bătută! Rachel nu părea nici ea să fi renunțat la lupta ei. Se simți încurcată la gândul că nu terminase

povestea cu Rachel.

Monique

15 iulie, 1857:

S-a întâmplat cel mai rău lucru posibil.

Plâng, gândindu-mă la toate nopțile noastre împreună, la idila noastră minunată, ajunsă atât de brusc la sfârșit. Nu mai există nici dragoste pe masa din bucătărie, nici Drew în spatele oglinzii și nici îmbrățișările fierbinți din boscheții grădinii.

Simt nevoia să urlu și să-mi smulg părul; dar nu pot, mă simt ca într-o închisoare. Închisoare pe care, de fapt, mi-am clădit-o singură. În fiecare zi trebuie să zâmbesc și să mă comport de parcă nu aş avea nicio grijă pe lumea asta. Eu am ținut să nu am nicio grijă și Robert, săracul... mi-a făcut întotdeauna absolut toate mofturile. Blestematul de Robert! Mă întreb câteodată dacă și-a dat seama de legătura mea cu Drew. Putea oare să vadă în privirile pe care ni le aruncam peste masă, flăcările ce ardeau în noi, pasiunea ce ne chema să ne unim?

De multe ori m-am îndoit că Robert știa. Cred că târătura aia mică, Abbie, dăduse totul în vileag.

Acum nu mai contează; contează doar faptul că mă simt îngrozitor, devastată. Ce vremuri nebune! Doar peste câteva săptămâni, iarna ar face drumurile spre nord impracticabile. Dar nu, Robert trebuise să-și anunțe hotărârea cu o seară în urmă.

Am crezut că inima mea va sta pe loc în momentul în care a ridicat paharul și și-a început toastul. Știam, înainte de a o spune, că venise momentul. N-am văzut nicio urmă de bucurie pe fețele celor prezenți în cameră când Robert a anunțat că urma să se căsătorească cu mine. Robert era singurul cuprins de entuziasm.

L-am observat pe Drew. Era alb ca varul.

Cât am vrut să alerg în brațele lui, să-l fac să înțeleagă că nimic nu trebui i să se schimbe. Robert însă, deja îmi săruta mâinile, spre mândria celorlalți, iar eu nu aveam nimic altceva de făcut decât să-i zâmbesc ca o școlăriță. La urma urmelor, Robert e cel care-mi plătește toate notele mele de plată.

Seara, târziu, m-am furișat în camera lui Drew, încercând să-i

explic totul. M-a anunțat, cu răceală, că va pleca. În nord, la New York, împreună cu prietenul lui de la Universitate. Vor intra în armată.

M-am apropiat de el, încercând să îl îmbrățișez, dar mi-a respins mâinile cu brutalitate. «Cum rămâne cu noi doi?» l-am întrebat mirată de reacția sa.

A râs și a fost cel mai amar râs pe care l-am auzit vreodată. «Nu mai există nimic. Ești a lui Robert acum.»

I-am spus că nimic nu ne împiedică să continuăm ca mai înainte... Nu vedeam necesar să se schimbe ceva...

«Știai?» a țipat la mine. «În tot acest timp, în care am făcut ce am făcut, știai că oricum ai să te măriți cu fratele meu?»

Mi-e frică să-mi amintesc cum m-a privit atunci. Atât de rece și de distant de parcă nici nu m-ar fi cunoscut, «îmi iubesc fratele» a adăugat, fiecare cuvânt biciuindu-mă, fiind ca un sloi de gheață. «Mai degrabă mor, decât să-l trădez. Și sper că viitoarea lui soție va face la fel.»

I-am spus că e un prost... «Voi fi soția fratelui tău, da; dar noi vom continua să fim amănți!» i-am strigat.

L-am auzit mormăind ceva în genul: «Dumnezeu iartă» și apoi m-a împins cu brutalitate, afară din camera lui, încuind ușa.

— Mi-a fost ciudă. Mai aveam o carte de jucat, una cu care eram sigură că îl voi face să rămână lângă mine.

Trebuia să-mi amintesc însă de absurdul cod al onoarei cu care se mândrea atât de mult Drew. Dimineață când m-am dus să-l caut, nu mai era. Plecase deja spre New York.

N-am mai avut cum să-i spun că rămăsesem însărcinată.

Capitolul 9

Drew privea pe fereastră. Își imagina un ceas ticăind, secundă după secundă. Se gândea că în absența lui, probabil, cei doi muncitori ai săi nu făceau nimic. Și câmpul avea atâta nevoie de forță de muncă... Era timpul să se ducă la ei. Acum.

Când se întoarce și o văzu pe Abbie aranjând păturile în jurul lui Elizabeth, inima îi tresări. Dintr-odată, îngrijorarea, treburile câmpului, toate dispăruseră în fața gândului că fuseseră atât de

aproape de a o pierde pe fetiță.

— Întoarce-te la lucru!

Câteodată i se părea că Abbie ar putea să-i citească gândurile.

— Elizabeth și cu mine nu vom păți nimic, continuă ea.

— Dar și tu ai treabă de făcut.

Drew se așează pe pat, încercând să rămână calm. Nu voia să-și verse mânia asupra celor două ajutoare, singurele pe care le avea.

— Și apoi, cred că e timpul ca drăcușorul ăsta mic și cu mine să avem o discuție serioasă. Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

— O să mă certe, spuse Elizabeth cu ochii în lacrimi, de parcă ar fi fost mândră de ceea ce făcuse și de spaima pe care le-o provocase tuturor.

— Mă îndoiesc, îi răspunse Abbie, privindu-l cu subînțeles pe Drew. Cred că pe unchiul Drew îl interesează doar ce ți-a făcut mama ta acolo, la râu.

— Mama? A, vrei să spui Nicki. Nu, ea nu a făcut nimic.

Abbie se aplecă asupra ei și o mângâie pe frunte.

— Nu te mișca... până nu vedem cum ai să te simți în continuare. Totuși, spune-ne ce s-a întâmplat și, mai ales, cum s-a întâmplat.

— A căzut de pe dig, spuse Stephen cu gravitate, din pragul ușii. Andrew, care se afla lângă fratele său, încuviință și el același lucru.

— Voia să învețe să înoate și n-a ascultat atunci când Nicki i-a spus să stea cuminte. Și Nicki a sărit după ea în apă.

Privindu-l pe Stephen, atât de sigur pe el, lui Drew i se păru că-l vede pe Robert... așa cum arăta la vârsta lui Stephen.

Stephen trebuia să fie fiul lui Robert; nu era genul de secret pe care Monique să vrea să îl păstreze. Mai ales că Robert grăbise atât de tare căsătoria lui blestemată.

Scuturându-și capul, Drew chemă băieții să intre în cameră.

— Haideți, să dezlegăm povestea pas cu pas. Când spui Nicki, te referi la mama ta? Vrei să spui că ea a încercat să o salveze pe sora voastră?

— Nu e mama, insistă Elizabeth.

Stephen se apropie de pat.

— Știi, unchiule, am vorbit și cu Andrew și am ajuns la concluzia că nici noi nu mai suntem atât de siguri că e mama noastră adevărată.

Drew își îndreaptă privirea spre Abbie.

— Lui Nicki îi plac broaștele, unchiule Drew, spuse Andrew brusc. Știe totul despre ele, până și cum să ții insectele în borcan.

— Și se poartă atât de frumos cu Elizabeth, adăugă Stephen. În timpul lecțiilor, de multe ori o ține în brațe.

Nimic din toate astea nu semăna cu Monique care, cel mai adesea, ar fi alungat copilul pentru că îi șifona fusta proaspăt călcată.

— Tu ce crezi, Drew? Crezi într-adevăr că e altă persoană? Abbie avea expresia unui copil care așteaptă o dovadă că minunile se pot făuri în realitate.

Toți patru se întoarseră încrezători spre Drew, căruia îi păreau patru victime perfecte ale înșelătoriilor lui Monique.

— Nu fiți ridicoli, le spuse. Trebuia să-i facă să nu mai gândească așa. Trebuia să fie rău și brutal. Oamenii nu se pot schimba peste noapte.

— Mama era rea... Nicki nu e mama... Elizabeth îl privea fix. Nu trebuia să-i spui lucrurile urâte pe care i le-ai spus. Crezi că nu a durut-o? De ce nu vrei să o crezi?

Oare îi rănise inima? Sau poate figura ei răvășită era doar pentru a-și masca frustrarea și înfrângerea? De ce altceva ar fi stat acolo, cu hainele ude lipite pe corp, dacă nu ar fi intenționat să îl seducă? Și dacă totul nu era planificat cu grijă, atunci unde erau toate șmecheriile pe care le purtau majoritatea femeilor și la care Monique nu renunța nici în pat?

La urma urmei, nu era prima oară când Monique jucase rolul pisicuței blânde și neajutorate, în timp ce adevăratul ei scop era să-l facă să-și piardă capul.

— Poate că nu a fost decât un simplu accident... de data aceasta, le spuse copiilor, privind-o apoi pe Abbie. Trebuie să fim foarte atenți. Mama voastră e teribil de pricepută să obțină întotdeauna ceea ce-și pune în gând.

— Nu e mama! repetă Elizabeth cu o voce exasperată.

E Nicki! Sunt sigură că nu e mama. Mi-am dorit ca mama să plece și în locul ei să vină Nicki.

— Da, probabil așa ți-a spus ea. Nu vezi că se folosește de tine, fetițo?

— Drew, destul! Abbie își sublinie cuvintele arătându-i ușa, din priviri. Se îndreaptă spre ușă, așteptând ca Drew să o urmeze...

Strângând din dinți, Drew o urmă pe Abbie în hol.

— Nu trebuia să vorbești așa față de copii, spuse Abbie încet. Sunt doar niște copii.

— Doamne, Abbie, doar nu crezi că am vrut neapărat să! E spun astfel de lucruri! Nici eu nu-mi doresc, dar...? De câte ori au suferit până acum, până au învățat să se protejeze singuri? Și tu, de câte ori ai fost rănită? Speram ca măcar acum să fii convinsă că nu trebuie să te încrezi în cuvintele ei.

— Da, în cuvintele lui Monique, dar...

— Ce? Nicki? Nu-mi spune că și tu crezi în poveștile lui Elizabeth?

— Nu, nu e chiar așa... dar Monique s-a schimbat mult de tot de când ai adus-o din mlaștină. Poate că lovitura aceea la cap a făcut-o să vadă lucrurile altfel. Nu cere decât să fie judecată după ceea ce face acum și nu după ceea ce a făcut Monique în trecut.

— De câte ori nu a mai cerut o șansă și încă o șansă? Și de câte ori nu i-am acordat-o, doar pentru a ne face viețile și mai mizerabile?

— De data asta e altfel, Drew. Ceva e diferit. Și să știi că încep și eu să cred că e total schimbată.

— Nu se poate... La dracu', avem copiii în grijă acum! Și orice am vrea sau am visa, n-o putem lăsa să-i rănească din nou, spuse Drew.

— Noi? Abbie îl privi în ochi, bucuroasă. Înseamnă că și tu simți nevoia de a o crede?

— Nu... Drew negase fără prea multă convingere. Era o slăbiciune pe care era foarte hotărât să o elimine.

— Chiar dacă aș fi simțit nevoia de a o crede, Abbie, eu mi-am învățat bine lecția. Și, fii atentă la ce îți spun, cred că are, din nou, un scop mârșav. Monique era întotdeauna irezistibilă, mai ales când

plănuia să lovească pe cineva pe la spate.

Drew se întoarse, intenționând să se ducă camera copiilor, dar Abbie îl opri.

— Lasă-mă să mă duc eu la ei. După cât ești de pornit, poți face situația mai oribilă decât este...

— Abbie, nu vreau ca tu să încurajezi...

— N-ai nicio grijă! Am să mă asigur că toți trei știu că mama lor e lupul cel mare și fioros.

Drew deveni nervos.

— Nu e nicio glumă, Abbie! Vorbesc foarte serios.

— Știu, îi răspunse ea supărată. Ai devenit prea cinic și prea dur, Drew Sumner. Dar poate că noi avem nevoie să credem că visele pot deveni realitate. Avem nevoie de Nicki să ne învețe să râdem și să visăm din nou. Și tu ești cel care ai cel mai mult nevoie de ea.

Cuvintele ei fuseseră pentru Drew ca un trăsnet.

— Trezește-te, Abbie! Nu vezi că deja ne-a asmuțit pe unii împotriva celorlalți? Nu vezi că deja ne-a împărțit în două tabere?

— Oare? După cum văd eu, tu ești singurul...

Abbie plecă spre copii, lăsându-l pe Drew în hol, zăpăcit de cuvintele ei.

Monica privi scările. Era hotărâtă să o vadă pe Elizabeth. Chiar dacă va trebui să-și ceară permisiunea.

Abbie îi spusese însă să se schimbe mai întâi și să aștepte până ce Drew pleca. Sau, ar putea veni Abbie la ea cameră, să stea de vorbă.

Știind că nu avea rost să se frământa degeaba, Monica hotărî să-și caute o ocupație. Găsise timpul să caute o carte pentru Stephen. Luă cheia din bucătărie și intră în cameră. Lăsă ușa deschisă în urma ei, pentru a o putea auzi pe Abbie coborând scările.

Camera părea întunecoasă și sumbră, cu ferestrele acoperite de draperii imense, de catifea. Draperii lungi până la podea, de un verde închis, într-o atmosferă apăsătoare...

De fapt, nu era chiar o bibliotecă. Doar o masă din lemn masiv, aproape negru, acoperea cea mai mare parte a covorului persan, vechi, din mijlocul camerei. Câteva rafturi, din același lemn, acopereau

peretele dinapoia mesei. Doar două rafturi conțineau cărți, celelalte – goale, adunând și păstrând doar praful.

«Camera are nevoie de lumină, de multă lumină» gândi Monica, îndreptându-se spre fereastră. «Și de niște flori, o vază sau două așezate lângă cărți», hotărî ea. Trăgând draperiile, lăsă lumina soarelui să pătrundă în cameră, sub forma unor raze ce antrenau norii de praf în fascicolul de lumină. Locul acela avea urgent nevoie de curățenie.

Se îndreptă spre rafturi pentru a citi titlurile. Trecând repede peste cărțile de agricultură, căută ceva mai potrivit pentru Stephen.

Ar fi vrut să găsească «Tom Sawyer», dar pe vremea aceea Mark Twain trebuia să fi fost abia la începutul carierei.

Găsi câteva cărți de Charles Dickens. Căutând «Oliver Twist», dădu peste romantica «Poveste a celor două orașe». Luă cartea, considerând că era perfectă pentru un băiat ca Stephen.

Întorcându-se spre ieșire, observă mai multe cărți împrăștiate pe masă. «Registrele lui Drew?» se întrebă ea. Curioasă, se apropie de masă. Știind câte ceva despre registre și contabilitate, de pe vremea când lucra pentru a-și dobândi independența financiară față de Judith, se uită în cel mai gros registru, pe coloana veniturilor. Doamne, nu era trecut nimic!

Deci Drew nu glumise deloc atunci când spusese că nu are timp sau bani de pierdut. Cu cât se uită mai mult, cu atât deveni mai îngrijorată.

— Ce dracu' cauți în registrele mele?

Drew era în pragul ușii, tonul lui aspru speriind-o atât de tare încât aproape scăpă cartea din mână.

— Chiar era nevoie să mă sperii și să țiți așa la mine? îl întrebă Monica nervoasă. Nu putea să-i vadă expresia pentru că fața îi era în umbră, dar, după voce, putea ghici că nu era deloc încântat.

Drew părea să emane o energie rece, părea să o amortească.

— Venisem doar pentru o carte, adăugă Monica. Pentru Stephen...

— Din nou? Aceeași poveste? Monique, mi-ai mai spus asta și aseară. Chiar că ai amnezie...

— Nu am mai luat nicio carte noaptea trecută, amintește-ți. După ce ne-am... se opri Monica oftând. Oare Drew își amintea cum se terminase ultima lor discuție?

— M-am gândit că acum, mai mult ca oricând, Stephen are nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la accidentul lui Elizabeth.

— Câtă grijă din partea ta! Vocea lui Drew era plină de sarcasm. Și cât ești de atentă și de grijulie, când fiica ta zace pe jumătate inconștientă în patul ei.

— Pe jumătate inconștientă? întrebă Monica, cuprinsă brusc de teamă. Dar Abbie mi-a spus că se va face bine...

Drew scăpă un oftat, dar expresia lui nu-și pierdu duritatea. Avea exact expresia lui Stephen.

— Da, se va face bine... dar o mamă adevărată ar fi vrut să se convingă...

— Am vrut. Și încă mai vreau. Monica își încleștă dinții, tremurând. Abbie mi-a spus să aștept până ce vei pleca. I-a fost teamă de o scenă și amândouă am consimțit că Elizabeth nu ar avea nevoie de așa ceva, acum mai ales.

— Ești bună, îi spuse Drew încet. Ai un răspuns pregătit pentru orice.

— Dar și tu ai întotdeauna o acuzație pregătită...

Drew își ridică privirea ca și cum tonul ei amar l-ar fi uimit fără măsură. Și era surprins. Nu o mai văzuse niciodată luptându-se. Pentru ideile sale.

— De ce nu-mi spui și mie ce s-a întâmplat? Drew se mută mai aproape, oprindu-se de cealaltă parte a mesei. Băieții mi-au spus că Elizabeth a căzut de pe dig și că tu ai sărit să o salvezi.

— Se lovise la cap și nu se mai putea salva singură, răspunse Monica tresărind. Slavă Domnului, datorită antrenamentului meu de supraveghetor la piscină... Niciodată nu aș fi crezut că voi fi atât de recunoscătoare faptului că știu să fac respirație artificială.

— Ce știi să faci?

— Vrei să știi ce e «respirație artificială» și ce a fost «antrenamentul meu»? Sunt lecțiile de prim ajutor pentru a salva un

om de la înec. De fapt, tot ceea ce am aplicat eu a fost respirația artificială...

Monica se opri, dându-și seama că Drew habar n-avea despre ce vorbea ea. Totuși continuă:

— Când o persoană a stat prea mult timp sub apă, de cele mai multe ori e nevoie s-o ajuți să respire din nou.

Drew mormăi, sceptic.

— Îi ții nările acoperite pentru a fi sigur că aerul pe care îl trimiți prin gură merge direct în plămâni și nu iese afară prin căile nazale, continuă ea.

Ceva se schimbă brusc în expresia lui Drew. Mânia dispărea încet.

— Și asta făceai când am ajuns eu?

— Abia începusem. Oricât ar fi durat, nu m-aș fi oprit până ce nu ar fi început din nou să respire.

— Cum puteai să știi asta...?

— Pentru că Li-l Bit e o adevărată luptătoare, care nu se dă bătută așa, cu una cu două.

— Nu... de unde știai de respirația artificială și de primul ajutor?

— Dar ți-am spus, de la antrenamentul pe care l-am făcut pentru a mă angaja la piscină.

Drew o privea cu o expresie oarbă. Monica își dădu, seama că pe atunci nu existau supraveghetori, mai ales cinei. În mijlocul secolului al 19-lea?...

— Lasă, nu contează. Oricum, vreau să înțelegi că nu încercam să-i fac rău lui Elizabeth. Încercam doar să-i salvez viața.

— Da, așa mi-au spus toți.

— Toți? Ciudat cum doar un cuvânt o făcu pe Monica's. I visezedintr-odat ă. Chiar și băieții?

— Andrew este foarte impresionat de cunoștințele tale despre broaște.

Monica reuși să zâmbească.

— Atunci, mă crezi și tu? îl întreabă cu voce tremurând...

Drew o privi atent. Monica aștepta, încordată, răspunsul lui. Ce

bine ar fi fost dacă ar fi putut să sfărâme barierele ce îi despărteau, îmbrățișându-l. Distanța dintre... era însă cu mult mai mare...

— Nu voi merge la șerif, dacă asta te îngrijorează, spuse Drew într-un târziu, încrucișându-și brațele și revenind la aceeași expresie mohorâtă. Să nu crezi că nu am să mă feresc în continuare de tine, Monique. Am să te supraveghez. Un singur pas greșit și te voi...

— Continui să mă ameninți. Spune-mi ce anume s-a-ntâmpat, de ai ajuns să-ți pierzi orice urmă de încredere?

— Dar știi foarte bine ce ai făcut.

— Tot ceea ce știi foarte bine e că ești foarte dificil. Sau, poate ți-e greu să accepți că nu sunt soția ta, dar tot ar trebui măcar să vezi câteva diferențe. Ce dracu' trebuie să fac pentru a-ți dovedi că eu nu sunt dușmanul tău? Și că nu vreau decât să te ajut?

Drew izbucni într-un râs amar.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, Monique.

— Nu? Monica își îndreptă mâna spre registre. Crezi că poți ieși singur din criza în care suntem?

— Mi-ai citit registrele?

Cu tonul lui, cu greu se putea distinge dacă era încântat, surprins sau mânios.

— Nu e decât unul din multele lucruri pe care eu le fac și pe care Monique nu le făcea niciodată, deși presupun că ai găsit deja o explicație și pentru acest lucru. Ce vreau eu să-ți spun e că registrele tale nu arată prea bine. Ce nu a distrus dezinteresul lui Robert, a distrus războiul. Și, din ceea ce am reușit să văd, ai multe cheltuieli și puțin capital. De asta cultivi legume, nu-i așa?

Drew pufni, dintr-odată amuzat:

— Oamenii trebuie să mănânce. Până când cineva îmi va da o sugestie mai bună, voi cultiva orice îmi va aduce bani buni.

— Dar River's Edge e o plantație pentru trestie de zahăr. Nu e riscant să schimbi recolta? De ce nu vrei să pui trestie de zahăr?

— Monique, pari extrem de neîncrezătoare. Mai urmează să-mi spui că agricultura nu e o ocupație onorabilă pentru un gentleman și că am face mai bine să ne mutăm la New Orleans.

— N-am vrut să...

— Crezi că e mai bine să las pământul în paragină? Nimeni nu-și dorește, mai mult decât mine ca viața să fie, aici, așa cum a fost, dar asta nu înseamnă să stau pe prispă cu coniacul alături, jelind vremurile bune de altă dată și ignorând trecerea timpului. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să ne schimbăm și noi odată cu trecerea timpului. Cum de nu poate nimeni să priceapă acest lucru?

— Eu pot. Și te înțeleg mai mult decât crezi.

Drew o privi intens, Monica simțind din nou legătura instinctivă dintre ei. De ce trebuia mereu ca ei să se lupte unul cu celălalt? Undeva, în adâncul sufletului lor, aveau exact aceleași dorințe.

— Nu pot să cultiv trestie de zahăr, spuse Drew punând un deget pe registru. Nu în cantități mari. Dacă citești aici, vei vedea destul de clar că nu sunt bani pentru a angaja oamenii de care e atâta nevoie la tăiat. Și nici măcar nu sunt bani destui pentru a cumpăra mai multă trestie. Țsta e motivul pentru care acum cultiv legume. S-ar putea să fie într-adevăr sub demnitatea unui Sumner să-și vândă recolta în piață. Dar prefer să renunț la prejudecățile aristocratice decât să-mi văd familia flămândă.

Monica clătină din cap.

— Nu te-am acuzat de nimic. Voiam doar să te ajut.

Dacă îmi dai voie, bineînțeles...

— Să mă ajuți? Drew râse din nou. Așa cum l-ai ajutat pe Robert? Mai bine nu!

Monica nu se lăsă provocată.

— Lasă registrele în seama mea, continuă Drew. Știu să țin socotelile. Și pot să le fac așa cum trebuie. Nu am nevoie de cineva care să-mi arate profitul pe care nu-l am, pufni Drew. Eu am nevoie de bani. Așa că, până nu vei renunța la bijuteriile pe care le ascunzi, nu am nevoie de ajutorul tău. Pot ruina River's Edge și singur.

Monica rămase încremenită, privind în urma lui. Drew părăsise deja camera. Ultimele lui cuvinte îi stăruiau încă în minte. Bijuterii? Care bijuterii?

Ajuns afară, Drew se întrebă de ce o lăsase să-l enerveze atât de

mult. Nu așa trebuia să se ferească de Monique, știa prea bine. Dacă nu-și păstra calmul și mintea limpede în preajma ei, curând Monique îl va devora bucățică cu bucățică.

Zâmbi amintindu-și reacția ei atunci când el îi povestise despre Elizabeth. Apoi Monique se oferise să-i dea o mână de ajutor. Pentru o clipă, fusese...

Mormăind sceptic, Drew își aminti de cuvintele lui Abbie. Și el voia să creadă... dar...

Monique

11 iunie, 1858:

S-a făcut!

Sunt doamna Robert Summer, de un an stăpâna River's Edgeului, așa cum am plănuț. Șt totuși, e ciudat cum uneori visele noastre nu ajung să se transforme în realitatea mult visată. Nu mai sunt deloc figură că am vrut să ajung în peștera pe care mi-o oferă acum Robert, dar nu mai am de ales... Drew m-a părăsit!

Rachel m-a făcut să înțeleg acest lucru. Ștergându-mi lacrimile în dimineața în care Drew plecase, mi-a spus că niciun bărbat nu merită atâta suferință. Drew plecase. Viața mergea înainte. Când Robert va afla despre copil și asta se va întâmpla destul de curând, voi rămâne, oare, fără nimic? Nu merita să renunț la tot, doar pentru iubirea lui Drew.

«Dă-i lui Robert aceeași licoare ca și lui Drew, mi-a spus Rachel. Lasă natura să-și urmeze cursul firesc.»

Chiar și cu acele picături, tot nu credeam că Robert ar fi putut face dragoste ca Drew. Mi-am spus că tot ceea ce conta în acel moment, era să-l fac pe Robert să se simtă vinovat și să-l oblig să se căsătorească cu mine, imediat.

Într-o singură privință, cei doi frați semănau. Și, din moment ce Robert avea același rigid simț al onoarei, căsătoria noastră ar fi avut loc imediat. Așa-zisa lună de miere a noastră s-a dovedit a fi însă un mare dezastru. Chiar și cu ajutorul licorii, Robert se purta ca un iubit total neinspirat; privea legătura noastră ca un act, o obligație de a continua tradiția familiei.

Nu pot face o cât de mică comparație între ceea ce am avut și ceea ce am pierdut. În fiecare noapte, întinsă în patul meu – slavă Domnului că Robert nu a ținut morțiș să împărțim același pat!

— Corpul meu freamătă și tresare, dorind, tânjind după atingerea magică a degetelor lui Drew.

Dar Drew nu mai există pentru mine. A dispărut ca și cum ar fi murit, lăsându-mi ca amintire doar puștiul din camera alăturată.

Am avut de ales între două posibilități, cel puțin așa îmi explicase Rachel cu un an în urmă. Îmi putea prepara un leac pentru a mă scăpa de copil sau puteam aștepta o lună sau două, urmând a-i anunța lui Robert vestea cea bună și voi fi plecată înapoi la plantația părinților mei, pe insulă, pentru a naște copilul.

Am preferat să păstrez copilul. Pentru o fată de numai șaptesprezece ani, gândul de a purta în pânțe fructul iubirii părea o adevărată idilă romantică. Nu aveam pe atunci nicio idee despre săptămânile și lunile groaznice ce aveau să urmeze.

Și toate chinurile, pentru ce? După toată baia de sânge în care m-am scăldat, văzând creatura mică și urâtă pe care mi-au pus-o în brațe, am strigat să o ia de lângă mine. Atunci am jurat că niciodată nu voi mai avea copii.

Părinții mei au fost foarte dezamăgiți când le-am spus că am de gând să angajez o doică.

Dar, după cele nouă luni în care-mi chinuisem trupul, nu doream un sugar la sânii mei obosiți. Nu aveam absolut deloc dorința de a mă trezi la cele mai matinale ore, pentru a mă simți ca o vacă fără minte.

Cele șase luni în care am stat cu părinții mei – pentru binele copilului, cică – au fost pentru mine ca o condamnare la închisoare. Fiind în stare să călătoresc până la River's Edge, l-aș fi lăsat pe Stephen acolo, convinsă că părinții mei l-ar fi copleșit cu grijă și atenție. Știam însă că Robert ar fi fost de-a dreptul furios dacă nu aș fi luat și prețioasa odraslă cu mine.

Trei luni am măsurat podelele din casa părinților mei, ca un tigru furios închis în cușcă. După ce îl voi prezenta pe Stephen lui

Robert, voi dansa, voi bea și voi fi iubită de fiecare dintre bărbații ce-mi vor ieși în cale.

În a nouăzeci și una zi, i-am cerut tatălui meu să-mi cumpere un bilet spre River's Edge. A încercat să-mi schimbe hotărârea, spunându-mi că va trebui să călătoresc singură. Rachel trebuia să stea cu mama ei, care era pe moarte. Eram însă hotărâtă să plec. Mă măritasem pentru a scăpa de grija sâcâitoare a părinților mei; și, la urma urmei, nu doream să sfârșesc exact în locul din care pornisem.

În primele clipe, reîntoarcerea la River's Edge a fost minunată. M-am simțit ca o eroină, întorcându-mă dintr-un război istovitor, până în clipa în care am realizat că, de fapt, toți sărbătoreau întoarcerea sau, mai bine zis, sosirea lui Stephen.

Robert era fericit. După felul în care se învârtea și se strâmba în jurul lui Stephen, părea un copil ce primise o jucărie nouă. Am vrut să-i spun adevărul, că băiatul era al lui Drew, dar am avut puterea să păstrez secretul doar pentru mine.

M-am mulțumit să-i amintesc că aveam de gând să-mi petrec iama în oraș.

Spre totala mea surpriză, Robert se opuse; un fiu ar putea asigura continuarea Sumnerilor. Doi însă, ar garanta acest lucru.

Eram în dormitorul meu. Robert privea imaginea mea reflectată în oglindă, cu ochi duri și reci deoarece protestam. A insistat că trebuia să stau la River's Edge pentru ca Stephen să poată avea, cât de curând, un frate.

Am izbucnit în râs, convinsă că așa îl puteam înfrunta, o mai făcusem și altă dată. I-am spus că voi pleca la New Orleans și că nimic nu putea să-mi schimbe hotărârea.

A fost ca și cum aș fi fluturat o haină roșie în fața unui taur înfierbântat, arătându-mi îndoiala față de forța și bărbăția sa...

Sinceră să fiu, cred că nu voi mai repeta niciodată greșeala aceasta în fața unui bărbat. O astfel de înfruntare fățișă nu este altceva decât o provocare pentru ei, trezindu-le pornirile și pasiunile cele mai ascunse.

Robert băuse destul de mult în seara aceea. Am văzut focul

izbucnind în ochii lui; înainte de a putea să mă împotrivesc în vreun fel, m-a împins în pat.

Fortându-mă să mă întind, ca și cum nu aș fi fost decât un sac cu gunoaie, s-a urcat pe mine, sfâșiindu-mi capotul și mângâindu-mi sânii.

Acești gentlemani ai Sudului ar putea numi asta exercitarea datoriilor conjugale, dar ceea ce a făcut Robert în acea seară, se numește, pur și simplu, viol.

Într-un fel, aș putea spune că mi-a plăcut. Robert a fost atunci pentru prima dată aproape de pasiunea adevărată. Dar o făcuse fără consimțământul meu și știam că, pentru acest lucru, nu-l voi putea ierta niciodată.

Cu toate acestea, trebuie să admit că am primit încă o lecție valabilă și valoroasă.

Niciodată să nu împingi un bărbat peste limitele sale. Totuși, dacă o faci, ai grijă ca el să se simtă cel vinovat. Și întotdeauna, fă-l să „plătească pentru ce ți-a făcut!

Când a terminat, Robert a fost cuprins de remușcări; se simțea vinovat fără să-l mai «ajut». Pe măsură ce scuzele i se transformau în rugăminți, l-am făcut să înțeleagă că numai bijuteriile mă mai puteau mulțumi de acum înainte, că numai perlele mă mai puteau face să uit lucrul monstruos pe care îl făcuse.

Și, bineînțeles, doar rubinele mă puteau face să-ți n-ai accept altă dată în pat...

Pentru că e un gentleman, am acum perlele. Un șirag de perle atât de frumoase încât nu cred că cineva le-ar putea considera doar ca un biet cadou. Și, din moment ce știu că sunt din nou însărcinată, probabil că în curând voi avea și rubinele.

În schimb, l-am învățat pe Robert prima lui lecție adevărată despre femei.

Nu suntem ieftine!

Și, mai ales după ce-și va ține în brațe și cel de-al doilea fiu, am să-i arăt cât de costisitoare putem fi.

Poate să invoce la infinit prețurile tot mai mari și efectele vremii asupra veniturilor plantației. Faptele vor rămâne așa cum le-am

hotărât eu! Dacă mai dorește alți copii, va trebui să mă seducă cu diamante.

Capitolul 10

— Nicki!

Urmărind privirea lui Elizabeth, Abbie se întoarse spre ușă. Monica stătea, strângând la piept o carte, de parcă i-ar fi fost teamă să intre.

— Cum se mai simte? o întrebă Monica, arătând spre Elizabeth.

Monica arăta atât de îngrijorată încât Abbie simți nevoia să-i zâmbească. Dacă Drew ar fi văzut-o, ar fi recunoscut și el că Monique se schimbase. Cu doar două săptămâni în urmă, nimeni nu ar fi îndrăznit s-o strige «Nicki», iar acum... Am să-i spun și eu Nicki, se gândi Abbie. Numele i se potrivea și o făcea să pară cu totul altă persoană, mai ușor de înțeles, mai ușor de crezut.

— Elizabeth se simte foarte bine, spuse Abbie, punându-și mâinile pe umerii băieților. Tocmai încercam să le explic lui Andrew și lui Stephen, că Elizabeth ar trebui să doarmă. Se opri, privindu-i cu subînțeles pe băieți. Și nu poate să doarmă dacă ne tot învârtim în jurul ei.

Dintr-o privire, Nicki păru să înțeleagă grija băieților. Erau mult prea îngrijorați și prea posesivi.

— De fapt, am venit să-i «împrumut» pe Stephen și pe Andrew, spuse Monica repede. Am nevoie de un palat pentru Regele Arthur și sper că băieții mă vor ajuta să-l construiesc.

— Regele Arthur? Abbie, mirată, își întoarse privirile spre băieți.

— Broscoiul pe care l-am prins... răspunse Andrew, ce părea gata să explodeze de mândrie. E cel mai mare broscoi din tot fluviul.

Nicki încuviință.

— De aceea va avea nevoie de-o casă, cel puțin, tot atât de mare și de solidă ca aceea pe care ai construit-o pentru broaștele tale.

— Unchiul Drew a făcut-o.

Cuvintele lui Stephen fuseseră scurte și tăioase. Privirea băiatului semăna cu privirea lui Abbie. Și el spera că Nicki ar putea dovedi că nu era Monique.

— Probabil, replică Nicki, privindu-i pe băieți cu dragoste. Dar nu ne putem plânde de nimic, odată ce ne-am pus în gând să facem ceva... Pariez că împreună putem construi un adevărat palat la să vedem, ne va trebui lemn și sârmă... Credeți că putem găsi pe aici asemenea lucruri?

Cu un «da» rapid, Andrew alergă afară din cameră. Stephen rămăsese lângă sora lui, care îngână ceva.

— Vreau și eu să te ajut, spuse. În cele din urmă Elizabeth.

Nicki se apropie de patul fetei.

— Ai să ne ajuți, draga mea, dar lasă-i mai întâi pe băieți să termine cadrul cuștii. După aceea, tu și cu mine o să decorăm interiorul... O să aducem niște flori de crin și niște frunze. O să facem o casă demnă de un rege, așa cum e el.

Elizabeth izbucni în râs.

— Și o să-i construim și un tron?

— Nu știu. Să-l întrebăm pe meșter. Poți să faci un tron, Stephen?

După câteva secunde, Stephen surâse și el.

— Așa Cum ai spus, cred că putem încerca orice, daci ne-am pus în gând să o facem.

Stephen o privi pe Nicki, apoi pe Abbie. Cu siguranță, Drew se înșelă asupra ei.

Momentul nu dură însă foarte mult. Dintr-odată rușinat, Stephen alergă după fratele său.

— Stephen? strigă Monica.

Stephen se întoarse. Nicki îi arătă cartea pe care i-o pregătise.

— Am găsit asta în biroul unchiului tău, continuă în grabă și m-am gândit imediat la tine. Mi-a plăcut foarte mult povestirea, când eram de vârsta ta.

Stephen luă cartea, privind-o neîncrezător. Îi mulțumi și o luă sub braț, apoi ieși repede din cameră.

— Și eu?... întrebă Elizabeth, pe un ton rugător. Cum rămâne cu lecțiile noastre, Nicki? N-am să învăț niciodată să citesc...

Cu toate că se adresa fetei, Monica o privi pe Abbie.

— Atât timp cât stai liniștită, cred că putem citi o poveste împreună. Stai cuminte aici și așteaptă până ce Abbie și cu mine vom aduce o carte cu povești.

— Vreau Cenușăreasa, ceru Elizabeth. E povestea mea preferată. Încuviințând, Nicki o împinse pe Abbie afară din cameră.

— Cum se simte? E.O.K? o întrebă când coborau scările, îndreptându-se spre holul de la intrare.

— O... kay?

— E o expresie. Adică, am vrut să te întreb dacă totul e în regulă cu Elizabeth. Nu le spuneai așa băieților?

Abbie zâmbi, impresionată de grija lui Monique pentru fetiță.

— Nu, adică e... Nu are nevoie decât de puțină liniște și odihnă. A tras o sperietură bună.

— Loviturile la cap sunt înșelătoare. Poate că ar fi mai bine să o vadă un doctor.

Abbie aruncă o privire îngrijorată spre camera nepoatei sale.

— Acum trebuie să pregătesc masa și să plivesc grădina. Și trebuie să pun la geamuri plasa contra țânțarilor.

— Noi, Abbie. Suntem două, pentru toate treburile pe care le-ai amintit. Dacă aș ști că se va găsi cineva să mănânce, cu dragă inimă m-aș ocupa de pregătitul prânzului.

Ridicându-și ochii, Monica întâlnește privirea dezaprobată a lui Abbie.

— Atunci poate că ar fi mai bine dacă aș rămâne cu Li-l Bit astăzi.

Abbie s-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi știut că cineva o veghează pe Elizabeth. Și ar fi trebăluit cu mai mult cu spor dacă ar fi fost singură în bucătărie, așa cum de altfel făcea de ani de zile. Dar...

— Nu știu, spuse Abbie. Nu știu dacă lui Drew o să-i placă ideea. Nicki o făcuse să se sprijine de tocul ușii.

— Nu-i voi face niciodată niciun rău lui Li-l Bit, Abbie. Nu ți-ai dat seama de acest lucru până acum?

Abbie își aminti, derutată, că Drew îi ceruse să fie precaută; Nicki îi cerea să o judece doar după acțiunile sale. Logica, bunul simț și

experiența o îndemneau să fie grijulie, cu toate că, instinctiv, avea încredere în femeia care tocmai salvase viața nepoatei ei.

— Drew va rămâne în câmp toată ziua, completă ea încet. Și presupun că ceea ce nu știe, nu poate să-l supere.

Nicki zâmbi.

— Să nu mă faci să regret, își spuse Abbie în șoaptă, continuând apoi cu glas tare. Cred că ar trebui să vorbesc eu cu băieții. Te așteaptă să-i ajuți la construcția cuștii.

— Am uitat. Nicki rămase descumpănită, mușcându-și buzele. Nu pot să-i dezamănesc...

Părea atât de neliniștită încât Abbie simți nevoia să o îmbrăbățeze.

— Vor înțelege. Acum ești îngrijorată din pricina lui Elizabeth. Voi trece și eu să văd cum se mai simte...

Nicki își dădu seama că Abbie o va controla și pe ea odată cu Elizabeth. Dar se resemnă.

Urcând din nou scările, Abbie regretă faptul că fusese atât de Neîncrezătoare. Poate că nu trebuia să fie atât de răutăcioasă... Numai pentru a-i demonstra lui Drew că se înșela.

— Încă un lucru, spuse Nicki în urma ei. Despre Drew...

Oprindu-se la capătul scărilor, Abbie observă că Nicki nu se mișcase, rămăsese încă în ușă.

— Poți să-mi spui de ce Drew continuă să mă amenințe... pe Monique... cu închisoarea?

Pe Abbie o irită întrebarea ei. Drew devenise un om foarte tăcut și foarte închis. După ce s-a terminat războiul, a devenit ursuz. De atunci își păstrează gândurile doar pentru el.

— A mai spus ceva și despre o mulțime de bijuterii ale lui Monique.

Neliniștea lui Abbie crescuse. Monique pomenise adesea că acele pietre prețioase reprezentau securitatea și independența ei financiară. Care putea fi oare interesul lui Nicki pentru ele?

— Mă întreb, continuă Nicki, dacă nu crede că Monique ar fi furat acele bijuterii.

— Abbie clătină din cap, incapabilă să-și ascundă amărăciunea.

— Așa ar fi ajuns cu siguranță la închisoare... dar, l-a «jefuit» pe Robert prin... șantajele ei... Robert a ruinat River's Edge cumpărând toate acele bijuterii pentru ea, răspunse Abbie.

Privirea lui Nicki se întunecă și încetă să-și mai muște buzele.

— Presupun că nu știi unde ar putea fi bijuteriile acum...

Brusc, atmosfera din hol deveni apăsătoare. Ștergându-și fruntea pe care apăruseră broboane de transpirație, Abbie îi răspunse că nu avea nici cea mai vagă idee despre locul unde și-ar fi ascuns bijuteriile, din ce în ce mai mult intrigată și deranjată de interesul subit al lui Nicki pentru bijuterii.

— Chiar nu știi absolut nimic despre locul unde ar putea fi? insistă Nicki. Adică, există vreun loc ascuns unde își păstra Monique secretele sau lucrurile ei de valoare?

— Nu, nu știu, răspunse Abbie sec. Și cred că eu eram ultima persoană în care ar fi avut încredere.

— Probabil că merită efortul să le căutăm.

Monica privea în gol, preocupată de idee.

Abbie ar fi vrut să o întrebe de unde pornise interesul ei brusc pentru bijuterii, dar își aminti cuvintele lui Drew. O persoană nu se poate schimba peste noapte, insistase Drew. Chiar dacă Monique suferea de amnezie, ar fi spus Drew, faptul că se interesa de bijuterii dovedea că rămăsese la fel de lacomă și meschină ca întotdeauna.

— Cred că ar trebui să iau cartea de povești, spuse Nicki zâmbind. Li-l Bit se va întreba în curând unde am dispărut.

Privindu-i grabă, Abbie lupta cu gândul de a o chema înapoi, dar, la ce bun să-i pună întrebări? Dacă Nicki era... cumnata sa? Cea care reușise întotdeauna să mintă cu o figură cât se poate de inocentă...

Cobori încet scările, neliniștită la gândul că o lăsase pe Elizabeth doar cu Nicki. Abbie se gândi că va trebui să le viziteze chiar mai des decât promisese. Își repetă că Nicki ținea cu adevărat la copii, că erau minunați împreună, dar cuvintele lui Drew o obsedau. Monique este întotdeauna irezistibilă, o prevenise Drew, mai ales atunci când are de gând să te lovească pe la spate.

În acea noapte, strecurându-se ușor de sub pătura ei, Monica se furișă prin hol, ducându-se direct în camera lui Elizabeth. Abbie ar fi murmurat dacă ar fi văzut-o; insistase că fetița nu are nevoie de îngrijiri noaptea. Totuși, era destul de greu să suporti spaima de a fi atât de aproape de moarte, mai ales pentru un copil. Monica voia să fie acolo, lângă ea, în cazul în care Elizabeth s-ar fi trezit și ar fi avut nevoie de mângâiere și alint.

Odihna ei nu conta; dormise în viața ei chiar în condiții mai proaste decât pe podea. Pregătindu-și patul improvizat, Monica se liniști auzind respirația regulată a fetiței. Era greu de explicat – chiar și pentru Abbie – cât de mult o supăraseră accidentul. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Li-l Bit, Monica nu ar mai fi fost în stare să-și ierte vina. Dacă ar fi ascultat rugămințile fetiței... Dacă ar fi avut mai multă grijă...

Privi din nou fetița ascunsă îndărătul plasei contra țăntarilor. Dormea ca un copil cuminte, lipsită de griji. Doamne, iubea atât de mult și cu atâta mândrie fetița! Ar fi vrut să-i cumpere orice jucărie pe care și-ar fi dorit-o! Ar fi îmbrăcat-o numai în mătase și satin!

Văzuse însă registrele lui Drew. N-avea niciun ban de cheltuit. Cel puțin, atât timp cât nu reușea să găsească bijuteriile lui Monique... Fusesse o adevărată ușurare pentru ea aflând că femeia nu furase bijuteriile, deși... Faptul că o întrebaseră tocmai pe Abbie, ar fi putut fi o greșeală din partea ei.

După felul în care Abbie o studiasse în timpul vizitelor sale, prea dese, părea că lucrurile ajunseseră în punctul din care porniseră.

Poate ar fi trebuit să explice că nu dorea bijuteriile pentru ea, dar sperase ca Abbie să înțeleagă singură. Intenționa să-i dea bijuteriile lui Drew.

O durea faptul că Abbie s-ar fi putut îndoi, dar orice protest ar fi fost o pierdere de timp. Trebuia să găsească singură caseta cu bijuterii și, astfel, să lase faptele să vorbească...

Auzind un geamăt ușor, aruncă pătura de pe ea. O privi imediat pe Li-l Bit. Fetița dormea: Auzi un al doilea scâncet. Monica privi în jur, dezorientată. Își luă luminarea și ieși în hol. Realiză că zgomotul

provenea din camera băieților. Andrew avea probabil, din nou, un coșmar...

Se grăbi spre camera lor. Îl găsi pe Andrew frământându-se în pat. După felul în care se agita, Andrew părea în toiul unui coșmar cu mult mai sălbatic decât ultima dată. Știa că nu e bine să-i trezești pe somnambuli, dar nu știa cum să procedeze în cazul celor cuprinși de coșmaruri. Monica hotărî că, indiferent care ar fi fost consecințele, trebuia să-l trezească. Așeză lumânarea pe o poliță și-l luă în brațe, ținându-l strâns la pieptul ei.

— Șșșș... Andrew, totul e în regulă, șopti Monica. Mângâindu-l pe frunte. Sunt aici cu tine și n-o să ți se întâmple nimic.

— Nicki? Întrebă Andrew buimac. Mi-ai găsit broasca?...

Monica privi cușca, așteptând să vadă capacul ridicat, dar totul părea în regulă.

— Sunt toate aici... Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de broscuțele tale...

— Nu le puteam auzi. Vocea lui Andrew începu să tremure. Era atât de întuneric în dulap... nu puteam vedea nimic.

Monica începu să-l lege, vorbindu-i încet.

— Totul e în regulă, Andrew. Ascultă, acum poți să auzi orăcăitul broscuțelor? Nu ești în dulap. Ești în pat, în siguranță, în camera ta.

— Și eu sunt aici, spuse Stephen, ivindu-se din întuneric. Sunt doar eu și Nicki. Mama a plecat.

Auzindu-l, Andrew se relaxă, corpul devenindu-i moale...

— Va adormi acum, șopti Stephen. Po i să-l culci în pat...

— Uimitor! spuse Monica după ce-l așeză pe în pat și-l înveli. De unde ai știut ce trebuia să-i spui?

— Are același vis cam în fiecare noapte. Abia mai târziu mi-am dat seama ce-l frământă.

— Ce anume?

— Mama obișnuia să ne încuie în dulap când făceam câte o pozna sau când îi stăteam în cale. Mie nu-mi prea păsa dacă stăteam închis, dar Andrew n-a suportat niciodată locurile întunecoase și strâmte.

Monica își Simți stomacul crispat. Stephen spunea că femeia își înțuia copiii în dulap doar pentru că o încurcau, stându-i în cale...

— De asta îi place atât de mult să stea afară... A fost bine că a mers, azi dimineață, la râu. În fine, până s-a lovit Elizabeth...

Amintindu-și de Elizabeth, Stephen se opri. Monica simți dorința de a-l strânge în brațe.

— Nu fi îngrijorat, îi spuse blând în loc să-l îmbrățișeze. Acum doarme.

Probabil că Stephen nu ar fi lăsat-o să se apropie mai mult de el, dar ar fi putut fi și prietenos.

— Ascultă, i se adresează Monica pe un ton matern, nu ar trebui să fii și tu în pat? Vrei să te învelesc?

— Nu, mulțumesc. Stephen sări imediat în pat sub cearșaf. Pot să am grijă și singur de mine.

Monica interpretează acest refuz ca o nevoie de a-și apăra demnitatea masculină.

— Bine, somn ușor! Dacă Andrew mai are vreun coșmar, vino la mine! Poate că împreună vom reuși să-i alungăm vilele urâte.

— Nu știu dacă vom reuși... A petrecut destul de multe zile închise în dulap.

Monica ar fi vrut să-l întrebe dacă s-a petrecut și cu el același lucru, dar renunță. Urma să mai treacă, mult timp până ce băiatul s-ar fi simțit în siguranță alături de ea.

— Va trebui să avem răbdare, îi spuse lui Stephen.

Noapte bună!

— Nicki? O strigă Stephen în momentul în care Monica dădu să plece. Am citit cartea pe care mi-ai dat-o. Știi, povestea celor două orașe...

— Ai citit-o deja? Ți-a plăcut?

— Foarte mult. Știi, seamănă destul de mult cu povestea noastră...

— Și eu am crezut la fel. Cred că întotdeauna războiul schimbă viețile oamenilor. Doar dragostea ne ajută să continuăm...

— Așa e, dar eu mă gândeam mai ales la povestea din carte.

Faptul că ești aici, te face să te simți exact ca-n carte. Ca și cum ai fi la închisoare și nu mai poți ieși. Îmi pare rău pentru toate lucrurile urâte pe care ți le-am spus.

Monica își simți inima tresărind de emoție.

— Vrei să știi adevărul? Îl întrebă șoaptă. Venirea mea aici e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Adică... nu mai pleci? Nu ne vei părăsi?

— Niciodată!

— Bine. Stephen se destinse, auzind-o. Acum era gata pentru somn...

Monica ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Stephen tocmai îi spusese, în felul lui, că și el dorea ca ea să rămână la River's Edge, împreună cu ei.

Îmbrățișarea mai putea aștepta. Într-una din zilele ce urmau, poate că Stephen o va lăsa să îl strângă în brațe chiar.

Fericită, Monica se întoarse pentru a-și lua luminarea, dar când se îndreptă spre ușă, îl zări pe Drew stând în prag.

Drew auzise și el gemetele lui Andrew și ajunsese în cameră când Monica era deja cu el în brațe. Ar fi vrut să înainteze pentru, a o opri, dar Stephen se afla deja în spatele ei. Arătau destul de bine, mama și cei doi fii... Drew rămase nemișcat, privindu-i curios să vadă ce va urma...

Conversația ei cu Stephen fu, de asemenea, surprinzătoare. Aproape, credea ceea ce pretindea Monique și anume faptul că era o cu totul altă persoană, în același înveliș și cu același aspect.

Monique nu era niciodată atentă și sensibilă la nevoile și dorințele băieților. Mișcându-se încet și luându-și cu grație lumânarea, străina aceasta părea să împrăstie o senzație ciudată, mistică. Tot ceea ce făcea părea atât de ireal încât Drew se întrebă dacă nu cumva visa cu ochii larg deschiși.

În acel moment, ea se întoarse, aproape ciocnindu-se de el. Simți apropierea trupului ei zvelt și dornic, ascuns doar de cămașa de noapte pe care o purta.

E Monique, își reaminti. Trebuia să fie în stare să reziste la farmecele ei.

— Drew ieși în hol, făcându-i un semn să îl urmeze. Nu voia să-l deranjeze pe Stephen.

— N-o să meargă, îi șopti când Monica se apropie de el. Nu știu ce vrei de la mine de data asta, dar nu te voi lăsa să folosești copiii pentru a obține ceea ce vrei.

Monica clipea nedumerită.

Drew refuza să fie luat prin surprindere.

— Spune-mi deschis ce vrei!

— Am vrut doar să-l liniștesc pe Andrew. A avut un vis urât.

Îl doboră, cu vorbele ei dulci și cu privirile mieroase. Privind-o, Drew se simțea ca o brută, ca un vânător nemilos ce ucide o căprioară lipsită de apărare.

— Iartă-mă, noua ta ipostază de mamă iubitoare e greu de acceptat. Andrew nu ar fi avut aceste coșmaruri îngrozitoare, dacă nu i le-ai fi provocat cu răutatea și dezinteresul tău.

Spre groaza lui Drew, din ochii Monicăi începură să picure lacrimi pe obraji.

— Poți să crezi orice despre mine, îi spuse cu o necrezută forță. Dar eu nu aș fi încuiat niciodată un copil în dulap, mai ales dacă ar fi fost copilul meu.

Lumânarea începu să tremure și Monica o puse jos. «Totul e teatru», își spuse Drew. Monica își șterse ochii, întorcându-se în așa fel încât Drew să nu-i vadă fața.

Bărbatul rămăsese gânditor. Monique ar fi plâns încontinuu doar în momentul în care ar fi crezut că merită...

— Și pe mine m-a încuiat în dulap mătușa mea, Judith. Aveam vârsta lui Andrew... spuse ea cu voce tremurândă. Știu cum e să pierzi dintr-odată totul: privirea, sunetul, aerul... Adulții ar trebui să protejeze un copil. În momentul în care-ți fac rău, cu sau fără voia lor, nu-ți mai rămâne mare lucru din așa-zisa minunata lume a copilăriei.

Părea, dintr-odată, de aceeași vârstă cu băieții și chiar mai puțin capabilă să se apere singură de ostilitatea lumii înconjurătoare.

Drew simți nevoia instinctivă de a o îmbrățișa. O văzu tremurând, îi simți suferința; în acel moment, nu mai era Monique, era

cu Totul altcineva. O strânse cu putere la piept, privind-o blând, cu înțelegere. Sentimentele lui confuze deveniră dorință. Deveni conștient de apropierea corpurilor lor, de cămașa de noapte subțire care-i ascundea trupul. Nu mai dorea decât să-și întindă mâinile și să o mângâie până în cele mai ascunse și mai îndepărtate unghere. Și, cu toate că mintea lui încerca să găsească motive pentru care nu ar fi trebuit să o facă, mâinile lui o trăgeau cu încăpățănare mai aproape de el.

Privind-o în ochi, își dădu seama că nu putea să-i reziste. Nu se putea opune farmecului ei și nici dorințelor care-i cuprinseseră pe amândoi. Era, peste puterile lui. Prinzându-i capul în mâini, o sărută pătimaș. Imediat ce-i atinse buzele, acestea se deschiseră în întâmpinarea sa și pasiunea din sufletul lor se dezlănțui.

Trebuia să o iubească pe această femeie. O dorea mai mult decât orice altceva. Se pierdu apoi căutându-i trupul, grăbit. Era prea dornic și prea plin de speranță. Îi dezbracă și ultima apărare, fragila cămașă de noapte. Îi simți căldura și netezimea sânilor. Monica gemu, dar sunetul fu strivit de buzele lui. Ar fi vrut să o devoreze. Frământându-i sâni cu mâinile, savurându-le forma perfectă, avu senzația că o va dori astfel până la moarte.

Ca prin vis, auzi un al doilea geamăt, dar nu se putu desprinde din îmbrățișarea pătimașă până nu auzi pe unul din băieți strigând din nou «Nicki!»...

Deși buzele lor păreau lipite, Drew reuși să se îndepărteze puțin. O privi și observă cât era de amețită și încurcată.

— E Andrew, șopti Monica, rupând vraja.

Ca niște păpuși manevrate din culise, se îndepărtară unul de celălalt. Ea începu să se îmbrace grăbită, în timp ce el o privea prost.

Doamne Dumnezeule, oare ce se întâmplase cu el?

În timp ce Monica se aplecă după luminare, el o observă tremurând. Apoi intră în camera băieților. Privind-o cum se îndepărtează, Drew își trecu o mână prin păr și înjură. Simțea o dorință nebună de a alerga după ea, de a-și cere iertare. Dar ce ar fi putut să-i spună: «îmi pare rău, pentru o clipă am crezut că ești o altă

persoană, în care să pot avea încredere și pe care să o pot iubi?»

Supărat pe sine, intră în camera băieților. Era întuneric și Drew se gândi dintr-odată că nu numai lumina lumânării lipsea de acolo. Așezată lângă patul lui Andrew, ea părea a fi acolo dintotdeauna. Simți farmecul și parfumul pe care-l împrăștiase. O dorea din nou, mai mult decât orice altceva. Dar știa că trebuia neapărat să se oprească, întinse mâna și netezi părul lui Andrew, amintindu-și cât de mult îl chinuise Monique pe acest băiat. Totuși, nu înțelegea. De ce Andrew continua să o strige tot pe ea, deși fusese atât de îngrozitoare? Și de ce tocmai Stephen, atât de precaut și rezervat altă dată, o rugase să-i promită cănu-i va părăsi? Stephen credea în ea. La fel și Andrew, Elizabeth și chiar și pragmatica Abbie... Oare el era atât de orbit de ură, așa cum îl acuzase sora sa? Oare o persoană oarecare s-ar fi putut schimba atât de mult? Își aminti de Timothy Sanders. Săracul Tim, intrase în închisoare tânăr, inocent. Dar, odată ce gardienii își bătuseră joc de el, devenise la fel ca ei: o brută.

Drew nu știa prea multe despre medicină, dar, probabil, era posibil ca o lovitură puternică la cap, să schimbe sufletul unei persoane... Poate că Monique conștientizase răul pe care-l făcuse și simțea nevoia să-și ispășească vina. Da, poate că și calul lui ar putea zbura...

Era ciudat cum îndoiala și amărăciunea luaseră locul patimii. Oare, chiar ar putea ca și el să creadă în această nouă Monique? Era doar o iluzie? Îl păcălea din nou? Ceea ce știa sigur, era faptul că întrebările lui nu vor primi răspuns în acea noapte. Se aplecă și aranjă cearșaful în jurul lui Andrew. Trebuia să fie calm, să o supravegheze pe Monique, să-i cântărească fiecare cuvânt și fiecare faptă. Și niciun caz nu va mai trebui să o îmbrățișeze.

Părăsi apoi camera băieților. Văzu lumina pâlpâind în hol. Toate intențiile lui bune dispărură dintr-odată și deveni furios. Ce dracu' făcea Monique în camera lui Elizabeth?

Monica se întinse pe pătură, pe podea, știind că trebuia să se ridice și să stingă. Lumânarea înainte ca Drew să-i strige că o irosea inutil. Nu reușea însă să-și supună trupul amorțit... Se întreba ce

gândea Drew despre ea?... După felul în care i se dăruise...

Cel mai rău i se părea faptul că, dacă s-ar fi ivit din nou ocazia, ar fi făcut la fel.

Auzi pași și temându-se că ar putea fi Drew, Monica se prefăcu că doarme. Ultimul lucru pe care și-l mai dorea acum era să-și amintească de sărut și să-i fi spus că era o greșeală ce nu mai trebuia repetată. Dar simțea nevoia cumplită de a-i vedea chipul, de a-i citi gândurile... Era curioasă să afle dacă venise să-și ceară iertare...

Nu, trebuia să-și țină ochii închiși! Drew o privi câteva clipe, apoi se uită spre Elizabeth. Cu ochii închiși, Monica și-l imagină trimițând-o în camera ei. Dar, neașteptat, Drew se aplecă și scoase de sub patul lui Elizabeth un pat pliant.

— Cred că vei găsi acest pat mult mai confortabil decât podeaua, îi spuse Drew aspru.

Apoi o ajută, în tăcere, să-și pregătească patul pliant. Pe Monica o duru tăcerea lui. Drew ieșise din cameră lăsând lumina aprinsă, pe poliță.

Așezându-se pe pat, se întrebă cum putea un bărbat ca Drew să o sărute atât de pătimăș pentru ca apoi, să o uite doar după câteva minute.

Probabil adormise, pentru că atunci când s-a trezit, lumina era stinsă. O rază subțire a astrului nopții pătrundea în cameră. Deschizând ochii, i se păru că vede, în întunericul încăperii, silueta unui om. Cu toate că era pe jumătate adormită, știu că era Drew.

Ezitănd o clipă, silueta părăsi camera la fel cum intrase. Ridicându-se puțin, Monica simți plasa împotriva țăntarilor protejând-o de jur-împrejur. Putea, în sfârșit, să adoarmă zâmbind. Drew fusese acolo pentru a stinge lumina și, de ce nu, pentru a o proteja și apăra.

Monique.

12 februarie, 1860:

Rachel s-a întors! A durat o veșnicie până ce a murit mama ei. O veșnicie în care am fost lăsată să mă descurc fără sclava mea și, lucrul cel mai important, fără leacurile ei.

E uimitor cât de atent și de amabil poate să se poarte un soț, de îndată ce îi oferi doi fii! Când privesc îmbunătățirile pe care le-a adus casei, nu mi se mai par atât de imposibile chinurile nașterii.

I-am spus lui Robert că River's Edge trebuia să fie mult mai somptuoasă și mai modernă decât orice altă casă de pe malurile bătrânului Mississippi. Un loc în care oamenii se vor opri. Îl vor admira și-l vor da ca exemplu de bogăție și bunăstare. Deși Robert e de acord în principiu cu gândurile mele, ideea îl îngrozește. De aceea, detaliile mi le-a lăsat în grijă.

E exact ca și cum m-aș juca cu vechea mea casă a păpușilor, refăcând-o cum vreau. Prima mea cerere era să instalăm iluminatul cu gaz, așa cum văzusem la casele din oraș și o fabrică de gaz pentru a ne produce combustibilul. Apoi, nu am vrut să renunț la ideea de a construi un dig, așa încât vaporul cu aburi să poată acosta lângă mal, pentru a ne duce în oraș.

Apoi, cât m-am mai chinuit cu decorarea camerei mele!... Am fost chiar eu la Paris și am cumpărat cele mai bune mobile franțuzești. Cum nu puteam să renunț la moda franceză, am comandat să mi se construiască o cameră specială lângă dormitorul meu, în care să-mi țin hainele.

Robert bombănește tot timpul, cu gândul la banii iroșiți pentru camera pe care el o consideră nefolositoare. I-am reproșat că Beadleys au trei asemenea camere în casa lor și că nu-l auzisem niciodată pe Edward plângându-se de lipsa banilor sau de luxul soției.

La parter, șemineul nostru funcționează acum cu cărbuni. L-am convins pe Robert să comande și una din celebrele mașini de gătit din fier, din Europa. Nu pentru că m-ar interesa în mod deosebit, însă puține case au așa ceva. Iar cele care au asemenea mașini de încălzit, sunt folosite pentru a trimite prin tuburi, apa caldă. E nemaipomenit să ai apă caldă la dispoziție în orice moment! Cred că aș fi în stare să-mi petrec o jumătate din fiecare zi, bălăcindu-mă într-o cadă.

I-am pus pe sclavi să sape și să construiască un lac artificial în spatele digului cel nou, umplându-l cu apă din fluviu. Noaptea, merg deseori acolo, dezbrăcată. Înotând în apa liniștită, visez la Drew și

aștept.

În seara asta am simțit că Robert încearcă să ascundă ceva de mine și am intrat în biroul lui, furișându-mă.

Acolo, pe birou am găsit o scrisoare pe care intenționa să o pună la poștă a doua zi.

Deschizând-o și parcurgând primele rânduri, cu greu mi-am mai putut păstra calmul. Drew îi scrisese lui Robert, rugându-l să-i permită să se întoarcă acasă într-o ultimă vizită, înainte de a începe înfricoșătorul război.

Catărul de bărbatu-meu îl refuzase! Niciun soldat al Uniunii nu va pune niciodată piciorul pe pământul Sumnerilor, jurase Robert în scrisoare. Uneori, bărbații nu sunt decât niște mari proști.

Dar, de data aceasta, aroganța și încăpățânarea lui Robert se potriveau foarte bine cu planurile mele. Nelăsându-l pe Drew să vină acasă, refuzând să-l întâlnească chiar și în oraș, Robert mi-l servea pe Drew pe un platou de argint.

Am scris propria mea scrisoare, imitând scrisul soțului meu și am sigilat-o cu ștampila lui oficială.

Scrisoarea originală a lui Robert va dispărea și nu va ști niciodată... Drew va veni să-l întâlnească în New Orleans. Acolo îl voi aștepta eu.

Capitolul 11

Monica freca podeaua de stejar, încercând să-i redea strălucirea de odinioară. Nu reușea să uite întâlnirea din noaptea trecută. Li-l Bit nu se trezise încă, iar băieții meștereau la o cușcă mai mare pentru Regele Arthur. Monica fusese nevoită să-și caute o ocupație oarecare, Abbie neavând nevoie de ajutorul ei la bucătărie, în acea dimineață.

Privi porțiunea pe care o curățise. Arăta mai minunată și mai strălucitoare decât podeaua din plăci de marmură a lui Judith.

Un zâmbet îi lumina figura. Nu era mândria datorată muncii pe care o făcea, ci era amintirea imaginii lui Drew, prinzând țânțarul din plasa ei, noaptea trecută. Oare ar fi făcut la fel, dacă ar fi știut că ea nu dormea? Hotărî să nu se mai gândească la el, la felul în care o sărutase... ar fi fost o speranță deșartă și inutilă.

Involuntar, își duse degetele la buze, pipăind carnea moale. Era ciudat cum din vorbele lui Drew răzbătea ura, iar din îmbrățișarea sa, dragostea. Dacă ar fi urât-o într-adevăr, atunci de ce ar fi sărutat-o atât de tandru? Și cum de îi lăsa întotdeauna impresia că o dorea mai mult? auzind o bătaie în ușa de la intrare, Monica se ridică grăbită și se îndreptă spre ușă. Inspiră adânc și deschise ușa. În fața ei se afla un ofițer al Uniunii, îmbrăcat în haine albastre caracteristice, decupat parcă dintr-un afiș al învingătorilor. Înalt și chipeș, ar fi putut trece ca fiind un model al secolului XX, o imagine perfectă a dictonului «Fii tot ceea ce poți fi!». Era bronzat, proaspăt bărbierit, părul castaniu tuns scurt deasupra urechilor. Dar, ceea ce atrăgea atenția era strălucirea din ochii săi albaștri.

Străinul îi plăcu de la prima vedere.

— Scuzați deranjul, doamnă. Mă numesc Darcy O'Brien, din New York. Un prieten de-al lui Drew...

— Intrați, domnule... Iertați-mă, cred că aveți un grad, dar eu...

— Sunt colonel... Dar, vă rog, m-aș simți mult mai bine dacă mi-ați spune Darcy.

Poftindu-l înăuntru, Monica îi întinse mâna murdară de uleiul de lămâi, cu care freca podeaua.

Sunt Monica Ryan. Îi spuse, retrăgându-și mâna și ștergându-o iute de șorț. Adică, Sumner. Și eu sunt tot din New York.

— Auzisem că Drew s-a însurat, dar nu știam că a călătorit în nord... Unde a dat peste o persoană atât de drăguță ca dumneavoastră?

— M-a adus o adiere de vânt, răspunse Monica. Drew a clipit din ochi și am ajuns aici.

Darcy privi găleata, peria, apoi șorțul de pe ea. După privirea sa încurcată, nu era greu să-ți dai seama că nu se aștepta să o găsească pe stăpâna casei frecând podelele.

— Cred că voiai să-i faci o surpriză lui Drew, spuse Darcy.

— Nu, nu tocmai...

Știa că ar fi trebuit să-i explice lui Darcy că Drew o credea Monique, dar era mult prea complicat. De ce ar fi crezut-o un străin, când nimeni din casă nu o credea cu adevărat?

— Nicki, am auzit ușa de la intrare. Coborând val vârtej, Li-l Bit se repezi spre ea.

— Avem un musafir? o întrebă fetița...

Elizabeth părea veselă și sănătoasă... Monica se aplecă și o îmbrățișă.

— Bună dimineța, Li-l Bit! Mă bucur că te simți bine astăzi. Uite, ți-l prezint pe domnul colonel Darcy O'Brien, un prieten al unchiului Drew.

— Darcy? întrebă Li-l Bit, privindu-l. E un nume nostim.

— Nu și dacă ești irlandez. Darcy se aplecă privind-o pe Li-l Bit în ochi. Tu cine ești?

— Eu sunt Elizabeth...

— Fetița lui Robert. Robert a fost fratele mai mare a lui Drew, explică Monica.

— Știi, Elizabeth, l-am cunoscut pe tatăl tău, înainte de a o întâlni el pe mama voastră. Am petrecut împreună cu Drew o vară, în zilele studenției. Darcy își întoarse privirile spre Monica, dar strălucirea binevoitoare dispăruse din ochii lui. Înainte ca războiul să ne despartă și să ne facă dușmani.

— Credeam că tu și Drew ați luptat amândoi în armata Uniunii, spuse Monica derutată.

— Da, așa e. Robert a ales Confederația. Drew s-a înrolat ca să scape... se opri privind-o pe Elizabeth... de niște probleme, înainte ca războiul să înceapă. Dar, când a izbucnit războiul, Robert s-a așteptat ca el să dezerteze și să se înroleze în armata Confederației, însă Drew s-a simțit legat prin jurământ de credință față de Uniune. Și, în ochii lui Robert a devenit un dușman. Nu i s-a mai permis să se întoarcă vreodată aici, la River's Edge. Bineînțeles și eu am fost exclus de pe lista prietenilor.

Monica a cunoștea, acum, destul de bine pe Drew și își putea imagina ce însemnase pentru el faptul că fusese izgonit de acasă. Reportajele de televiziune o făcuseră să știe cât de îngrozitor e războiul, dar pentru Drew, neavând unde să se întoarcă, neavând pentru ce să lupte, fusese probabil iadul.

Și motivul pentru care plecase în armată, «problemele lui de acasă», toate erau legate de Monique.

— Apoi, continuă Darcy, mă îndoiesc că soția lui Robert, cumnata sa, să-l fi ajutat în vreun fel. Din câte mi-a povestit Drew, Monique era o adevărată maestră în a stârni antipatii. Ai cunoscut-o pe Monique?

Ar fi trebuit să-i spun, se gândi Monica. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot ar fi strigat-o Monique. Și odată ce s-ar fi întâmplat acest lucru, putea să-și ia adio de la privirile binevoitoare ale lui Darcy.

Zâmbind, încerca să-și găsească cuvintele potrivite, dar fu surprinsă să o audă pe Elizabeth vorbind:

— Nicki nu pleacă nicăieri cu tine. Ea și unchiul Drew s-au căsătorit.

Darcy o mângâie pe Li-l Bit.

— Unchiul vostru e un bărbat norocos, cu așa o soție.

Li-l Bit se trase înapoi speriată.

— Stă cu noi. Ea e mama noastră acum.

Monica își dădu seama că fetița se simțea amenințată. Ori de câte ori mama lor zâmbea unui bărbat arătos, copiii erau abandonați sau încuiați în dulap. Luând-o de umeri, o îndreptă pe Li-l Bit spre bucătărie.

— Nu-ți face nicio grijă! Nu plec. Du-te și spune-i lui Abbie că avem musafiri. Sim ind rezistentă fetiței, Monica adăugă:

— Grăbește-te. Avem și lecțiile de făcut și, nu uita, mai avem de decorat palatul Regelui Arthur.

Elizabeth îi mai aruncă o privire suspicioasă lui Darcy dar. În cele din urmă, plecă spre bucătărie...

— Îmi pare rău dacă a fost nepoliticoasă, îi spuse Monica lui Darcy, dar a avut multe necazuri. Și ea și ceilalți doi copii.

— Mereu trebuie să se întâmple ceva în casa asta. Trei copii, Abbie, Drew... Darcy zâmbi. Ultima dată când am văzut-o pe Abbie, era doar cu puțin mai mare decât Elizabeth. Cred că acum e o adevărată domnișoară.

Drew intră în cameră, îmbrățișându-și prietenul.

— Darcy, pe toți dracii, tu erai! Am văzut pe cineva îndreptându-se spre casă călare și mi-am amintit că știam o singură persoană în lumea asta care să călărească atât de prost.

Darcy o îmbrățișă la rândul său pe Drew.

— Ca și cum tu ai fost pe post de judecător... De câte ori nu te-am întrecut în concursurile de călărie pe care le-am organizat aici?

— O singură dată și atunci nu a fost decât o păcăleală. Mi-ai spus că Mary Lou Jenson mă urmărea pe câmp și eu am fost atât de neghiob încât să te cred și să mă întorc să privesc.

— De ce nu? De ce te miri, femeile au alergat întotdeauna după tine!

Monica îi privea fascinată. Deci, Drew putea să și zâmbească. Simți dorința de a li se alătura, de a participa la discuția lor, de a fi acceptată alături de ei, într-o strânsă prietenie.

Dacă l-ar fi cunoscut pe Drew înainte de a izbucni războiul!... înainte ca Monique să-i fi ruinat viața...

Drew își privi prietenul.

— Mă bucur că te văd. Ce te aduce aici, în sud? Treburi militarești?

— O inspecție în New Orleans. Doar nu era să ajung în Louisiana și să nu trec pe la voi. Și sper că îmi veți oferi acea faimoasă ospitalitate a sudului.

— Încă mai am puțin din coniacul tatălui meu, dar nu-ți mai pot oferi acum ceea ce se găsea pe vremuri, înainte de război. Aș fi vrut să mă anunți, înainte de a veni.

— Nici eu nu am știut până ieri noapte dacă voi putea să vin. Darcy se opri și privi în jurul său, făcând probabil comparație între înfățișarea actuală a casei și ceea ce-și amintea de la ultima lui vizită.

— Fii calm, Drew. Doar am fost camarazi de luptă și, știi, nu sunt pretențios. Dă-mi un pat și trei mese pe zi și voi considera coniacul tatălui tău ca pe un simplu supliment.

— Vine Abbie! Țipă Elizabeth, intrând în fugă în cameră. Se opri în fața lui Drew, mulțumită că era de față. Nu-i plăcea ca Nicki să stea singură de vorbă cu străinul acela, cu nume nostim.

— Ei, ei... Drew o ridică pe Elizabeth în brațe. Ia-o mai încet, vreau să-ți prezint pe cineva. Darcy, drăcușorul ăsta mic este nepoata mea, Elizabeth...

— Ne-am întâlnit deja.

Darcy arată în direcția Monicăi. Urmărindu-i privirea, zâmbetul i se transformă în dispreț.

— Aha! Deci ai cunoscut-o deja pe soția mea, Monique.

— Monique? Vizibil derutat, Darcy își întoarse privirile de la unul la altul. Nu ai spus Monica?

Monica îl privi pe Drew, sperând că-i va arăta puțină tandrețe, ca în noaptea trecută; constată însă că Drew era la fel de urâcios și de dur, ca de obicei.

— Numele meu este Monica, nu Monique, îi spuse lui Darcy, cu toate că îi adresase aceste cuvinte lui Drew.

Strângând din dinți, Darcy continua să-și mute privirile de la Drew la Monica și invers.

— Atunci, dacă nu vă deranjează, cine este Nicki?

— Ea e, spuse Elizabeth, arătând-o pe Monica. Nu aveți urechi?

— Fii atentă cum te porți! spuse Drew brusc. Așa se comportă un Sumner cu musafirii lui?

Li-l Bit clătină din cap și își ceru iertare de la Darcy. Darcy însă o întrerupse.

— În primul rând, am fost de multe ori pe aici, ca să nu mă mai consider un musafir; în al doilea rând, fetița are dreptate. Probabil că nu am fost prea atent, altfel îmi dădeam seama de ce toată lumea o strigă altfel pe soția ta.

— Este o poveste lungă. Îți voi explica mai târziu.

Monica se temu de ceea ce i-ar fi spus Drew prietenului său.

— Povestea este într-adevăr lungă, adăugă ea și versiunea lui Drew este cu mult diferită de a mea.

Cu un gest liniștitor, Darcy calmă atmosfera.

— În acest caz voi sta de vorbă cu amândoi.

— Nicki nu are timp să stea de vorbă cu tine, spuse Elizabeth trăgând-o pe Monica de fustă. Hai să mergem, să începem lecțiile!

Privind-o pe Li-l Bit, Monica își aminti ce pățise ieri, cândnu-i ascultase rugămintea.

— Li-l Bit are dreptate, îi spuse lui Drew. Trebuia să începem deja de o oră. Domnilor, vă rugăm să ne scuzați pe amândouă.

Monica se întoarse brusc, lovind găleata cu apă. Găleata rămase în picioare, dar peria sări pe podea, împrôșcând stropi de jur-împrejur.

— Ce e asta?

Tonul iritat a lui Drew o făcu pe Monica să tremure.

— Încercam să curăț podeaua, rosti scurt, adunând peria și cârpele de pe jos. Nu am avut de gând să las cârpele împrăștiate, dar nu așteptam pe nimeni în vizită.

Darcy îi luă peria din mână, aruncând-o în găleată.

— Duceți-vă cu Elizabeth acum, doamnă Sumner. Cum am spus și mai înainte, aici nu mă consider musafir și aș vrea ca nici dumneavoastră să nu mă considerați. Aș prefera să vă gândiți la mine ca la un prieten.

Ochii lui Darcy exprimau înțelegere. Nu flirta ci mai degrabă încerca să o determine să plece împreună cu Elizabeth.

— Hai să te odihnești, Darcy, spuse Drew pe neașteptate. Astea sunt toate lucrurile tale?

Darcy aprobă tăcut, continuând să o privească pe Monica.

— Sper să ne vedem cât de curând astăzi. De-abia aștept să aud versiunea dumneavoastră. De fapt, cred că ar fi mai bine să spun versiunea ta, Monica...

Când Elizabeth o trase din nou de fustă, Monica se lăsă condusă spre ieșire. Nu se putu opri să nu zâmbească, mulțumită.

Darcy îi spusese Monica și Drew nu îl corectase.

Darcy O'Brien! Abbie era în dreptul ușii, cu inima bătându-i cu putere. După atâta timp, era din nou aici, mai fermecător decât îl visase.

Nu trebuia să o vadă îmbrăcată în halul în care erai Aruncă o privire la tivul discusut și la fusta ponosită. Spera din tot sufletul ca Darcy să-i arunce o privire domnișoarei Abbie și să se îndrăgostească de ea.

Omul acesta cinase și glumise cu cele mai sofisticate și mai frumoase fete din New York. Cum putea să devină ea femeia visurilor lui, când arăta mai mult a bucătăreasă?

Mai ales că o văzuse pe Monique...

Abbie încercă să alunge gândul de gelozie. Era meschin și urât din partea ei. Nu era frumos nici față de Darcy. Chiar dacă Nicki ar fi fost Monique, Darcy era un om mult prea onest și realist. Iar Abbie știa acest lucru.

Când Darcy venise prima oară în vizită la ei, era prea mică și prea prostuță ca să-și mascheze atracția față de el. Nu o luase niciodată în râs. Chiar dacă se comporta ciudat față de el, ieșindu-i tot timpul în cale, luându-l de mână la plimbare, Darcy nu o repezise niciodată. Femeile îl vânau ca și pe Drew, dar, spre deosebire de Drew, Darcy găsea întotdeauna timp să răspundă întrebărilor fără sfârșit, sau să împrăstie numai zâmbete.

Cu sau fără Monique, Darcy nu părea schimbat. În plus, Abbie crescuse și îl cunoștea pe Darcy mai bine decât Monique. Va găti pentru cină mâncărurile lui favorite și îl va servi chiar ea. Va scoate porțelanurile și tacâmurile de argint. Și chiar se putea îmbrăca destul de drăguț...

O cuprinse emoția amintindu-și de rochia de mătase albastră. Nu o va întreba nimic pe Monique. I-o dăduse odată...

Dar Monique... Și-o imagina îmbrăcată și încărcată cu bijuterii, făcând pe orice bărbat din cameră să o privească. Nu, nu avea cum să concureze cu Monique.

Închizând ochii, încercă să alunge imaginea unui Darcy aplecat, sărutându-i mâna prea frumoasei sale cumnate. Ea e Nicki și nu Monique, își spuse strângând din pumni.

Dar ce se va face dacă era Monique?

Urmându-l afară pe Drew, Darcy O'Brien privi căsuța albă din spatele stejarilor. La prima lui vizită la River's Edge, la vârsta de cincisprezece ani, crezuse că era un loc unde stăteau cei pedepsiți, dar, scăpat de regulile stricte ale părinților lui din New York, descoperise că, de fapt, era un loc unde se simțea într-adevăr liber.

— Cred că ți-ar place să stai aici. Cu un zâmbet, Drew deschise ușa și-l invită pe Darcy să intre.

Aruncându-și bagajele înăuntru, Darcy vru să întrebe ce înseamnă Monica, Monique, Nicki. Destule nopți îl ascultase pe Drew în timpul războiului, blestemând-o și înjurând-o. Fără dragoste... De ce era acum soția lui?

Oricât de curios ar fi fost, trebuia să aștepte până ce Drew va deschide discuția.

— Tu stai în camera de alături? Ca în vremurile bune?

Drew clătină din cap, zâmbind trist.

— Zilele astea locuiesc în casă.

— A, da. Căsătoria...

— Nu, vreau să stau mai mult cu copiii. Tristețea dispăru, fiind repede înlocuite de o privire plină de ură. Darcy deveni curios și nerăbdător.

— Hai să ne plimbăm puțin, îi spuse lui Drew, sperând că acest lucru îl va face să-și descarce sufletul.

Cu o privire rapid aruncată spre ceasul de buzunar, Drew acceptă.

— Dacă vrei... Mie îmi place întotdeauna să mă plimb.

Darcy se îndoia de ultimele cuvinte ale lui Drew. Nu își văzuse niciodată prietenul arătând mai obosit ca acum. Sau mai dezgustat.

— Nu vreau să profit de ospitalitatea voastră, dar știi și tu cât de mult mi-am dorit să vin aici, din nou. E destul de mult timp de când nu am mai fost la River's Edge, Drew. Și cred că mi-a lipsit în aceeași măsură în care mi-ai lipsit și tu, prietene.

— Da, dar lucrurile s-au schimbat, Darcy.

Darcy lăasă o pauză mai lungă înainte de a spune altceva". Lucrurile" se schimbaseră într-adevăr și cel mai tare se schimbase Drew. Drew cel pe care îl cunoștea, râdea și glumea aproape tot timpul. Străinul din fața lui își reprima aproape orice zâmbet. Privind în depărtare, Drew părea îngrijorat, stingherit. Urmărindu-i privirea, Darcy își dădu seama că Drew se îngrijora de faptul că nimeni nu muncea pământul atâta timp cât el nu era acolo.

— Nu e nevoie să stai acum cu mine, îi spuse lui Drew. Știu că ai treabă... Se vede pe figura ta.

Darcy s-ar fi oferit cu dragă inimă să-l ajute, dar știa că Drew s-ar fi simțit jignit. Ca toți fermierii din Sud, Drew prefera să-și frângă spatele decât să vadă un musafir venind în ajutorul lui.

— Nu fi caraghios. Drew vorbise brusc, întorcându-se cu fața spre Darcy. Nu în fiecare zi te întâlnești cu cel mai bun prieten, care locuiește tocmai la New York.

— Dar eu vorbesc serios. Nu am nicio intenție să-ți dau peste cap programul. Vom avea destul timp pentru a sta de vorbă. Și, doar nu ești singurul pe care am venit să-l văd. Unde este Abbie?

— Probabil în bucătărie. Dar te avertizez că nu îi face plăcere să fie întreruptă atunci când are treabă în bucătărie.

— Ce treabă are ea în bucătărie?

— Abbie are grijă de casă. Curăță, gătește și cine știe ce mai face tocă!...

— Nu spală podelele. Văzând figura derutată a lui Drew, Darcy adăugă: soția ta... Freca podeaua din hol.

Fața lui Drew se întunecă.

— Da, probabil, că are motiv să facă asta. Întotdeauna trebuie să aibă un motiv.

— Trebuie să-ți mărturisesc că nu prea seamănă cu ceea ce mi-ai descris tu.

— Nu te lăsa păcălit de zâmbetul ei angelic.

Darcy ar fi vrut să-i spună prietenului său că nu numai zâmbetul îl impresionase, dar nu avusese curajul să spună nimănui niciodată ceva despre darul său natural. Câteodată îl înspăimânta faptul că după mâna unei persoane putea «citi» gândurile și sentimentele acelui om.

Lucruri amestecate chiar, ca teama și sinceritatea. Decise să schimbe subiectul.

— Totuși, ai de gând să-mi spui și mie de ce are trei nume?

Drew mormăi ceva.

— Probabil din cauza amneziei. Pretinde că a căzut și s-a lovit tare la cap. Și că și-a pierdut memoria.

— Mda, sună cam ciudat treaba asta...

— Cred că aş fi în stare să accept amnezia, dar ea se aşteaptă ca eu să cred că e o cu totul altă persoană. Şi dacă e altcineva, dispar petele din trecut şi totul devine imaculat.

— Uită şi iartă, adică. Ceea ce cred eu e că nu eşti încă pregătit să accepţi.

— Nu pot. Tu nu ştii ce poate Monique să facă, Darcy. Nu ştii ce ne-a făcut.

Nu, nu avea de unde să ştie. Tot ce ştia Darcy era ceea ce îi «spusese» mâna ei. Şi el nu ajunsese atât de departe în cariera militară şi în afaceri «citind» greşit mâinile oamenilor cu care intrase în contact.

Pe cine să creadă? Deocamdată, îl ascultase doar pe Drew.

Încă din prima clipă, simţise sinceritatea şi farmecul ei. Iar după ce a atins-o, nu o mai putea crede capabilă de niciun rău. Părea să fie foarte preocupată de copii şi de Drew. Şi nu avea nevoie să-i atingă mâna pentru a-şi da seama de acest lucru. Se putea citi în ochii ei.

Dar ştia că i-ar fi fost aproape imposibil să-l convingă pe Drew. Prietenul lui trebuia să descopere sinceritatea, căldura şi grija soţiei sale, singur.

Lăsând subiectul deschis, Darcy păşi în urma lui Drew ce se îndrepta spre câmp. Se întrebă dacă Drew îşi dădea seama unde se îndreptau sau era doar efectul unei imense forţe de atracţie.

Poate şi una şi alta. Drew voia să petreacă mai mult timp cu el, dar simţea şi impulsul de a se întoarce la treabă.

— Nu pot să nu observ că sunt timpuri grele la River's Edge, spuse Darcy încet. Dacă ai nevoie de un împrumut...

— Nu. Mulţumesc, vreau să mă descurc singur.

— Ştii că am destui bani. Doar suntem prieteni, ne putem ajuta la nevoie. E doar un împrumut, Drew. Nu poţi lăsa ca totul să ți se prăbuşească în cap, într-o bună zi.

Drew se întoarse spre el cu o privire hotărâtă în ochi.

— Nu se va prăbuşi nimic. Nu atâta timp cât mai am două braţe puternice. Începutul e mai greu, Darcy. Am plantat o parcelă, mică e

drept, cu orez și cu ceva legume. Dacă am grijă, dacă taxele și vremea nu-mi sunt împotriva, intenționez să reconstruiesc strălucirea acestui loc. Poate că nu voi reuși niciodată să-l fac să arate ca înainte de război, dar îl voi face să aducă profit din nou. Și trebuie să dovedesc tuturor, chiar și mie, că o pot face.

Era o provocare. Un vis de atins. Visul american de a construi ceva grandios pornind din nimic.

— Trebuie să-ți mărturisesc că te invidiez. Ești într-adevăr binecuvântat, Drew Sumner. Pământul fertil, o soție minunată de partea ta...

Drew se încruntă brusc.

— Ți-am spus cum este Monique. Cum poți să o consideri o binecuvântare?

Cuvintele lui Drew fuseseră neconvingătoare.

— E doar un sentiment, Drew. Dacă vrea să te ajute, de ce nu o lași?

Drew pufni. Darcy nu-i spusese ceva ce aștepta el.

— Odată am crezut că vrea într-adevăr să mă ajute, dar m-am învâțat minte. Fii și tu atent, Darcy! Să nu cazi în plasa ei.

— Greșești...

Cum Drew continua să fie încruntat și neîncrezător. Darcy vru să-i spună despre darul lui de a citi sufletul oamenilor atingându-le mâna. Dar-ar fi fost degeaba. Drew era mult prea pornit pentru a accepta să creadă ceva bun în privința soției sale. Ar fi crezut că Darcy și-a pierdut mințile.

— Hai că pierdem timpul, stând așa și discutând în contradictoriu, îi spusese lui Drew, cuprinzându-l pe după umeri. Du-te la muncă! Putem să ne luptăm și mai târziu.

Nu un zâmbet, niciun surâs, ci o ușoară încrețire în colțul buzelor lui Drew îi aduse aminte lui Darcy de simțul umorului pe care îl avea prietenul său.

Privindu-l plecând în grabă, Darcy se gândi că Drew trebuia să zâmbească mai des. Și, după părerea sa, singura cale de a zâmbi și de a râde din nou era de a uita de soția lui.

Atingându-i umerii, Darcy simțise dincolo de mânia prietenului său, ascunsă undeva în adâncul sufletului, speranța că Nicki l-ar putea ajuta să-și împlinească visul, că era femeia care l-ar putea face fericit.

Departate de a fi de datoria lui Darcy să se amestece, dar cineva trebuia să-i apropie pe cei doi.

Monique

19 martie, 1860

În cărți se spune că răzbunările sunt plăcute.

Admit că răzbunarea îți oferă o satisfacție certă, dar nu voi spune că am rămas cu un gust prea plăcut. Poate că numai gândul de răzbunare e plăcut. Actul în sine – nu.

Scriu exact ceea ce gândesc, pentru a reaprinde plăcerea pe care o simt uzându-mi plasa pentru Drew. Îl voi face să cadă în ea.

Prostul de Robert a rămas acasă adorându-și prețioșii fii, fără a avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să fac în oraș. Chiar crezuse că aveam de gând să fac cumpărături pentru copii. Ca și cum aş putea să cheltuiesc vreun ban pentru țâncii lui prețioși!

Am luat-o pe Rachel cu mine. Nu mai vreau să nu fie lângă mine, cu licorile ei magice, mai ales când au atât de multă importanță în planul meu. Din scrisoarea sa, am aflat că Drew va sosi la hotel după amiază și-l va aștepta pe Robert la bar. Folosind sigiliul lui Robert și imitându-i scrisul, am rugat un prieten al soțului meu să-l întrețină pe Drew până ce Robert ar veni să-l întâlnească.

Mi-am calculat apariția chiar înainte de cină, când Drew ar fi fost probabil sub influența unei sticle de coniac, dar nu mai mult. Și, bineînțeles, am luat cu mine licoarea lui Rachel.

Îmbrăcată într-o rochie de satin roșu, cu dantelă din belșug, știam că sunt irezistibilă.

Decolteul cădea bine, iar culoarea caldă scotea și mai mult în evidență finețea pielii mele. O broșă cu un diamant era prinsă în piept, atrăgând atenția asupra sânilor.

Și, odată ce aş fi zâmbit seducător – exersasem atât de mult cu Rachel – niciun bărbat din lumea asta nu mi-ar fi putut rezista.

Drew s-a dovedit însă a fi un om mult prea obișnuit și mult prea

gentleman. A înlemnit în momentul în care am intrat în bar și s-a ridicat apoi pentru a mă conduce afară. M-a întrebat dacă eram nebună sau nu. Cum de puteam intra într-un bastion al masculinității?

I-am replicat că trebuia neapărat să stăm de vorbă.

Dracu' să-l ia! A vrut să mă lase singură în hol. Puteam vedea în ochii lui că voia să se întoarcă și să plece, fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Am fost nevoită să mă folosesc de grija lui pentru Robert, ca momeală pentru a accepta să cinăm împreună. Trebuia să mănânc, înainte de a-i da vreo explicație.

Cât de bucuroasă m-am simțit având licoarea în buzunar!...

Am băut vin – Drew cea mai mare parte – fără a ști că prețioasa licoare era în carafă. În scurt timp, se legăna în scaunul lui, aruncându-și privirile spre broșa cu diamant și spre ce aveam alături.

La desert știam deja că nu voi avea niciun fel de probleme să-l aduc în casa mea din oraș, în camera pe care o pregătisem împreună cu Rachel.

Părea pierdut în timp ce-l conduceam spre cămăruța mea, ochii săi tulburați nefiind capabili să mai perceapă tot ce i se întâmpla. De la Rachel știam scopul exact al fiecărei păpuși sau simbol, tot așa cum cunoșteam foarte bine și pașii dansului care îl va face pe Drew să îngenuncheze în fața mea...

M-am dus în fața oglinzii, așezându-mă în așa fel încât Drew să poată vedea reflexia mea cât mai bine. Zâmbind peste umăr, având siguranța că nu-și va dezlipi privirea de corpul meu, am descheiat nasturii rochiei mele, lăsând-o să cadă încet pe umeri, pe brațe, până ce sânii se dezgoliră.

Probabil că o mică parte din el se simțea scandalizată și rușinată de ceea ce făceam. Din sclipirea ochilor săi, mi-am dat seama însă, că o mare parte din el era ațâțată de dorință...

În timp ce rochia cădea încet spre mijlocul meu, am început să-i cânt ce-mi spusese Rachel, în ritmul mișcărilor mele. Înălțându-mi pieptul am început să mă legăn în fața oglinzii, lăsând rochia să alunece tot mai mult pe coapse. Drew mă privea încremenit, aproape nici nu mai respira urmându-mi orice mișcare.

E al meu, am gândit excitată; în seara asta va face ceea ce voi dori eu. Ca și când ar fi întărit sentimentul meu de putere, am început să cânt mai tare. Îmi imaginam deja mâinile lui puternice frământându-mi carnea moale.

Rochia a alunecat tot mai jos până ce a căzut pe podea cu un zgomot care putea fi, la fel de bine, gâfâitul plin de surpriză a lui Drew.

Nu m-a mai interesat de unde provenea zgomotul; cântecul meu devenise tot mai agitat în timp ce eram și eu prinsă de vrajă.

Dându-mi capul pe spate mi-am lăsat părul liber și mi-am pipăit sâni excitati. În oglindă, l-am văzut pe Drew făcând un pas mai aproape.

Încurajată de izbândă, am izbucnit în râs. Nici sărutul cu care se repezi la mine nu a putut să-mi acopere râsul. Cântecul devenise acum mai mult al meu decât al lui Rachel. «E al meu!»

I-am smuls cămașa, pantalonii și toate hainele ce stăteau între noi și am sărit în brațele sale; am făcut dragoste chiar acolo, la perete.

Mă mir când scriu toate astea. Nu știu cum de am puterea de a le așterne pe hârtie. Nicio doamnă onorabilă a Sudului nu ar accepta vreodată să facă dragoste ca un animal, dar eu încă mai tânjesc după acele clipe. M-am aruncat asupra lui Drew ca o femeie flămândă de dragoste. O dragoste fără sfârșit...

Imaginați-vă disperarea mea când m-am trezit pe podea, cu Drew îmbrăcat și gata de plecare. Privirea lui era un sloi de gheață, iar corpul meu – încă înfierbântat.

M-am ridicat imediat; i am încercat să-l îmbrățișez din nou, dar m-a împins. Când i-am spus să nu se poarte prosteste pentru că noi eram făcuți unul pentru celălalt, a fost rândul lui să izbucnească în râs. Mai degrabă ar arde în iad, s-a jurat înainte de a ieși din cameră.

M-am infuriat, am țipat la el, l-am înjurat, dar totul a fost în zadar. M-am rugat chiar, dar totul a fost inutil. Nu mai aveam nicio putere asupra lui. Singura cale de a-l controla și de a-l avea pe Drew rămânea licoarea lui Rachel.

Am făcut un jurământ atunci și intenționez să-l păstrez. Înainte de a-l revedea pe Drew și îl voi revedea – sunt sigură!

— Voi afla totul de la Rachel, tot ce mă poate învăța. Zeul ei, demonul ei, avea o forță extraordinară; și, odată ce simțisem acea forță, am devenit dornică să o am. Să fie forța mea!

Sumnerii vor plăti pentru îndărătnicia lor și vor plăti al dracului de mult!

Capitolul 12

Coborând scările, Monica își mușcă buzele. Tocmai o culcase pe Li-l Bit și, mergând în camera ei, descoperise peria de păr în alt loc decât unde o lăsase.

Firele de păr din perie fuseseră îndepărtate; se gândi că Abbie făcuse curățenie. Dar erau mișcate și alte mici obiecte personale. Și nu era ziua de curățenie; atunci, ce ar putea căuta Abbie printre lucrurile ei?

Cineva intrase iarăși în camera ei. Și era momentul să afle, cine și de ce? Îndreptându-se spre bucătărie, decise să o întrebe mai mâi pe Abbie.

Când intră însă în bucătărie, descoperi că Abbie avea un musafir. Sarah Jane Hawkins era așezată la masă și alegea fasole.

— Abbie, spuse Sarah Jane, cum po (i s-a suportă toată treaba asta pe care o faci zilnic, toată munca asta fără sfârșit? Tu și Drew ar trebui să vindeți proprietatea și să vă mutați în oraș. Tata și cu mine așa avem de gând să facem.

— Părăsiți Bel Monde? Întrebă Abbie mirată. Oh! exclamă brusc, observând-o pe Monica. Puse apoi o oală pe sobă.

Văzând privirea înghețată a lui Sarah Jane, Monica rămase în pragul. Ușii, simțindu-se ca un intrus.

— Venisem să te ajut la prepararea supei.

— Mulțumesc, răspunse Abbie sec. Dar cu ajutorul lui Sarah Jane, nu mai e nevoie să te obosești.

— Știi că nu mă obosesc...

Umilită, Monica își aruncă privirea de la una la cealaltă. Sarah Jane zâmbea plină de sine, iar Abbie privea spre sobă.

— Chiar poți să te odihnești în următoarele câteva zile, spuse Abbie cu răceală. Sarah Jane va rămâne la noi în vizită.

Aceste vizite prelungite erau un vechi obicei al Sudului, dar Monicăi i se păru că cele două femei ascundeau ceva.

Tonul pe care i se adresase lăsa să se înțeleagă că prezența ei acolo nu era dorită.

Sarah Jane fu mai puțin subtilă.

— Doamne și-așa de-abia avem noi două loc să ne mișcăm aici! Unde să mai încapă o a treia persoană? Suntem prea înghesuie, nu-i așa, Abbie?

«Încă o persoană?» încercă să ignore cuvintele ei. O privi pe Abbie, dar fata continua să privească în altă parte. Reușiseră atât de greu să devină prietene... Parcă discuțiile lor interminabile, din bucătărie, nici nu avuseseră loc.

În timp ce plecă, o auzi pe Sarah Jane:

— Poate ar fi trebuit s-o lăsăm să stea cu noi... Știi că lui Monique nu-i plăcea să aibă pe cineva prin preajmă și nici să o studieze cineva...

Cu obrajii arzând, Monica traversă curtea. Oare credeau că vrea să-l seducă pe Darcy? Răceala era oare din cauza bănuielii lui Abbie că îl va înșela pe Drew?

Și, la urma urmei, de ce nu l-ar înșela? Cel puțin în aparență, Monique era sau fusese capabilă de a face mai mult rău.

Se simțea trădată, înșelată. Îi plăcuse Abbie cu adevărat și doriseră să fie prietene; dar fata fusese destul de clară: având alte prietene, nu mai avea timp pentru cineva care seamănă atât de mult cu Monique.

Monica știa că părerile de rău sau autocompătimirea nu ajuta la nimic. Mai bine ar fi frecat podeaua din hol. Cel puțin ar fi avut la sfârșit satisfacția unui lucru făcut de ea.

— Cuprinsă de gânduri, în loc să se apropie de casă, se îndreptă spre mlaștină. Deodată auzi un geamăt.

Gândindu-se la coșmarurile lui Andrew, Monica fu surprinsă să-și dea seama că nu se afla în hol ci la marginea unor barăci de lemn.

Judith transformase aceste «gunoaie» într-un teren de tenis, dar Monica își dădu seama că erau casele unde locuiau sclavii Sumnerilor.

Nu-și imaginase că mai locuia cineva acolo. Presupunea că după abolirea sclaviei, plecaseră imediat.

— Ca și casa lor, casele negrilor avuseseră probabil și zile mai bune. Totuși, câteva barăci mai erau în picioare, în special cea mai mare, aflată exact în fața ei. De acolo se auzeau și gemetele.

Monica alergă și intră în casă. O negresă tânără se zvârcolea pe podea. Monica îngenunche lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? O întrebă.

Femeia o privi cu ochii cuprinși de frică.

— Sticluța... nu... spart, gemu. Păstrat sigur...

Întrebându-se ce se întâmpla, privirea Monicăi alunecă spre scara abruptă și spre prosoapele albe ce se aflau așezate pe masă. Alături era un dulap cu ușile deschise; pe rafturi erau tot felul de sticlute și pansamente. Monica își dădu seama că era un fel de cabinet medical. Privind din nou în jurul ei, sesiză și o masă de operație în mijlocul camerei. Se afla cu siguranță la infirmerie sau ceea ce fermierii ar fi numit spitalul negrilor. Se întrebă dacă totul mai era în folosință dar nu văzu un fir de praf.

Femeia gemu din nou; îngrijorată de starea ei, Monica începu să o examineze.

— Oh, Doamne! spuse observând pântecul bombat al femeii. Vei avea un copil!

Femeia se strâmbă și fața întreagă se contractă de durere. Monica se simți mai neajutorată ca niciodată. Citise cărți, văzuse destule emisiuni medicale la televizor, dar acum era pusă în fața faptului. După cum stăteau lucrurile, nașterea putea avea loc imediat.

Aruncă o privire speriată spre ușă, dar își dădu seama că nu mai avea timp suficient să alerge după un alt ajutor. Femeia avea nevoie acum de cineva lângă ea și chiar cel mai nepriceput era binevenit.

Rugându-se ca totul să decurgă normal, Monica o luă pe femeie de mână.

— Am să fiu liniștită, doamnă. Am trimis după Jasper, va apărea în curând.

Probabil că fusese o servitoare de-a lui Monique.

— Nu-i nimic. Totul o să fie bine. Și să știi că eu nu sunt stăpâna ta. Doar semăn cu ea. Lasă-mă să te ajut!

O durere puternică o cuprinsese pe femeie din nou. Suferind împreună cu ea, Monica se întrebă dacă vor reuși să o scoată la capăt.

Știa un lucru. Dacă se dovedea fricoasă și șovăitoare, înseamnă că nu merita să lupte cu ura lui Drew și cu neîncrederea lui Abbie. Și frica nu-i ajuta la nimic.

— Nu voi pleca de aici până ce nu se va naște copilul, spuse cu falsă bravadă, gândindu-se că dacă ar continua să vorbească, i-ar putea alina cât de cât suferința provocată de spasmele nașterii.

— Sunt aici, lângă tine. Numele meu este Monica. Monica Ryan. Mi-ar fi mai ușor dacă ți-aș ști numele tău.

Femeia nu-i răspunse. Strângând degetele Monicăi, fu cuprinsă din nou de durere. Monica vorbi în continuare:

— Cred că în primul rând, ar trebui să stai mai confortabil. Hai să vedem dacă te poți ridica și dacă te poți urca pe masa de operație.

Mișcările femeii erau rigide. Monica o ajută să se întindă pe masa de operație. Acum pacienta ei era așezată cum trebuia, dar Monica habar n-avea ce trebuia să facă în continuare.

Își aminti că văzuse în filme cum încălzeau apa până ce fierbea. Văzu un ibric și o oală, pe masă. Dar din moment ce nu avea la îndemână un cuptor cu microunde, nu mai avea timpul necesar să o încălzească. Contractiile se repetau din ce în ce mai des.

— Strânge-mă de mână! îi spuse în timp ce femeia gemu din nou. Hai, strânge! Vom aduce pe lume copilul. Câteva minute și îl vei ține în brațe.

Întinsă pe masă, secătuită de efort, biata femeie o privea cu ochii cuprinși de frică. Monica simți o umbră de spaimă, gândindu-se la eventualele complicații. La televizor, întotdeauna prezentau cele mai ușoare nașteri, la care. Doctorul se apleca și apoi le arăta tuturor copilul. Femeia părea destul de obosită. Dacă nu mergea normal totul? Ce trebuia să facă?

Nu, nu era momentul să fie pesimistă.

— Bine, hai să încercăm și totul va fi bine, îți spun eu. Spera să

fie convingătoare. Dacă poți, întinde-te până la marginea patului.

Dând drumul mâinii femeii, Monica se așeză la capătul patului.

— Asta e, continuă Monica. Țipă cât poți, îți spun că ajută. Dar continuă să împingi. Trebuie să-l pot prinde pe micuț. Haide, îl văd! Îi văd capul!

Bucuroasă, Monica începu să trăncănească.

— Hai, hai! Împinge-l afară! Vine! Da! Așa! Hai, împinge!

Îi văzu capul, apoi umerii, mijlocul, apoi, după un ultim efort, prețiosul corp căzu ca un ghem în palmele sale. Legănă copilul, prudentă, cu teamă, simțindu-l ca pe o recompensă a eforturilor femeii.

Un miracol! Își dădu seama că trebuie să-l curețe. Și să-l învelească în ceva.

— Bate-l la fund, șopti aproape fără glas femeia.

Trebuie să respire.

Monica o privi cu groază.

— Să-l bat? Întrebă gândindu-se că era mult prea crud să-l bată tocmai acum după ce se chinuiseră atât să-l aducă pe lume.

— Atunci, dă-l la mine! Drew stătea în pragul ușii.

Doar dacă nu vrei să încerci metodele tale de respirație artificială...

Drew întinse brațele și-i luă copilul. Îi dădu o lovitură ușoară, suficientă pentru ca bebelușul să înceapă să țipe și să tragă oxigen în plămâni. Apoi Drew îi ceru un cuțit, arătându-i dulapul cu medicamente...

— Trebuie să tai cordonul, adăugă văzând expresia derutată a soției sale.

Monica se îndreptă grăbită spre dulapul cu instrumente. Găsi un cuțit pe care îl spălă cât putu de bine, într-un vas. Căută și niște prosoape pentru a înveli copilul.

Luând cuțitul, Drew tăie. Cordonul ce-l unea încă pe copil de mama lui.

— De unde știi ce trebuie să faci? îl întrebă Monica impresionată.

— Drew a trebuit odată să ajute la nașterea unui copil, la o

fermă unde aveam tabăra, răspunse Darcy apărând dintr-odată, de după ușa. Războiul a fost un adevărat iad.

Înfășând copilul în prosoapele pe care i le dăduse Monica, Drew îl legănă, apropiindu-l de pieptul lui. Monica îl urmări cu un respect ce creștea pe măsură ce copilul se liniștea.

Amintindu-și noaptea precedentă, Monica își dorise ca Drew să-i zâmbească și ei așa cum zâmbea copilului.

— Poate că ar trebui să te uiți puțin și la mamă, spuse Darcy. Cred că merită și ea atenția ta.

Drew aruncă o privire spre negresă apoi, cu o mișcare bruscă, îi puse copilul în brațele lui Darcy.

— Eu? Dar ce știu eu despre copii?

— Îmi pare rău, dar celălalt copil e pe cale de a se naște.

— Celălalt? Întrebă Monica, privindu-l fix.

Femeia continua să se zvârcolească.

— Dar e atât de obosită, se revoltă Monica, întrebându-se de unde avea biata femeie atâta putere.

Fața lui Drew se întunecă.

— Ține-te bine, îi spuse femeii. Jasper s-a dus după moașă.

— Nu după Rachel! Ochii ei exprimau teamă.

— Sper că nu. Nu mi-a spus. M-a rugat pe mine să vin, dacă mă pricep...

— Nasc acum. Fără Rachel. Cu ea, spuse femeia, arătând-o pe Monica. Eu sunt Sadie.

— Strânge-mă de mână, Sadie. Am reușit odată, vom reuși și de data asta.

Gândul că Drew era aproape îi dădea Monicăi încredere. I se părea că împreună puteau să rezolve orice; din fericire, totul decurse normal, chiar mai repede decât cu primul copil. Cel de-al doilea fiu al lui Sadie apăru pe lume, țipând.

— Cred că ăsta n-a vrut porția de bătaie, spuse Drew izbucnind în râs.

— Nu te aștepta să-l curăț și pe al doilea, spuse Darcy supărat. Am destule probleme cu primul.

Mișcările lui Darcy erau atât de stângace, încât Monica alergă și-i luă copilul din brațe.

— Du-te afară, îi spuse râzând. De acum, am eu grijă.

Recunoscător, Darcy ieși afară.

Când primul fu spălat și înfășat în prosoape imaculate, schimbă copiii între ei. Drew o privi cu o expresie curioasă. Monica ar fi vrut să-i spună: «Vezi cât de bine ne potrivim împreună?», dar nu reuși să scoată o vorbă.

Aduseră apoi amândoi copiii lângă pat, prezentându-i mamei lor. Sadie era obosită, dar fericită. Monica începu să plângă. Clipind repede, îl privi pe Drew, care părea surprins.

— Plâng și la nunți, îi spuse Monica, simțindu-se caraghioasă. Nu pot să mă stăpânesc.

Drew continuă să o privească fix, încercând să-și imagineze motivul adevărat pentru care plângea. Monique nu plângea decât atunci când nu reușea să obțină ce voia.

— Nu, n-am asistat niciodată la naștere, continuă Monica. E surprinzător, nu-i așa?

Oricare ar fi fost răspunsul lui Drew, acesta se pierdu în momentul în care Rachel deschise ușa și intră în cameră. Adusese un coș mare, acoperit, pe care îl așeză cu grijă pe podea.

— Tu! șuieră Rachel apropiindu-se. Te amesteci jar, întotdeauna te amesteci.

— Destul, Rachel! Drew se așeză în fața ei ca și cum ar fi apărât-o pe Monica. Nu e nevoie de tine aici!

Când Rachel aruncă o privire înspre pat, văzu gemenii lui Sadie dormind liniștiți. Privind-o pe Monica, ochii ei – negri se îngustară.

— Într-o bună zi, curând, vei veni cu mine, îi spuse, vocea fiindu-i dură și rece. Numai eu am ce-ți dorești tu.

Întorcându-se, Rachel luă coșul și ieși din cameră.

— Niciodată să nu te duci cu ea, stăpână! o preveni Sadie pe Monica, șoaptele ei umplând tăcerea lăsată de plecarea precipitată a lui Rachel. E o vrăjitoare. Da... dă, dar mai mult ia...

Zguduită, Monica o urmări pe Rachel îndepărtându-se,

încercând să nu dea Importanță cuvintelor ei și tulburării produsă de acele cuvinte.

Sadie continuă:

— Rachel fură copii. Face vrăji cu ei. Vine și ia copii de unde știe că se nasc. Mi-ai salvat copiii.

Vrăji? Încurcată, Monica îl privi pe Drew, dar acesta nu auzise. Îl întâmpina pe bărbatul înalt care tocmai venise.

— Nu am putut găsi moașa, spuse bărbatul. Apoi am văzut-o pe Rachel îndreptându-se înapoi.

— E în regulă, Jasper! îi spuse Drew. Rachel a plecat și totul e bine. Mai mult decât bine. Poți să fii mândru de cei doi băieți ai tăi.

Jasper trebuia să fie soțul lui Sadie, se gândi Monica, urmărindu-l pe omul care era acum atât de mândru și de bucuros.

— Doi băieți? o întrebă Jasper pe soția sa...

Sadie îi zâmbi. Monica știa că restul cuvintelor nu mai aveau niciun rost. Pentru Jasper și soția lui nu mai existau decât ei și băieții, familia. Era un moment în care ar fi trebuit să fie lăsați singuri.

Drew îi făcu un semn Monicăi spre ușă.

— Astăzi ești liber, Jasper, îi spuse Drew în timp ce ieșea din casă în urma ei. Cred că Sadie are mai multă nevoie de tine decât am eu.

— Dar recolta...?

— Recolta poate să mai aștepte. Acum stai cu familia ta. Aici e locul tău.

— Același lucru e valabil și pentru tine, adăugă Darcy, așteptându-i în fața porții. Și tu poți să-ți iei o zi liberă.

— Nu-mi pot permite. Mai sunt cinci ore până la asfințit și vreau să le folosesc. Drew o privi pe Monica, ezitând în cele din urmă. Fără cuvinte, se îndepărtă.

Darcy clătină din cap, privindu-l.

— Un încăpățânat, soțul dumneavoastră, doamnă Sumner! Acum chiar că trebuie să mă duc să-l ajut. Fără Jasper, cred că are într-adevăr nevoie de un ajutor.

— Sper că îți dai seama că nu renunță până la asfințit,

întotdeauna o dezamăgește pe Abbie prin faptul că nu vine la cină...

— Va veni astăzi. Voi avea grijă chiar eu.

— Îți urez noroc, colonele! Cum ai spus, e un om foarte încăpățânat.

— Nu contează, poate fi și un catâr. Darcy zâmbi. Totul e să-l faci să creadă că ideea îi aparține. Restul e ușor de condus. Și, eu am o mulțime de idei pentru el.

Chiar așa?

Surâsul dispăru.

— Totul nu e decât un joc sau piesă de teatru, îmbufnarea, indiferența, încăpățânarea, totul... Câteodată, oamenii clădesc ziduri împrejurul lor, pentru a-și ascunde slăbiciunile. Cred că Drew nu e în realitate atât de mândru pe cât pretinde că este. Sau atât de indiferent față de tine pe cât ar vrea să pară.

Monica negă, clătinând din cap. Darcy O'Brien, își spusese, era un incurabil optimist.

— Presupun că ar fi cazul să plec la treabă, spuse Darcy. Nu-mi urezi noroc? Am presimțirea că următoarele cinci ore s-ar putea să mi se pară cele mai lungi din viața mea.

— Vorbim despre prefăcătorie. Știm amândoi că și ție îți face plăcere să muncești. Și că nu te sperie munca grea.

— Da, ești foarte atentă. Zâmbetul lui Darcy dispăru din nou, privind mlaștina. Dar, să știi că simțurile mele m-au făcut atent asupra lui Rachel... Nu mă întreba de ce sau cum de știu, dar... să spunem că sunt de aceeași părere cu Sadie. Te rog, stai departe de Rachel.

Monica se cutremură, simțind un fior rece.

— Așa am să fac, îi răspunse lui Darcy.

Apoi Darcy. Se îndepărtă și el, mergând în urma lui Drew.

Singură acum, Monica putea auzi vântul adiind în frunzișul copacilor. Pe cer se adunau nori negri și amenințători. Curând va începe să plouă.

Privind înapoi spre infirmerie, speră că acoperișul era intact. Altfel, trebuia să se gândească la un loc sigur pentru Sadie și cei doi copii.

— Unde este? șuieră Rachel, apărând brusc în fața ei și apucând-o de braț.

Monica încercă să-și păstreze calmul. Cuvintele lui Sadie și ale lui Darcy i se roteau în minte, făcând-o să se bâlbâie.

— Nu, nu știu despre ce... ce vorbești, îi spusese, vrând să fugă. Picioarele însă nu o ascultau.

— Știi! Rachel o privi cu ură. Ochiul lui Zombi. Ce-ai făcut cu el?

Ochiul lui Zombi? Monica n-avea idee despre ce era vorba. Neliniștită, se întrebă dacă va îndrăzni să-i facă vreun rău. Părea îndeajuns de furioasă, chiar înnebunită de furie.

— Nu-l mai am, l-am pierdut! Minți Monica, profitând de șocul lui Rachel pentru a-și elibera brațul. Voia să fugă, dar știa că era mai bine s-o înfrunte decât să-i întoarcă spatele.

Spre surprinderea ei, Rachel rămase pe loc, studiind-o, până ce, la un moment dat, începu să râdă în hohote. În momentul acesta, un șarpe negru ieși din coș și se încolăci în jurul lui Rachel. Monica îl urmări paralizată, până ce șarpele ajunsese în jurul gâtului lui Rachel.

— Îl vei găsi, îl vei aduce înapoi, spuse Rachel, încercând să râdă la fel de brusc cum începuse. Apoi, cu un zâmbet înghețat, descolăci șarpele și-l așează înapoi în coș, înainte de a se îndepărta spre copaci.

Monica rămase pe loc, speriată. Ce voise oare să spună? Ce putea Monica să-i aducă înapoi lui Rachel?

Grăbindu-se spre casă, încercă să se gândească ce voia femeia de la ea. *Ochiul lui Zombi*, spusese Rachel.

Într-o sclipire de inspirație, realizează că trebuia să fie o bijuterie specială a lui Monique.

Privind în jurul ei în cameră, decise că trebuia să facă cercetări serioase. Nu trebuia să mai aibă probleme din cauza celui care-i umbla prin lucruri. Dar poate că misteriosul care îi cotrobăia prin cameră căuta același lucru. Oare voia altcineva să pună mâna pe acele bijuterii ale lui Monique?

— Nicki? Li-l Bit era în pragul ușii, frecându-și ochii.

Unde ai fost? Te-am căutat peste tot.

Monica își desfăcu brațele și Li-l Bit alergă înspre ea.

Dintr-odată, își aminti de memento-ul lui Elizabeth. Oare Elizabeth să fi fost intrusul din camera ei?

Nu, era o întrebare prostească. După ce o văzuse pe Rachel cu șarpele acela, totul părea sinistru și grotesc...

— Am fost la Sadie și am stat cu ea, îi spusese fetei. A născut doi băieți frumoși.

Li-l Bit pufni.

— Dar nu ai să fii mama lor, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, o liniști Monica așezându-se amândouă pe pat. Ei au mama lor.

— Dar cu el ce ai de gând să faci?

— El? Derutată, Monica o forță pe Elizabeth să o privească. Li-l Bit, spune-mi, despre ce vorbești. Tu acolo?

— Despre bărbatul cu nume nostim. Nu-mi place deloc felul în care îi zâmbești.

— A, Darcy? Monica izbucni în râs, dar știu că nu trebuia să ia în derâdere teama fetei. Colonelul O'Brien este un prieten și îmi place foarte mult, dar asta nu înseamnă că plec cu el. Și regele Arthur te face pe tine să zâmbești, dar te-ai duce cu el în mâl, când s-ar întoarce acasă?

— Nu...

Monica simți puterea exemplului pe care i-l dăduse lui Elizabeth.

— Eu nu sunt din lumea lui Darcy și tu nu poți trăi în mâl. Locul meu este aici. Împreună cu tine.

— Nu-l iubești?

— Nu.

— Îl iubești pe unchiul Drew?

Și-l aminti pe Drew legănând copilul lui Sadie.

— Da, cred că da, spuse, cuprinsă de o emoție puternică. Îl iubesc foarte mult.

Li-l Bit se destinse dintr-odată, aruncându-se din nou în brațele Monicăi.

— Și el te va iubi. Foarte mult. Am să-l fac eu să te iubească. De

îndată ce voi învăța să citesc.

Li-l Bit sări din brațele ei.

— Trebuie să o șterg acum. Li-l Bit se îndreptă, alergând, spre ieșire.

Ar fi ieșit din cameră, dacă Monica nu ar prins-o de mână.

— Ce înseamnă asta? Ai făcut ceva rău?

— Nu l-am furat, începu Elizabeth să plângă, privind ușa dulapului. Jur că am vrut să îl pun înapoi!

Deci, Li-l Bit era? Monica își alesese cuvintele cu mare grijă.

— Știu că vrei să ai o amintire, un lucru de-al meu, dar, draga mea, trebuia să vii la mine, să mă rogi înainte de a-l lua.

— N-am putut. Nu era al tău și nu am putut să o întreb pe mama cea adevărată.

Era un motiv real, dar Monica rămăsese cu problema nerezolvată.

— Știi, Li-l Bit, asta e camera mea și m-am simțit ciudat astăzi, chiar speriată, știind că cineva îmi umblă în lucrurile mele.

— Dar nu am fost eu. Astăzi nu. Li-l Bit o privi inocentă.

— N-ai venit astăzi, aici, să te joci cu lucrurile mamei tale?

Fetița negă cu hotărâre.

— Nu, nu. Am venit doar o dată și am lăsat bijuteriile tot acolo.

— Bijuteriile? Simțindu-și dintr-odată inima bătând ca un regiment în pas de defilare, Monica cuprinse fetița cu ambele brațe. Știi tu unde sunt bijuteriile lui Monique?

Li-l Bit arătă spre dulap.

— Sunt într-o ascunzătoare în podea. Mama credea că e secret; dar, într-o zi, când mă ascundeam de Andrew, m-am băgat sub pat și am văzut-o ascunzând ceva acolo.

— Poți să-mi arăți?

Încuviințând, Li-l Bit o împinse spre dulap. Inima Monicăi bătea puternic. Fetița ridică o margine a covorului și ciocăni podeaua; dintr-odată, ieși la iveală o cutie pătrată cu mâner roșu. Deschizând-o, Monica aproape leșină. Era plină cu bijuterii.

— Aici este o avere, mai avu puterea să șoptească, ridicând un

superb colier de diamante. Îi părea cunoscut, dar privirea îi fu atrasă imediat de celelalte pietre prețioase. De-abia aștept să i le arăt unchiului Drew.

— Să nu faci asta. Clătinând din cap, cu o figură solemnă, Li-l Bit își puse o mână pe brațul Monicăi. Va crede că ești mama noastră cea veche.

Monica se calmă. Fetița avea dreptate. Dacă Monica i-ar fi arătat bijuteriile, Drew ar fi considerat asta ca o dovadă că era Monique. Chiar. Dacă ar fi pretins că Li-l Bit le descoperise, Drew ar fi crezut că fetița minte pentru a o apăra. Totdeauna se pricepea să învârti lucrurile în așa fel încât să-și construiască zidul de neîncredere de care pomenise Darcy...

— Bine, n-am să-i spun nimic dacă nu vrei, îi spuse. Din acest moment, va fi micul nostru secret? Asta e, deci? O întrebă, văzând neliniștea lui Li-l Bit. Mai ai să-mi spui și alte secrete?

Scuturându-și capul, fetița privi în jos.

— Pot să plec acum?

Monica încuviință. Chiar dacă luase ceva din camera ei ca memento, fetița nu voia să-i spună astăzi.

— Cred că da. Dar fără furișări pe aici, ne-am înțeles?

Li-l Bit ieși alergând din cameră, înainte ca Monica să o mai poată chema înapoi.

Ar fi trebuit să-i explice mai bine, se gândi Monica. Să o fi făcut pe Elizabeth să înțeleagă că erau anumite lucruri cu care o fetiță nu avea voie să se joace.

Oh, Doamne, se gândi înghețând, nu inelul!

Sperând să nu aibă dreptate, se aruncă imediat în genunchi, lângă dulap. Fusesse nebună să-l lase acolo, unde oricine îl putea găsi. Și-o imagină pe Li-l Bit ascunzând inelul sub pernă, jucându-se cu el. La gândul șerpilor încolăciți în jurul degetelor ei micuțe, Monica simți că leșină.

Când degetele ei atinseră inelul, se liniști dintr-odată. Slavă Domnului, inelul era încă acolo!

Folosindu-se de peria de păr, scoase inelul de sub dulap. Își

aminti fulgerător. Odată, Judith râdea cu prietenii ei din New York despre obiceiurile bizare din Louisiana. Spusese parcă ceva despre un demon șarpe pe care localnicii îl numeau Marele Zombi.

Poate că Rachel văzuse că nu avea inelul pe mână, în ziua în care o salvase pe Elizabeth de la înec. Dar totuși, de ce ar fi fost inelul *Ochiul lui Zombi*?

Sau era? Atingându-l cu un ac de pălărie, fu de acord cu ideea că o curățenie serioasă l-ar putea scoate la iveală de sub dulap.

Tremurând, simți nevoia să-l trimită, cu un șut, înapoi sub dulap. Nu putea risca însă ca cineva inocent ca Li-l Bit să-l găsească și să-l pună pe deget.

Prudentă, agăță inelul cu acul de pălărie, îl ridică și S lăsă să cadă în poșeta ei.

Se jură că nu-l va scoate niciodată de acolo, până nu va găsi o cale de a se descotorosi definitiv de el.

Darcy stătea la fereastră în garsonieră, în acea noapte, ascultând răpăitul picăturilor de ploaie și privind casa. Lumina slabă din camera lui Abbie îl făcu să se întrebe de ce nu dormea deja după o zi de muncă? Citea? Stătea de vorbă cu Sarah Jane? Darcy clătină din cap. Ce era oare în neregulă cu el, când se gândea la sora celui mai bun prieten al lui? Cine ar fi putut ghici însă că micuța Abbie va crește și va deveni o femeie foarte frumoasă?

Oricum nu contează, se gândi. Abbie nu era deloc interesată de persoana lui. De-abia îl privise în seara aceea și-și petrecuse aproape tot timpul vorbind cu Sarah Jane. Dacă nu ar fi fost Nicki, nu ar fi avut cu cine schimba o vorbă.

La acest gând, Darcy începu să zâmbească. Văzuse cât de greu se străduia Drew să-și ignore soția. Omul avea într-adevăr multe pe cap, dar lipsa banilor nu putea să îl facă atât de tăcut. După felul în care Drew o privea pe Nicki, era evident că era mult mai interesat de Nicki decât lăsa să se vadă.

De aceea Darcy pusese la cale o excursie până la New Orleans, pentru a doua zi. Era adevărat, căpitanul Ștergell îi datora lui Drew o favoare, dar Darcy trebuise să îl roage personal. Insistase să vină și

Drew pentru că voia să-i vadă pe Sumneri împreună, departe de River's Edge și de amintirile lui.

Și, luând în considerare cât de mult o bucurase pe Nicki invitația lui, probabil că ceea ce urma, va fi palpitant.

Darcy trebuia neapărat să asculte și versiunea ei.

Monique.

18 ianuarie, 1861:

Am avut dreptate. Trebuie, într-adevăr, să fac ceva pentru a-l lega pe Drew de mine. Pentru totdeauna.

În camera de alături, fetița noastră așteaptă ca tatăl ei să se întoarcă acasă...

Prin Elizabeth, mă voi răzbuna.

Până atunci, sunt mulțumită cu colierul de diamante pe care mi l-a făcut cadou Robert. E atât de fericit că are o fetiță! Costă o mică avere, dar cât de minunat strălucește în jurul gâtului meu! Sunt atât de îndrăgostită de colierul meu încât cred că aş putea să-l rog pe Drew să-mi cumpere și o brățară potrivită.

Dacă ar putea vedea măcar cât de mult o adoră Robert pe fata noastră! Multe nopți adorm visând la ziua în care Drew se va întoarce acasă. În închipuirea mea, mă văd stând împreună cu el, privindu-l pe Robert cum se joacă cu copiii... Îmi pot omorî soțul dacă îi spun că Stephen și Elizabeth nu sunt copiii lui, ci ai lui Drew.

Îi voi da lui Drew o șansă. Dacă solda lui nu-i ajunge pentru a-mi cumpăra diamante, asta este numai problema lui, nu a mea. Văd două posibilități: fie plătește prețul pe care i-l cer, fie va vedea figura fratelui său înverzindu-se când îi voi spune adevărul despre copii.

În ambele cazuri, eu câștig. Mă răzbun sau îmi adaug o mică avere la colecție.

Nu văd dum ar putea Robert să-mi mai facă aceste cadouri, cu care m-a obișnuit. Se plânge tot timpul că sărăcește. Și, având trei copii sănătoși, nu prea mai vrea să facă dragoste.

Așa că m-am mutat la New Orleans, atât pentru noi bijuterii cât și pentru distracție. Aici sunt bărbați adevărați, gentili și darnici, încântați să-mi răsplătească farmecul cu pietre prețioase. Chiar dacă

până și în New Orleans se discută febril despre războiul de secesiune...

E insuportabil gândul la grosolănia soldaților tropăind prin toate casele. Nu mi-e teamă pentru viața mea; mă îndoiesc că nu aș putea să vrăjesc pe oricine ar fi încercat să-mi facă vreun rău. Dar, niciun ofițer întreg la cap nu mi-ar mai fi permis să-mi păstrez toate bijuteriile.

Pentru a le ascunde, mi-am aranjat un loc secret în podea, lângă dulapul meu. Nimeni nu știe despre el, cu excepția lui Rachel. Așa că, nimeni nu-l poate descoperi vreodată. Aceste prețioase pietre sunt garanția zilelor mele, asigurarea că, indiferent ce s-ar întâmpla, voi continua să trăiesc așa cum vreau.

Ca o bună măsură de siguranță, voi ascunde și jurnalul, în același loc sigur. Nu sunt sigură de ce, dar am sentimentul că nimeni nu trebuie să cunoască gândurile mele intime.

Capitolul 13

Abbie se agita la capătul de jos al scărilor, ochii ei căutând un semn de viață la capătul de sus. «Grăbește-te, Nicki!» gândi; toți ceilalți deveniseră neliniștiți.

— Nu știu de ce trebuie să o așteptăm atât, se plânse Sarah Jane în spatele ei. Monique ne ține în loc de zece minute.

— Își ia rămas bun de la copii. Li-l Bit nu e deloc bucuroasă că pleacă, chiar dacă se întoarce repede înapoi.

— Nici eu nu sunt prea bucuroasă. Nu era excursia noastră? Nu știu de ce a trebuit să se bage și ea?!?

Abbie știa de ce. Darcy o rugase să-i însoțească. Îi aruncă dezamăgită o privire. Darcy stătea și aștepta lângă ușă, înalt și chipeș, îmbrăcat în uniformă sa. Părea să o aștepte pe Monique.

— Vom pierde vaporul, continuă Sarah Jane.

Ascultați, mi se pare că se apropie. Mai bine te-ai duce la ea și ai chema-o, Abbie...

Darcy le aruncă o privire. Jenată de a fi prinsă urmărindu-l cu privirea, Abbie își întoarse capul în momentul în care Nicki apărui. Auzise și ea, probabil, zgomotul motoarelor vaporului.

— Ar trebui să-ți aranjezi fusta, îi spuse Sarah Jane când Nicki se

apropie. Așa cum stă acum, ai să atragi privirile tuturor bărbaților.

Nicki o privi mirată, apoi se uită la fusta ei.

— Da, s-a desfăcut funda de jos. Of, rochiile astea! Cât de mult îmi lipsește fusta plisată!

— Ce fustă? o întrebă Sarah Jane privind-o mirată.

Sesizând iritarea lui Nicki, Abbie o conduse în salon.

— Aici poți să-ți aranjezi rochia. Ai și o oglindă specială.

Nicki zâmbi.

— Deci pentru asta e oglinda din salon. Totdeauna m-am gândit că ne trebuie o oglindă amplasată mai sus. Nu poți să-ți piepteni părul așezându-te în genunchi.

Privind-o pe Nicki ce se aplecase pentru a-și lega cordonul desfăcut, Abbie nu se putu abține să nu zâmbească. De ce oare reușea întotdeauna Nicki să-i intre sub piele? De ce trebuia să cadă întotdeauna în plasa farmecelor ei? Expresiile ei caraghioase și întrebările ciudate pe care le puneau, minunându-se de lucruri care pentru Abbie nu ieșeau cu nimic din comun, duceau la concluzia clară că Nicki nu era altceva decât ceea ce pretindea că este: o străină venită să-i iubească.

Darcy le strigă din hol, spunându-le să se grăbească. Abbie știu atunci de ce nu putea avea încredere deplină în Nicki...

Lăsând-o pe Nicki să o ia înainte, Abbie mai rămăsese un moment în salon, pentru a-și regăsi echilibrul. Gelozia era un lucru urât și Abbie se disprețuia pentru acest sentiment; dar, ar fi preferat ca Nicki să stea acasă.

Drew se gândea aproape la aceleași lucruri în timp ce vaporul se apropia. Fusese la fel de surprins ca și Abbie, descoperind că Monique îi însoțea. Amnezie sau nu, nu era în firea lui Monique să piardă plăcerea unei excursii în oraș.

Privind geanta pe care o ținea strâns cu ambele mâini, voluminoasă și grea, se întrebă ce putea fi în ea. Își luase cu ea lucruri pentru a rămâne o noapte în oraș? Ultimul lucru pe care și-l dorea Drew acum, era să se certe, pentru ca apoi, să fie bârfiți în oraș.

Privind spre New Orleans, știu că ziua se anunța a fi destul de

dificilă. După aspect, orașul pe care îl iubise și încă îl mai iubea, nu se schimbase prea mult după război; în mintea locuitorilor, bătălia de la Crescent City îi salvase de ocuparea lor de către yankei. Imposibilitatea lor de a face distincția clară între victorie și înfrângerea era periculoasă; putea săpa prăpastii adânci, care puteau dura mult timp.

Drew înțelegea atât punctul lor de vedere cât și al învingătorilor, aparținând unora și servind celorlalți. Deși știa că nici unii nu-l acceptaseră cu adevărat. Pentru soldații yankei, el nu era decât un fermier sudist a cărui loialitate ar fi dat de gândit întotdeauna. Pentru bătrânii și vechii localnici, era doar un om care îmbrăcase uniforma albastră a yankeilor.

Ar fi vrut să nu-l fi ascultat pe Darcy. Fără îndoială că ar fi fost fără folos să-i ceară favoruri lui Buck Ștergell. Dar avea nevoie de sacii cu nisip și de unelte. Încă o ploaie bună și fragilul dig s-ar fi rupt, inundându-i câmpurile la care muncise atât de mult. Și atunci își putea lua adio de la visatele recolte de trestie de zahăr.

— Ești sigură că nu li se va întâmpla nimic copiilor? O auzi pe Monica întrebând în spatele lui. Se întoarse și o văzu stând împreună cu Abbie și cu Sarah Jane.

— Bertha ne-a fost credincioasă toată viața ei, o repezi Sarah Jane. Nu ar putea fi mai în siguranță decât dacă aş rămâne chiar eu împreună cu ei.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Monica încercând să zâmbească. Doar că mi-e greu știindu-i departe de mine. Nu pot să nu mă îngrijorez pentru ei.

Monica trebuia să fi tăcut. Domnișoara Hawkins era o adevărată sudistă, grațioasă, încântătoare și impresionabilă, totul însă până era trădată.

— Dacă ai fi sinceră în legătură cu «închipuita» îngrijorare, spuse Sarah Jane, luând-o pe Abbie de braț, atunci ar fi trebuit să stai acasă cu copiii.

Monica își mușcă buzele, evident supărată de Cuvintele lui Sarah Jane. Instinctiv, Drew se apropie. Își aminti cum îl liniștise pe Andrew atunci când avusese coșmarul acela îngrozitor, apoi cum se culcase jos,

lângă Elizabeth. Nu în ultimul rând, își aminti cum o sărutase pe hol.

Sărutul îi lăsase un sentiment deosebit, o senzație obsedantă, pe care nu o mai cunoscuse vreodată, cu siguranță, nu atunci când făcuse dragoste. Dorința de a o săruta pe soția sa, devenise mai mult decât o necesitate; simțea nevoia de a o îmbrățișa, de a se contopi cu ea.

Se opri pe loc. La dracu', nu făcea decât să țeasă noi vrăji în jurul lui, cu atâta îndemânare încât ar fi putut să creadă că era, într-adevăr, o altă persoană.

Monique îl făcuse întotdeauna să o dorească; a face dragoste nu fusese niciodată o problemă între ei. Acum dorința îl împingea brațele ei. Nu putea oare ea să-și dea seama cât de mult o dorea?

Drew clătină din cap și privi din nou atent poșeta lui Monique. Conținutul ei proba, cu siguranță, faptul că pune la cale o nouă răutate...

Monique nu avea nevoi de ajutor și de tandrețe; ea dorea să fie privită și adorată.

Și totuși, cine își va arunca ochii asupra ei? Drew trebuia să se întâlnească cu Ștergell și apoi trebuia să găsească un intermediar care să-i vândă ceea ce spera să fie recolta sa. Sarah Jane și Abbie nu păreau a fi dornice sau capabile de a sta lângă Monica. Singurul care rămânea era Darcy.

Da, era o idee bună, soluția ideală. Dar când și-l imaginează pe prietenul său petrecându-și ziua cu soția sa, Drew simți un vag sentiment de gelozie.

Monica privi spre partea cealaltă a străzii. Aceasta era adresa pe care o amintise Sarah Jane.

Se învârti în jurul magazinului pentru a se convinge că nu era nimeni cunoscut prin preajmă. Oricât de jignită fusese atunci când Sarah Jane plecase cu Abbie, iar Darcy și Drew se îndreptaseră în cealaltă direcție, Monica se Putea considera norocoasă că fusese lăsată singură. Nu avea nevoie acum de martori.

Traversând strada, recunosc ferestrele înalte și balcoanele cu grilaje metalice, de parcă le-ar mai fi văzut în cealaltă viață.

Magazinul era aglomerat.

Poate că Sarah Jane avea dreptate. Poate că, într-adevăr, «adorabilul gentleman» la care visa ea știa cum să poarte cu clienții.

Când se apropie, ușa se deschise cu un clinchet de clopoțel și un domn agitat ieși din magazin. Același clopoțel anunță intrarea ei, dar nimeni nu-i dădu nicio atenție. Fiecare părea preocupat de treaba lui.

Făcându-și drum spre teighea, Monica aproape se ciocni cu o doamnă bătrână ce tocmai ieșea. Lăcrimând, bătrâna ținea strâns câteva bancnote.

Dintr-odată, fără tragere de inimă, Monica își dădu seama că erau prea multe bijuterii acolo, în vitrină.

Apoi cămătarul îi zâmbi, arătându-și farmecul cu care o impresionase pe Sarah Jane. Monica se așează la rând. Trebuia să aștepte să vadă ce-i va spune proprietarul; la urma urmei, bijuteriile nu-i aduceau oricum niciun folos dacă le-ar fi păstrat în ascunzătoarea secretă.

Când îi veni rândul, proprietarul se prezentă. Jacques Reynard era numele său.

— Monica Ryan, spuse Monica. Răsturnând poșeta, bijuteriile se împrăștiară pe teighea.

Văzând sclipirea de lăcomie din ochii negustorului, Monica știu că acesta nu le va cumpăra decât dacă va obține un bun profit. Cu un «îmi pare rău, doamnă» îi făcu o ofertă atât de mică, încât Monica se simți de-a dreptul umilită.

Nimeni nu merita să cumpere toate acele bijuterii pentru o sumă atât de mică. Înțelese de ce plecase bătrâna plângând.

Adunându-și bijuteriile, Monica îi spuse că va încerca în altă parte. El ridică din umeri și îi zâmbi prosteste.

— Astea sunt timpurile, doamnă. Eu sunt «în om de afaceri, un negustor, nu-i așa? Cum pot eu să câștig ceva dacă nimeni nu este interesat în ceea ce oferiți dumneavoastră? Toți vor să vândă, să vândă și iar să vândă. Dacă ați avea ceva rar, unic și deosebit...

Monica își aminti inelul din poșetă. Fu tentată să-l dea, apoi se gândi la cumpărătorul care și-l va pune pe deget; oare va trece prin ce trecuse și ea?

Ezită, apoi renunță. Mulțumindu-i domnului Reynard pentru oferta sa, Monica plecă fără a-și vinde bijuteriile.

Ajunsa stradă, privind forfota din jurul ei, își dădu seama că toată lumea căuta același lucru: să-și vândă cât mai bine obiectele personale de care nu mai aveau nevoie. Ar fi fost nevoie de un adevărat miracol pentru ca Monica să obțină un preț bun pentru bijuteriile ei.

Timpuri grele... Războiul se încheiase, dar urmările lui erau încă dure. În jurul ei, toți păreau să-și fi pierdut speranța. Știa din cărțile de istorie că urma reconstrucția, lungă și dureroasă. Nu, astăzi nu va avea parte de niciun miracol.

— De ce ești supărată?

Ridicând privirea, Monica îl văzu pe Darcy zâmbindu-i.

— A fost o dimineață zadarnică, îi răspunse cu aceeași ridicare din umeri ca și cea din magazin, de acum câteva clipe.

— Veștile proaste par să caracterizeze ziua de azi.

Tocmai m-am despărțit de Drew. Ștergell l-a refuzat.

Sesizându-i uimirea, Darcy continuă:

— Nu ți-a vorbit deloc despre acest lucru?

— Soțul meu nu prea vorbește cu mine. Nu era niciun pic de amărăciune în cuvintele ei; era curioasă să afle ce se putuse întâmpla cu Drew. Te rog, povestește-mi, Darcy.

Darcy încuviință.

— Nu e niciun secret, presupun. Drew a venit astăzi în oraș pentru a-i cere lui Ștergell un serviciu. O parte a digului de la River's Edge, știi, s-a șubrezit; și dacă nu o întărește repede, o ploaie bună s-ar putea să-i provoace mari necazuri, inundându-i terenul cultivat cu trestie de zahăr. E puțin, Ț adevărat, dar Drew speră foarte mult de acolo. Dacă reușește cu trestia de zahăr, speră să refacă River's Edge.

Monica simți dezamăgirea lui Drew ca și cum ar fi fost ea refuzată.

— Cel mai rău lucru, continuă Darcy, e că Drew a venit în oraș pentru că l-am convins eu că Ștergell îi datorează o favoare. Din păcate, căpitanul i-a răspuns:

«Fără bani, nu-ți pot oferi nimic». Cred că nu vrea să riște nimic,

nici măcar pentru niște prieteni vechi. Când Drew și-a oferit cuvântul ca o garanție suplimentară, ștergell i-a răspuns că nu are ce face cu cuvântul lui. I-a fost comod să uite că Drew i-a salvat viața doar cu niște cuvinte.

Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Drew să-și calce pe inimă doar pentru a fi luat în derâdere! Simțind din nou greutatea din poșeta ei, Monica îi spuse lui Darcy să o aștepte puțin, deoarece se va întoarce în câteva minute.

Intră magazin. Privi ochii largi ai lui Reynard, în timp ce îi dădea inelul.

Negustorul îl voia, era evident. Tot ce făcu Monica fu să se folosească de faptul că o cunoștea pe Sarah Jane și să se tocmească. În cele din urmă, ajunsese la un preț dublu față de oferta inițială a lui Reynard. Era încă mai mic cu câțiva dolari față de prețul pe care îl ceruse ea, dar putea renunța la aceștia, dat fiind că îi ceruse omului să jure că nu va vinde inelul până la sfârșitul următoarei luni. Și, chiar dacă ar fi urmat să vândă toate bijuteriile lui Monique, tot nu ar fi lăsat ca cineva nevinovat să fie transportat într-o altă lume, prin intermediul ciudatului inel.

Se simți mândră când se întoarce cu bortii în mână. În pragul ușii stătea, însă, Darcy O'Brien.

Darcy nu-i spusese nimic, ci doar o cuprinse cu o mână de după umeri. Privind în ochii lui, Monica își dădu seama că nu o va întreba nimic. Cu o jumătate de zâmbet, o lăsă să plece...

Monica se îndreptă spre ieșire întrebându-se cât de mult văzuse Darcy și cât trebuia ea să-i spună?

Nu voia ca Darcy să-și imagineze tot felul de lucruri rele despre ea, dar oare putea să-i spună: «Nu-ți fie teamă, am vândut doar ceea ce m-a adus aici din viitor?»

Darcy părea încurcat. În timp ce o urmă spre ieșire, îi spuse:

— Scuză-mi presupunerea, privirea coborându-i spre poșeta grea, dar mă bucur că nu ai amanetat chiar totul. Cei mai mulți dintre acești așa-ziși negustori, speră să obțină profit de pe urma disperării celorlalți. Alții, cu toată onestitatea lor, nu-și pot permite să plătească

adevăratul preț.

— Știi ce se spune uneori: e mai bine să vinzi decât să mori de foame. Nu prea mai ai de ales...

— Dacă vrei să obții un preț apropiat de valoarea adevărată, du-te la un bijutier, nu la un cămătar. Ca să fiu sincer, nu prea mai ai șanse să-ți recapeți lucrurile.

— Dar eu nu vreau înapoi bijuteriile. Vreau doar banii.

Darcy părea că nu înțelege.

— E o poveste lungă, încep Monica, îndesând banii în mâna lui Darcy. Acum poți lua acești bani și îi poți da Căpitanului Ștergell. Sper că sunt de ajuns pentru ceea ce avea nevoie Drew.

Monica își imaginează că cei 65 de dolari erau suficienți. Privirea uimită a lui Darcy o făcu să se îndoiască de acest lucru.

— Dacă nu sunt destui...

— Oh, nu, sunt mai mulți decât trebuie, răspunse Darcy, privind în jur în timp ce puse banii, cu grijă, în buzunarul de la piept al hainei sale. Sper ca nimeni să nu fi văzut cât de mulți sunt. Hai să luăm o birjă și să mergem să vorbim cu Ștergell”.

— Mai bine să nu fiu amestecată în asta. Ar fi mai bine să creadă că banii provin de la Drew.

Darcy o privi mirat, dar nu-i spuse nimic. În momentul în care birja se puse în mișcare, îi spuse ceea ce îl frământa.

— Trebuie să știu mai multe despre inelul pe care l-ai amanetat. E al lui Drew?

Monica se neliniști. «Fii fetiță cuminte și spune-i adevărul!» părea să-i ordone mintea ei.

— Nu, jur! E al meu. Mătușa mea mi l-a dat...

— De ce să nu-i spunem lui Drew de unde provin banii? Și de ce ai ținut atât de mult ca negustorul să nu-l vândă timp de o lună?

Nu, nu ar fi putut niciodată să-i explice de ce se temea.

— Drew e prea mândru și încăpățânat ca să accepte vreodată bani de la mine, îi spuse Monica. Preferă să moară de foame decât să accepte bani de la mine.

— Bine, dar nu mi-ai răspuns la cea de-a doua întrebare. Ce are

atât de special inelul de vrei totuși să-l iei înapoi luna viitoare?

Monica nu-i răspunse.

— De unde știi că îl vreau înapoi? îl întrebă, mirându-se de întrebarea lui Darcy.

Darcy se prefăcu dezinteresat.

— Te-am auzit acolo, în magazin.

— Dar nu am spus nimic din care să par atât de disperată. Cum poți să-ți dai seama ce simt?

Privirea lui Darcy se opri asupra mâinilor ei, apoi privi brusc în altă parte. Amintindu-și felul în care îi cuprinsesă umerii și senzația ciudată pe care o simțise prima dată când îi atinsesă mâna, Monica izbucni.

— Știi cum... atunci când mă atingi, cu mâinile tale...

După expresia ei speriată, părea că îl putea considera a fi orice, chiar și un criminal.

— Mda... Recunosc... presupun că ai dreptate. Ridică din umeri, stânjenit. Cred că am o putere pe care nu mi-am dorit-o... Pot citi gândurile celorlalți. Nu destul de clar... nu chiar cuvânt cu cuvânt, dar destul pentru a simți emoțiile, știrea de spirit.

— PES, spuse Monica.

Văzându-i expresia perplexă, se grăbi să adauge:

— În timpul meu, se numește percepție extrasenzorială. Există spitale și laboratoare întregi care se ocupă cu studierea acestui fenomen. Ai fi surprins dacă ai ști cât de mulți oameni au acest dar, însă refuză să îl folosească.

Darcy clătină din cap.

— Numești asta un dar. Ai putea să-l consideri mai degrabă o pacoste.

— Presupun că totul depinde de felul în care îl folosești. Oricum, simplifică mult explicațiile pe care trebuie să ți le dau. Adică, presupun că ți-ai dat seama că nu am nicio intenție de a-i face vreun rău lui Drew.

Darcy încuviință ușor, zâmbind.

— Poate, dar tot nu mi-ai dat un răspuns la întrebarea mea. Ce e

atât de special în legătură cu acel inel?

— Nu e nimic special. E de-a dreptul periculos pentru oricine.

Darcy ridică neîncrezător din sprâncene.

Monica se hotărî brusc să aibă încredere deplină în el.

Dacă el avea într-adevăr anumite calități și abilități psihice, trebuia să fie cu mult mai înțeleghător vis-à-vis de transformarea ei bizară, din Monica în Monique. Mai mult decât orice alt muritor al secolului XIX.

— Sună cam trăsnit... Începu ea, inspirând adânc și simțindu-se ca și cum ar fi fost un motor electric conectat la priză și apoi pornit.

Îi povesti totul: copilăria fericită și nefericită, scena din clipa morții lui Judith. Îi povesti și despre coșmarul căsătoriei cu Derek, până ajunsese la trezirea ei în mlaștină. Nu-i spusese însă nimic despre inel și despre rolul inelului; știa că povestea era destul de greu de înghițit și așa.

În timp ce o ascultase, Darcy ridicase doar de trei ori din sprâncene. După ce Monica termină, rămase tăcut, dar exista totuși o urmă de îndoială pe chipul lui.

— Ești din viitor, deci, îi spuse calm după câteva clipe, ce parcă i-ar fi spus că e din Chicago.

— Bănuiești că mi-am pierdut mințile, nu-i așa?

— Dar cine crezi tu că sunt eu, ca să judec pe cineva sau nebunia lui?

Darcy clătină din cap, surâzând.

— Știi, într-un fel, totul are un sens, este chiar plauzibil. Schimbarea ta radicală, confuzia lui Drew, cele trei nume diferite...

— Te rog, îl întrerupse Monica râzând nervos. E suficient să-mi spui doar Nicki.

— Bine, Nicki. Ai măcar cea mai vagă idee despre modul în care ai ajuns aici? Sau de ce?

Monica își frământă degetele, simțind nevoia să vorbească despre inel.

— La început, când totul era atât de nou și de înfricoșător, am considerat venirea mea aici pe o mare greșală. Dar apoi, după ce

m-am împrietenit cu copii și cu Abbie și cu... Drew, am început și eu să mă întreb dacă nu cumva există un anumit motiv pentru care sunt aici. Adică, vreau să spun că aş putea să fac atât de multe pentru ei, cu condiția să mă lase să încerc.

— Dar cum rămâne cu cealaltă viață a ta? Nu îți dorești să te întorci acolo și să îi părăsești pe Sumneri?

Cât de sărăcăcioasă și de veștejită părea, în urma unei comparații, cariera ei de profesoară, îngrozitoarea căsătorie cu Derek, viitorul gol și nesigur. Monica își scutură capul hotărâtă.

— Dintotdeauna, mi-am dorit să am o familie. Viața mea este aici, cu familia Sumner. Și, chiar dacă trebuie să-mi dau viața încercând, sunt gata să o ajut pe Drew să salveze River's Edge.

Darcy zâmbi sincer.

— Te cred, pentru că ai vrut să-ți amănatezi bijuteriile, îi spuse privind-o în ochi. Era prunul pas? Ce ți-a schimbat hotărârea? Nu puteai pleca cu toate? De ce ai dat inelul?

— Nu doresc bijuteriile. Oricum, nu sunt ale mele. Nu am vrut să le dau pentru că Monique ar fi fost jignită de prețul pe care mi l-a oferit negustorul.

— Foarte bine. Pentru că, dacă ai încredere în mine, am o sugestie mult mai bună. Vărul meu, Samuel Weathers, vrea să-și deschidă propriul magazin de bijuterii la New York. Probabil că nu va putea să-ți cumpere toate bijuteriile, dar sunt sigur că mă va îndruma spre locul unde putem obține cel mai bun preț.

Bijuteriile Weathers. Magazinele de bijuterii Weathers, se gândi Monica cu teamă. Știa numele; fusese magazinul preferat a lui Judith, atunci când locuise la New York. Și apoi, George Sumner îi cumpăraseră mătusei sale un cadou de ziua ei, de la Weathers. Un colier splendid, de diamante, pe care Judith îl păstrase mulți ani după moartea soțului ei.

Acum înțelegea de ce i se păruse atât de familiar atunci când îl descoperise în ascunzătoarea lui Monique.

Se minună de jocul destinului, care o făcea astăzi să vândă o bijuterie pe care, într-o bună zi, urma să o moștenească.

Ciudat cum, uneori, viața nu părea decât un cerc.

— Nu-mi place să profit de generozitatea ta, îi spuse lui Darcy, scoțând punga cu bijuterii din poșetă, dar River's Edge ar avea mare nevoie de acești bani.

Darcy luă bijuteriile, evident surprins de greutatea lor.

— Oh, dar sunt ceva bijuterii aici! E o adevărată colecție.

— Colecția aceasta de bijuterii înseamnă River's Edge, spuse Monica. Monique a transformat River's Edge în acest săculeț cu bijuterii. Eu nu fac altceva decât să refac drumul invers. Dar, dacă nu te superi, aș prefera ca Drew să nu afle tocă nimic despre bijuterii. Știi cât de mândru e și nu vreau ca el să nu accepte banii. Poate că ar fi mai bine dacă ai depune banii într-un cont, în bancă.

— Nu vrei nimic pentru tine?

— Nu... Adică, doar atât cât să-mi răscumpăr inelul.

— Ah, da, inelul... Tot nu mi-ai spus de ce e atât de important.

Monica nici nu voia să-i explice. Dacă ar vorbi despre inel, ar însemna să acorde prea multă importanță puterilor lui. Nu-i plăcea deloc să se gândească la șerpii de argint ce stăteau în magazin, în așteptarea unei victime inocente.

— Nu e decât o moștenire de familie, îi răspunse furioasă, mulțumită că nu o mai atinsese cu mâna pentru a-i simți emoția.

— Teribilă moștenire de familie, dacă valorează doar 65 de dolari!

Într-adevăr, teribilă.

Birja se opri. Cu o zdruncinătură, Monica își dădu seama că ajunseseră la destinație.

— Mai bine am intra în clădire, spuse Darcy, coborând din birjă. Vreau să depozitez comoara ta într-un loc sigur.

Privind clădirea cu două etaje, cu pereții din lemn afumat și crăpat, semănând cu piatra, Monica se simți din nou ca și cum ar fi fost transportată în timp. Se aflau acum în partea americană a New Orleansului. Aglomerată și mult mai vie decât Cartierul Francez.

Ca și cum schimbarea decorului ar fi condus la schimbarea modului de a gândi, Darcy deveni dintr-odată om de afaceri. Ajutând-o să coboare din birjă și conducând-o spre o terasă, Darcy promise că se

va întoarce imediat.

Pentru următoarea jumătate de oră, Monica nu avu altă ocupație decât să privească orașul, gândindu-se la ușurința cu care se acomodase să trăiască în trecut. Nu simțea lipsa mașinilor, a autobuzelor și a claxonatului încontinuu.

Gândindu-se la New Orleans, dar privindu-l din perspectiva viitorului, își dădu seama că avea în față, pe viu, formarea Americii și nașterea națiunii.

Europenii se amestecaseră cu legendele Africii, grația sudului cu spiritul practic al yankeilor, luptând toți pentru spațiu. Înghesuindu-se și amestecându-se pentru a se integra în mediu. Ca și la New York, fiecare își punea amprenta personală asupra întregului; dar, spre deosebire de metropola nordului, aici nu exista graba. Cuvinte ca repede, grabă, iute, nu-și aveau sensul. Viața curgea ca fluviul pe malurile căruia exista și trăia orașul, mulțumit, știind că era cursul ei firesc, că așa era scris să fie.

Poate că se înșelase văzând înfrângerea pe chipurile din Cartierul Francez. Chiar dacă era dominarea Uniunii sau chiar dacă industria petrolului devenea tot mai importantă, în comparație cu plantațiile Sudului, nimic nu putea cuceri cu adevărat acest Oraș. «Mergi înainte!» părea să spună orașul. «Așteaptă doar și bătrânul fluviu va aduce și timpuri bune!»

Auzind o voce cunoscută, își ridică privirea și le văzu pe Sarah Jane și pe Abbie. Niciuna nu păru încântată să o întâlnească. Păreau că veniseră pentru a întâlni pe altcineva.

Și, după cum li se aprinseră ochii în momentul în care Darcy. Ieși din clădire, Monicăi îi fu clar cine era cel pe care sperau să-l întâlnească acolo.

— Colonele O'Brien! zâmbi Sarah Jane, agățându-se de brațul lui. Spune-mi că Drew așteaptă încă înăuntru.

Deci, nici pe Darcy nu se așteptau să-l întâlnească. Dezamăgită, Monica o privi pe fată. Îl ignora pe Darcy, făcându-se preocupată de ceva din geanta ei.

— Mi-e teamă că nu mai e aici, le explică Darcy, privirile lui fiind

atrasede de Abbie. A plecat în grabă înapoi la River's Edge.

Monica privi spre fluviul aflat doar la câteva zeci de metri și simți nevoia bruscă de a se întoarce și ea acasă. Acum, că își rezolvase problemele, își aminti cum se umpluseră de lacrimi ochii mari ai lui Li-l Bit, când o rugase să se întoarcă acasă repede.

— E departe portul? îl întreabă pe Darcy, știind că nu-și putea permite o birjă. Adică, pot să merg pe jos?

— Dar noi nu am terminat, nu suntem gata încă, protestă Sarah Jane. Am venit să-l rugăm pe Drew să ne dea câțiva dolari.

— Sarah Jane, te rog!

Sarah Jane ignoră protestul lui Abbie.

— Meriți rochia aceea, Abbie. Știi că niciodată n-ai să mai găsești ceva atât de drăguț, la așa un preț mic.

— Hai să ne întoarcem acasă!

— Abigail Sumner, când ai să vrei și tu ceva pentru tine? Sarah Jane se întoarce spre Monica. Noi nu plecăm acum, Monique. Dacă te grăbești, poți pleca fără noi.

— Nu singură! Se opuse Darcy.

— Îl voi găsi pe Drew.

Trebuia să fie o excursie plăcută, o călătorie în care să uite necazurile și grijile. Trei ore în compania tăcerii apăsătoare a soțului ei. Totuși, văzând ezitarea lui Darcy de a o părăsi pe Abbie, Monica hotărî să nu stea în calea începutului lor de idilă.

— Mă descurc și lingură. Arătați-mi numai în ce direcție trebuie să merg.

Darcy îi luă mâna.

— Portul nu este un loc potrivit pentru o femeie singură, spuse hotărât. Veniți, doamnelor?

— Mulțumim, nu! Vrem să mai stăm. Îl putem găsi pe comerciantul tatălui meu pentru a ne însoți până îi port, mai târziu. Vino, Abbie, vreau să-l cunoști pe domnul Reynard. Așteaptă numai să vezi ce magazin are.

Privindu-le cum se îndepărtau, Monica își aminti cu groază de inel. Când își dădu seama că Darcy o privea, se forță să-i zâmbească.

«Ochiul lui Zombi, stătea unde trebuia», își spuse; Domnul Reynard îi promisese că va aștepta o lună și jumătate, înainte de a vinde inelul.

Se îndreptară spre port în tăcere, fiecare adâncit în grijile și problemele lui, până în momentul în care Darcy îi cumpără biletul și o conduse spre vaporul cu aburi.

— Nu ești curioasă să știi ce a spus Staigell?

Monica clipi.

— Ba da. Îl va ajuta pe Drew?

— Zornăitul bănuților se pare că i-a trezit doar simțul altruist, nu și ideea de a se grăbi. Graba costă încă douăzeci de dolari.

— Oh! Monica fu dezamăgită. Nu au fost destui bani? Ar trebui să mai amanetez alte bijuterii?

— Nu. Ștergell va trimite oamenii și materialele, dar nu înainte de sfârșitul acestei săptămâni. E o adevărată luptă. Omului îi face plăcere să-și vadă fostul comandant ofițer în mâna lui, depinzând de el. Puteam să-i ofer și o sută sau două sute de dolari și asta tot nu l-ar fi făcut să se grăbească. De aceea m-a costat mai puțin și ți-am economisit niște bani.

Monica împinse mâna lui Darcy, refuzând să ia monezile.

— Nu, dă-i-le lui Abbie când te întorci la ea. Poți să-i spui că Drew mai avea. Câțiva dolari.

— Ce te face să crezi că mă voi întoarce la Abbie și la Sarah Jane? Monica zâmbi.

— Ești un adevărat gentleman. Doar nu ai să lași două doamne să se descurce singure.

Darcy încuviință, punând banii înapoi în buzunarul său.

— Trebuie să-ți spun că ești prea generoasă. Scuză-mă că îți spun asta, dar cele două doamne nu au fost tocmai politicoase cu tine.

— Cine. Le poate învinui? Ele cred că eu sunt Monique.

— Nu ai să le schimbi părerea dacă nu ai să le spui de unde provin banii. Din același motiv, e valabilă afirmația și pentru Drew.

— Știi doar cum va reacționa când va afla... trebuie să fac asta fără ca el să știe. Promite-mi, te rog, că nu ai să-i spui nimic.

Darcy clătină din cap, dar după zâmbetul său, Monica își dădu

seama că o înțelesese.

— Pe lângă asta, adăugă ea, gândește-te ce erou vei fi pentru Abbie.

Darcy păru surprins, apoi privirea sa deveni mirată.

— E chiar atât de evident?

— Nu, cred că nu. Numai că tu vorbești despre faptul că trebuie să-i spun lui Drew. Dar tu, i-ai arătat lui Abbie măcar o mică parte din ceea ce simți pentru ea?

Figura lui Darcy se înăspri.

— Nu pot. Drew e cel mai bun prieten al meu. Are destule greutăți pentru a se reintegra în societatea Sudului. Un soldat yankeu făcându-i curte surorii lui, i-ar îngreuna și mai mult situația.

— Poate, dar crezi că vrei să fii soldat pentru totdeauna? De ce nu te muți aici, de ce nu devii și tu un fermier? Am auzit că «Bel Monde» e de vânzare.

— Nu cumva ai ales și costumul pe care îl voi purta la nuntă?

Fu rândul Monicăi să-l privească mirată.

— Îmi pare rău, nu vreau decât ca Abbie să fie fericită. Poți măcar să te gândești la ce ți-am spus.

— Știi să mânuiești bine cuvintele, doamnă Sumner. Poate că ar fi trebuit să te las să tratez chiar tu cu Ștergell.

Monica surâse.

— Sper să-ți trimită oameni la timp. Nici nu pot să mă gândesc că Drew ar putea pierde totul.

— Nu te îngrijora. Voi fi aici, în oraș și îl voi bate la cap în fiecare zi. Acum cred că e timpul să te urci pe vapor.

Privind vaporul, Monica simți un nod în gât. Drew stătea pe punte, mândru și chipeș, adierea ușoară a vântului răsfirându-i părul. În spatele lui, hamalii strigau cârând lăzi grele, dar nici ei, nici ceilalți pasageri nu-i distrăgeau atenția. Privirea sa cuprindea întreg orașul. Cât de însingurat părea! Și cât de îngrijorat!

În acel moment, privirile li se întâlniră. Pentru o clipă, Monica speră în înțelegerea lui Drew. Nu mai exista pentru ea decât Drew. Trebuia să-l însoțească!

Mulțumindu-i grăbită lui Darcy, alergă spre vapor. Apropiindu-se de omul care îi era soț, îi zâmbi ușor, rușinată.

Zâmbetul lui Drew dispăru și își întoarse privirea.

Monica se opri pe loc, jenată și încurcată de faptul că sperase prea mult de la el. Citise prea mult în privirea lui. Era evident că Drew nu dorea să fie deranjat. Prefera mai degrabă să stea singur decât să petreacă mai mult de o clipă, împreună cu ea.

Mușcându-și buzele, Monica se grăbi spre partea opusă a vaporului.

Mai aveau de străbătut cale lungă până să ajungă la căminul lor. Mai lungă decât distanța dintre New Orleans și River's Edge.

Capitolul 14

În clipa în care Drew își dădu seama că se uita la soția lui, se forță să privească în altă parte. Nu numai că o privea; o fixa, rugându-se inconștient să-l lase pe Darcy și să vină acasă împreună cu el.

Nu putea ghici dacă se va întâmpla așa cum spera el. Dacă s-ar fi certat cu Monique acolo, ar fi ajuns să se strângă unul pe altul.

Dar asemenea scene nu se mai petrecuseră de mult timp. Ba chiar din ziua în care o găsisese în mlaștină.

«Nu!» își spuse. «Nu mai vreau!» Așa cum decurgeau lucrurile, o lăsase pe această femeie să-i tortureze gândurile zi și noapte. Acum ajunsese aproape să nu mai poată gândi coerent, atunci când o privea.

Trecuse prea mult timp fără dragostea unei femei. Dar nu era decât o nevoie, o dorință fizică, pe care și-o putea potoli ușor, mergând la locurile știute din New Orleans. Ar fi fost mai bine să se fi dus acolo decât să se ducă la Ștergell...

Drew gemu. Umilit îndeajuns încât să implore ajutor, Drew nu reușise să învingă indiferența fostului său sergent. Erau de cele două părți ale gardului acum, îi reamintise Ștergell. Nu mai erau în aceeași barcă. Și cine ar fi riscat să-și frângă gâtul pentru cine știe ce amărât de John Smith – fermierul?

Nu a fost decât încă o dezamăgire. Nu trebuia să adauge pe listă, să o treacă în registru. La dracu', ar trebuit să o strige pe Monique

chiar acum și să nu o la să-l ignore.

Dar când privi din nou spre ei, îl văzu doar pe Dar îndepărtându-se. Monique urcase pe vapor exact momentul în care sirena anunța plecarea.

«Vine acasă! Se întoarce la River's Edge» gândi Drew mândru...

Se întoarce spre ea, în ciuda voinței lui. Pășea pe punct mulțumită că reușise să prindă vaporul.

Probabil urma să se întâlnească cu cineva. Monica nu s-ar fi împăcat niciodată cu gândul de a călători ieftin împreună cu săracii, pe punte; și-ar fi găsit un iubit destul de bogat pentru a-i asigura confortul unei cabine clasa Gândul îl înfuriase mai ales că și el și-ar fi dorit să călătorească într-o cabină.

Monica îl văzu și pentru o clipă, fața i se lumina «Poate că vine totuși acasă și cel pe care îl caută sunt ei își spuse cu speranță, Drew.

Când își dădu seama că zâmbea prosteste, pufni și i întoarce privirea.

Dar o urmări cu coada ochiului. Zâmbetul ei pieri, fața lui, dându-și seama cât de aproape erau unul i celălalt. Fără niciun cuvânt, Monica se întoarce și, pășii cu grijă peste lăzile de pe punte, se îndreptă în colț opus. Întorcându-se și privind-o, Drew se întrebă de ce alungase. Simțise oare nevoia de a se proteja sau, pur simplu, gestul lui de a o respinge devenise un adevăr obiceii?

Dar, cu cât o privea mai mult, cu atât se simțea în relaxat. Stătea pe punte, lângă o pereche de fermieri soțiile acestora, care o priveau țintă, șoptind și făcând semne, arătând-o cu degetul.

...Drew simți o senzație ciudată în pieptul său. Pentru prima dată de când o cunoscuse, se întreba dacă nu cumva Monique era cea care avea nevoie de protecție.

Și, înainte de a-și da seama, fii lângă ea.

— Nu te arată pe tine cu degetul, îi spuse privind în jos. Tivul de la rochie s-a desfăcut.

Monica își privi rochia și clătină din cap.

— Probabil s-a agățat de ceva. Presupun că nu există o cameră pentru doamne. Mi s-a desfăcut și jupa; i curând cred că va fi în jurul

călcâielor mele...

— Lasă-mă să te ajut!

Că ți cum ar fi fost cel mai natural lucru, Drew se postă în fața ei, îmbrățișând-o.

— Prefă-te că e un moment de tandrețe, îi șopti în ureche. Consideră că eu sunt un paravan.

Monica inspiră adânc atunci când mâinile lui Drew îi atinseră mijlocul și apoi coapsele. La fel se întâmplă și cu Drew, când își dădu seama că nu purta nici corset. Doar jupa, fusta și lenjeria intimă.

Încercând să nu se îmbete de parfumul ei, Drew se forță să-și țină mâinile liniștite. Nu-l putea proteja nimic împotriva farmecului ei. După ce reuși să încheie la loc blestematele de șnururi, îi fu greu să se dea înapoi.

— Mulțumesc, îi spuse Monica ușor, când Drew îi dădu drumul. Stătea țeapănă, privind atentă râul, de frică să nu o sesizeze cât era de emoționată.

— Niciodată n-am fost pricepută... spuse Monica brusc. Adică, alte femei știu întotdeauna cum să se încalțe, ce poșetă să poarte și cum să-și aranjeze părul. Eu am dat greș ori de câte ori am încercat.

— Nu e decât o biată jupă.

— De data asta. Aseară m-am împopoțonat aiurea.

Crezi că nu mi-am dat seama? Sarah Jane a crezut că mă dau în spectacol, așa cum făcea Monique, dar eu am dorit doar să fac impresie bună, în fața musafirilor tăi...

— Dar, aseară arătai bine.

Monica îi zâmbi.

— Chiar și acum, când ar fi trebuit să-ți mulțumesc și să mă îndepărtez, eu stau și trăncănesc. Aș vrea să fug întotdeauna când mă simt penibil. Și cred că nu e nimic mai penibil decât ceea ce mi s-a întâmplat acum.

— Scuză-mă, nu eram atent...

Monica inspiră adânc.

— Tu „eu și orele lungi pe care urmează să le petrecem pe vapor... Spune-mi, să vorbesc singură sau vii lângă mine și discutăm

împreună?

Dacă nu ar fi fost atât de vigilent, poate că Monique ar fi reușit să-l zăpăcească.

— Nu am chef de discuții, îi spuse scurt.

— Văd asta.

— Privește lucrurile în față, Monique. Unde vrei să ajungi? Astăzi nu am deloc chef și putere să mă lupt cu tine.

Monica se întoarse spre el, cu o expresie gravă.

— Îmi pare rău, Drew. Darcy mi-a spus ce s-a întâmplat cu căpitanul Ștergell.

— Nu avea niciun drept să discute afacerile mele cu tine.

Monica tresări, întorcându-și privirea.

— Nu a fost nevoie să-mi spună prea multe. Am văzut cifrele din registrele tale, îți amintești?

— Da, îmi amintesc...

— Și te cunosc destul de bine ca să-mi dau seama că ești prea disperat, dacă ai acceptat să petreci o zi departe de câmpuri.

— Așa e. Văd că ai priceput totul.

— Nu chiar totul. Se întoarse cu fața spre el. În spatele ei, roata cu zbaturi se învârtea încet, iar coșurile scoteau un fum negru, înecăcios; Drew remarcă. Îngrijorarea ce se putea citi pe figura Monicăi. Vorbește-mi... adăugă ea încet. Poate te pot ajuta.

Își alesese prost cuvintele. Drew își aminti de ziua în care o surprinsese citindu-i registrele de pe biroul lui.

— Ajutor! strigă, modificându-și tonul vocii imediat ce câțiva pasageri se întoarseră spre ei. Uită-te la râu, cât de mult a crescut! Dacă sclavii ar fi petrecut la fel de mult timp, refăcând malul așa cum era înainte de a-ți construi nenorocitul acela de golf, nu mai aveam de ce să fiu îngrijorat acum.

Monica își mușcă buzele.

— Deci te declari învins? Renunți la luptă?

— Nu am decât o lopată antică și o grămăjoară de saci pe care să-i umplu cu pământ. Și, atât timp cât nu-ți pui delicatele tale mâini la săpat, nu-mi mai aminti de înfrângere sau de luptă. Știu foarte bine

când sunt pus cu spatele la zid.

— Dar crezi că e chiar așa? Poate că ești prea pesimist.

— De unde ai mai scos-o și pe asta? Nu vezi că nu ne mai descurcăm? Nu vezi că nu mai putem trăi decent?

— Atunci vom începe o nouă viață. Monica ridică ochii spre el, implorându-l tăcută. Nu e primul război la care vei participa. Știi doar că nu e nevoie să câștigi fiecare bătălie pentru a obține victoria finală. Nu te poți da bătut acum. Trebuie să lupți.

În adâncul sufletului său, Drew era de acord cu fiecare din cuvintele Monicăi, dar nu accepta ideea de a le auzi de la ea.

— Mi-ai mai spus lucrurile astea, îți amintești? «O Drew!» o imită el. «Într-o zi fratele tău va aprecia tot ceea ce faci...» Ce prostie din partea mea, dar te-am crezut atunci! Până în momentul în care te-ai căsătorit cu fratele meu și nu te-ai lăsat până ce Robert nu a murit disprețuindu-mă.

— Drew...

— Eu nu am fost soldat al Uniunii, pentru că am vrut să fiu, Monique. Amândoi știm prea bine care au fost motivele plecării mele de acasă.

În tăcerea ce urmă, Drew simți regretul pentru cuvintele lui. Ar fi trebuit să-și țină gura. Oricum, nu câștiga nimic dacă își vărsa mânia asupra ei.

— Războiul, închisoarea, cearta cu fratele tău... Știu că ai amintiri dureroase, spuse Monica privind-l țință. Dar acum, de ce nu deschizi ochii larg? Trebuie să uiți trecutul. E singura posibilitate ca să ne construim un viitor.

— Noi?

— Nu mi-e frică de muncă. Și nici lui Abbie sau copiilor. Suntem o familie și trebuie să muncim toți.

De ce o asculta oare? se întrebă Drew. De ce aștepta, sperând să îl convingă, să o creadă și să o asculte?

— Ai dreptate, adăugă Monica, lucrurile nu mai sunt aceleași. Dar de ce nu poți accepta că și eu s-ar putea să nu" mai fiu aceeași? Poate că m-am schimbat și eu odată cu trecerea timpului. Sau poate

m-am schimbat dintr-odată.

— Dintr-odată?

Monica vorbi încet, părând să cântărească fiecare cuvânt înainte de a-l pronunța.

— Îți înțeleg mânia, sincer, dar nu crezi că ai putea să mă lași să-ți dovedesc faptul că nu sunt femeia pe care o urăști atât de mult? Cel puțin, încetează de a te mai gândi la mine ca și cum aș fi Monique. Dacă tot urmează să ne petrecem după-amiaza împreună pe puntea acestui vapor, nu crezi că ne-ar fi mai ușor la amândoi dacă m-ai considera o altă persoană, o străină?

— Ca și cum ai fi Monica Ryan din New York?

— Da, surâse Monica. Și ai putea încerca să-mi spui Nicki...

Numele pe care i-l dăduse Elizabeth se potrivea foarte bine cu această nouă Monique. Mai mult, o schimba, o făcea să arate altfel. Studiind-o, Drew încercă să observe care erau diferențele față de Monique cea de dinainte. În primul rând, îi lipsea pălăria. Nu era în stilul lui Monique să renunțe la o pălărie, când se ducea la New Orleans. Niciodată nu ar fi lăsat ca soarele să-i ardă obraji. Niciodată nu și-ar fi lăsat părul liber, în bătaia vântului. Acum, şuvițe din părul lui Nicki dansau în vânt, acoperindu-i fața.

Pe puntea de sus, orchestra începu să cânte. Drew nu recunoscuse cântecul, dar aerul lui ușor derutat o făcu pe Monica să zâmbească. Bine dispus, Drew decise că trebuie să o asculte astăzi pe această nouă Nicki-Monique.

— Bine, Nicki. Despre ce vrei să stăm de vorbă?

— Nimicuri. Cuvântul îl surprinse pe Drew, așa încât Monica adăugă grăbită. Știi, genul de cuvinte pe care le spui când întâlnești prima dată pe cineva și vrei să îl cunoști mai bine. Nu am flirtat niciodată cu cineva și aș vrea să știu și eu cum te simți când flirtezi.

— Fii serioasă, doar te-ai născut flirtând.

— Poate, Monique. Eu am fost totdeauna mult prea timidă și prea grasă. Niciun băiat nu s-a uitat de două ori la mine.

— Nu crezi că împingi imaginația puțin cam prea departe?

Monica clătină din cap, îndârjită.

— Nu știi cum arătam în cealaltă viață a mea... când eram adolescentă. Am fost învățată că adevărata frumusețe stă în sufletul unui om și că asta e tot ceea ce contează; dar acum, când mă privesc în oglindă și văd acest nou chip atât de încântător... Știu că e ceva superficial dar nu mă pot abține să nu zâmbesc. Se înroși. Nu știu de ce îți spun toate astea. Cred că am început să „trăncănesc” din nou.

— Nu.

Și nu”. trăncănea” chiar deloc. Fără să știe cât de pricepută fusese, își atinsese perfect ținta. În toată viața lui, lumea văzuse doar cât de bine arată, cât e de chipeș... Robert fusese cel ce dobândise faima și averea; Drew urma să se însoare cu averea, nu să o adune prin muncă.

Niciodată nu fusese atras de corpul sau fața lui Monique. Nici măcar nu o băgase în seamă, până în momentul în care Monique i se adresase. Grijă ei aparentă îl atrăsese în pâna ei de păianjen, țesută cu atâta răbdare și abilitate.

Acum era din nou lângă ea, luând discuția de la început. Și, de data aceasta, se lăsa în grija Domnului, pentru că nu voia să o oprească.

— Cred că e destul de greu să flirtez, spuse Monica zâmbindu-i. Mai ales după «momentul de tandrețe»...

— Îmi sugerezi că ar trebui să te îmbrățișez din nou?

— Nu! Ochii Monicăi se măriră și începu să clipească des. Glumești, mă tachinezi, nu-i așa? Ți-am spus că nu sunt prea bună la asta. Să vedem, poate că ar fi trebuit să-ți spun... Cu un deget în barbă, închise ochii câteva secunde. Știi, domnule Sumner, cred că ești cam prea obraznic.

— Poți să mă lași să-ți dovedesc dacă ai sau nu dreptate, îi spuse Drew apropiindu-se încet.

Dându-se înapoi, Monica îl privi speriată.

— Cred că ar trebui să schimbăm subiectul. La urma urmei, abia ne-am cunoscut.

— Și ce dacă?

Monica izbucni în râs.

— Spune-mi, domnule Sumner, așa te porți cu toate femeile?

Așa se purtase, își aminti Drew. Fusese o vreme în care flecărea cu orice femeie, cu o deosebită ușurință. Viața lui devenise acum prea aspră. Uitase până și cum se distra și cât de mult îi plăcea să flirteze.

— Numai cu femeile frumoase, îi răspunse zâmbindu-i în felul atât de personal, marcă a familiei Sumner. Dar dumneata, doamnă Ryan, ești una dintre cele mai frumoase pe care le-am întâlnit vreodată.

— Nicki, aș vrea să continui să mă flatezi dar nu cred că are rost, nu-i așa? Spune-mi, ce cauți în părțile astea... Unde locuiești, domnule Sumner?

— Drew, o corectă el zâmbindu-i. Nu numai că locuiesc la River's Edge. Sunt și proprietarul acestui loc.

— Oho, trebuie să fii unul din acei fermieri ai Sudului despre care am auzit atât de multe. Cred că e fascinant să cultivi trestie de zahăr. Te rog, povestește-mi.

Drew izbucni în râs. Nicki îl manipula, dar nu încerca deloc să ascundă acest lucru.

— Te-aș face să plângi de plictiseală.

— Oh, nu. N-ai reuși. Părea o fetiță, dornică să afle cât mai multe secrete. Adică, nu mă refer la modul de cultivare al trestiei de zahăr. Nu mă pot gândi la nimic mai minunat și mai atrăgător decât să-ți croiești un drum în viață pornind de la zero. Un viitor. Admir asta, ba mai mult, chiar te invidiez.

— Nu prea ai de ce să-mi invidiezi poziția. Mai ales că sunt la ultima recoltă de trestie de zahăr.

— Nu sunt sigură că înțeleg...

Încă o dată, Monica își plasase lovitura exact la țintă, deoarece nu era altceva decât trestia de zahăr, despre care Drew să fi putut vorbi fără să se mai oprească.

Răspunzându-i amabil, Drew îi explică modul în care se asigura rezerva de trestie de zahăr pentru a o planta în anul următor. Din tulpina unei plante se tăia o bucată mică ce constituia baza unei plante în anul ce urma. În clima lor însă, cea mai bună trestie de zahăr nu rezista mai mult de trei, patru ani. Apoi îi descrie în amănunt

metodele de recoltare.

— Timpul este vital, concluzionă Drew. Orice scădere a temperaturii duce la o scădere a calității recoltei. Cei mai mulți plantatori angajează mai mulți lucrători când intră în luna octombrie, ceea ce este o cheltuială meritată. Dar numai dacă ai banii. Și astea sunt problemele legate de trestia de zahăr, adăugă trist. Ai nevoie de ambiție și de muncă serioasă și de o investiție mare. Cu primele două condiții mă descurc eu, dar banii sunt o mare problemă.

— Sună cumplit. Dar avem o vorbă de unde vin eu. Uită-te dacă nu plouă cu argint de fiecare dată când plouă.

— Da, mi-ar prinde bine să culeg niște argint acum.

Monica zâmbi.

— Dacă ai primi brusc mulți bani, ce ai face cu ei?

Drew pufni încordat.

— E pură imaginație. Nu am de unde să primesc bani în Louisiana.

— Nu uita că acum ne imaginăm că suntem alți oameni, într-o Altă lume. Să spunem că ai un unchi bogat la New York, care ar vrea să ne ajute. Dacă ți-ar lăsa o moștenire imensă, ce ai face mai întâi?

— E ușor de dat răspunsul. Aș cumpăra mai multă trestie de zahăr.

— Chiar dacă nu ai unelte sau oamenii care să te ajute?

Drew încuviință.

— Trestia de zahăr ar fi ca și cum aș avea cont în bancă.

— Aha. Ai utiliza-o ca garanție a unui împrumut.

— Exact. E surprinzător cât de ușor îți împrumută banchierii bani atunci când au ce să-ți ia.

— Dar atunci, nici nu ai mai avea nevoie de bancheri.

Dacă ai primi dintr-odată din cer banii...

Zâmbi.

— Din câte știu, din nori nu cade decât ploaia. Eu nu am văzut niciodată argintul.

— Nu se știe niciodată, spuse Monica visătoare. Viața e plină de surprize.

— Surprize așa ca tine?

Monica se îmbujoră.

— Flirtezi din nou, nu-i așa? Aș vrea să nu: mi mai zâmbești așa. Mă emoționează prea tare...

— Poate că vreau să te emoționezi. Abia știa ce mai spunea. Privindu-i buzele roșii, tot ce își amintea era noaptea aceea în care o sărutase pe hol. Poate că vreau chiar mai mult.

Buzele începură să-i tremure, iar ochii să-i strălucească de dorință. Și ea își amintea sărutul lor, își dădu seama Drew. Și ea voia tot atât de mult ca și el să repete sărutul. Se apropie ușor, uitând orice, din dorința de a-i simți din nou atingerea, sărutul plin de pasiune și dragoste.

Îmbrățișându-l, o sărută brutal, disperat, până ce gemând și smuncindu-se, Monica reuși, să se elibereze și își întoarse privirile.

Drew strânse din pumni. Nu știa dacă era furios pe ea că nu îl lăsase să continue să o sărute, sau pe el pentru că încercase.

Monica îl apucă de mână și îl trase mai aproape.

— Suntem în public, Drew, îi spuse blând, uitându-se – spre ceilalți pasageri. Și apoi, au râs destul de mine.

Încă o dată săgeata intrase în centrul țintei. Nu se gândise deloc la faptul că o săruta pe puntea unui vapor plin cu pasageri; la dracu', cum de nu se gândise deloc la asta? Poate că aveau amândoi nevoie de o băutură care să îi răcorească.

Oferindu-se să aducă răcoritoarele, Drew se îndreptă spre bar. Monica rămase pe loc, fără putere, zâmbindu-i și îl îndemnă să se întoarcă repede.

Ciudat, Drew se simți nerăbdător să se întoarcă lângă ea. Când coborî scara, cu limonadele în mână, își dădu seama că nerăbdarea lui se referea la dorința de a fi din nou lângă Nicki. Nu lângă Monique.

De când dracu' începuse să se gândească el la două femei când, de fapt, erau una și aceeași?

Grăbindu-se spre puntea de la proră, văzu că nu era singură. Lângă ea, reverendul Byers o privea amenințător, cu trăsăturile feței întunecate. Nicki părea cutremurată. Până ajunsese Drew lângă ea,

reverendul deja plecase.

— Ce voia? întrebă Drew nervos. Te urmărește?

— Nu. Intenționează să viziteze Bâton Rouge. A fost o simplă coincidență.

— Uite, ia asta! spuse Drew întinzându-i limonada.

Mă duc după el...

— Nu, te rog! Lasă-l în pace, ripostă ea.

— Ce ți-a spus?

— O absurditate, răspunse ea evitându-i privirea. Consideră că nu sunt o mamă potrivită. Probabil are dreptate... Nu trebuia să-i las singuri...

Drew dori s-o liniștească pe un ton neutru.

— Nu mai sunt bebeluși. Copiii pot sta și fără noi... o noapte și o zi.

— Știu. Doar că nu mă simt bine știindu-i departe. Apoi adăugă ridicând din umeri:

— Ai dreptate. Sunt o proastă... Dar îmi lipsesc.

— În câteva minute suntem acasă. Vei vedea, sunt teferi și sănătoși.

Monica se cufundă în tăcere, sorbindu-și băutura, în timp ce Drew scruta puntea cu privirea, căutându-l pe Byers. Drew își jură că în următoarele zile îl va învăța pe bunul reverend să stea departe de soția lui. Brusc, Drew realizează schimbarea ce se petrecuse cu el. Simțea nevoia acută de a o proteja pe Nicki. Se apropiau de River's Edge. Copiii îi așteptau pe mal, salutându-i fericiți. Nicki devenise nerăbdătoare. Nici nu părăsise bine puntea și copiii au asaltat-o. Drew rămase deoparte, privindu-i cum se îmbrățișau și se sărutau. Se simțea neglijat. Avea impresia că dacă ar fi căzut în râu, nimeni nu l-ar fi observat.

— Uite-l pe reverendul Byers! spuse Elizabeth arătându-l cu degetul. Ce face el aici?

— Nimic. El pleacă mai departe, răspunse Drew.

Copiii au înconjurat-o pe Nicki, vrând parcă să o protejeze.

— Dacă cineva are nevoie de mine, mă găsește pe câmp, anunță

Drew necăjit.

Nicki îl privi surprinsă:

— Dar este târziu! mai bine...

— Jocul s-a terminat. Ne întoarcem fiecare la treburile lui, replică Drew aspru.

— Văd! răspunse Nicki dezamăgită. Îl simțea dorind-o mai mult ca oricând. Era sigură de asta, chiar dacă Drew îi evita privirea...

Pentru Drew, ea era Monique, femeia care știa să-l seducă, să-l facă sclavul dorințelor ei.

Nervos, se întoarce și se îndreaptă spre câmp. Nicki încercă să-l rețină. Atunci el sesiză că săculețul ei era mai ușor decât la plecare. Nu se putu abține să nu întrebe:

— Ce s-a întâmplat cu... Era destul de greu în această dimineață.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Nicki, luându-l de mână.

Drew simți că ea îi ascunde ceva. Din nou Monique îl păcălea. Tot ce s-a întâmplat pe punte a fost, probabil, doar un joc.

— Da, ai dreptate. Mi s-a părut.

Monica privi în urma lui, îngrijorată. Ar fi vrut să-i spună, dar știa că Drew nu ar fi acceptat niciodată bani de la ea. Mai ales după episodul cu Byers.

— Nicki? Întrebă deodată Li-l. Bit. Poate Sadie să locuiască la noi în casă?

Nedumerită, Nicki privi spre Stephen, așteptând o explicație care nu a întârziat să apară.

— Am fost să-i vizităm pe gemeni, explică el. Li-l Bit dorea nespus să vadă bebelușii. La fel și eu și Andrew... Cred că am făcut bine că am fost, pentru că era și Rachel acolo.

— Încearcă să fure copiii, strigă fetița. Spunea că ne vă lovi dacă nu ne dăm la o parte din calea ei.

Stephen încercă să o liniștească pe Nicki:

— Nu ne-a lovit. Lui Rachel îi este frică de unchiul Drew. Apoi Jasper a venit și a spus lui Rachel să plece.

— Jasper nu poate fi tot timpul acolo, interveni Andrew. Cât el îl ajută pe unchiul Drew, Sadie trebuie să stea într-un loc sigur.

Fu rândul Monicăi să intervină:

— Acum intrați imediat în casă. Vom vedea ce putem face.

— Mergem cu tine, o anunță Stephen.

— Nu. E mai bine să merg singură, răspunse fermă Nicki.

— Dacă suntem și noi acolo, Rachel n-o să îndrăznească ȳsă-ȳi facă vreun rău. O să-i spunem unchiului Drew... Orice ai spune, noi mergem cu tine, conchise Stephen categoric.

Nicki văzu ȳn ochii copiilor multă hotărâre.

— Oricum vei avea nevoie de ajutor, adăugă Stephen. Mutarea lui Sadie și a gemenilor nu va fi ușoară.

— Bine. Accept numai dacă-mi promiteȳi că veȳi aștepta afară.

Copiii ȳncuviinȳară ȳntr-un glas. Apoi se ȳndreptară ȳmpreună spre cartierul sclavilor. Jasper aștepta ȳn veranda infirmeriei.

— Tocmai plecam, doamnă Nicki, spuse el ușor jenat. Mă ȳntorc la lucru, adăugă el luându-ȳi pălăria de paie.

— N-am venit să te cert. Am vrut șȳtiu dacă Sadie este ȳn siguranȳă. Am auzit că Rachel a fost pe aici.

Jasper plecă privirea frământându-ȳi ȳn mâini pălăria de paie.

— Despre ce este vorba, Jasper? ȳntrebă Nicki. De ce este atȳt de interesată de copiii tăi?

— E o vrăjitoare, răspunse el mâhnit. Doi copii fac dublă vraja.

— Când va ȳnceta oare, Rachel?

— Niciodată, doamnă...

— Atunci va trebui să-ȳi aducem familia ȳn casă, spuse Nicki.

— ȳn casa mare? Nu putem locui cu oamenii albi.

Amintindu-ȳi că se afla ȳn sudul rural și că Black Movement nu ȳncetase, Nicki hotărȳ:

— Bine. Atunci ȳn garsonieră. E aproape și e potrivită pentru familia ta.

— Dar aveȳi musafiri...

— Pe Darcy nu-l deranjează. Oricum el ne va părăsi curȳnd. ȳnȳtelege, Jasper, numai aȳa Sadie și copiii vor fi ȳn siguranȳă.

— Sunteȳi sigură că domnul Drew va fi de acord? ȳntrebă Jasper.

Nicki ȳl asigură că nu va fi nicio problemă, deȳi ȳi era frică, totuȳi,

de reacția lui Drew. Era ideea ei, iar lui Drew s-ar putea să nu-i placă...

În timp ce ajuta la mutatul lucrurilor, Nicki medita la ceea ce se întâmplase în cursul dimineții. Drew îi zâmbise, păruse chiar că se simțea bine lângă ea. Reverendul Byers a călătorit împreună cu ei pe același vapor. Era chiar o simplă coincidență? Ce dorea acest om de la ea? Să-i ia copiii? S-o închidă în închisoare? O acuzase că l-a ucis pe fratele lui Drew. Oare Monique chiar a făcut-o? Nicki se simți brusc cuprinsă de panică. Dacă Byers avea dreptate? Pedepsa pentru crimă era spânzurătoarea.

— Nerăbdător să o găsească pe Abbie, Darcy privea reclama casei de amanet. Consideră că avea totuși timp să intre înăuntru. Era curios să știe mai multe despre inelul pe care Nicki îl amanetase. Probabil era o bijuterie de familie, din moment ce obținuse pe el o asemenea sumă. Intră, apoi îl rugă pe negustor să-i arate bijuteriile vechi, în special inelele. Când văzuse inelul cu șerpii încolăciți, știu că acela era inelul. Părea foarte vechi și aproape șters. Nu înțelegea totuși de ce valora 65 de dolari.

— Este un vechi talisman african, îl înștiință negustorul încântat. Se folosește. În magia neagră. Este Ochiul lui Zombi.

— Ochiul lui Zombi?

— Uitați-vă aici! Șerpii se sprijină pe un diamant vechi, despre care se spune că are putere mistică. Legenda spune că piatra începe să strălucească când Zeul Zombi este aproape, explică negustorul.

— Cât costă?

— O, nu. Inelul nu e de vânzare. Nu încă. Poate mai târziu voi fi în stare să vi-l ofer. Nu văd cum doamna își va putea răscumpăra inelul.

Darcy atinse inelul, intenționând să-l studieze îndeaproape. Dar o amețelă bruscă îl făcu să-și retragă instinctiv mâinile. Ieși, resimțind încă acea energie malefică împrăștiată de inel la atingerea lui. Era hotărât să-l răscumpere și să-l arunce în râu. Pentru ca nimeni să nu-l mai poată purta. Gândul că negustorul nu-l va vinde imediat, era pentru el o ușurare. Ajuns în stradă, trase cu voluptate aer în piept, de parcă s-ar fi putut elibera astfel de puterea inelului.

Monique

18 iunie, 1862:

Mă simt ca un prizonier de război.

Acum că New Orleans a căzut în mâinile yankeilor, Robert insistă că ar fi mai bine să stau la River's Edge. Noapte după noapte, mă lasă plictisită în camera mea, în timp ce el se retrage în birou făcând dragoste cu coniacul.

Soțul meu nu e decât un prost. După toate sclifoselile lui despre Cauza nobilă a Confederației, acum mormăie amărât de gustul amar al înfrângerii. Nu mi-ar păsa deloc de asta, dacă nu l-ar învinui tot timpul numai pe fratele său. Mă enervează atât de tare faptul că Robert refuză să-i permită lui Drew să ne viziteze.

Ce dracu' să fac acum? Nici nu mă mai pot răzbuna!

La dracu' cu războiul. Face viața atât de searbădă, încât aștept cu disperare să se întâmple ceva, orice. Rachel îmi spune tot timpul că sunt alte lucruri pe care le pot învăța. Alte lumi pe care le pot explora.

Cred că până la urmă o voi asculta pe Rachel.

Capitolul 15

Monica stătea pe ultima treaptă a scării de la intrare, respirând aerul proaspăt al nopții. Îi făcea bine să iasă din casă. Pentru prima oară în acea seară, i se părea că respira liniștită.

Nu-l scăpase din priviri pe Drew nicio clipă în acea seară, așteptându-se să-i arunce în față acuzațiile lui Byers. Se întreba cum ar mai fi putut să-i schimbe părerea dacă ajungea să o creadă ucigașă.

Nu, își spuse ea. Drew nu se gândea la asta. Nu putea. Altfel, nu ar fi lăsat-o niciodată să se apropie de copii.

— Aici ești? Darcy îi zâmbi, apropiindu-se de ea. De ce ai plecat din salon? Te-ai săturat de comentariile nesărate ale lui Sarah Jane?

Zâbind, Monica se întoarse spre el.

— Cred că și ea vrea să vă vadă pe tine și pe Abbie împreună, tot atât de mult cât vreau și eu. Dacă nu ești atent, s-ar putea să fixăm și nunta prin iunie.

Zâmbetul lui Darcy păli.

— Nu voi fi aici. Plec mâine dimineață devreme. Am venit să-ți

spun la revedere.

— Oh!

Știuse că Darcy trebuia să plece, dar de ce mâine? Viața la Rivers's Edge nu va mai fi aceeași, la fel de ușoară, fără încurajările lui. Îi va lipsi și zâmbetul lui fermecător.

— Va fi liniște pe aici fără tine, Darcy.

— Aș fi vrut să nu plec, dar vreau să-mi termin treburile la New Orleans, pentru ca apoi să merg în nord, la New York, să-ți vând bijuteriile.

Monica își înălță dintr-odată privirea.

— M-am hotărât. Nu vreau bani. Crezi că ai putea cumpăra trestie de zahăr cu banii pe care îi vei obține? Drew nu ar refuza-o dacă ar vedea-o descărcată pe digul lui.

— Eu? Ce știi eu despre trestia de zahăr?

— E nemaipomenit de ușor să-l faci pe Drew să-ți povestească. Pune-i întrebările potrivite, ca și cum ți-ai turna coniac într-un pahar și pun pariu că, după o jumătate de oră, vei ști tot atât de multe despre trestia de zahăr ca și Drew.

— Ah, șmechera doamnă Sumner! Dar ar trebui să știi, nu avem decât whisky. Crezi că trucul mai poate ține?

Monica îi zâmbi fericită.

— Drew e norocos că are un prieten adevărat, ca tine, Darcy O'Brien. Sper că știe și el acest lucru.

— Nu, zise Darcy, clătinând din cap. Eu sunt cel norocos. Când aveam doisprezece ani, eram prăpădit, mic, slab și încontinuu cicălit de întreaga mea familie. La școală, profesorii mă priveau și mă comparau cu o victimă sigură. Și așa aș fi fost, o victimă, dacă n-ar fi fost Drew Summer. S-a ales și cu nasul spart apărându-mă...

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Nu, spre deosebire de Ștergell, eu știu prea bine ce îi datorez lui Drew.

— Atunci, hai să-l ajutăm.

Darcy ridică din umeri.

— Te-ai gândit cum va reacționa?

— Va crede că am uneltit în spatele lui. Dar ne dă oare altă alternativă?

— Cred că ai dreptate. Nici eu nu văd nicio altă cale de a-l ajuta. Monica oftă.

— Nu poți sta aici cu mine. Drew se va întreba în curând unde ai fost.

— Mda... Atunci, la revedere, Nicki. Îi luă mâna. Cel puțin, acum m-am gândit la ce mi-ai spus. Ideea de a mă stabili aici mi se pare din ce în ce mai atrăgătoare, pe zi ce trece.

— Oh, Darcy, ar fi minunat!

Îi zâmbi, apoi o îmbrățișă afectuos.

— Ai grijă, Nicki!

Darcy îi dădu drumul, apoi intră în casă, lăsând-o pe Monica singură în fața intrării.

Dintr-odată, noaptea i se păru prea tăcută și prea întunecată. Tremurând ca și cum ar fi fost urmărită de cineva ascuns în beznă, Monica intră repede în casă.

— Vezi? șopti Sarah în urechea lui Abbie. Ți-am spus că a fost o întâlnire.

— Nu știm asta cu siguranța.

Abbie se întrebă de câte ori repetase fraza asta în ultimul timp.

Sarah Jane era o bună vecină și o adevărată prietenă, dar erau clipe, mai ales după o zi plină de sporovăiala ei, în care Abbie era bucuroasă că Robert nu se căsătorise cu ea.

— Pentru Dumnezeu, doar ai auzit-o vorbind despre uneltiri în spatele fratelui tău.

Nicki pronunțase aceste cuvinte exact în momentul în care Sarah Jane și Abbie treceau în plimbarea lor prin grădină.

— Deschide ochii. I-ai văzut îmbrățișându-se.

Da, Abbie îi văzuse. Dar atenția îi fusese concentrată asupra lui Darcy. «N-o săruta, se rugase ea. Dacă o săruți, voi muri de inimă rea.»

Darcy n-o sărutase pe Nicki. Dar o îmbrățișase și o privise atât de tandru, încât o parte din Abbie murise oricum.

— Vreau să știu ce intenționezi să faci acum, o presă Sarah Jane.

Abbie ridică din umeri. Nu i se întâmplase niciodată să nu poată face nimic.

Sarah Jane o privi cu reproș.

— Cel puțin, spune-i totul lui Drew. Până nu e prea târziu. Știi doar ce s-a întâmplat cu Robert.

— Ce spui?

— Toată lumea știe cum l-a înșelat. Iar câțiva se întreabă ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care a murit. La urma urmei, ea era singură în cameră cu el.

— Dar e absurd!

Oricât de geloasă ar fi putut fi, Abbie nu putea s-o considere pe Nicki capabilă de crimă, așa cum sugera Sarah Jane. Era imposibil, mult prea oribil pentru a accepta această idee.

— Nici tu nu crezi ce spui.

— Cred destul pentru a mă îngrijora. Din moment ce eu mă voi întoarce la Bel Monde mâine, tu vei rămâne aici, cu ea. Ai grijă, urmărește-o, Abbie. Fii sigură că și Drew o supraveghează.

A doua zi dimineată, după ce Darcy plecă, Drew fu surprins să o găsească pe Abbie privindu-l din pragul ușii de la intrare. Abbie alergă imediat în bucătărie, izbuindu-se în lacrimi.

Drew alergă după sora lui, ajungând-o abia în bucătărie. Respira greu.

— Ce se-ntâmplă, Abbie? De ce plângi?

Abbie se întinse după o tigaie, pe care o trânti pe plită.

— Nu plâng...

— Văd că nu plângi... îmi spui de ce-ai fugit de mine?

— N-am fugit.

Se mișcă repede prin bucătărie, căutând un cuțit, o lingură și un castron mare.

— Sunt foarte... am treabă, asta e.

— Micul dejun poate să mai aștepte. Restul casei se trezește abia peste câteva ore.

Spre disperarea lui Drew, Abbie puse castronul pe masă și începu să plângă în hohote.

— Hai, Abbie, povestește-mi tot. Poate te pot ajuta. Ironia sorții – folosisese aceleași cuvinte pe care i le spusese Nicki. Abbie începu să plângă mai tare.

— Îți amintești când erai mică și cădeai și te răneai?

Mă rugai pe mine sau pe Robert să sărut rana și îți trecea... Acum ești destul de mare, dar eu am rămas tot fratele tău.

— Știu. De asta țin atât de mult la tine. Îl luă pe Drew de mână. Mă simt bine. Numai că acum nu vreau să stăm de vorbă, bine?

— Nu, nu e bine deloc. Vreau să știu de ce plângi.

Și-o aminti pe Abbie stând în pragul ușii, urmărindu-l pe Darcy îndepărtându-se.

— Sper că nu are legătură cu Darcy, nu-i așa?

Drew văzu lacrimile apărând din nou, cu toate că încerca din răspuțeri să le ascundă.

— Darcy? Doar abia dacă ai vorbit cu el în timpul cât a fost...

Nu era de mirare că nu vorbise cu el. Toți glumiseră pe seama pasiunii ei, de pe vremea când era doar o fetiță. Sora lui mândră nu ar fi vrut să fie tachinată din nou.

— Ah, Abbie, aș fi vrut să-mi dau seama. Aș fi încercat să te ajut.

— Nu poți, strigă Abbie. Nimeni nu poate. Darcy e îndrăgostit de Monique.

— Nu se poate. Nu poate fi adevărat.

— Știu că e cel mai bun prieten al tău, dar nici el nu mai poate scăpa. Sarah Jane spune că nimeni nu poate rezista odată ce Monique își întinde plasa.

— Sarah Jane nu e decât o domnișoară bătrână.

— Nici eu nu am vrut s-o cred. Dar chiar tu ai spus, Drew, că nu trebuie să avem niciodată încredere în Monique.

Cuvintele ei îl surprinseră.

— Din câte îmi amintesc, tu ai spus că eu sunt cel încăpățânat, că eu sunt singurul care nu vrea să creadă în ea. Hotărăște-te, Abbie. Nu poți avea două păreri total diferite.

Abbie își mușcă buzele.

— Asta a fost înainte ca ea să înceapă să întrebe despre bijuterii.

Bijuterii? O imagine îi trecu imediat prin minte: Monique strângându-și poșeta... Nu! Rațiunea continua să se opună. Trebuie să fie altă explicație.

— Și acum, Sarah Jane spune că trebuie să te previn.

Drew o privi, dându-și seama că fusese atât de absorbit de gândurile lui, încât nu o auzise decât parțial.

— Să mă previi...

— Da, despre Darcy și Monique. Ți-am spus, l-am auzit și eu și Sarah Jane spunând că plănuiește să se mute în apropiere pentru a fi aproape de ea.

Drew știa deja de planul lui Darcy de a stabili în Louisiana. Doar îl stresase o jumătate de noapte, întrebându-l despre trestia de zahăr. Dar era vorba de niște planuri de viitor, iar acum discuta cu Abbie despre trădare. Monique ar fi fost capabilă să îl decepționeze, dar Darcy nu. Niciodată!

«Și nici Nicki», se gândi el cu o stranie convingere.

— Abbie, nu te pot înțelege. Într-o zi o acoperi pe Nicki, iar în următoarea o acuzi că mă înșală. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu știu. Dar Sarah Jane m-a sfătuit să o urmăresc. Să mă asigur că ceea ce i s-a întâmplat lui Robert nu ți se va întâmpla și ție.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu știu, repetă Abbie, aruncând lingura pe podea.

Îți jur, Drew, nu știu nimic mai mult.

Drew o privi ieșind din bucătărie, neajutorată. Ridicând lingura și așezând-o pe masă, își dădu seama că era de acord cu sora lui doar într-un singur punct: nu știa nici el ce urma să se întâmple.

Afară, în spatele casei, Stephen și Andrew o conduseră pe Monica la cușca pe care o construiseră pentru Regele Arthur.

— Voi ați făcut asta singuri, băieți?

Andrew încuviință entuziasmat, dar Stephen abia ridică din umeri. Încordat, aștepta părerea ei ca și cum ar fi însemnat foarte mult pentru el. Monica simți nevoia bruscă de a-l îmbrățișa cu multă dragoste.

— E atât de interesantă... spuse Monica. Îmi place foarte mult

cum ați construit-o, cu două camere.

— Una e camera cu tronul, spuse Andrew. Vezi locul ăsta unde am pus florile de crin? Asta a fost ideea lui Stephen. De fapt, adăugă el zâmbind, Stephen a făcut totul. Eu n-am făcut decât să-i aduc scândurele și cuie.

— Ai bătut și tu câteva cuie, adăugă Stephen.

— Ați făcut amândoi o treabă bună. Nu am văzut niciodată o cușcă mai bună pentru un broscoi.

Monica le zâmbi. Andrew radia de bucurie, iar Stephen făcea eforturi vizibile să nu-și arate bucuria și satisfacția.

— E la fel de bună ca și cușca lui Andrew?

Stephen arăta atât de îngrijorat și de nerăbdător, încât Monica deveni exuberantă.

— Este exact la fel de bună. Dacă nu v-aș cunoaște, aș fi putut să jur că sunteți parteneri în construcții. V-ați fi putut numit «Sumner & Sumner», sau, mai bine, «Drew Sumner și fiul».

Andrew o privi surprins.

— Știi și asta?

— Ce să știi?

— Despre Stephen și unchiul Drew.

Tonul său fusese atât de direct, încât, pentru Monica, vorbele lui aproape trecură neobservate. Stephen îl privi însă supărat pe Andrew.

— Șșt! Taci! îi spuse el, categoric.

— Dar e Nicki, protestă Andrew. Și ai auzit-o... Știe deja!

Monica nu știuse, dar, gândindu-se mai bine, se miră că nu-și dăduse seama. Privirile lor, înfățișarea, felul în care reacționau... Acum realizează că Stephen și Drew erau plămădiți din același aluat.

— Andrew, de ce nu-l aduci pe Regele Arthur în cușcă? îl întreabă încet.

— Fratele tău și cu mine mergem într-o plimbare. Când Stephen mârâi, Monica adăugă:

— Te rog.

— Nu prea fericit, Stephen acceptă în cele din urmă să o urmeze pe Monica. Lăsându-l să-și revină și să se relaxeze, Monica se gândi la

cea mai bună cale de a-l face să vorbească. Nu se întrebă de ce i se părea atât de normal ca Drew să fie tatăl lui Stephen. Se întrebă însă cum de știa băieții...

Se opriă lângă un stejar, sprijinindu-se de trunchiul său. Își alese cuvintele cu mare grijă.

— Știi că e greu să vorbești despre asta și probabil că e și dureros, dar trebuie să mă ajuți. Cu atâtea secrete în casa asta, trăiesc mereu cu teama de a nu spune sau de a nu face exact ce nu trebuie. Cu cât știu mai multe, cu atât mai puțin pot să supăr pe cineva... neintenționat. Mă înțelegi?

Stephen încuviință.

— Cred că nu mă deranjează să vorbesc despre asta.

— Unchiul Drew știe?

— Nu cred.

Ce povară grea pentru un copil! Un copil prea serios, prea grav pentru vârsta lui.

— Poți să-mi spui cum ai aflat?

— Mama.

— Mama ta ți-a spus? Îl întrebă ea îngrozită.

Stephen încuviință din nou.

— Dar nu am crezut-o. Până în momentul în care și eu și Andrew am auzit-o spunându-i lui tata. Se certau din cauză că ne încuia în dulap. Mama l-a întrebat odată: «Ce-ți pasă ce se întâmplă cu el? Nu e fiul tău!» Nici atunci n-am vrut să cred ceea ce auzisem, dar am văzut fața lui tata. El o credea, deci trebuia s-o cred și eu.

Se opri brusc.

— Nici nu știu de ce îi mai spun tată. Cred că ar trebui să-i spun unchiul Robert.

— Oh, Stephen, nu! El a fost tatăl tău, el a fost cel care te-a crescut. El a avut grijă de tine.

— După ce a aflat că nu eram fiul lui, nici măcar nu a vrut să se mai uite la mine.

Monica nu se putu abține. Își deschise brațele și îl strânse cu putere la piept. Bietul băiat, suferise în tăcere, respins brutal de cei pe

care îi iubea. În acea clipă, o ura pe Monique. Dintre toate faptele ei, asta era cea mai oribilă: acest băiat fusese lipsit de tatăl lui.

Mângâindu-i părul, se jură să găsească o cale de a-l bucura, de a-l scăpa de povara cumplită. Crispat, Stephen nu făcu nicio încercare de a se îndepărta. Monica începu să spere că îl va câștiga și pe el...

— Mama ta a fost... a făcut multe încurcături, îi spuse cu grijă și tatăl tău a avut și el probleme, dar nu cred că au vrut vreodată să te rănească. Au fost atât de prinși de viețile lor, încât au uitat să vă mai mângâie. Au uitat...

— Mama nu a uitat, știa prea bine ce făcuse.

Monica nu spuse nimic pentru a-l corecta. Probabil că avea dreptate să fie supărat.

— Ei, mama ta a plecat acum și, dacă te gândești bine, ești chiar foarte norocos. Ai doi tați, din care unul e lângă tine. Drew te iubește, Stephen. Poate că ar trebui să vorbești despre acest lucru cu el. Voi sta și eu de vorbă cu el, să-l pregătesc.

— Nu! Făcând un pas înapoi, Stephen clătină din cap. L-ar înfuria dacă ar auzi asta de la tine.

Băiatul avea dreptate. Drew o considera încă Monique.

— Și apoi, vreau să-i spun chiar eu. Într-o discuție ca de la bărbat la bărbat.

Stephen era la fel de independent ca și tatăl său. Din moment ce insista atât de mult, poate că era bine să-l lase pe el să-i spună lui Drew. Dar se gândi să fie și ea în apropiere, în caz că ar fi avut nevoie.

— Bine, spuse Monica. Dar aș vrea să știi: nu sunt eu mama ta adevărată, dar, să știi că sunt gata oricând să te ascult, să stau de vorbă cu tine...

Stephen o îmbrățișă atât de strâns, încât Monica trebui să-l îmbrățișeze și ea.

— Tu ești mama mea adevărată, spuse Stephen, înainte de a se desprinde din brațele ei. Din toate punctele de vedere care contează.

Privind în urma lui, simțindu-se mamă, Monica știu că băiatul avea dreptate. Ea era mama lui, ca o adevărată leoaică, gata să o ucidă pe Monique, dacă ar fi încercat să le facă vreun rău copiilor.

Cerându-și scuze în gând față de Abbie, Drew așeză farfuria murdară în ligheanul de spălat. Era mult prea obosit pentru a mai avea puterea să o spele.

Se îndreptă spre casă, scoțându-și cizmele în fața treptelor de la intrare. Sperând să nu trezească pe nimeni, se mișcă încet. De-abia aștepta să se întindă în pat descheindu-și nasturii de la cămașă din mers, o trase afară din pantaloni și începu să se dezbrace. Observă că nu era singurul treaz din casă.

Nicki era la câțiva pași de el, privind peste balustrada scării.

— Oh! Se întoarse spre el speriată. Nu te-am auzit. Cred că eram pierdută în gândurile mele.

Știa oare cât de ireală părea, sprijinindu-se de balustradă, îmbrăcată în cămașă de noapte mare, albă, de bumbac? Și totuși, nu impresia ireală și fantomatică îl alarmă pe Drew, ci dorința lui. Uită dintr-odată oboseala acumulată după o zi de muncă.

— Lasă-mă să-ți ghicesc gândurile, spuse Drew nervos, încercând să-și înfrâneze dorința. Ceva în legătură cu plecarea lui Darcy?

De ce oare spusese Drew asta? Vocea îi era plină de gelozie.

— Cred că da. Monica ridică din umeri apoi își întoarse privirile de la el. Mi-a spus că are de gând să se mute în zonă. Se gândește să devină vecin cu noi, să-și cumpere o planăție.

— Așa e.

Aruncându-și cămașă pe umăr, Drew se apropie, vrând să știe ce anume o preocupa pe Monica, așa cum stătea acolo, la baza scărilor. Nimic. Probabil că...

Dar de ce? De ce se simțea vinovată?

— Presupun că azi nu ai stat de vorbă cu nimeni.

Vocea îi era calmă, dar lui Drew i se păru la fel de subțire și de străvezie, ca și cămașă de noapte pe care o purta. Îl auzise oare vorbind cu Abbie dimineață și acum îl pune la încercare?

— Numai cu sora mea, spuse.

— Oh!

Vocea ei părea plictisită. N-o anunțase că s-ar fi duelat pentru

ea, astfel că Drew și-o imaginea dezamăgită.

«Nu vreau să cred că Abbie ale dreptate», vru să țipe Drew. «Nicki, fă-mă să cred... Sora mea bănuiește că ai o legătură cu Darcy», vru să spună. Dar se opri la timp. Chiar dacă Nicki ar fi negat, îndoielile lui tot n-ar fi dispărut, iar dacă nu, aproape că l-ar fi omorât...

Ar fi vrut s-o îmbrățișeze. Dacă trebuia să aibă o legătură cu cineva, de ce nu ar fi putut fi el acel cineva?

Monica se întoarse spre el cu ochii larg deschiși, privindu-l speriată.

— Ce este, Drew? Ce s-a întâmplat?

Știa prea bine ce s-a întâmplat, devenise o pasiune incendiară în mintea și sufletul lui. Aruncând cămașa, se aplecă pentru a o săruta.

Cu un geamăt surd, Monica se cuibări în brațele lui, cuprinsă de dorință. Îl îmbrățișă, trăgându-l mai aproape.

Drew gemu și el și începu să-i ridice cămașa de noapte, pentru a-i simți pielea moale. Lungimea cămășii îl împiedica, așa încât oftând, se aplecă, începând să-i descheie nasturii, înfometat de dorința de a o atinge.

Monica se eliberă, îndepărtându-l. Era înspăimântată.

— Drew, nu!

— Nu mă alunga, șopti Drew. Oricum, nu poți da înapoi. Nu te prefacă că nu mă dorești tot atât de mult cât te doresc și eu.

— Nu... adică da... te doresc, dar nu aici, spuse ea, arătându-i dormitorul ei. Nu crezi că ar fi mai bine să intrăm?

Arzând de nerăbdare, Drew privi fereastra deschisă, își aminti că Monique izbucnise odată în răs când îi sugerase să meargă în camera ei, spunând că a face dragoste într-un pat i se părea groaznic de plictisitor. Se schimbaseră chiar atât de mult? Oare acum își dorea să fie tratată ca o soție?

Așa să fie! Luând-o în brațe, o purtă spre dormitor. Chiar dacă ar fi protestat, orice cuvânt ar fi fost înăbușit de buzele lui Drew.

Imediat ce o așeză pe pat, Monica îl cuprinse cu brațele, trăgându-l mai aproape. Trebuia să scape de cămașa de noapte. Dezbrăcată, se simțea rușinată. Spre deosebire de ea, Monique se fălise

întotdeauna cu trupul ei perfect, folosindu-și puterea pe care i-o dădea. Poate că Nicki învățase că timiditatea era mult mai ispititoare.

Fermecat, Drew se așează lângă ea. Cu toate că știa deja fiecare centimetru pătrat sau fiecare rotunjime a corpului ei, se simțea ca și cum ar fi urmat să o descopere pentru prima dată. Mirosea ușor a trandafiri; atingerea ei era ca și cum și-ar fi cufundat mâna într-un pat făcut din petale de flori.

Aprinsă de dorință, Monica îl făcea să se simtă învelit în mătase, împrăștiind magia ei delicată în jurul lui, închizându-l și ascunzându-l de restul lumii.

Drew aștepta de prea mult timp acest moment, aproape de o viață întreagă. Savură atingerea și gustul ei, fiecare geamăt făcându-l tot mai înfierbântat. Sărutând-o, pierdu noțiunea timpului. Nu mai știa cine era, unde, de ce... Știa doar că trebuie s-o iubească, să facă dragoste...

Monica era caldă, transpirată, cuprinsă de aceeași poftă de dragoste, încât Drew știa că nimic nu l-ar mai fi putut opri, nici chiar rugămințile ei.

Dar nu-l rugă nimic. Anii de dorință adunați în sufletul lui ieșiră la iveală. Sărutându-i buzele, gâtul, fața, se lipi tot mai strâns de ea, până ce anii de chinuri nu mai însemnau nimic.

Atinse plăcerea mult prea repede.

Fiindu-i silă de el, se ridică și se îndepărtă câțiva pași de pat. Doamne, o iubise ca un animal, ca un nebun, fără suflet! De ce îi acordase oare toată această încredere nebună? Sperase cumva să semene o sămânță de dragoste, care să mai și încolțească?

«Ai nevoie de pământ fertil pentru ca sămânța dragostei să încolțească» se gândi cu amărăciune. Monique se iubea pe ea însăși.

— Drew?

Mâna ei se întinse către el. Îl chemă, cu vocea senzuală, fremătând de dragoste.

Fu ca o palmă pentru el. Trist, își dădu seama că nu fusese cu nimic mai înțelept acum, față de momentul în care o cunoscuse prima dată.

Din nou, Monique găsisese ceea ce voia dintotdeauna să folosească împotriva lui. Se jură să n-o mai lase niciodată să se apropie de el.

— Nu te mai gândi la asta, îi spuse aspru, îmbrăcându-și pantalonii. Ți-am oferit ceea ce-ți dorești, încă de când m-am întors acasă. Ceea ce s-a și întâmplat... ei bine, asta nu schimbă nimic.

Monica rămase întinsă, lumina lunii ce pătrundea prin fereastră făcând ca trupul ei să pară impersonal, ca o mobilă albă, lăcuită. Drew simți din nou dorința de a se așeza lângă ea și de a-i frământa trupul, până ce ar fi țipat de plăcere...

— Crede-mă, spuse el, ascunzând ceea ce gândea cu adevărat, nu se va mai întâmpla niciodată.

Monica nu spuse nimic, ci se aplecă să-și ridice cămașa de noapte, apoi se îmbracă. Întorcându-se cu fața la perete, Drew se simți alungat, nedorit.

Plecă, rămânând cu un gust amar. Știa că greșise acuzând-o, că nu ea fusese cea care îl atrăsese în dormitor, că nu ea îl obligase să facă dragoste. Numai el era vinovat. Și nu trebuia să mediteze decât asupra dorințelor și motivelor sale.

Dar nu o făcu. Nu ar fi putut. Prea multă muncă la plantație, copiii și păcatele trecutului nu-l lăsau să se îndrăgostească de propria lui soție.

Monique 8 august, 1864:

Privesc ușa încuiată, dorindu-mi ca Rachel să vină la mine. Ea este singura mea speranță. Salvarea mea!

Astăzi m-am certat groaznic cu Robert. Mă dezgustă felul în care se comportă atunci când bea mai mult decât se cuvine; din nefericire, astăzi am făcut greșeala de a-mi arăta nemulțumirea. Acum e atât de furios, încât mi-e teamă că n-o să mă mai lase niciodată să ies afară din cameră.

Totul e numai și numai din vina lui Stephen. Copil obraznic... doar i-am spus de atâtea ori să nu se mai joace împreună cu Andrew în camera mea!

Dușmănia și ura l-au făcut să mă înfrunte astăzi... Sfidarea lui m-a împiedicat să-l încui pe Andrew în dulap. Și, oricât de tare am țipat

la Stephen și chiar dacă l-am lovit peste față cu pieptenele, n-a vărsat nicio lacrimă.

«Ești la fel de încăpățânat ca și tatăl tău!» am țipat la el. «Drew râde în fața mea, la fel de arogant și disprețuitor».

«Unchiul Drew nu e tatăl meu» mi-a replicat el.

«Nu? Uită-te în oglindă. Numără pe degete. Ce crezi că înseamnă faptul că te-ai născut la numai opt luni după căsătoria mea cu Robert?»

Am privit mulțumită îndoiala apărută pe chipul băiatului. Plăcerea a fost însă de scurtă durată.

Ridicându-mi privirea, l-am zărit pe Robert în pragul ușii. Arăta înfiorător.

Dându-i afară pe băieți, s-a apropiat de mine, atât de încet încât am tresărit. «Vrea să mă omoare» m-am gândit. S-a împiedicat de un fotoliu, pierzându-și echilibrul și m-am întrebat de ce mi-era frică? Nu era, în fond, decât un prost, un bețiv și un bătăran.

«Uită-te la tine», i-am aruncat. «Nici măcar nu poți merge drept. Prețiosul tău Stephen ar trebui să se considere un mare norocos pentru că nu este urmașul tău.»

Robert s-a apropiat de mine, lovindu-mă peste față. Am căzut pe podea.

«Târfă! Mi-a strigat. M-ai înșelat cu fratele meu?»

«E mult mai bărbat decât ai putea tu să fii vreodată, i-am răspuns. Și tu știi bine acest lucru.»

Am savurat din plin efectul pe care l-au avut aceste cuvinte asupra lui. Groaza i s-a întipărit pe față. Nu cred să-l fi văzut cineva vreodată pe Robert mai lipsit de apărare și mai înfrânt ca acum...

Dar nu m-a lăsat să-mi sărbătoresc în liniște victoria. Cu un zâmbet ciudat, m-a anunțat că, de acum înainte, voi lua masa singură, în camera mea. De fapt, a completat, nu voi mai putea face nimic în afara camerei mele. Camera mea a devenit brusc universul în care urma să-mi trăiesc viața. Și mi-a mai spus că numai Dumnezeu știa câte alte vieți aș fi putut să mai ruinez dacă m-ar fi lăsat liberă...

La început, am crezut că glumește. Ideea de a mă ține într-o cameră, încuiată, mi s-a părut prea medievală, prea barbară. Dar

îndoiala asupra intențiilor lui Robert mi-a dispărut în momentul în care l-am auzit trântind ușa în urma lui și încuind cu grijă lacătul...

Mi-am ieșit din minți. Zece minute lungi cât un secol am pierdut încercând să deschid ușa. M-am gândit imediat la fereastra de la balcon „apoi... surpriză! Jasper păzea afară...

Primul gând care a urmat a fost să arunc toate lucrurile pe fereastră. Dar ar fi fost o nebunie! Erau lucrurile mele și, dacă urma să trăiesc în camera mea ca într-o închisoare, măcar să trăiesc confortabil. În plus, știam că mai devreme sau mai târziu Rachel va veni la mine. Nici măcar Robert n-ar putea fi atât de barbar încât să nu-mi permită să am servitoarea cu mine...

Chiar acum, când scriu, se aude cheia răsucindu-se în lacăt. Mă ridic înfricoșată. Rachel vine la mine. Și după felul în care zâmbește Rachel, știu că totul va fi bine.

12 august 1864:

Sărmanul Robert!

E vina lui, într-adevăr, pentru că vine la mine în fiecare noapte. Întărâtat de cantitățile însemnate de coniac pe care le consumă, folosindu-și slabele puteri asupra mea, în cele din urmă m-a lăsat să știu adevăratul motiv pentru care m-a încuiat în cameră. M-a amenințat că nu mă va lăsa să părăsesc camera până ce nu-i voi spune unde mi-am ascuns bijuteriile.

Am protestat, strigând că sunt ale mele și că le meritam. L-am întrebat dacă într-adevăr credea că-mi face plăcere compania lui. Credea oare că pot să suport să mă atingă după ce îl iubisem pe fratele lui?

Era atât de previzibil. Bietul Robert! Știam că se va îndrepta foarte mânios spre mine.

Când s-a apropiat de mine, am început să-i smulg hainele și să-l trag de păr. Am descoperit că și eu eram plină de mânie. Dar și de pasiune. Nu mai făcusem dragoste de prea multă vreme! Poate că Robert era un iubit oarecare, dar atunci când era furios, era un amant extraordinar.

Mi-a plăcut să fac dragoste din nou. Și mai ales mi-a plăcut

privirea lui satisfăcută pe care mi-a adresat-o înainte de a părăsi camera.

Mai importante erau lucrurile cu care rămăsesem și pe care acum le țin în mână...

Cu ajutorul lui Rachel, mă voi folosi de haina lui și de cele câteva fire de păr.

15 august 1864:

Nu pot descrie sentimentele mele atunci când am așezat buștenii în cămin și mi-am dezbrăcat hainele. Știu de ce fac asta, de ce Rachel se chinuie atât de mult să prindă șuvițele și panglicile albe, de mătase, la păpușa ei primitivă.

Imaginea îmi e întipărită clar în memorie. Focul dansând în cămin, umbrele pe pereți și păpușa devenind din ce în ce mai asemănătoare cu imaginea soțului meu. Lângă panglicile albe, degetele negre ale lui Rachel, atente; la fiecare detaliu.

Rachel cânta, muzica ciudată făcând șarpele ei mare să iasă din coșul în care îl adusesese. Tresărind, i-am simțit atingerea rece, ca de gheață, a pielii în jurul gleznelor mele. Am simțit apropiindu-se o lume secretă și misterioasă, o lume a întunericului, lumea începutului vieții și a tuturor viețuitoarelor.

Undeva, în adâncul sufletului meu, am simțit o forță ciudată manifestându-se, făcându-mă să-mi mișc brațele, capul, picioarele... Inevitabil, a trebuit să mă abandonez atingerii șarpelui, să întâmpin mișcările sale unduitoare, semănând cu mișcarea mâinilor unui iubit, frământându-mi corpul plin de dorință.

Cu fiecare unduire, șarpele urca în jurul meu, peste coapse, în jurul pântecelui, peste sâni. Eram atât de transpirată și de înfierbântată, încât nu mi-am putut reține un geamăt ușor. Șarpele urca, centimetru cu centimetru, seducându-mă, încolăcindu-se apoi în jurul gâtului meu.

M-am apropiat de Rachel și, în momentul în care umărul meu s-a atins de umărul ei, șarpele a trecut peste ea.

Susținându-i acum întreaga greutate, Rachel deveni crispată și cântecul ei încetă.

Făcând câțiva pași înapoi, a luat acea păpușă imitație, reprezentându-l pe Robert.

Am rămas pe loc, privind-o fascinată.

Rachel reîncepu să cânte tot mai puternic, pe măsură ce șarpele se încolăcea acum în jurul mâinii ei. Cu o mișcare bruscă, îl trecu în jurul păpușii.

Mi-am simțit întreg corpul destinzându-se brusc și am cunoscut un sentiment de plăcere maximă, cu mult mai intens decât orice sentiment pe care îl simțisem făcând dragoste vreodată.

M-am prăbușit epuizată pe podea.

Lângă mine, Rachel zâmbea. Șarpele dispăruse: probabil intrase din nou în coșul lui.

«S-a făcut», mi-a spus Rachel bucuroasă. «Restul depinde doar de tine».

Am simțit din nou aerul misterios și dorința care nu părăsiseră complet sufletul și mintea mea.

«Cum adică, depinde numai de mine?» am întrebat, vocea mea părăndu-mi-se vocea unei fete față în față cu primul iubit.

Zâmbetul pe care Rachel mi-l adresă era, probabil, o copie fidelă a zâmbetului Evei către Adam. Ridicând păpușa de jos, înfipse un ac în pieptul acesteia.

L-a scos imediat cu o expresie ciudată, apoi mi l-a dat mie. Apoi mi-a dat și păpușa.

În fiecare noapte, la ora aceasta, mi-a spus că va cânta vraja în camera ei. Trebuie însă să fie mâna mea cea care va înfige acul în pieptul păpușii.

Am luat păpușa. Mintea mea făurea noi planuri, pentru vremurile când voi fi scăpat de Robert. Îmi ardea palma, pătrunzându-mi încet, ca o otravă, prin vene.

Da, mă voi răzbuna, în sfârșit, pe Robert! Undeva, în Adâncul acelui întuneric misterios am simțit că va fi chiar mai mult decât o răzbunare.

5 septembrie 1864:

S-a făcut.

În cele trei săptămâni care au trecut de la ceremonia lui Rachel, în fiecare noapte în care l-am auzit pe Robert umblând la ușa mea, am scos păpușa de sub pat. În secret, o și înjunghiasem cu un cuțit, doar pentru a simți puterea pe care o aveam, pe care mi-o dădea. Dorința mea de răzbunare era ajutată de o forță vibrantă, malefică și întunecată și mă făcea să mă simt de neînvins...

De fiecare dată când priveam păpușa, știam că urma să-l omor pe acest om mândru, care mă ținea prizonieră. Nu era nimic însă care ar fi putut să mă împiedice să-mi duc planul la îndeplinire.

Astăzi, în timp ce Robert se plângea de durerile ce îi macină pieptul și despre doctorul incapabil să le vindece, am izbucnit în râs. Nu m-am putut opri nici atunci când privirea lui a devenit rece ca gheața, dușmănoasă.

«Râzi», mi-a spus. «Dar nu vei primi nimic la moartea mea. River's Edge îi va rămâne lui Drew și copiilor. Drew le va fi un părinte foarte bun.»

Greșise când îl alungase pe Drew, dar acum îl va ruga să revină acasă, unde îi este locul, de fapt. Iar acum, eu nu voi mai avea nicio putere asupra lor, pentru că nu voi mai fi aici.

Mi-a spus că săptămâna ce urma mă va trimite înapoi la părinții mei, având ca bagaj doar aceleași lucruri pe: are le-am avut atunci când am venit prima oară la River's Edge.

M-am înfuriat foarte tare. Suferisem și îndurasem multe. Cum putea să-și imagineze că îmi va lua River's Edge? Trăgând păpușa de sub pat, am străpuns-o cu acul în piept.

Robert tresări brusc, iar durerea i se întipări pe chip.

«Cum îndrăznești să-mi spui ce să fac? Cum îndrăznești să mă ameninți?» i-am strigat, auzind în mintea mea, cântecul lui Rachel. Am împlântat acul în pieptul păpușii, încă o dată și încă o dată...

Robert a căzut în genunchi, cu ochii cuprinși de frică. Și-a dus mâna la piept, gemând, apoi a căzut cu fața la podea. Am înfipt acul încă de trei ori, de fiecare dată cu un simț al plăcerii tot mai mare, un simț al puterii depline, până ce nu am mai văzut absolut nicio scânteie de viață în ochii lui Robert și am fost sigură că soțul meu nu se va mai

mișca niciodată.

Aruncând păpușa, am izbucnit într-un râs triumfător. Mă simțeam ca un zeu, un demon. Dorința mea fusese îndeplinită și nimeni nu putuse să mă împiedice.

Am auzit însă un zgomot. Întorcându-mă și ridicând privirea, l-am văzut pe tutorele copiilor, imbecilul acela de Anton Byers, privindu-mă din pragul ușii.

Capitolul 16

Trăgând salteaua grea pe podea, Monica studie cu atenție cadrul patului. Trebuia să găsească un mod de a desface ornamentele metalice, pentru a-l putea scoate afară din cameră. Intenționa să nu mai petreacă nici măcar o noapte în patul lui Monique.

Nu avea nimic de-a face cu respingerea lui Drew? Îi era silă să mai trăiască în umbra acelei femei. Monica dorea să curețe camera de orice urmă a lui Monique, să înlăture orice amintea de stilul francez provincial. Și, dacă Drew ar mai fi venit vreodată în camera ei, să fi venit la ea și doar la ea, Monica. Trebuia să-l facă pe Drew să uite de Monique.

Drew nu era însă singurul pentru care ținea să redecoreze camera. Mai erau și copiii, care trebuiau să poată veni în camera ei, fără a-și aminti de cruzimea mamei lor. Scosese deja dulapul cel mai mare; de acum înainte, va folosi un dulap obișnuit, ca toți ceilalți.

Și-l imagina deja pe Andrew cățărându-se în pătuțul pe care i-l va coborî din pod, scăpând de coșmaruri, liniștit de prezența ei. Sau poate pe Li-l Bit acuzând o durere de burtică, sau poate chiar...

N-avea niciun rost să nege; indiferent ce-ar fi făcut, gândurile îi zburau întotdeauna la Drew.

Se așează oftând pe podea. I se păruse un miracol faptul că Drew venise la ea și că-l făcuse s-o iubească, cu toată dragostea pe care noul ei corp putea să i-o ofere. Totuși, la sfârșit, Drew fusese la fel de grosolan ca întotdeauna. «Nu s-a schimbat nimic», o anunțase el brutal.

Poate că ar fi trebuit, să-l cheme înapoi. Arătându-i dorința ei atât de devoratoare pentru el, îl speriasse, în loc să și-l apropie? Știindu-i obiceiul de a crede tot ce e mai rău despre ea, probabil Drew

simțise că noaptea trecută o arătase tot față de Monique, aceeași înșelătoare Monique.

— Nicki? Abbie era la ușa ei, surprinsă de dezordinea din cameră. Ai un musafir. Reverendul Byers e aici și vrea să te vadă.

Drew se afla lângă lacului artificial, privind digul și gândindu-se la eventualele reorganizări, în momentul în care auzi tropăitul unui cal în galop.

Ascultă cu atenție și își dădu seama că cel care îl călărea se oprise la River's Edge. Curios, traversă drumul și se îndreptă spre casă, după ultima cotitură, recunoscă calul. «Byers...», gândi cu amărăciune. Oare ce mai voia omulețul de la ei?

«Nimic bun», se gândi Drew, observând și cel de-al doilea cal. Știa prea bine cui aparținea.

Byers nu venise singur. De data aceasta îl adusese pe șerif.

Coborând scările, Monica se grăbi să-și întâmpine vizitatorul. Vizitator? Dacă venise reverendul Byers, atunci era o vizită obișnuită. Și cu siguranță nu va fi prea plăcută.

Jos, Byers, îmbrăcat în mantia lui gri, groasă și lungă, zâmbea satisfăcut, privindu-l pe omul din dreapta lui. Neliniștea Monicăi creștea cu fiecare pas.

Sesizând prezența ei, cel de-al doilea om își scosese pălăria.

— Sunt șeriful Sam Patterson, se prezentă el ezitând. Sper că ne veți scuza vizita neanunțată, doamnă Sumner, dar domnul reverend insistă ca eu să vă pun câteva întrebări. Sper că ne veți ajuta.

Monica se opri tremurând pe ultima treaptă. Oricât de politicoasă fusese introducerea lui, nu-i ceruse permisiunea de a-i pune întrebările. O prevenise, prin tonul lui calm, că putea răspunde la întrebări, civilizat, sau urma să facă față unui adevărat interogatoriu la închisoare.

— Sunt foarte bucuroasă să vă ajut, șerifule Patterson, îi răspunse Monica. Dar spuneți-mi, vă rog, despre ce este vorba.

— Nu te prefac că nu știi, o întrerupse Byers furios. Știi foarte bine motivul pentru care ne aflăm aici.

Patterson tuși.

Sunt doar niște cercetări, doamnă. Reverendul a venit la mine și mi-a povestit câteva lucruri despre moartea soțului dumneavoastră.

— A soțului meu?

Simțind faptul că șeriful avea încă îndoieli în privința cuvintelor lui Byers, Monica decise să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Alese, așadar, voalul inocenței.

— Dar l-am văzut pe Drew doar acum câteva clipe, lucrând la câmp.

— Nu ne referim la actualul tău soț, șuieră Byers. Așa cum bine știi, suntem aici pentru a ancheta moartea lui Robert Sumner. Să te întrebăm ce i-ai dat înainte de a muri?

Monica aproape leșină. Oare Monique își otrăvise soțul? Clătină brusc din cap, pentru a alunga gândul criminal și pentru a-și reveni. Trebuia să-și susțină nevinovăția...

— Nu are niciun sens să negi, continuă Byers. Te-am prins doar asupra faptei. Tu și cu sclava ta, Rachel.

Dacă Rachel era implicată îi era mult mai ușor, îi ușura mult misiunea de a juca rolul inocentei, al nevinovatei care nu știe absolut nimic despre faptele sclavei tale.

Patterson tuși din nou, dregându-și glasul.

— Stai, domnule reverend Byers, am venit aici doar pentru a pune câteva întrebări. Nu e nevoie și nici nu e indicat să aruncăm acuzații grave acum.

— Ți-am spus că toți ceilalți îmi vor confirma părerea. Nu mai pierde timpul interogând femeia. Mai bine întreabă-l pe actualul ei soț.

Drew? Doar Dumnezeu știa ce putea să le spună...

— De să mă întrebați? spuse Drew, apărând dintr-odată în Spatele ei.

Monica tresări văzându-i figura încruntată.

— De ce sunteți aici, domnule reverend Byers?

Drew o surprinse pe Monica.

— Ați venit din nou pentru a-mi săcăi familia?

Byers părea împietrit. Buzele i se subțiară și mai mult atunci când Drew își puse un braț pe umerii Monicăi.

— Știi bine că ea a făcut-o, spuse Byers. Am mai discutat despre acest lucru când te-ai întors acasă, domnule Sumner.

— Dumneata ai discutat, domnule reverend. Eu am fost cel mult surprins. De atunci, am stat de vorbă cu soția mea și mi-am dat seama că nu ar fi putut să-i facă niciun rău lui Robert!

Monica își întoarse privirea spre Drew, total surprinsă. Dar el refuză să o privească.

— Ai discutat cu ea? strigă Byers. Și pe această bază, îți retragi acuzația?

— A fost acuzația dumată, niciodată a mea. Am discutat și cu sora mea care, spre deosebire de mine, era aici în acel moment. Nu-i așa, Abbie?

Abbie răspunsese din pragul ușii.

— Da, Drew, așa este.

Ca și cum ar fi dorit să rupă tăcerea care se așternuse după cuvintele ei, Drew continuă repede:

— Abbie m-a convins pe deplin de faptul că vă înșelați în privința soției mele, domnule reverend.

— Te-a vrăjit și pe tine.

— Nu-i prima oară când domnul Byers vine aici și ne deranjează. Luna trecută a adus-o pe doamna Harweather, directoarea orfelinatului. Voia să ne ia copiii... V-a spus și acest lucru sau l-a omis?

Patterson îl privi pe Byers, evident nervos.

— Cred că nu v-a spus nimic... Doamna Harweather a hotărât ca cei trei copii ai noștri să stea aici, unde stau acum, în grija noastră.

— Te-a vrăjit, domnule Sumner. Ea și cu Rachel...

— Oprește-te, domnule reverend, îl întrerupse șeriful.

— Vrăjit... Drew ridică sprâncenele, mirat. Nu pot să cred decât că bunul reverend încearcă să se răzbune din motive personale.

Byers pufni, îndreptându-și spatele.

— Vreau doar ca adevărul să iasă la iveală.

— Chiar așa să fie?... Din câte îmi amintesc, ai vrut să te căsătorești cu Monique. Ai fost foarte nemulțumit atunci când te-a refuzat.

— Cum îndrăznești să...

— Noi am prefera ca domnul Byers să nu participe la discuție. Nu vreau ca soția mea să se simtă jignită...

— Minte! strigă Byers.

Drew mormăi ceva îndreptându-se amenințător spre Byers:

— Voi încerca să uit ce am auzit... Bănuiesc că un om al Bisericii nu s-ar implica în ceva ilegal cum ar fi un duel...

— Bineînțeles că nu.

Drew își stăpâni un zâmbet.

— Oricine se poate întreba de ce nu ai fost la fel de vehement când a murit Robert. Sunt doi ani de atunci, domnule reverend!

— Aveam nevoie de o dovadă...

— Și acum aveți dovada? Să fim serioși... Până nu îmi veți arăta loțiunea otrăvitoare, mi-e teamă că acuzația dumitale e falsă. Și seamănă mai mult cu o răzbunare.

Atunci interveni Patterson:

— Ne cerem scuze pentru deranj, domnule Sumner. Dar m-am simțit obligat să fac acest lucru.

— Adică?... întrebă Byers nedumerit. Nu veți continua cercetările mai departe?

— Nu, nu voi mai cerceta nimic. Iar dumneata ar trebui să ai mai multă grijă... Un om în poziția dumitale nu își poate permite să inventeze povești. Nu i-aș dezaproba pe Sumneri dacă le-ar cere superiorilor dumitale să fii mutat din Louisiana. Dar continuă să îi sâcâi și s-ar putea să le cer chiar eu mutarea dumitale în alt stat.

— De data aceasta, când Byers o privi, Monica văzu ceva mai puternic decât aroganța. Frica. Apăruse frica, mai puternică decât orice dorință de răzbunare.

Drew îi zâmbi șerifului, conducându-i spre ieșire.

— Am să fac întocmai cum am spus, îi aruncă Drew lui Byers, cu o expresie încruntată. Nu vreau ca dumneata să o mai plictisești pe soția mea.

Privindu-i plecând, Monica se simți mai liniștită și își clătină capul cu mirare. Dacă omul ar fi avut coadă, atunci Byers ar fi fost un

exemplar ce pleca acum cu coada între picioare...

După ce pierduse o întreagă noapte, gândindu-se la amenințările lui, Monica nu se putu abține să nu zâmbească. Drew anulase dintr-odată toate amenințările.

— Am fost aici, de față, doar pentru că mi-a cerut Drew, spuse Abbie încet. Apoi, ridicându-și puțin fusta pomi alergând spre bucătărie.

— Amețită de ceea ce se întâmplase, îi trebui un timp pentru a înțelege adevăratul sens al cuvintelor lui Abbie. Drew nu venise acasă doar pentru a o salva, ci chiar îi ceruse și surorii lui să îl sprijine.

Monica ieși afară, vrând să-l întrebe pe Drew de ce făcuse acest lucru, dar musafirii plecaseră, iar Drew se îndrepta deja spre câmp. Oprindu-se la poartă, Monica îl strigă.

Drew se întoarse și o privi. Nu era în privirea lui nicio urmă de încredere sau de plăcere; părea la fel de întunecată și de dură ca și privirea lui Abbie.

— Am vrut... doar să-ți mulțumesc, reuși Monica să-i spună. Dintr-odată simți că nu mai avea nimic de spus.

Crezuse că-i putea explica ceva, dar nu mai reușea acum. Apoi Drew se îndepărtă.

„Am fost atât de aproape”, se gândi Monica, furioasă. Până la urmă, Drew îi întoarse spatele ca întotdeauna. Își reveni. Era o prostie să creadă în miracole. Avusese nevoie de Drew și el fusese lângă ea. O salvase. De ce nu s-ar fi mulțumit cu atât, deocamdată?

La urma urmei, lumea nu se făurise într-o zi. Va trebui să-și câștige locul între Sumneri, încet, cu răbdare, pas cu pas.

Li-l Bit oftă, studiind literele. M-O-N-D-I-E-U, citi cu glas tare. Oricât de mult ar fi încercat, nu reușea să găsească niciun sens acestui cuvânt.

Nervosă, încercă din nou. Degeaba. Nu semăna cu niciunul din cuvintele pe care le învățase la lecții, împreună cu Nicki. Uneori, Elizabeth se temea că nu va reuși niciodată să citească acea carte. Și simțea că trebuie să o citească.

— Auzind un zgomot ușor în hol, se îndreptă ușor spre ușa

camerei ei și o văzu pe Rachel furișându-se afară din camera lui Nicki. Știa că ar fi trebuit să se ducă și să o întrebe ce căuta acolo, dar lui Li-l Bit îi era frică. Era ceva în ochii lui Rachel care semăna prea mult cu privirea aspră și rece a mamei sale.

Așa încât închise ușor ușa, alergând înapoi în pat și ascunzând micuța carte cu mare grijă sub pernă.

— Nu am nimic de făcut, se plânse Andrew din camera lui. Nu-mi place deloc când plouă.

Monica privi afară. Ocupată cu rearanjarea mobilei, nici măcar nu observase că afară începuse să plouă. Auzind răpăitul picăturilor mari căzând p. E pervazul ferestrei, Monica se gândi imediat la Drew.

Digul. Trebuia să-i trimită ajutoare imediat.

— Aproape am terminat. Monica îi surâse lui Stephen pentru a-l face să înțeleagă cât de recunoscătoare îi era pentru ajutor, dar privirea îi era atrasă ca de un magnet, de ploaia ce nu se mai oprea. Prea multă ploaie făcea ca râul să crească amenințător.

— De fapt, mă gândeam să facem o pauză. Vreau să ies puțin afară...

— Putem veni și noi?

Privindu-l pe Andrew, Monica se gândi că nu ar fi o idee chiar atât de rea. Dacă Drew avea nevoie de ajutoare, băieții puteau să-i fie un bun sprijin.

— Luați-vă niște haine mai vechi, le spuse, dându-și seama apoi că toate hainele pe care le aveau copiii erau, de fapt, mai vechi. Cel puțin încălțați-vă, le spuse, îndreptându-se spre dulap. Mergem să îl ajutăm pe unchiul Drew.

— Să îl ajutăm? Ce urmează să facem?

Scormonind în lucrurile ei, își dădu seama că nu avea nimic potrivit pentru a se îmbrăca. Cât de mult îi lipseau blugii acum!

— Bine! Ca să ne grăbim, Stephen, adu-mi, te rog, o cămașă și o pereche de pantaloni de-ai unchiului tău. Andrew, du-te și roag-o pe Abbie să ne pregătească câteva gustări și ceva fierbinte de băut. Am o presimțire că va trebui să fim în stare să ne păstrăm puterile.

Sentimentul se intensifică în momentul în care, înarmați cu mâncare, îmbrăcați corespunzător, ieșiră afară și se îndreptară prin ploaie spre dig.

Grăbindu-se, îl găsiră pe Drew împreună cu Jasper și cu alți doi muncitori luptându-se cu pericolul ruperii digului. Râul fierbea și se umfla. Monica observă cât de mic și de fragil era digul în partea unde se aflau. După cât de repede creștea nivelul râului, patru oameni nu ar fi reușit niciodată să se miște destul de repede pentru a evita dezastrul.

— Ce dracu' cauți aici? țipă Drew, privind uimit pantalonii cu care se îmbrăcase Monica.

— Am venit să-ți murdăresc hainele, îl înfruntă Monica, apropiindu-se împreună cu băieții.

— Cum vrei să te ajutăm? Ce să facem?

— Duceți-vă înapoi în casă, a. Sta e tot ceea ce vreau. Când se rupe digul nu vreau să fie copiii prin preajmă.

— Vrem să te ajutăm, îi spuse Stephen solemn. Nu mai suntem copii.

După cât de hotărât era, lui Drew îi trebuiră câteva clipe pentru a se dezmetici.

— Știu că nu mai sunteți copii, dar nu vreau să vă riscați viața.

— Nu te îngrijora, completă Andrew. Nicki ne-a învățat să înotăm.

Drew îi aruncă Monicăi o privire scurtă și încruntată. Aceasta vorbi repede:

— Înotul nu e de prea mare ajutor în fluviul involburat, băieți, dar putem ajuta în altă parte. Cineva trebuie să umple sacii, nu-i așa? îl întreabă pe Drew. Nu am putea noi să facem asta?

— Nu am decât o lopată și nici nu prea mai am saci.

— Ei bine, atunci vom săpa cu lopata și vom pune pământul în saci cu mâinile noastre. Cât despre saci, îi vom umple mai întâi pe cei care mai sunt și apoi vom încerca să mai găsim, răspunse Monica hotărâtă. Te previn, nu renunț.

Drew își trecu o mână prin părul ud, apoi chemă pe unul dintre lucrătorii săi.

— Jemmy, ia-o pe doamna Sumner și pe băieți și du-i cu căruța la afumătoare. Podeaua de lut trebuie să fie uscată, îi spuse Monicăi și deci, destul de ușor de săpat Jemmy va aduce sacii umpluți la noi.

Monica încuviință, gândindu-se la sacii cu făină, zahăr și fasole din cămară. Oacă nu aveau să găsească alți saci, cel puțin temporar, vor umple acești saci cu pământ.

Drew se întoarse spre dig, iar Monica și. Băieții se îndreptară spre căruță. Văzându-l cât de mult se frământă, Monica începu să zâmbească. Drew nu era cinstit. Putea juca rolul pesimistului la perfecție, dar nici el nu avea nici cea mai mică intenție să renunțe. Monica se declară mândră că Drew era într-adevăr soțul ei. Cel puțin, unul din soții ei, completă, amintindu-și, pentru prima dată de atâtea săptămâni, de prima ei căsătorie. Gândindu-se la Derek, își dădu seama cât de slab era în comparație cu Drew. Greu și-l putea imagina aici, afară, luptând cu natura dezlănțuită pentru a salva căminul familiei; Derek ar fi vândut de mult pământul, lăsând să se irosească solul fertil pentru niște amărâte terenuri de golf.

Ajungând la afumătoare, decisă să îl ajute pe Drew, Monica îl trimise pe Andrew să-i ceară lui Abbie alți saci. Jemmy săpa pământul, în timp ce ea și cu Stephen îl băgau în saci cu mâinile. Socotind, își dădu seama că cei cinci saci pe care îi avea aici, plus cei șase din cămară, făceau în total unsprezece. Și, după cât de involburat și de umflat era fluviul, Monicăi îi fu teamă că cei unsprezece saci nu vor ajunge.

Andrew se întoarse în câteva minute, intrând bucuros în murdărie, alături de ei, la încărcat sacii. Abbie se dusesese deja la cămară. Li-l Bit va aduce sacii în momentul în care mătușa lor îi va fi golit de prețiosul lor conținutul.

Când au terminat de umplut și de așezat în căruță opt saci, Monica se oferă să conducă ea căruța până la dig, astfel ca Jemmy să poată săpa în continuare. Abbie și Li-l Bit se întorseseră deja spre casă, pentru a ciuta altceva în locul sacilor. Dacă va fi și mai rău, vor umple cu pământ inclusiv fețele de pernă.

Apropiindu-se de Drew și de ceilalți doi oameni, Monica simți că

era deja mai rău. Oamenii descărcară imediat sacii, săltându-i pe umeri și grăbindu-se spre dig, dar Monica citise deja sentimentul înfrângerii pe fețele lor. Fluviul creștea prea repede; nu aveau destui saci și oameni pentru a rezista. În orice moment apa putea să depășească digul fragil.

Îl privi pe Drew, ud, bătut de rafalele de ploaie ce nu conteneau.

— Nu putem să ne dăm bătuți, începui să-i spună, dar auzi un zgomot. Ciulindu-și urechile, simți o rază de speranță.

— Ascultați, se aude cumva un motor?

— E vaporul cu aburi, răspunse Jasper în spatele lor. Pare să se îndrepte spre noi.

Încercând să distingă prin ploaie, Monica se rugă în șoaptă. Ca un răspuns la rugăciunea sa, în curând, din negură, apărură Darcy O'Brien, făcându-le semne de pe puntea vasului. Fără să se mai gândească, Monica alergă pe dig.

Marinarii încercau să găsească ceva pe mal de care să agațe frânghiile. Datorită curentului amețitor al fluviului, ancorarea devenea foarte dificilă. Coborând primul, Darcy le dădu câteva ordine oamenilor săi, apoi o îmbrățișă pe Monica.

— Cu siguranță, meriți îmbrățișarea aceasta, colonele O'Brien.

— Vom avea timp și de îmbrățișări, Nicki. Darcy o întrebă pe Monica: Spune-mi, cât de gravă e situația? Mai putem salva câmpurile?

— Da, dacă vă grăbiți. Noi am terminat toți sacii cu nisip.

— Ei bine, am adus eu destui. Și lopeți și o duzină de soldați puternici, gata să-mi asculte ordinele.

— Ce se întâmplă? întrebă Drew din spatele lor.

Monica se întoarse spre soțul ei.

— Darcy a venit să ne salveze, îi spuse gâfâind.

Drew își îmbrățișă prietenul.

— Ștergell și-a schimbat hotărâta, îi spuse Darcy bucuros. Să descărcăm mai întâi sacii și uneltele... apoi poți să îmi spui unde și cum vrei să te ajute oamenii mei.

— Îi voi conduce la afumătoare, interveni Monica. Acolo am săpat...

— Nu! Drew o prinse de mână. Nu vreau să fii în preajma lor. Nu așa cum ești îmbrăcată acum.

— Nicki, ești încântătoare, continuă Darcy cu un surâs, dar s-ar putea ca Drew să aibă dreptate de data aceasta.

În spatele lor se auzi o trosnitură. Digul începu să se crape.

— Nu va rezista vasul... strigă Darcy, întorcându-se spre soldați. Repede, alinierea! Descărcați imediat toate materialele pe uscat!

Drew dădu drumul mâinii Monicăi și i se alătură lui Darcy pe puntea vasului. În ciuda frânghiilor și a puterii motoarelor sale, curentul împingea vasul încet, încet în josul fluviului, în timp ce lângă ei digul continua să crape.

Găsindu-și un loc în linie, Monica ajută la descărcarea lopeților și a sacilor de nisip pe țărm. Totul deveni un mecanism, în care mișcările se executau cu o remarcabilă precizie. Darcy avea grijă de frânghii, vasul plutea încet la vale, Drew le arăta soldaților unde să pună sacii...

Câțiva soldați înșfăcă ră lopețile și începură să sape, în timp ce ceilalți alergau transportând sacii plini pe dig. Hotărâtă să nu renunțe, Monica luă o lopată.

— Ce dracu' mai faci aici? îl auzi pe Drew peste câteva clipe strigând la ea.

— Nu fi atât de încăpățânat, îi replică Monica înfigând lopata în pământ. Ai nevoie de orice mână de ajutor care ți se oferă.

Drew privi spre dig.

— Nu mai este atât de rău acum. Este o rază de lumină la capătul tunelului.

Obosită, Monica își sprijini corpul de lopată.

— Ești sigur că e lumină ceea ce vezi? Poate ți se pare.

Privirea surâzătoare a lui Drew o mulțumi pe Monica, bucurându-o.

— Oamenii aceștia vor avea nevoie de un loc unde să doarmă. Ai putea să te ocupi. De asta, poate aranjezi vechile camere ale sclavilor. Eu ți-aș fi sugerat garsoniera, dar bănuiesc că e ocupată deja.

«Mă tachinează» se gândi Monica. Știa că acolo i-am cazat pe

Sadie și pe copiii ei și îmi spune în acest mod ciudat, că e de acord.

Monica încuviință surâzând:

— Nu e nevoie să te porți așa, domnule Sumner. Dacă nu mai ai nevoie de mine aici, încetează să te mai gândești la ce aș mai putea face prin casă și spune-mi deschis.

Drew îi luă mâna. Gândindu-se la alte clipe când o atinsese, Monica își ținu respirația, așteptând mai mult.

— Foarte bine, îi spuse Drew. Acum nu mai am nevoie de tine aici.

Lipsea ceva. Nu-i spusese ”nu mai am nevoie” așa cum sperase ea să audă.

— Bine, plec. Cu atâtea guri de hrănit, oricum Abbie are nevoie de ajutorul meu la bucătărie.

După ce îi strânse ușor mâna, Drew îi dădu drumul.

— Primul lucru, schimbă-te în niște haine uscate.

— Nu te îngrijora, îi răspunse Monica. N-am să mă mai ating de pantalonii tăi niciodată, ca să nu te mai enervezi. Apoi se întoarse și se îndepărtă spre casă.

— Nicki! O strigă Drew. Întorcându-se, Monica îl văzu stând în ploaie, privind-o straniu. Am vrut... doar să fii în siguranță.

Apoi se îndepărtă. Privindu-l plecând, Monica se simți la fel de tulburată ca și cum ar fi sărutat-o. Doamne! îi spusese că voia ca ea să fie în siguranță...

Își petrecu toată după-amiaza aranjând paturi pentru toți oamenii. Când intră în bucătărie, Abbie era deja prea obosită, fără puterea de a mai sta de vorbă, dar Monica aproape că nici nu observă acest lucru. Avea destule pe cap și Drew... în plus, rearanjatul mobilei, timp de două zile, o obosise atât de mult încât nici ea nu mai avea puterea să pălăvrăgească cu Abbie.

Bărbații mâncară pe rând. Drew venise în ultima serie, spunându-i lui Abbie că ploaia se potolea. Încă o oră sau două și urma să se termine toată treaba pe care o mai aveau de făcut.

Relaxată, Monica urcă scările spre camera ei abia după ce toate vasele fură spălate. Nici nu se întinse bine în pat când îl auzi pe

Andrew la ușă.

— Am avut un coșmar, îi spuse frecându-și ochii.

— Bine, vino în pat cu mine. Îmbrățișându-l, îl alintă și adormiră.

Drew intră în camera băieților pentru a se convinge că dormeau, dar fu surprins să găsească paturile goale, îngrijorat, se îndreptă spre camera lui Elizabeth, oprindu-se fa a ușii deschise a camerei soției lui. Poate că ea știa unde erau băieții.

În dormitor, o luminare aprinsă pâlpâia. Drew se opri în pragul ușii, fără zgomot. În pat, ghemuiți de o parte și de alta a soției lui, dormeau Elizabeth și Andrew. Stephen dormea de-a curmezișul, la capătul patului.

— Familia lui. Aceasta era familia lui, se gândi emoționat, amintindu-și cum alergaseră astăzi să îl ajute. Și totul numai datorită femeii care acum îl ținea în brațe.

«Ah, Nicki», se gândi el, observând petele de noroi încă prezente pe fața ei. De ce nu-i mulțumise oare, de ce nu-i ștersese obrajii delicați, de ce nu încercase să-i arate cât de mult însemna pentru el să o simtă alături?

Era oare aceasta raza lui de soare, lumina de la capătul tunelului?

Zâmbetul lui Drew pări din nou când își aminti cum alergase Monique să îl îmbrățișeze pe Darcy. De aceea nu-i spusese nimic, de aceea cuvintele îi înghețaseră pe buze. După cum îl îmbrățișase pe cel mai bun prieten al lui, nu era deloc clar că într-o bună zi, Monique cea nouă nu va pleca de lângă ei, luându-le raza de soare și speranța...

Drew o mai privi odată. Aceasta era familia lui Robert, nu a lui. Oricât de mult și-ar fi dorit să se întindă în patul din spatele lor, locul lui nu părea să fie acolo.

Suflând în luminare, o stinse și ieși ușor din cameră, închizând ușa în urma lui.

Capitolul 17

Așezat la biroul lui, Drew privea pe fereastră spre noul dig, cu un vădit sentiment de mulțumire. Trecuseră trei săptămâni de la ziua

în care era să se producă dezastrul, timp în care muncise mai mult decât muncise vreodată în viața sa.

Trecuseră trei ore de când se așezase la masă, se gândi cu un oftat. Trecuse aproape jumătate din zi și nu scrisese încă scrisoarea.

Era ca și cum s-ar fi învățat în jurul cozii, încercând să-și formuleze cererea; era greu, foarte greu, să treacă peste mândria sa. Nu putea fi deloc ușor pentru el să ceară unui prieten să-i împrumute bani.

Mai ales după povestea cu digul. Drew își dăduse seama că Buck Ștergell își schimbase atitudinea. Cineva îi plătise toate lopețile și sacii de nisip.

Fără îndoială, singurul cu mijloacele și motivațiile cele mai plauzibile, era Darcy.

În ziua în care plecase, Drew descoperise cât de aproape era de a-și pierde familia. Știa acum că nu se va lăsa înfrânt niciodată. Chiar dacă va fi nevoie să îngenuncheze, nu-și va mai pune familia în pericol niciodată. Familia era cu mult mai importantă decât moștenirea sa sau decât gândul de a demonstra lumii întregi ambiția sa. Drew se temea că River's Edge ar fi singurul lucru care o ținea pe Nicki alături de ei. O văzuse cât de mult muncise în ultimele câteva zile, cu câtă tragere de inimă redecorase camerele, folosind mobilierul din pod.

Privind în jurul său, Drew zâmbi mulțumit de noua înfățișare a biroului. Draperiile grele, de catifea, dispăruseră; locul lor fusese luat de niște perdele bej, ce lăsaus lumina să pătrundă, păstrând în același timp răcoare în cameră.

Pe mesele curățate și rearanjate erau acum mai multe vase cu flori proaspete, aduse din grădină. Biroul lui era așezat în fața ferestrei, făcând loc unui fotoliu plușat, într-un colț și unei perechi de scaune confortabile.

Mama sa ar fi numit toate aceste schimbări "pregătirea casei pentru vară". Oricum s-ar fi numit, adevărul era că biroul lui căpătase o altă înfățișare, mult mai vie și mai proaspătă.

De fapt întreaga proprietate, River's Edge era mai vie, mai curată și mai lustruită.

Pentru prima dată după mult timp, casa părea într-adevăr a fi un cămin al unei familii fericite și unite.

— Ești ocupat? întrebă Stephen brusc. Stătea în ușă, gata să o șteargă la cel mai mic semn de încuviințare a lui Drew.

— Nimic ce nu poate aștepta. Drew încercă să uite de scrisoarea neterminată. Băiatul nu ar fi venit la el dacă nu ar fi avut ceva important de spus.

Stephen păși sfios în cameră.

— Nicki și cu mine... am stat de vorbă. Credem amândoi că trebuie să discut și cu tine.

Venise oare vremea? se gândi Drew alarmat. Ce ar putea dori un băiat de vârsta lui să știe despre sex?

— Nu știu cum să încep, se bâlbâi Stephen. E cam greu să-ți spun...

Drew îi făcu un semn să fie calm. Dacă Stephen dorea să stea de vorbă atunci vor sta de vorbă. Ridicându-se de la birou, se așezară amândoi pe canapea. Mai bine stăteau de vorbă, oricât de stânjenitor ar fi fost.

— Știi ce vrei să spui, îi spuse nepotului său când se așezară. Și eu am fost de vârsta ta.

— Adică bunicul nu a fost tatăl tău adevărat? întrebă Stephen.

Drew se simți de parcă ar fi primit o lovitură puternică în piept.

— E ceva ce nu știu eu? Nu prea înțeleg despre ce vorbești...

— Cred... se codi Stephen... cred că ar trebui să-ți spun că știu că tu ești tatăl meu adevărat.

Toți acești ani, cu întrebările chinuitoare, cu frica de a o întreba pe Monique și acum iată, chiar băiatul îi destăinuie adevărul". Tatăl meu adevărat", spuse Stephen, atât de solemn și de matur, fără cea mai mică trădare a sentimentelor sale. Era oare Stephen mai fericit acum? Sau dezamăgit?

Totuși, se gândi Drew, cum dracu' descoperise acest lucru?

— Ți-a spus Nicki asta?

— Nu. Mi-a spus mama. Cealaltă mamă.

Pe Drew îl enervă felul în care copilul se gândea la Monique și

Nicki ca și cum ar fi fost două persoane total diferite. Încrederea băiatului îl făcea pe Drew să-și piardă bănuielile în legătură cu Monique.

— Mi-a spus înainte ca tata să...

Stephen ezită.

— ...înainte ca unchiul Robert să moară.

La dracu' cu acea Monique! Să-i spună Un lucru atât de îngrozitor unui copil!

— Ai să-i spui de acum înainte tot tată, îi spuse Drew lui Stephen, cuprinzându-i umerii.

— La fel mi-a spus și Nicki. Mi-a spus că Sunt norocos că am doi tați și că asta înseamnă că sunt de două ori mai iubit.

— Are dreptate.

Stephen oftă...

— Odată ce a aflat, tata nu a mai vrut să mă privească deloc. Câteodată mă gândesc să nu fi fost acesta motivul pentru care s-aâm bolnăvit și a murit.

Drew își dădu seama cât de stresat fusese Stephen. Ce se întâmplase cu Robert de ajunsese să-și verse mânia asupra unui copil neajutorat?

Apoi își dădu seama care era adevărata problemă: Monique!

— Nu, Stephen, tu nu ai nicio vină că Robert a murit. Se opri, știind că trebuia să fie cât mai convingător pentru a-l liniști, pentru a-i șterge complet orice urmă de îndoială și de frică. Tatăl tău a avut probleme serioase cu sănătatea.

Stephen oftă din nou.

— Știu. Dar, câteodată mă întreb dacă nu cumva i-a făcut rău mama? V.

Surprins, Drew își aminti de acuzațiile lui Byers. De atâtea ori intenționase să discute cu Nicki, pentru a-i explica ce fusese, ce se întâmplase de fapt cu Robert; dar nu voia ca Nicki sau Monique să-și reamintească, nu voia să riște ca lucrurile să se întoarcă pe făgașul îngrozitor din care ieșiseră în ziua când o descoperise în mlaștină. Pe lângă lipsa lui de curaj, de fiecare dată când o vedea zâmbind sau

râzând cu copiii, cu Abbie, i se părea aberant să o acuze de crimă.

Chiar dacă era Monique cea rea!...

Băiatul avea însă destule nelămuriri; cu siguranță nu-i era necesară și confuzia unchiului.

Drew îl privi pe Stephen. Fiul lui. Simți o emoție puternică, invadându-i fiecare colțișor al sufletului. Se simți vinovat și cuprins de remușcări, pentru că în fața lui era dovada trădării față de Robert. Simți ura împotriva vrăjilor lui Monique. În plus, mai era un dubiu. Încă o mare necunoscută: Elizabeth nu era cumva rezultatul aceleiași pasiuni devoratoare dintre Monique și Drew?...

În ciuda tuturor întrebărilor fără răspuns, Drew se simți mândru, tot mai mândru cu fiecare clipă ce trecea. Indiferent care ar fi fost începuturile, păcatele rămăneau păcate, iar copiii erau ai lui. Și niciun alt bărbat nu putea pretinde niște copii mai buni. Acum fiul lui avea nevoie de mângâiere...

— Putem să o luăm de la început, ce zici; Stephen? Uită trecutul și hai să pornim ca și cum am fi știut dintotdeauna că suntem tată și fiu.

Stephen oftă a treia oară.

— E greu. Sunt prea obișnuit să-ți spun "unchiule Drew".

— Cum îmi spui, nu are nici cea mai mică importanță, cred. Puteam să caut eu în toată lumea și sunt sigur că nu aș fi găsit un alt băiat mai vrednic de a fi fiul meu.

Stephen zâmbi, fericit, în sfârșit. Simțind cât de emoționat era, Drew îl trase aproape de el și-l îmbrățișă.

— Cred că ești cam mare pentru alintat, dar te alint și la vârsta asta. Avem ceva ani de recuperat, nu-i așa?

Stephen sări în brațele lui Drew, îmbrățișându-l.

— Nu prea am stat în preajma ta, fiule, până acum dar, dacă ai vreo problemă, orice și oricând vrei să stăm de vorbă, ai să vii la mine nu-i așa?

— Așa aș vrea să fac, răspunse Stephen. Privindu-și și admirându-și fiul, Drew își simți inima crescând de bucurie. Băiatul era carne din carnea lui, urmașul său, speranța lui pentru viitor.

Dar acum, mai mult decât oricând, devenise extrem de important să-i scrie acea scrisoare lui Darcy.

Stephen sesiză privirea aruncată spre birou, a lui Drew, pentru că se scuză brusc și vru să plece.

— Acum mai am ceva de terminat, fiule, îi spuse Drew, dar după masă poate că vom juca o partidă de șah. Chiar aici, în birou, ca între băbrați.

Zâmbetul sincer și larg al lui Stephen era mai mult decât o aprobare. Mi-ar plăcea, unchiule... tată.

Drew îl conduse pe Stephen până la ușă. În hol o văzu pe Nicki cu o mătură mână.

— Mă duceam în pod, îi aruncă în grabă, urcând scările.

Urmărind-o, Drew, sesiză zâmbetul apărut pe buzele ei. Stephen îi spusese că ea îi sugerase să discute cu el. Nicki, tot timpul Nicki, oriunde se întorcea și orice făcea, Nicki și iar Nicki.

Și totuși, cât de plăcut devenise gândul ca totul să se lege de Nicki.

Abbie auzi zgomotul motorului vaporului cu aburi și hotărî că trebuia să rămână în bucătărie. Se oprea, probabil, la Bel Monde, își spuse. Ei nu așteptau pe nimeni. Cine. Putea să vină la River's Edge? Doar Darcy... doar Darcy...

Nu, sigur nu era Darcy, salvatorul neașteptat ca în ziua în care plouase torențial. Nu, acum era probabil undeva în nord, îngrijindu-se de afacerile sale. Darcy nu-i vorbise niciodată despre afacerile sale. Tot ceea ce știa Abbie, știa și Drew.

În ziua aceea dramatică, toată lumea fusese mai mult decât ocupată. Și totuși, Darcy avusese timp să o îmbrățișeze pe Nicki. Tot ceea ce căpătase Abbie fusese o jumătate de zâmbet la culcare și un salut scurt dimineața, când Darcy plecase devreme.

Acum era la New York, gândindu-se probabil să se întoarcă din nou în Louisiana. Și, indiferent când și cum s-ar fi întors, ar fi venit cu siguranță, pentru Nicki.

Uneori, acest gând o făcea pe Abbie să o urască pe Nicki; dar când o auzea pe Nicki râzând sau când o vedea zâmbind, avea ceva atât

de dezarmant și de irezistibil, încât Abbie se înmuia întotdeauna. Și petrecerea surpriză pe care Nicki o pregătea pentru aniversarea lui Drew!?! Cum putea sau cum ar fi putut Abbie să urască pe cineva care încerca din toate puterile să îl facă pe fratele ei să fie fericit?

Altă dată se întreba dacă Nicki și Monique erau într-adevăr oameni diferiți. Nicki ținea la Drew, Monique flirtase cu Darcy, Nicki era minunată cu copiii, Monique nu-i suporta...

Când trăgea linia «într-un fel sau altul, îi rămânea o problemă: Darcy O'Brien.

— E gata deja?

Elizabeth stătea în spatele ei. Devenise o obișnuință ca Elizabeth să guste mâncarea și să le spună dacă era bună sau nu. În plus, Abbie îi dăduse voie să facă acest lucru, spunând că era o idee bună ca Elizabeth să fi început să învețe câte ceva despre bucătărie; de fapt, Abbie voia să fie cineva cu ea. Se simțea destul de singură acum, când aproape o alungase pe Nicki din bucătărie.

Astăzi însă, Elizabeth nu era singurul ei vizitator la bucătărie.

Abbie clipi de câteva ori pentru a se convinge că era într-adevăr Drew cel ce stătea în fața ușii. Îi era greu să-și amintească ultima dată când venise Drew la bucătărie în timpul zilei.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă speriată.

— Nimic, nimic. Drew flutura din mână, răspunzând absent. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că... nu știu ce să mai cred. Nu ai comandat tu trestie de zahăr de la New Orleans, nu-i așa?

— Trestie? Ștergându-și mâinile de șorț, Abbie se apropie de Drew, surpriza făcând-o să uite că Elizabeth era în bucătărie.

— Avem un transport de trestie de zahăr. Vaporul vine la noi. Am crezut că poate tu...

— Drew, nu fi caraghios. De unde aș fi putut eu să am bani pentru așa ceva?

— Nu știu, Abbie. Eu nu am bani, cu siguranță. Și totuși transportul e pentru noi. Cum dracu' a ajuns la noi?

Se priviră mirați.

— Darcy, spuse Abbie într-un sfârșit. El știa că ai nevoie. Și e

singurul care are bani pentru a cumpăra.

— Dar eu nici măcar nu am terminat de scris scrisoarea.

— Care scrisoare?

Drew nu-i răspunse. Abbie îi urmări privirea. Văzând-o pe Nicki, bătând un covor, simți mânia izbucnind în ea. Fratele ei nu era cu nimic mai bun decât Darcy; oare ea devenea chiar atât de invizibilă și de nesemnificativă ori de câte ori era în preajma lor?

— Cine crezi că a cumpărat-o? îl întrebă. Soția ta?

Drew își întoarse privirea spre ea, mirat.

— Trezește-te, Drew. Nu te-ai gândit niciodată de ce Darcy vrea să iasă din armată și să se stabilească aici? Poate că a trimis trestia de zahăr doar așa, ca să ne adoarmă simțurile. Și atunci când Nicki te va părăsi și va pleca cu el, măcar să rămâi cu trestia de zahăr.

— Chiar crezi asta? Drew părea mai degrabă derutat și încurcat decât mânios Sau rănit. Lipsa lui de fermitate o făcu pe Abbie să explodeze.

— Întreab-o pe Monique. De ce nu o faci? Pun pariu că Monique știe mai mult despre această trestie de zahăr decât vom ști noi vreodată.

Drew se întoarse, fără să mai scoată vreun cuvânt și plecă derutat. Abbie crezu că se va îndrepta spre soția lui, dar îl văzu plecând spre dig.

Abbie se întoarse în bucătărie atât de nervoasă, încât era gata să arunce aluatul spre cel mai apropiat perete. Până în clipa în care o văzuse pe Elizabeth.

Palidă și speriată, fetița auzise fiecare cuvânt.

— Unchiule Drew? Îmbrăcată în cămășuța ei de noapte, Li-l Bit aștepta în fața scaunului. Ar fi vrut să alerge în brațele lui, dar se temu că l-ar fi speriat. Era atât de adâncit în gânduri, încât Elizabeth se întrebă dacă o auzise. Unchiule Drew, repetă fetița, mai tare.

Cu toate că Drew fu surprins, nu țipă la ea cum ar fi ținut Monique. Drew îi zâmbi încet, luând-o în brațe și așezând-o pe genunchi.

— Ce te aduce în biroul meu la ora asta? o întrebă blând. Nu

trebuia să fi fost deja în pat?

— Nu am putut să dorm. Elizabeth îl așteptase pe Drew să termine partida de șah cu Stephen, dar nu-i mai spusese acest lucru. Altceva era important pentru ea, acum. E adevărat? Izbucni, incapabilă să se mai oprească. Nicki pleacă cu omul acela... Dracy?

— Ți-a spus ea asta?

Vocea lui Drew suna ciudat, avea ceva nervos și nerăbdător în ea și Li-l Bit clătină iute și hotărât din cap, negând.

— Nu, nu mi-a spus nimeni. Te-am auzit pe tine și pe mătușa Abbie... Astăzi dimineață, în bucătărie...

Figura lui Drew se înăspri brusc. Imediat însă, își recompuse figura părintelui grijuliu, care încearcă să prezinte lucrurile cu mult mai bune decât sunt.

— Draga mea, noi...

— Nicki mi-a promis, îl întrerupse Li-l Bit, prea îngrijorată pentru a suporta alintările. Mi-a spus că ea e mama noastră acum și nu ne va părăsi niciodată. Nu va pleca niciodată de aici, unchiule Drew.

— Dacă ți-a promis, atunci cred că așa este. Glasul lui Drew suna atât de convingător, încât până la urmă Li-l Bit se mai liniști.

— Da. Cred că da, așa e. Numai că nu a fost aici la cină și apoi... bijuteriile.

Fără să-și dea seama, Drew o strânse cu putere de mină pe Elizabeth.

— Bijuteriile?

— Când m-am uitat în ascunzătoare, am văzut că nu mai erau acolo. Și dacă Nicki nu pleacă nicăieri, atunci ce nevoie ar fi avut de ele?

— Nu știu...

Abia acum Drew își dădu seama că strângea mâna lui Elizabeth mult prea tare. Li-l Bit se așază lângă el.

— Nu e decât o cale de a afla. Va trebui să o întrebăm pe Nicki, spuse Drew. Elizabeth zâmbi. Asta îi plăcea la unchiul Drew. El știa întotdeauna cum să ajungă la miezul unei probleme și să o rezolve.

În sfârșit, Elizabeth simți că totul se va rezolva cu bine.

Ridicându-se, îl luă pe Drew de mână. Hai să mergem.

— Uşurel, domnişoară, a trecut de mult ora de culcare. Lasă-mă pe mine să merg la Nicki să o întreb şi îţi promit că îţi voi povesti totul mâine dimineaţă.

— Îmi promiţi?

Drew duse cealaltă mână la piept.

— Jur.

Elizabeth plecă în grabă. Ezită o clipă când ajunse la uşă.

— Vorbeşte-i frumos, îi spuse. Convinge-o să rămână cu noi.

Drew încuviinţă, dar lui Elizabeth îi fu teamă că nu o auzise. Era prea preocupat şi acest lucru se putea citi în ochii lui.

Îngrijorată din nou, se gândi că ar fi fost mai bine dacă ar fi stat şi ea trează toată noaptea. Cum ar putea să doarmă fără să fie sigură că va rămâne împreună cu ei şi că va fi mama ei cea nouă, în continuare?

Monica se dezbracă, intrând în apa golfului. Cât de bine se simţea eliberată de hainele grele şi murdare! Ocupată cu reorganizarea podului, uitând până şi de cină, visase toată ziua la această baie.

Înotând, privi recunoscătoare spre luna plină. Nu numai că îi lumina calea pe apă, dar totul părea fermecat în jurul ei.

Razele lunii reflectate uşor pe suprafaţa apei erau o cate încântătoare, pe care o urmărea înotând.

Înota încet şi cu grijă, nedorind să tulbure liniştea din jur sau să facă valuri. Apa era caldă şi catifelată şi Monica îşi imaginează că era o ascunzătoare, un loc numai al ei.

Simţi briza uşoară venind dinspre fluviu, adierea mângâindu-i umerii, umplând fiecare respiraţie de aerul primăverii timpurii. Noaptea aceasta era, fără îndoială, noaptea minunilor, a lunii pline şi a magnoliilor.

Înotând în linişte până la dig, se gândi la copii şi speră ca aceştia să nu se fi supărat prea tare pentru că lipsise de la cină. După ceva termina baia, va alerga sus la ei şi le va explica de ce nu venise la masă. Nu voia să tulbure prima noapte a lui Drew şi Stephen ca tată şi fiu.

Plutind pe spate, privind cerul înstelat, zâmbi amintindu-şi expresia lui Drew de dimineaţă. Cât de mândru părea privindu-l pe

Stephen! Cât de bucuros și cât de fericit!

Când privirea lui întâlnise privirea ei, zâmbetul se crispase puțin, dar, cel puțin, nu se mai încruntase. Nu o mai privise cu mânie.

„Începe să mă accepte”, șopti Monica privind stelele”. Poate că are puțină încredere în mine”. Într-una din nopțile următoare, după ce Drew va termina cina, înainte de a se grăbi în biroul lui, își va face curaj și va vorbi cu el deschis. Va începe prin a-i spune ce era în poșeta ei, în ziua în care făcuseră excursie la New Orleans. Probabil încă se mai întreba, poate ghicise deja că fuseseră bijuteriile și atunci de ce să nu îi explice? Lui Drew, ascunderea adevărului i se părea o faptă atât de murdară și de urâtă ca și minciuna fățișă.

Trebuia neapărat să-l prevină pe Drew asupra trestiei de zahăr ce urma să sosească. Dacă l-ar fi pus în fața faptului împlinit; fără să-i spună nimic înainte... Ar fi fost sau ar fi putut fi o idee bună, dar cu cât învăța să-l cunoască mai bine pe Drew, cu atât descoperea cât de mult prețuia el onestitatea. S-ar putea să se înfurie, poate chiar să refuze cu încăpățănare ideea că transportul era pentru el, dar, cu siguranță, ar fi respectat-o pe ea mai mult, dacă i-ar fi spus adevărul.

Totul nu era decât o problemă de încadrare în timp. Dacă alegea momentul bine, dacă folosea cele mai potrivite cuvinte, cu siguranță că acest nou Drew o va înțelege. Monica știa că trebuia în primul rând să fie cinstită cu el; cumva, împreună, vor reuși să facă lucrurile să meargă...

La un moment dat, prinsă de gândurile sale, Monica se întoarse și înotă înapoi. Ajunsă la mal, îl văzu pe Drew așteptând-o.

Nu purta nici cămașă, nici pantofi, ci doar pantalonii suflecați. Cu mâinile în șolduri și cu picioarele întinse, Drew se înălța deasupra apei ca un fel de zeu barbar. Era al dracului de frumos, dar la fel de inaccesibil ca și luna care strălucea deasupra.

O privea obosit. Monica se întrebă de cât timp stătea acolo, privind-o.

Înotând încet, se rugă ca el să nu-i fi auzit șoaptele. Ce putea să-i spună acum?

— Înainte de a discuta sincer unul cu altul n-ai vrea să-mi dai...

— La mai bine de zece metri distanță de hainele ei, își aminti că era dezbrăcată.

— Bună. Ghemuindu-se în apă, Monica se simți jenată. Aproape vru să adauge: „ce face un bărbat drăguț ca tine într-un loc ca acesta?”, dar se opri. Cu siguranță, Drew nu părea să înghită acum neseriozitatea ei. Privind-o, Drew îi spuse calm:

— Avem ceva de discutat.

Cuvinte amenințătoare înăuntrul lor, pe care un bărbat drăguț le folosește ca un preludiu la „Mi-am găsit pe altcineva”, său” Vreau să divorțăm”.

Tonul lipsit de emoție nu-i era de folos și nici privirea pătrunzătoare. Prinsă în capcană în apă, Monica se simți condamnată.

Am discutat deja cu Abbie.

Nu putea ghici despre ce anume discutaseră, dar după felul în care se purtase sora lui în ultimul timp, probabil că nu erau deloc, vești bune.

— Abbie? repetă Monica prostește.

— Crede că tu știi unde sunt bijuteriile.

Da, bineînțeles, nimic bun în ce spusese Abbie.

— Nu, nu le mai am.

— Te rog. Nu mă minți. Elizabeth susține că le-ai găsit. Și că acum nu mai simt în ascunzătoarea lor.

Visele Monicăi se prăbușiră pe umerii ei. Dintotdeauna avusese o slabă noțiune a timpului și a programării unui lucru în timp. De ce trebuise oare să aștepte atât de mult timp până ce se hotărâse să-i explice? Era deja prea târziu să-l oprească de la a trage concluzii îngrozitoare.

Uitându-și goliciunea, Monica se ridică și se apropie implorându-l.

— Am găsit bijuteriile, da, dar nu ți-am spus pentru că nu am vrut ca tu să crezi că sunt Monique. Ești gata totdeauna să crezi ce e mai rău despre mine; și, apoi, cine altcineva în afară de Monique ar fi știut unde sunt ascunse? Dar că nu am vrut nicio clipă să le folosesc în scop personal. Ai încredere în mine, acum sunt într-un loc sigur. Eu...

— La naiba, Nicki, spune-mi adevărul!

Monica nu știu cum să considere faptul că îi spusese Nicki. Se simți însă mai relaxată și începu:

— Îți spun adevărul: i le-am dat lui Darcy să le vândă. El are o rudă în New York și acolo poate obține un preț bun pentru ele.

— Așa a cumpărat trestia de zahăr?

Deci transportul venise deja.

— Mă crezi sau nu, voiam să-ți mărturisesc totul, continuă Monica încet, dar nu am vrut ca tu să crezi că nu am încredere în forțele tale și în posibilitățile tale de salva River's Edge. Sunt o lașă, de câte ori am avut ocazia, nu am avut curajul să-ți explic.

Privind în ochii lui ce păreau ai unui străin, fără dușmănia cu care se obișnuise, Monica își dădu seama de goliciunea și slăbiciunea ei.

Se gândi la hainele ei abandonate.

— De ce? o întrebă Drew, apucându-i brațele.

— Bijuteriile nu au fost niciodată ale mele, încercă să-i explice. Aparțin cu totul familiei, proprietății, sunt o parte din River's Edge. Și, cel mai drept era să le folosesc pentru binele familiei și al proprietății.

— Strânsoarea lui Drew crescuse.

— Nu, te întreb de ce l-ai plătit pe Ștergell? De ce ai cumpărat trestia de zahăr?

Chiar și dacă ar fi fost îmbrăcată, își dădu seama, tot nu ar îl reușit să se ascundă de el. Drew nu-i privea doar corpul; acum îi privea și îi explora sufletul.

— În ziua aceea pe vapor... am văzut figura ta... și, mi-am dat seama cât de mult înseamnă acest loc pentru tine. Eu...

Privind în ochii lui, nu mai putu spune niciun alt cuvânt. Se putea arunca doar în dorință dar cu Drew... era încă periculos.

— Tu nu ești Monique. Vocea sa răgușită suna acum plină de convingere și mirare.

— Doamne, chiar ești cu adevărat Monica Ryan.

Apoi o luă în brațe și o sărută.

— Nicki, totdeauna am vrut să cred ce era rău despre tine, dar

nu m-ai lăsat niciodată. Ascultându-le pe Abbie; i pe Elizabeth am căutat o explicație. Doamne, femeie, îți dai seama măcar un pic ce mult însemni tu pentru mine?

Aruncându-și brațele în jurul gâtului său, Monica îl sărută, pe față, pe gât, pe piept.

— Spune-mi...

— Ești atât de moale... Atât de caldă, vreau să te iubesc... Vreau să facem dragoste. Drew o trase cu putere spre el, ridicând-o în brațe până ce picioarele ei i se încolăciră în jurul mijlocului său. Apoi intră în apă.

— Am înnebunit, din noaptea aceea, în camera ta; nu mi-am mai dorit decât să te ating, să te îmbrățișez, să te iubesc. E greu să accept un miracol. De aceea aproape că nu știu cum să reacționez.

— Sărută-mă, Drew! Atât trebuie să faci...

Și Drew o sărută, apăsându-i gura cu gura lui, lăsând ca apa să-i susțină greutatea.

Se iubiră cu frenezie și pasiune. Razele lunii dansau în jurul lor; râul curgea, murmurând ușor și continuu, dar tot ce conta pentru Monica era faptul că visul devenise, în sfârșit, realitate.

Cât de seducător putea fi Drew! Câtă senzație de siguranță îi ofereau sărutările și mângâierile lui!

Sărutându-i sânii, Drew își dădu seama ce dor îi fusese de acest corp. Disparuseră dorința și vraja care îl împiedicau să se apropie în siguranță de acest corp. Nu mai era Monique, cea posesivă, diabolică.

Dragostea lui Nicki și faptul că Drew îi împărțea dragostea, o alungaseră pe Monique pentru totdeauna. Erau, în sfârșit, împreună.

Dragostea deveni o descoperire miraculoasă.

Atingându-l, sărutându-l, simți dorința de a-l ține pe acest bărbat pentru totdeauna în brațele ei, aproape de inima ei. Îl simți pe Drew umplând toate locurile goale din corpul, mintea și sufletul ei. Atât de perfect, atât de incredibil, atât de...

Nu se mai gândi la nimic, abandonându-se plăcerii. Apa îi mângâia pielea în timp ce Drew o legăna ușor. Valuri de plăcere îi străbăteau tot corpul. Drew începu să se miște din ce în ce mai repede,

tot mai adânc...

— Da, da, șopti în urechea lui, sărutându-l pătimaș. Da, mai mult, mai mult, până ce, cu o explozie de plăcere, păru să se desfacă într-un milion de părți strălucitoare.

Drew suspină...

— Da, Doamne, Nicki, da! Și o strânse mai tare la pieptul lui...

O ținu aproape de el mult timp savurând plăcerea, simțindu-se puternic și invincibil. Nicki, îngăimă Drew, incapabil să-și exprime sentimentele. Cu nicio altă femeie nu simțise dragostea așa cum reușise acum cu Nicki. O iubea. O dorea din tot sufletul.

O așeză încet pe Monica pe pământ. Ea se sprijini de el, sprijinindu-și capul de pieptul său, suspinând. Plângea?

— Doamne, Nicki, mi-am pierdut controlul... am fost atât de... îi ridică bărbia, făcând-o să se uite la el. Ultimul lucru pe care l-am dorit a fost să te rănesc.

— Nu. Monica suspină din nou și își șterse ochii. Oh, Drew, arăt eu ca și cum aș fi rănită? Ți-am spus că eram disperată. Și că plâng întotdeauna când lucrurile sunt prea frumoase sau prea emoționante.

Drew zâmbi.

— Atunci poate că ar trebui să plâng și eu acum, pentru că n-am văzut niciodată ceva mai frumos și mai emoționant decât felul în care mă privești acum.

— Te iubesc!

Da, îl iubea. Și așa fusese dintotdeauna iubirea în ochii ei, dar el fusese prea orb să vadă și să simtă acest lucru. Nu mai era nevoie să întrebe absolut nimic despre trestia de zahăr; în adâncul sufletului său, știa deja că numai Nicki putuse să o cumpere.

Se întinse lângă ea și o sărută, lăsând dragostea lui să iasă la suprafață.

Trăgându-se ușor înapoi, îi zâmbi.

— Știi că am putea fi prinși? Poate că dorm toți acasă, dar ar mai putea fi bărci pe fluviu.

— Poți să mă vezi din casă? Așa m-ai găsit?

Era greu de văzut, chiar și în lumina lunii; cunoscând-o însă,

Drew își dădu seama că se înroșise.

— Te-am văzut de la jumătatea drumului. Și dacă am părut supărat, să știi că eram supărat pe mine. M-am dezbrăcat înainte de a-mi da seama și de a mă întreba ce căutam în apă după tine.

— Vino, îi spuse blând, luându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice. Să ne întoarcem în casă.

— Ce-ai spus mai înainte, îl întrebă Monica, înseamnă că mă crezi acum? Știi că nu sunt Monique?

Aplecându-se după hainele ei, Drew clătină din cap.

— E destul de ciudat. Nu-mi pot explica ce și cum s-a întâmplat, dar știu că nu poți fi Monique. Cu siguranță... Tot ce ai făcut, faptul că ai cumpărat trestia de zahăr...

— Nu am vrut decât să te ajut.

— Știu. Trăgându-și rochia pe umeri, Monica se întoarse pentru ca Drew să-i încheie nasturii. Dar asta este. Monique ar fi găsit o sută de posibilități de a folosi banii pentru ea, dar tu ai ales investiția în mine, în viitorul nostru.

— Atunci, nu ești supărat?

Drew o îmbrățișă, ținând-o strâns.

— Nu supărat, umilit. Nimeni nu și-a mai pus vreodată toată încrederea în mine. Mulțumesc Domnului că te-a trimis aici, Monica Ryan!

— Sumner. Mă cheamă Monica Sumner.

— Da, soția mea. Soția mea frumoasă și iubitoare...

— Dar eu nu sunt frumoasă. Nu sunt deloc așa cum mă vezi tu acum. În cealaltă viață a mea, sunt grasă și urâtă.

— Nu vreau să aud asta, îi replică Drew ferm. Nu mă atrage fața sau corpul tău, ci ceea ce găsesc atunci când te privesc în ochi. Te-ai putea ascunde în corpul a o sută de femei și tot așa fi în stare să te recunosc. Nu înțelegi? Ceea ce vreau eu e Nicki, eu o iubesc pe Nicki.

— Oprește-te sau mă faci să încep din nou să plâng.

— Nu se poate, îi spuse, îmbrățișând-o. Am alte planuri pentru tine, din care majoritatea trec prin camera noastră. Hai să ne întoarcem acasă, doamnă Sumner.

— Dar nu mă poți duce în brațe tot drumul. Se zbatu în brațele lui. Sunt prea grea, lasă-mă jos!

După un sărut lung, o așeză pe pământ.

— Bine, dar numai din cauză că am plantat trestia de zahăr. Dar acum să ne gândim cum am putea să mă îmbrac și eu. Ai uitat că sunt complet dezbrăcat?

— Nu-i nimic, îi răspunse Monica zâmbindu-i. Pantalonii tăi sunt încă în apă.

Priviră amândoi apa liniștită a golfului.

— Poate venim mâine noapte să-i căutăm.

— Poate... Privirea ei se întoarse rușinată în momentul în care Drew se aplecă pentru a-și lua cămașa.

— Leag-o în jurul tău îi spuse Monica. Leagă-i mânecile în jurul mijlocului. Îți apără părțile vitale, dar îți sugerez să alergi până acasă.

Izbucnind în râs se îndreptară amândoi spre casă. Râzând, Drew își dădu seama că în sfârșit era vesel. Era ca și cum s-ar fi născut din nou, cu această femeie iubindu-l din tot sufletul. Cu Nicki alături de el, poate că ar fi trebuit să înceapă să creadă și el în miracole. Făcând dragoste cu ea toată noaptea, în patul mare care fusese timp îndelungat atât de gol, Drew înțelese: ea era miracolul lui, raza lui de lumină și speranță.

Ar fi vrut să-i povestească fiecare detaliu al vieții ei trecute, dar Nicki adormise deja, atât de liniștită, fericită și mulțumită, încât nu se putu abține să nu o îmbrățișeze încă o dată.

Vom avea timp de discuții, își spuse Drew. Trebuiau să se descopere unul pe altul, să-și cunoască secretele, gândurile, corpurile.

Întinzându-se în pat, Drew zâmbi, gândindu-se la zilele lungi și pline de fericire ce urmau.

Dimineața următoare, devreme, Elizabeth deschise ușa camerei lui Drew. Acesta dormea încă, dar fetița nu mai avu răbdare.

— Unchiule Drew? Întrebă apropiindu-se de pat. Spune-mi, te rog, ce ai descoperit în legătură cu Nicki?

Abia apoi își dădu seama că Drew nu era singur.

— Am vorbit frumos, îi spuse fetiței, cu un zâmbet, sărutând-o

ușor pe Nicki pe frunte. Și cred că rămâne cu noi pentru totdeauna.

Monique

15 martie, 1866:

Am descoperit că nu e tocmai ușor să fii văduvă.

Doi ani am avut de-a face cu o mare de cereri în căsătorie din partea fiecărui prost din Louisiana. Nu pot ei vedea că bărbatul pe care-l voi alege, să aibă grijă de mine, nu va fi un om al Sudului, unde înfrângerea plutește încă în aer?!?

Mai degrabă aș lua un soldat al Uniunii, unul bogat, cu mijloacele necesare pentru a-mi oferi tot ceea ce vreau.

Până și Anton Byers a avut nerușinarea să-mi propună să mă căsătoresc cu el, după perioada obligatorie de văduvie.

Mă întreb ce l-a făcut să creadă că mi-aș petrece restul vieții împreună sau lângă o creatură așa de scârboasă ca el; în același timp, știam că trebuia să fiu cât mai îngăduitoare față de el, până ce mi-aș fi dat seama ce văzuse în noaptea morții lui Robert.

Erau timpuri grele. A trebuit să-l ocolesc cât am putut pe nenorocitul de Byers și să mă mulțumesc să trăiesc pe baza puținului care mai rămăsese al meu. Cu cât mai mult descopeream cât de prost administrase Robert plantația, cu atât mai mult îmi venea să urlu.

Abbie a sugerat atunci că trebuia să devenim zgârciți și să economisim, pentru a salva plantația de la ruina totală. Curând însă, mi s-a făcut scârbă de fața ei lungă și de pesimismul de care dădea dovadă în fiecare moment. De ce trebuia să sufăr eu, la urma urmei, când știam că River's Edge era moștenirea copiilor?

După ce Robert murise, m-am gândit că, în sfârșit, voi putea să fiu împreună cu Drew, dar o scrisoare venită de la Washington ne-a anunțat că dispăruse în luptă. La dracu' cu el, m-am gândit după ce am citit scrisoarea; cum îmi mai putea fi de folos mort sau poate schilodit?

Luni de zile m-am întrebat ce să fac, nedecisă. Am ajuns la concluzia că trebuie să mă mărit cu un yankeu, unul destul de bogat pentru a cumpăra River's Edge, înainte de a fi scos la licitație din cauza taxelor neplătite. Dar, într-o bună zi, l-am văzut pe Drew apropiindu-se de casă.

Cât de bucuroasă am fost, privindu-l cum coboară dealul. Atât de mândru, călare, stând țeapăn în șa, dar atât de obosit. A fost de ajuns o singură privire și am fost tulburată complet. Nu mai doream decât să-i simt corpul fierbinte, lipit de al meu.

El era slăbiciunea mea, Drew, o lumină la un orizont îndepărtat. Într-un moment de slăbiciune, am uitat cât de mult călătorisem în lumea lui Rachel. Tremurând de dorință, am alergat spre el.

Dar, ca și cum m-ar fi văzut pentru prima oară, m-a ignorat. Mai întâi blestemata de casă. Toată dragostea și dorința lui erau pentru casă, pentru River's Edge. Apoi mi-a spus, de parcă m-ar fi lovit peste față, că nu voi avea niciodată loc în viața lui.

Mi-e rușine să spun că încă îl mai doresc. Însăpăimântat de starea în care se afla plantația, Drew schimbă totul, de la orele de masă până la cine era binevenit și cine nu. Primii care trebuiau să dispară erau yankeii, apoi Anton Byers.

Drew mi-a spus că nu-și putea permite să plătească un om care și-a petrecut timpul alergând după fusta mea, în loc să-i învețe pe copii. Asta a fost singura lui hotărâre cu care am fost și eu de acord.

— Într-o zi, Byers mi-a cerut să fug cu el. Aveam nevoie de un soț, a insistat el; nu mai puteam sta singură la River's Edge. Spera că nu eram atât de naivă încât să cred că Drew Sumner se va căsători cu mine.

Când l-am întrebat de ce să nu se căsătorească cu mine, a devenit tot atât de rigid ca și gulerul săli scrobit, ghicind care era motivul pentru care îl refuzasem de atâtea ori.

„Pentru că voi discuta cu el, mi-a spus. De asta!”

Și așa a și făcut. Nu pot să știu precis ce au discutat, mai bine zis ce i-a povestit Byers lui Drew, închis în birou mai mult de două ore. Abia după mult timp am aflat că Byers îi povestise despre moartea lui Robert. Când Drew i-a cerut dovezi, Byers a devenit dezgustător. Puteam dovedi că eram o mamă netrebnică, a amenințat. Și poate că era de datoria lui să ia copiii și să-i ducă la un orfelinat.

Asta mi-a spus Drew când m-a chemat în birou, după ce Byers a plecat”. Te întreb o singură dată: l-ai otrăvit sau nu pe fratele meu?

Este sau nu adevărată acuzația netrebnicului ăsta de Byers?"

Aproape am leșinat. Dar nu de frică, de bucurie. Canalia nu văzuse mare lucru. Chiar nimic, dacă se gândea că l-am otrăvit pe Robert. I-am spus lui Drew că nu l-am otrăvit pe Robert. L-am întrebat cum de putea să creadă astfel de lucruri, fără să fiu obligată să spun absolut nicio minciună.

Apoi m-a informat că urma să ne căsătorim, dar numai pentru a proteja copiii și nu din dorința lui. M-a avertizat să nu fac nicio greșală.

Drew nu părea deloc liniștit. Privindu-mă cu dezgust, s-a jurat că, dacă îi voi da vreodată motive să gândească astfel, nu va ezita să mă trimită la închisoare.

Căsătoria noastră urma să fie o căsătorie de conveniență, pentru că nu are de gând să mă mai atingă vreodată.

Înfuriată de atitudinea lui, am fost aproape să-i spun adevărul despre Stephen și Elizabeth, dar m-am gândit că era mai bine să folosesc această ultimă posibilitate mai târziu. Am vrut să-l fac să sufere, să se învinuiască, copleșit de remușcări. Și odată ce va începe să-și iubească țuicii, poate că îi voi putea folosi împotriva lui.

Imediat după căsătoria noastră grăbită, Drew a început să dea ordine. Rachel a fost alungată de lângă mine; știa de puterile și magia ei și nu voia ca ea să se afle în preajma copiilor. Mi-a spus că nu mai vede niciun motiv să păstrez casa pe care o aveam în oraș. Acum, când casa mea a fost vândută pentru a-mi acoperi datoriile, nu mai am niciun loc unde să mă distrez în New Orleans.

Pe scurt, trebuia să devin o mamă și soție ideală, casnică, învățându-mi îndatoririle de la Abbie. Când l-am întrebat ce mi-ar face dacă l-aș refuza, mi-a spus că am de ales între două posibilități: puteam să mă comport așa cum hotărâse el sau puteam să ajung la închisoare.

M-am îndoit că-și va ține promisiunea.

Dacă m-ar fi suspectat că aș fi avut vreo legătură cu moartea fratelui său, nu m-ar fi lăsat niciodată aproape de prețioșii copii.

Totuși, mi-a fost teamă de puterea numelui Sumner. Era ceva

să-ți bați joc de prostiile unuia ca Anton Byers; dar dacă fratele victimei, adică al lui Robert, ar fi început și el să vorbească, atunci ceilalți l-ar fi ascultat. Și atunci aș fi fost acuzată cu siguranță de otrăvirea lui Robert, indiferent cât de mult aș fi protestat.

Situația e intolerabilă. Nu pot trăi din nou ca o prizonieră, nici măcar pentru dragostea mea pentru Drew; nu pot accepta să trăiesc în continuare ca o călugăriță.

Ăsta e motivul pentru care m-am furișat afară din casă noaptea trecută pentru a o vizita pe Rachel în mlaștină. I-am spus cât de greu îmi era să trăiesc, după toate nebuniile lui Drew.

Rachel mi-a zâmbit, cu zâmbetul ei secret și m-a întrebat dacă voiam să facă o nouă păpușă. Oricât de supărată eram, mi-a fost greu să mi-l imaginez pe Drew prăbușit așa cum se prăbușise fratele său. Nu puteam să o mai fac cu mâna mea...

A Când i-am spus că nu, Rachel a mormăit, dezamăgită, îl ura pe Drew, dar îi era teamă de el; spera să mă convingă să o scap de Drew și de privirile lui dușmănoase.

Întorcându-se, s-a întins după un mic săculeț maroniu.

Privindu-mă seriosă, mi-a spus că avea un talisman cu o putere mai mare decât orice altă vrajă.

Zâmbetul ei era ca de gheață, ca și cum s-ar fi așteptat ca eu să-mi țin respirația. Inima a început să-mi bată de trei ori mai repede. Nu mi-a mai păsat de nimic. Am știut că destinul meu depindea de acel talisman.

Oftând, scoase din sac un inel făcut din două benzi de argint împletite. Era Ochiul lui Zombi, mi-a explicat, ținându-l cu grijă în palma deschisă. O moștenire neprețuită, transmisă de la mamă la fiică, cu mult înainte ca familia ei să fie luată în sclavie din Africa. Ascundea în el puterea marelui zeu șarpe, a Marelui Zombi.

Dacă eram pregătită să învăț și să mă supun dorințelor Lui, într-o bună zi, Zombi mi-ar fi arătat calea spre o viață mai bună, spre viața pe care mi-o doream...

Mi-a spus aceste cuvinte cu o adevărată venerație. O smerenie ce m-a făcut să înțeleg ce putere avea într-adevăr acel inel. Când am

atins metalul rece, o energie puternică, întunecată, mi-a străbătut corpul. Am auzit un fel de sâsâit, ca și cum încolăcirile celor două benzi de argint în formă de șarpe mi-ar fi vorbit, dezvăluindu-mi perspectivele unei luni, mai presus de înțelegerea mea.

Mă chema, cu o forță de neînving, să-l urmez, să vreau să pătrund în lumea misterioasă pe care mi-o oferea.

Da, puterea inelului trebuie folosită. Și odată ce voi căpăta această putere, nu-i voi mai da drumul niciodată.

Capitolul 18

John Foxworth, cunoscut mai târziu ca Jacques Reynard, o privi pe frumoasa tânără ce intra în magazinul său. Se ridică pe vârfuri, plin de mândrie. Sarah Jane Hawkins intrase în magazin, uitând complet că el nu era altceva decât un biet cămătar ce-i jumulea pe cei din jur pentru a face avere.

Cel care avea să fie mai târziu un om de afaceri, un gentleman, încercând să pară cel mai manierat exponent al culturii creole.

«În curând, o voi cere în căsătorie», gândi el. Auzise multe zvonuri; știa că tatăl ei se jena să o mai țină acasă nemăritată și era bucuros că fata își îndreptase atenția asupra lui.

El nu dorea bani, frumusețe. Pentru Jacques, Miss Sarah era culmea bunătății. Acesta era idealul său feminin, încă din vremea copilăriei lui mizerabile, în Boston.

Și, din această cauză, era gata să-și sacrifice averea doar pentru ca Sarah Jane să accepte să-i fie soție.

— Un prieten își aniversează ziua de naștere, îi spuse Sarah Jane încet și am nevoie de ceva special de îmbrăcat pentru această ocazie. Îți reamintesc că nu trebuie să fie prea scump. Tata ar face apoplexie numai dacă ar afla că am trecut pe aici și că m-am uitat doar la bijuterii.

— Permiteți-mi, scumpă domnișoară, să vă ofer ceva în dar. Un simplu cadou pentru a vă mulțumi că aduceți atâta lumină în magazinul meu umil. Dacă îmi permiteți să continui, pot să sper continuare?

Sarah Jane se înroși. Jacques o privi încântat.

— Dacă îmi permiteți, îl voi căuta pe tatăl dumneavoastră, în săptămâna ce urmează. Dar, vă rog, alegeți-vă ceva! Orice se potrivește cu farmecul dumneavoastră. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât gândul că umilul meu dar completează frumusețea dumneavoastră delicată.

— Inelul acesta... Nu se poate! De unde îl ai? Gândindu-se mai degrabă la perle, Jacques fu șocat să vadă ce-i arăta Sarah Jane...

— O femeie, de fapt, o vecină de-a dumneavoastră mi l-a adus. Doamna Sumner. M-a rugat să îl păstrez până la sfârșitul lunii viitoare.

— Îl vreau! spuse Sarah Jane, privind inelul. Acesta e cadoul pe care îl vreau!

— Dar nu se poate! Orice, în afară de acest inel. Jacques era cu adevărat nefericit. Acest simbol al unei străvechi legende africane îi putea aduce o mică avere. Sarah Jane îl privi surprinsă.

— Dar ai spus, acum câteva clipe, că pot să-mi aleg orice. Acest inel este ceea ce lipsește farmecului meu.

Jacques nu rezistă să o dezamăgească. Ce mai conta! În curând vor fi căsătoriți și inelul se va întoarce în mâinile sale. Doar își respecta promisiunea: practic, nu îl vindea. În plus, nu. Credea ca doamna Sumner să se întoarcă să îl răscumpere.

— Foarte bine, spuse șovăielnic, ridicând inelul. Atât timp cât îmi promiți că nu ți-l vei pune niciodată pe deget.

— De ce niciodată?

Se simți caraghios. Putea oare să-i explice legenda? Cu siguranță că nu era decât o pură superstiție.

— Metalul e foarte vechi, îi spuse în loc de explicație și-ți poate ataca pielea, atât de fină. Promite-mi, draga mea, că nu-l vei purta.

Zâmbindu-i gingaș, Sarah Jane luă inelul din mâna lui.

— Foarte bine, dacă insiști... Îți mulțumesc mult, domnule Reynard.

— Te rog, poți să-mi spui Jacques.

Mulțumindu-i încă o dată, Sarah Jane se îndreptă spre ieșire. Atras de privirea ce i-o aruncă înainte de a ieși pe ușă, Jacques uită să-i specifice faptul că nu trebuia să arate nimănui inelul, cel puțin până la

sfârșitul următoarei luni.

«Va fi bine!» își spuse. «Oricum, doamna Sumner nu se va întoarce curând. Nu e nicio grabă.»

Așa crezu Jacques până a doua zi, când Colonelul Darcy O'Brien îl privi de după tejghea.

— Ce-ai făcut? îl întrebă furios.

— V-am spus! L-am dat în dar unei doamne.

— Cui? Cuvintele țâșniră ca un glonte de pe țeava pistolului. Jacques se îngălbeni.

— Logodnicei mele, șopti, încercând să nu pară speriat. Domnișoarei Hawkins.

— Sarah Jane Hawkins?

Jacques abia avu timp să încuviințeze. Darcy ieșea deja din magazin.

— Să te ajute Dumnezeu, sau mai bine zis, să te ferească Dumnezeu! aruncă Darcy peste umăr, înainte de a închide ușa în urma lui. Dacă se întâmplă ceva uneia dintre acele femei...

Monica se grăbi în camera ei cu un lighean de apă, intenționând să se spele de praful pe care îl înghițise, curățind grilajul ferestrelor de la dormitoarele casei. Se străduia să fie calmă. De fiecare dată când amintea despre avantajele instalării unor tuburi și conducte pentru a aduce apa în casă, Abbie o contrazicea, considerând sugestia ca fiind doar una dintre ideile ei prostești despre modernizare și confort. Și totuși, Monica era hotărâtă să instaleze țevile, imediat ce plantația ar fi reînceput să aducă profit.

Nu spera niciodată să ajungă la performanțele băilor ultra sofisticate ale lui Judith, dar alte case aveau deja instalații pentru apă rece și chiar pentru apă caldă. Unii aveau chiar și o toaletă decentă.

În ultimele săptămâni, nu se întâlniseră aproape deloc în timpul zilei. Drew lucrase la câmp, iar ea – în casă. Dar, în fiecare noapte, petreceau câteva ceasuri minunate, la golf. Uimitor, cât de relaxat devenea trupul «fi după o noapte petrecută cu Drew! În sfârșit, Monica știa ce înseamnă dragostea adevărată pentru o femeie. De fiecare dată când Drew o privea sau o atingea, de multe ori întâmplător, se simțea

minunat.

Apoi, în pat, cuibăriți unul în brațele celuilalt, stăteau de vorbă, povestind de trecut și plănuiind viitorul. Când Drew îi vorbea despre greutățile prin care trecuse în timpul războiului și despre chinurile din închisoare, jura să-și apere copiii de astfel de orori, cu prețul vieții. Monica îi povestea despre părinții ei și despre faptul că tot ceea ce îi mai rămăsese după moartea lor, fusese Judith. Stephen, Andrew și Elizabeth trebuiau feriți de suferință. Trebuia să le ofere o copilărie fericită și tot ce avea ea mai bun.

Și totuși, nu reușea să-i spună nimic despre inel. Prefera ca Drew să nu știe niciodată ce anume o adusese acolo. Simțea că blestemații șerpi de pe inel ascundeau ceva ce-i umbrea sau îi putea umbri fericirea, ceva ce trebuia să evite.

În momentul în care va primi banii de la Darcy, va răscumpăra inelul și îl va arunca fluviu.

Ca și cum ar fi putut înlătura astfel toate amenințările ascunse în puterea aceluia inel, Monica se gândi la ceea ce îi va spune lui Sarah Jane în acea zi. Sarah Jane urma să o viziteze pe Abbie și Monica avea de gând să discute cu ea. Trebuia să o facă să înțeleagă că nu era ea Monique, Era Nicki, care nu fusese și nu va fi niciodată dușmanul ei.

Oricum Sarah Jane nu ar fi putut înțelege adevărul... Drew fusese de acord cu ea, considerând că asemenea povești despre călătoriile în timp nu erau pentru ceilalți decât semne clare de nebunie. Trebuia însă să facă ceva, pentru a opri bombănelile lui Sarah Jane și încercările ei de a o ațâța pe Abbie împotriva lui Nicki, considerând-o Monique.

Mai mult ca orice, Monica voia să se împace cu Abbie. O dorea răceala și răutatea din ochii cumnatei sale. Poate că, dacă Sarah Jane s-ar mai fi potolit, Abbie ar fi putut să o accepte din nou pe Nicki ca pe o prietenă.

Îmbrăcând o bluză și o fustă dreaptă, Monica își spuse că, la urma urmei, trebuia să aibă răbdare. Atât cu Sarah Jane cât și cu Abbie. Cu răbdare câștigase și încrederea copiilor. Tot cu răbdare îl câștigase și pe Drew.

De mii de ori, în fiecare zi, gândurile îi zburau spre Drew. Se mutase în camera ei și în inima ei. Era ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

Zâmbi privind pieptenele lui, pus cu grijă pe aceeași noptieră, lângă periile ei. Mângâie mânerul aurit, așteptând să simtă atingerea fierbinte a lui Drew. Își opri apoi privirea asupra periei ei.

Observă cu groază că fusese din nou curățată. Lipseau firele din părul ei.

Ceva nu era în regulă. Dacă Abbie venise și făcuse curat, de ce nu curățase și pieptenul lui Drew?

Se îndreptă deodată spre fereastră. Înainte de a-și da seama ce face, știi că o va găsi pe Rachel ascunsă după draperie...

Privind-o fix, femeia ascunsese ceva în mâna ei. Era prea târziu pentru a vedea ce era. În spatele trăsăturilor șterse ale lui Rachel, Monica simți zâmbetul ei triumfător și plin de ură.

Rachel profită de neatenția și deruta Monicăi și ieși alergând din cameră.

Un zgomot o trezi pe Monica din amețeală. Galopul unui cal ce se apropia umplu liniștea ce devenise apăsătoare. Parcă trezită din somn, Monica alergă fără să-și dea seama. Coborî scările. Rachel dispăruse de mult, dar încă îi putea simți privirea pătrunzătoare.

Se întoarse în cameră, simind că Rachel nu venise degeaba în camera ei. Era în primejdie. Ce căuta?

Blestemând poneiul, singurul rămas în grajdurile – altă dată pline – ale tatălui ei, Sarah Jane lovi bietul animal. I se părea că nu va mai ajunge niciodată la River's Edge.

Uneori avea senzația că totul era împotriva ei. Începând cu bolile tatălui ei, datorate în mare parte coniacului și terminând cu necazurile pricinuite de agentul ce se ocupa de vânzarea plantației lor. Oare îi păsa cuiva că acum avea, în sfârșit, șansa de a se răzbuna? Aștepta, curioasă și nerăbdătoare, reacția lui Monique când va afla la cine se află inelul ei.

Sarah Jane o văzu pe Rachel stând în mijlocul drumului, ca și cum ar fi încercat să-l blocheze. Ce dracu' mai căuta femeia asta

îngrozitoare, strecurându-se prin preajma casei lui Abbie?

Indignată, Sarah Jane se opri și legă Mul catârului de un par din gard. Apropiindu-se de Rachel, o auzi cântând încet. Urmărindu-i privirea, Sarah Jane o văzu pe Monique grăbindu-se să intre înapoi în casă.

Fu convinsă că cele două femei puneau din nou ceva necurat la cale.

— Ce cauți aici? strigă, ridicând biciul. Credeam că domnul Sumner ți-a interzis să te mai apropii de casa asta.

Rachel abia catadicsi să zâmbească, indolentă.

— E o țară liberă acum. Eu sunt liberă. Nu mai sunt sclava nimănui. Rachel vorbise de parcă ar fi fost toată viața ei regină și nu doar o sclavă. Și asta e un drum public, nu-i așa, doamnă Hawkins?

Sarah Jane strânse biciul în mână. Imediat după război, negrii aceștia nenorociți începuseră să-și ia nasul la purtare.

— Acum, pleacă! îi spuse hotărâtă.

Rachel ridică din umeri.

— Ați uitat poate cine a făcut vrăjile pentru ca domnul Jacques să vă ceară în căsătorie?

Sarah Jane privi speriată în jurul ei, sperând că nu o auzise nimeni. Puțini ar fi capabili să înțeleagă de ce ajunsese să apeleze la serviciile lui Rachel. Pur și simplu, nu mai putuse suporta să-și petreacă restul zilelor la dispoziția toanelor tatălui său, în cine știe ce cocioabă din oraș.

— Nu ar trebui să mă ameninți încă, continuă Rachel.

Cel puțin... până ce nu veți auzi propunerea lui Jacques Reynard.

— Dar m-a cerut de soție! Căutând în poșetă, Sarah Jane scoase inelul. Privi mândră ochii mari a lui Rachel. Vezi? Mi-a dat acest inel în dar, ca dovadă a intențiilor sale.

Văzând umbra de îndoială a lui Sarah Jane, Rachel o provocă:

— V-a cerut de soție? A vorbit cu tatăl dumneavoastră?

— Încă nu, dar...

Rachel clătină din cap, triumfătoare.

— E nevoie de puteri magice pentru a-l aduce în fața altarului.

În sufletul său, Sarah Jane știa că femeia avea dreptate. Cum altfel putuse Monique să i-l fure pe Robert, dacă nu prin vrăjile lui Rachel?

— Bine, Rachel... Spune-mi, ce trebuie să fac?

— Pentru a-l avea pe negustorul dumneavoastră, trebuie să-mi dați inelul.

Sarah Jane refuză cu hotărâre. Nu, trebuia neapărat să se opună. Întreaga ei viață așteptase momentul în care putea să-i spună lui Monique: «Iată, acum am ceva ce vrei neapărat!»

Dar Rachel avea alte planuri. Ochii ei negri o fixară pe Sarah Jane, hipnotizând-o aproape.

— Nu pot, încercă Sarah Jane să protesteze, dar se simți copleșită de o forță cu mult mai puternică. E un cadou, continuă rar, din ce în ce mai rar pe măsură ce privirea lui Rachel o îngheța, o paraliza. Nu poți să înțelegi, Jacques va fi... va fi...

Rachel o apucă de mână.

— Dați-mi inelul, domnișoară Sarah, îi spuse blând și încet. Dați-mi inelul, acum.

Cuvintele lui Rachel o învăluiră pe Sarah Jane ca țesătura străvezie a unui vis, până ce întinse mâna și îi dădu inelul lui Rachel.

În mai puțin de o secundă, palma lui Rachel ascunse inelul pentru totdeauna.

Transfigurată, Sarah Jane își reveni și încercă să o atingă pe Rachel. Aceasta, însă, se întoarse și se îndepărtă în grabă. Sarah Jane înjură încet. Făcuse o greșală îngrozitoare.

Își continuă drumul spre casă, privind-o ca pe un refugiu, până în momentul în care o văzu pe Monique grăbindu-se să intre în casă...

— Tu! țipă ea. E numai vina ta!

Abbie se abținu greu să nu zâmbească văzându-l pe Drew împreună cu copiii. Cât de minunat arătau împreună, toți patru, acoperiți din cap până în picioare de făină, ocupați să păstreze surpriza lor secretă. Niciunul din ei nu-și imagina cum arăta această «pizza»; dar, din moment ce Nicki spusese că îi era dor de gustul ei, erau hotărâți să o pregătească.

Trebuia să fie o surpriză, pentru a celebra două luni de când Nicki venise în lumea lor. Ca o ironie a sorții, în timp ce Drew pregătea surpriza, Nicki pune la punct ultimele detalii ale aniversării lui. Copiii erau niște adevărați actori și Drew nu și-ar fi dat seama după chipurile lor că în această seară urmau să îl sărbătorească și pe el.

Abbie oftă, întorcându-se la treburile ei, adică la prăjitura sofisticată pe care le-o promisese ambelor echipe de conspiratori. În timp ce amesteca untul, îl privi pe Drew. Trebuia să recunoască faptul că Drew nu fusese niciodată mai fericit ca acum. Era îndrăgostit până peste cap.

Și nu era numai el îndrăgostit. Abbie o văzuse și pe Nicki urmărindu-și soțul de la distanță. Oricine i-ar fi văzut împreună, i-ar fi considerat o pereche perfectă. Invidioasă, Abbie știa că Nicki reușise să-l facă pe Drew să zâmbească din nou. Și, doar pentru acest motiv, putea să-i ierte orice păcate.

Acum însă, Drew nu zâmbea. Privea încruntat spre aluat, în timp ce copii frământau.

— Cred că asta e, Abbie. Am terminat de frământat. Ce urmează acum?

Izbucnind în râs, Abbie le spuse să-l pună înapoi în castron și să-l lase acolo, timp de o oră. Drew îi promise că se va întoarce de îndată ce îl va chema. Copiii alergară imediat la joacă.

Singură în bucătărie, Abbie puse prăjitura în tavă și adună ce avea nevoie pentru a o decora. Voia ca totul să iasă perfect. Era din nou timpul ca ea și Nicki să redevină prietene. «La dracu' cu Sarah Jane!» își spuse. «Cine poate să îl iubească pe Drew așa cum îl iubea Nicki nu putea fi un monstru.»

Ca și cum ar fi negat acest lucru, țipătul lui Sarah Jane sparse tăcerea. Alarmată, Abbie se grăbi să iasă din bucătărie și se îndreptă spre intrarea casei.

— Tu și ea... voi două ați complotat, o auzi pe Sarah Jane țipând. Ești bună de condamnat!

Nicki o privea derutată.

— Cred că ar fi bine să intri și să te odihnești puțin, Sarah Jane,

spuse Monica.

— Nu-i de mirare. Pariez că tu ai trimis-o înaintea mea. Știai că voi veni și ai vrut să ți-l iei înapoi. Eu... eu...

Spre surprinderea tuturor, Sarah Jane izbucni în plâns.

— Hai, lasă-mă să te conduc înăuntru. Nicki încercă să o ia de braț, dar Sarah Jane refuză.

— Lasă-mă pe mine!

Sprijinind-o pe Sarah Jane, Abbie își dădu seama că nu dorea ajutor din partea lui Nicki.

— Nicki are dreptate, totuși. Ar trebui să stai jos și să-ți revii.

Așezând-o pe Sarah Jane pe canapeaua din salon, Abbie o simți tremurând. Fu surprinsă să constate că Nicki nu le urmăse. Erau singure în salon.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Abbie, știind că Sarah Jane ar fi vorbit mult mai ușor dacă Nicki nu ar fi fost de față.

— A fost... a fost ca și cum... nu m-am putut opune. M-a făcut să i-l dau.

— Ce te-a făcut Nicki să-i dai?

— Nu! Nu Monique, ci Rachel! M-a făcut să-i dau înapoi inelul lui Monique.

Abbie auzi un găfâit. Ridicându-și privirea, o văzu pe Nicki apropiindu-se cu un pahar cu apă.

— Inel?... întrebă Nicki cu o voce ciudată, în timp ce oferi paharul cu apă musafirei lor.

Sarah Jane începu să-și revină.

— Inelul acela cu șerpi. Jacques, adică domnul Reynard, mi l-a dat în dar... ca un semn al prețuirii sale față de persoana mea.

— Nu! Fu rândul lui Nicki să devină palidă. Mi-a promis doar.

— Nu toți bărbații sunt sclavii tăi devotați, Monique. Cu vanitatea ta, nu ai putea accepta faptul că Jacques mă preferă pe mine.

— I-ai dat inelul lui Rachel? întrebă Nicki speriată.

— Doar m-ai auzit... Am spus ce s-a întâmplat.

— Știi cumva dacă și l-a pus pe deget?

— De ce?

Sarah Jane o privi pe Nicki curioasă.

— Și Jacques mi-a spus ceva... De ce nu trebuia să se întâmple acest lucru? Poate poți să ne explici, Monique?

— Trebuie să știu! continuă Nicki. Rachel și-a pus cumva inelul pe deget?

— De unde dracu' să știu? Mi l-a luat și a fugit.

Nicki se dădu înapoi, cu o expresie înfricoșată, dar, în același timp, înfricoșătoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abbie, simțind frica lui Nicki.

— Nu știu. Trebuie să mă mai gândesc. Mă duc în camera mea...

Abbie ar fi vrut să meargă împreună cu ea, dar Sarah Jane o prinse de mână.

— E în ordine acum, spuse Sarah Jane cu amărăciune. Datorită lui Rachel, Monique va avea curând ceea ce și-a dorit dintotdeauna și ne va părăsi.

Abbie o auzi pe Monica urcând scările, fiecare pas făcând ca inima să-i bată mai repede. Văzuse ceva în privirea lui Nicki. În sufletul ei, se temu că Sarah Jane nu avea deloc dreptate. Lucrurile erau departe de a fi în ordine.

Li-l Bit scoase de sub pernă cărțulia învelită în piele, întotdeauna o speria atingerea atât de rece a moștenirii rămase de la mama ei. După ce le auzi pe Nicki și pe Sarah Jane, își imagină că jurnalul lui Monique ascundea multe secrete.

Poate că venise timpul să-i arate jurnalul lui Nicki.

O putea auzi pe Nicki plimbându-se agitată prin cameră. Îndreptându-se spre ușă și deschizând-o ușor, o auzi pe Nicki rugându-se. «Poate că spiritul lui Monique e Rachel acum. Poate că acesta e motivul pentru care mă urăște atât de mult.»

Li-l Bit clipi, nedumerită. Cu cine vorbea oare Nicki și despre ce vorbea?

«Trebuie să găsesc o soluție!» continuă Monica. Li-l Bit își dădu seama că Nicki vorbea singură. «Acum, având inelul, Monique poate să-și recapete corpul... Și totuși, trebuie să o împiedic!"

Li-l Bit se hotărî. Nicki era supărată și, probabil, cărțulia neagră

ar supăra-o și mai mult. Dar totuși, trebuia să afle cât mai multe despre Monique. Și, spre deosebire de Li-l Bit, Nicki știa să citească.

Fără să-și dea seama de ce, cum și ce anume, Elizabeth simți că în acea carte a lui Monique era ceva ce o putea ajuta pe Nicki.

Alergând în camera ei, scoase din nou cartea de sub pernă și alergă spre camera lui Nicki.

Prea târziu însă; Nicki plecase.

Monique

29 martie, 1867:

Astăzi va fi ziua cea mare.

Ciudat, când mă gândesc cât timp am pierdut, zvârcolindu-mă în patul gol, așteptând și tânjind după mângâierile lui Drew... Trebuia să știu de mult că niciun bărbat nu mă putea satisface complet. Ceea ce îmi trebuia, ceea ce căutam, era să fiu posedată, stăpânită de un zeu. Un zeu ca Zombi...

Unii ar putea spune că m-am îndepărtat de realitatea lumii înconjurătoare; dar ei nu au simțit niciodată puterea pe care o oferă inelul.

Ce-mi oferea Drew în afară de o viață plină de trudă? Respingere...

Cu ajutorul lui Zombi, voi avea o viață nouă, într-un alt timp. «Pentru că acesta este secretul Ochiului lui Zombi», îmi destăinuise Rachel noaptea trecută, mulțumită de pregătirile mele pentru ritualul magic.

Privind șarpele ei negru încolăcindu-se în jurul picioarelor mele, mi-a spus că era gata, pentru ca marele Zombi să-mi ofere tot ce îi ceream.

Și mi-a promis că voi călători unde voi vrea.

M-a avertizat însă, că există și un preț de plătit. Zombi este un zeu flămând. Iar apetitul lui trebuie potolit, îmi va oferi o nouă viață, dar, în schimb, va trebui să-i ofer sufletul care sălășluiește acum în corpul respectiv.

Am fost de acord cu acest preț”.

Rachel a căutat ceva în geanta ei apoi a scos un al doilea inel,

copie perfectă a celui alt. Acest al doilea inel era destinat unei mirese din familia Sumner, în viitor.

Conform legendei, inelele formau o legătură între prezent și viitor, o cale prin care urmau să treacă două suflete. Eu trebuia să mă asigur că niciun suflet nu putea găsi. Calea spre corpul meu. Se puteau ivi probleme serioase dacă Zombi nu era satisfăcut.

Însă o dată am spus că sunt de acord. Rachel a fost o sclavă bună și ascultătoare. Acum însă, sunt pregătită să mă descurc singură.

La noapte voi călători în timp.

Capitolul 19

Abbie stătea la baza scărilor, întrebându-se dacă ar fi trebuit să urce și să vorbească cu Nicki. Sarah Jane insistase să o lase în pace, dar acum, după ce vecina lor plecase, Abbie deveni din ce în ce mai mult convinsă că Nicki avea nevoie de ajutorul ei...

Urcând prima treaptă, auzi tropăitul copitelor unui cal apropiindu-se. Întrebându-se ce se mai întâmplase de data asta cu Sarah Jane, se îndreptă spre ușa de la intrare.

Nu era Sarah Jane; era Darcy.

Inima ei începu să tresară și îi ieși în întâmpinare. Vizibil supărat, Darcy sări de pe cal, fără a-l mai struni să se oprească. Înainte ca Abbie să-i mai poată ura bun venit, el întrebă:

— Unde este Nicki?

Abbie îi arătă din priviri camera cumnatei sale, simțindu-se cufundată într-un lac imens și rece. Nu putea nici măcar să mai vorbească, știind că mânia ei va izbucni și se va revărsa în torente.

— Trebuie să aflăm... ce e cu... Ochiul... lui Zombi. Darcy mai mult șoptise cuvintele, încercând să-și recapete respirația.

— Ce anume?

— Inelul, îi răspunse Darcy scurt.

— Inelul? Nu avea rost să se mai stăpânească; oricum, resentimentele ei ar fi ieșit la iveală.

— Darcy O'Brien, cum ai putut să-i cumperi bijuteriile lui Nicki? Drew e cel mai bun prieten al tău!

— Să-i cumpăr... Abbie despre ce dracu' vorbești?

— Așa e Monique... îl face pe fiecare bărbat să-i cumpere bijuterii și apoi îl părăsește pentru alt bărbat, mai bogat și mult mai atrăgător. Nu vezi că se folosește de tine pentru a-l atrage din nou în capcană pe Drew?

— Asta e ceea ce crezi? Darcy o prinse în brațe, privind-o așa cum nimeni nu o mai făcuse până atunci. Apoi, spre mirarea ei adâncă, o sărută atât de tandru încât Abbie aproape leșină.

— Asta, îi spuse împingând-o, ar trebui să te faci să vezi cât de mult greșești.

Abbie rămase paralizată.

— Este timp destul pentru declarații; și, dacă am de gând să mă îndrăgostesc ca un prost de o femeie, acea femeie ești tu, Abbie Sumner. Te iubesc și vreau să fii soția mea; dar acum, dacă vrei, ai grijă de calul meu. Trebuie neapărat să vorbesc cu Nicki.

— E sus, în camera ei. Îl urmări cu privirea până dreptul ușii, uimită. Darcy, despre ce este vorba? Ce s-a întâmplat?

— Îți voi explica mai târziu, îi aruncă el peste, umăr, intrând în casă. Cred că Nicki e în mare primejdie.

Monique

14 martie, 1980:

Primele cuvinte pe care le-am scris în acest jurnal erau: «numele Monique de Vereaux va fi cunoscut într-o bună zi, în fiecare sezon din New Orleans». Ca o ironie însă, faima mi-o voi câștiga cu numele Judith Sumner.

Îmi privesc inelul, simbolul puterii lui Zombi. Pentru prima dată, aici, în viitor, zâmbesc mulțumită. Rachel a fost la fel de eficientă ca întotdeauna. Așa cum mi-a promis, m-a adus în viitor, exact în momentul în care nevinovata Judy își pusese inelul lui Zombi pe deget.

Când a făcut-o, Judy a creat legătura care mi-a permis să intru în corpul ei.

Călătoria mea a fost incredibilă. Chiar și acum tremur, amintindu-mi de călătoria sălbatică și plină de senzații. A fost greu să mă despart de puterea Marelui Zombi și încă și mai greu a fost să fac sufletul lui Judy să-l atingă pe Marele Zombi. Am fost conștientă că

aveam nevoie de o nouă viață și că numai așa puteam să o câștig.

Acest viitor m-a speriat cu viața lui, atât de trepidantă. Zgomotele, mașinăriile ciudate și toate aceste născociri m-au tulburat ca un copil rupt de la sânul mamei, am avut nevoie de luni întregi pentru a înțelege că nu aveam niciun motiv să protestez. Eram în lumea în care dorisem să fiu.

Astăzi am fost le River's Edge.

Când am văzut casă, amintirile mi-au invadat și sufletul. Casa o moștenise soțul meu. Dacă mă gândeam bine, era al treilea soț în două vieți. Privindu-i lemnul decorat, am știut, ca printr-o revelație, de ce Zombi mă trimisese în acest trup.

Soțul meu, George, nu moștenise farmecul sau mândria Sumnerilor, dar moștenise casa. Și, chiar fără să vrea, River's Edge intra din nou în stăpânirea firea.

Lăsându-l să discute cu avocații, azi după-amiază m-am dus în vechiul meu dormitor, direct la ascunzătoarea secretă din podea. Spre bucuria mea, bijuteriile mă așteptau acolo, strălucind în toată splendoarea lor. Le-am lăsat acolo și am luat jurnalul.

Trebuia să redevin Monique cea care fusesem, astfel ca Judith, cea care devenisem, să fie puternică. Împreună, trup și spirit, Monique-Judith va avea grijă ca George Sumner să nu-și vândă niciodată casa.

River's Edge este al meu și numai al meu!

Li-l Bit auzi pași grăbiți pe scări și ascunse repede cartea mamei sale, la spate. Voia să i-o dea personal lui Nicki.

Fu bucuroasă că a ascuns cartea. Câteva secunde mai târziu, omul acela, Darcy, intră grăbit în cameră.

— Unde e? O întrebă.

O căuta pe Nicki, dar Li-l Bit nu avea încredere în el.

— E important, Elizabeth. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

Li-l Bit clătină din cap, dar Darcy nu renunță. Apropiindu-se de fetiță, o privi în ochi și-i spuse:

— Nu sunt aici să-i fac vreun rău. Sunt prietenul ei și sunt îngrijorat. Se află în mare pericol.

— Ești din New... New... locul acela de unde e și ea. Vrei să o iei înapoi, nu-i așa?

— Nu ți-ai dat seama până acum că Nicki vă iubește prea mult încât să vă părăsească? Eu nu mă întorc la New York. Voi sta aici, cu voi și mă voi căsători cu mătușa Abbie.

Li-l Bit zâmbi.

— Dar acum, continuă Darcy, am nevoie de ajutorul tău să o gădesc. Poți să-mi spui unde s-a dus?

Încă o dată, Li 1 Bit clătină din cap, dar nu din încăpățânare.

— Nu știu. Acum câteva minute era aici, vorbind singură. Spunea ceva de Rachel.

— Rachel, adică mama sclavei tale?

Din felul cum pronunțase ultimele cuvinte, aspru și brutal, Li-l Bit se sperie. Își aminti ziua în care Rachel o apucase pe Nicki de braț. Nicki rămăsese împietrită, fără să lupte, cu privirea hipnotizată de Rachel.

Știa că Nicki era înfricoșată de Rachel și ura mlaștina. Nu s-ar fi dus în mlaștină, la coliba mizerabilă a lui Rachel...

Dar, dacă s-ar fi dus?

De fapt, Monica nu-și dădea seama încotro se îndrepta. Știa că Rachel avea o colibă, undeva în mlaștină; presupunea că trebuia să fie pe aproape de locul unde se trezise prima dată; nu-și amintea însă drumul pe care o condusesese Drew când o adusesese acasă.

Se mișca instinctiv, ca și cum ar fi urmat o cale invizibilă. Se simțea ca și cum destinul era trasat în fața ei și tot ce avea de făcut era să urmeze calea.

Relaxată și sigură pe ea, îl salută pe Jasper. În depărtare îl zări pe Drew muncind, făcând din când în când pauze mici pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte.

Pentru o clipă, Monica fu gata să-și abandoneze traseul. Cum de putuse vreodată să îl compare cu Derek, care era lipsit de putere și de ambiție?

Drew emana farmec, bărbăție, cinste și forță; Derek avea doar un farmec alunecos. Drew avea dreptate. Sufletul unei persoane făcea

trupul cu adevărat frumos. Brusc, simți ceva ciudat. I se părea că aude vocea lui Derek, chemând-o în șoaptă: «verișoară». Se simți dintr-odată cuprinsă de un sentiment apăsător de pierdere.

Simțea că avea nevoie de îmbrățișarea lui Drew. Că tânjea după sunetul vocii lui. Aruncându-și privirea peste umăr, nu-l mai văzu nici pe Drew, nici câmpul. Ajunsese în mlaștină și acum era afundată până la genunchi în apa respingătoare.

Înghețată, se întrebă cum ajunsese acolo. Deasupra capului, ramurile chiparoșilor erau atât de dese încât nu se mai vedea soarele.

O negură plutea încet deasupra apei, învârtindu-se ca un șarpe în jurul picioarelor sale. Liniștea era groaznică, înspăimântătoare, adâncă, aidoma unui mormânt.

Nu-și putea da seama cum ajunsese în acest loc îngrozitor. Și nu știa cum să iasă din mlaștină.

În timp ce sufletul îi era cuprins de panică, mintea îi poruncea să fugă. Dar trupul nu o asculta. Aștepta inertă, supusă meandrelor unui destin ciudat.

Și nu așteptă mult. Apărând din negură, Rachel se materializă în spatele ei, pe o limbă de pământ.

— În sfârșit, ai venit! șuieră, întinzându-i o nună. Haide, e timpul!

Monica întinse mâna. Repeta în gând, cu disperare, numele lui Drew.

— Drew!

Drew scăpă plugul din mână. Privi în jur și se simți caraghios când își dădu seama că nu îl strigase Nicki. Fusese doar vântul, șuierând printre tulpinile trestiei de zahăr.

Auzi din nou un strigăt, mai aproape; ar fi putut jura că era la câțiva pași de el.

Probabil se datora nopților petrecute împreună, iubindu-se, stând de vorbă, îmbrățișându-se unul pe celălalt, gândi el; nu era de mirare că adeseori știau dinainte ce urmă să spună sau să facă celălalt. Ajunsese să se întrebe cum a putut trăi până atunci fără ea.

Și-o aminti pe Nicki așa cum arăta în noaptea în care digul era să

fie spulberat de apele învolburate ale fluviului. Murdară de noroi și pe jumătate prăbușită de oboseală, nu mai era atât de frumoasă, dar niciodată nu-l privise cu mai multă dragoste. «Vom munci împreună!» îi spusese, încăpățânată. Atunci, își dădu seama că toate greutățile nu mai apăsau doar pe umerii lui. Ea era alături de el. Pentru prima oară știuse că nu mai era nevoit să lupte de unul singur.

Aruncă plugul. Nu mai avea chef de treabă. Nicki i se păru dintr-odată mai importantă decât trestia de zahăr. Ar trebui să se ducă la Nicki și să stea de vorbă cu ea.

Le promisese lui Abbie și copiilor că o va ține de vorbă pe Nicki, până ce surpriza va fi gata. Mai mult decât atât, dorea să fie lângă ea, în sufletul ei, în trupul ei, să devină un întreg. «Doamne, aș putea să mai trăiesc fără ea?» se întrebă îngrijorat Drew.

Zâmbi amintindu-și că, doar în urmă cu câteva luni, hotărâse să nu se mai poarte ca un adolescent la prima iubire. Și acum, era îndrăgostit cu adevărat. Pentru prima oară în viața lui.

«Nicki!» strigă el, îndreptându-se spre casă. «Așteaptă-mă, vin!»

Monique

19 martie, 1993:

Ce sentiment ciudat să privești marea în față! Am bani, putere și influență. Și totuși, nenorocitul ăsta de cancer s-ar putea să învingă. În afara cazului, bineînțeles, că am dreptate în legătură cu inelul...

În această clipă, hoții pe care i-am angajat, pătrund cripta Sumnerilor, deschizând mormântul ce odihnește rămășițele lui Monique Sumner. Dacă am dreptate, dacă trupul meu a fost îngropat cu inelul pe deget, în curând voi avea perechea inelului.

Aș vrea acum să nu se fi distrus jurnalul meu. Să am mai mult decât copertile sale din piele, pentru a-mi aminti trecutul. La momentul respectiv, mi se păruse că trebuie să îl distrug. După moartea lui George, a surorii mele și a soțului ei, n-am putut risca să las acele cuvinte incriminatorii curiozității oricui. Așa cum i-am spus chipeșului locotenent care a venit să mă chestioneze, moartea lor se datora unor accidente febrile și că nu voiam ca nepoata mea să și le amintească.

Aș fi putut totuși să nu distrug ultimele pagini pe care scrisesem cântecele lui Rachel, întregul ritual prin care să-l determin pe Zombi să mă transfere în alt corp.

Ce mă fac dacă nu mi le amintesc corect? Sau, mai rău, ce mă fac dacă inelul refuză să-mi asculte dorința?

Nu, trebuie să am încredere! Boala îmi macină trupul și îmi întunecă mintea, făcându-mă să fiu neîncrezătoare. Desigur că Zombi mă va ajuta. Doar e flămând, nu-i așa? Și i-am pregătit deja un suflet.

Proasta de Monica! De fiecare dată când o văd atât de grasă sau când o aud declarându-și chemarea către meseria de profesoară, știu că nu vrea decât să mă provoace și să mă înfrunte. Dar eu nu m-am dispensat de părinții ei și nu am făcut-o pe gardianul ca să fiu împiedicată tocmai acum. Chiar dacă va trebui să fiu crudă, iubitoare sau câte puțin din toate astea, tot o voi face să stea lângă mine. La urma urmei, ea își dorește o familie; și eu sunt tot ce i-a mai rămas.

Va veni, dar trebuie să-i ofer ceva pentru a o, ademeni și a o ține la River's Edge. La fel cum mi-a plăcut să seduc admiratorii lui Abbie, acum era momentul să-i găsesc un soț, înainte de a-și găsi singurătatea. Un bărbat care să semene bine cu Drew. Care să-i dăruiască mulți copii.

Degetele mi-au amorțit. Brațul e slab și fără putere. Nu mai am vlagă nici măcar pentru a scrie câteva rânduri. Altă femeie ar fi urlat și ar fi blestemat moartea în fel și. Chip. Eu însă zâmbesc. Satisfăcută.

O am pe Monica și am și inelul.

Monica ezită privind coliba dărăpănată. Dezorientată, se simți împinsă în două direcții opuse. Ca prin vis, auzea un glas strigând-o, dar nu se putea întoarce.

Știa că trebuia să plece. Dar simțea că destinul ei o obliga să intre în coliba lui Rachel.

Cu scândurile scorjite și decolorate, cu acoperișul lăsat în jos, gata să se prăbușească, părea o colibă tristă și nelocuită.

Rachel o împinse înăuntru.

Înăuntru, atmosfera nu era deloc primitoare; singura cameră era întunecoasă și umedă. Focul ardea slab în sobă, făcând mai mult

fum decât căldură. Judecând după temperatura aerului din cameră, era mai mult ca probabil că în pereți existau nenumărate crăpături.

Camera era mobilată doar cu două scaune, o masă, o saltea și o policioară umplută cu borcane. Mai erau și alte obiecte care i se păreau total necunoscute. Copiii nu s-ar fi putut juca acolo, îndrăgostiții nu și-ar fi putut șopti cuvinte tandre.

«Sunt aici pentru un motiv» se gândi, încercând să-și amintească pentru ce venise. «Trebuie să iau ceea ce vreau și să plec. Repede!»

— Ești înghețată, spuse Rachel în spatele ei. Îți fac un ceai.

— Ceai? repetă Monica, încercând să reacționeze coerent. Dar noi nu avem ceai. Abbie spune că e mult prea scump.

— Îți voi face un ceai din ierburi.

Ceai din plante, sănătos, înviorător... În starea în care era, ar fi preferat cafea cu cofeină multă. Rachel traversă podeaua murdară spre oala ce fierbea, așezată pe un trepied, undeva pe sobă. Ridicând capacul, în încăpere se răspândi un miros îmbătător care o făcu pe Monica să își aducă aminte de zilele copilăriei. Zile rare, în care Judith avea timp pentru ea și făcea ceai din plante. Atunci Judith părea să fie mătușa iubită pe care și-o dorise dintotdeauna.

O imagine îi traversă mintea: Judith țipând, cu degetele întinse după inel. Înjurând și blestemând-o...

Rachel apăru lângă ea cu o ceașcă aburindă. Monica se întinse după ea bucuroasă. Voia să revină la sentimente mai bune, simțea nevoia să șteargă amintirea îngrozitoare scene, de pe patul de moarte.

Tremurând, înghiți lichiorul, lăsând căldura să-i invadeze trupul.

Se simți dintr-odată excesiv de înfierbântată, recunoscând acea senzație... Era ceva familiar, aproape confuz, dar se simțea mult prea relaxată pentru a-și mai face griji. Dacă era ceva important, va rămâne în mintea ei... Dacă nu, se va bucura de senzație, mulțumită să plutească... Se întrebă dacă nu cumva coliba era construită pe o plută lăsată la voia fluviului, lenevind la soare, în timp ce curentul o ducea departe. Plutea către destinul ei...

Ridicând o perdea, Rachel dădu la iveală un adevărat altar.

Monica realizează că ajunsese, în sfârșit, unde voise destinul.

Degetele tremurânde ale lui Rachel scoaseră la iveală o păpușă primitivă, pe care o așează între patru luminări. Păpușa avea un aer foarte familiar și Monica nu avu nevoie să stea prea mult pe gânduri, pentru a găsi cu cine semăna.

Descoperirea îi dădu o senzație rece, de teamă. Rochia păpușii fusese făcută din satinul roz ce dispăruse din camera ei. Părul, atât de real, de viu, era, cu siguranță, din peria ei de păr.

Îngrozită, vru să arunce păpușa, dar se simți fără putere. Se agita pe scaun fără folos.

Rachel râse:

— E prea târziu! Păpușa te-a supus deja, iar licoarea te va obliga să rămâi aici, acum.

«Nu!» rostise în gând Monica; dar mușchii își pierdeau vloga, cu fiecare clipă ce trecea. Nu reușise să scoată decât un scâncet de copil. Ce pusese oare Rachel în ceai?

Monica vru să fugă, dar picioarele erau grele ca plumbul. La fel erau și brațele, căzute de o parte și de alta a corpului. Privind păpușa, observă șarpele apropiindu-se încet.

— Ți-am spus, tu nu aparții acestei lumi. Aparții zeului, rosti Rachel.

— Nu! Monica repetă scâncetul lipsit de forță, încercând să se apere, luptând împotriva amenințării.

Șarpele se apropia, șuierând, sâsâind, ca și cum i-ar fi cerut lui Rachel să se grăbească.

— E a ta, Mare Zombi! Intonă Rachel, căzând în genunchi înaintea Monicăi. Te cheamă, îi șopti. Trebuie să mergi la el acum.

Monica își aminti acum că fierbințeala i se părea cunoscută. Simțise aceeași detașare de real, în noaptea în care își pusese prima dată inelul pe deget, în camera lui Judith.

Undeva departe, o putea auzi pe Rachel cântând, sunetele devenind din ce în ce mai ritmate. Incapabilă să se miște, privi cum șarpele se încolăci în jurul unui braț.

«Nu!» încercă Monica să se opună din nou, când Rachel îi luă

cealaltă mână și îi puse Ochiul lui Zombi pe deget.

Cu. Groază, se gândi la Sumneri, la promisiunea ei că nu-i va părăsi niciodată. Li-l Bit va fi devastată, mai ales că nu va cunoaște niciodată motivul dispariției sale. Iar băieții, în special Stephen, nu vor mai avea încredere într-o femeie, niciodată.

Trebuia să rămână, trebuia să o învețe pe Li-l Bit să citească, să le arate băieților cum să se distreze, să-l ajute pe Darcy, să o recâștige pe Abbie... și Drew, Doamne, cum putea să-l părăsească pe Drew?

Dar era deja prea târziu. Luată de un val invizibil și amenințător, simți cum urcă, urcă... urcă... tot mai sus... și mai departe.

Monique

17 iunie 1993:

Ceva nu e în regulă!

În fiecare zi, pare tot mai greu să controlez viața pe care am luat-o de la Monica. Sunt momente, în miez de noapte, în care mi-e teamă că puterea lui Zombi nu mă mai ajută.

Dacă aș putea să-mi amintesc ce s-a întâmplat în ultima mea călătorie în timp... Plăcerea a fost aceeași, ca și prima dată, dar nu-mi amintesc să o fi văzut pe Monica. Știu că trebuia să mă întâlnesc cu ea... Totuși, nu-mi amintesc să o fi văzut. Atunci, cum de eram totuși în corpul ei?

Faptul că în fiecare zi, puterea mă părăsește încetul cu încetul, mă face să mă simt îngrozitor de speriată.

Am probleme mari cu impozitele. Săptămâna trecută, în disperare de cauză, m-am dus la ascunzătoarea mea secretă pentru a lua o parte din bijuterii și a le vinde. Întreaga cutie lipsea.

Aș fi putut să îl acuz pe Derek... dacă l-aș fi crezut capabil de așa ceva. El e cea mai mare dezamăgire a mea. Am descoperit că în ciuda asemănării superficiale, nu semăna deloc cu Drew. Iar în pat, e un adevărat dezastru.

Derek ar spune că nu poate rezista să facă dragoste și cu mine și cu amanta sa. Dar din figura acră și buzele strânse ale lui Amy Piersoll, am tras concluzia că nici ea nu e mulțumită mai mult decât sunt eu. Mi-e teamă că singura pasiune a lui Derek este aceea de a se răsfăța

singur.

Voi scăpa de Derek, așa cum făcusem cu Robert și cu George, înaintea lui. Dar nu acum. Mai întâi, doream cu disperare un copil de la el.

Pentru că doar prin acel copil care îi va moșteni numele și, bineînțeles, River's Edge, îmi voi împlini destinul și răzbunarea. În ziua în care fiica mea va împlini douăzeci și unu de ani și când va fi considerată majoră, voi fi lângă ea și-i voi pune inelul pe deget. Atunci trupul ei va fi al meu.

Și, în sfârșit, nu numai că-i voi conduce pe Sumneri. Voi fi chiar una dintre ei. Ultima care va mai rămâne.

Dar, la dracu', încă nu sunt însărcinată; și nu pot să aștept. După felul în care mă privește Amy, presupun că urmărește să scape de mine. Și cine știe dacă, într-o bună zi, nu îl va împinge pe Derek să comită o crimă a cărei victimă să fiu eu, Monique-Judith-Monica?

Dar, dacă aș intra în trupul lui Amy, așa cum intrasem în trupul lui Judy și în cel al Monicăi? Amy putea foarte bine să fie un loc de odihnă pentru mine, până ce copilul ar fi crescut într-o femeie. I-am admirat dintotdeauna trupul și farmecele. Cu toate că am slăbit douăzeci de kilograme, trupul Monicăi mă face să mă simt nemulțumită. Vreau să fiu micuță, blondă și cine știe dacă pântecul lui Amy nu s-ar fi dovedit a fi mai roditor?

Am văzut cum privește inelul. Dacă mi s-ar întâmpla ceva, sunt sigură că trupul meu nici măcar nu ar apuca să se răcească și inelul ar fi deja pe degetul ei. Ea nu știe că am copia inelului, pe care am smuls-o de pe degetul lipsit de viață al lui Judith. Și atunci, lăcomia ei ar costa-o sufletul!

Dacă Rachel ar fi aici să mă ajute!...

Privind inelul, mă întreb cum curge oare timpul, atât de fluid, în călătoriile mele?!? În acel râu de minute și ore, s-ar putea întâmpla, oare, să o aud pe Rachel cântând aceleași cântece cu care mă adusese viitor? Puteam oare să o strig, să o chem în ajutor și ea să mă audă peste timp?

Chiar în timp ce scriu, ușa mea se deschide. În fața mea e Derek,

împins de amanta lui nesuferită. Din privirile lor, îmi dau seama că au aflat că le-am blocat conturile din bancă.

Încerc să-i ignor, pentru că ultimul lucru pe care îl vreau în seara asta e o ceartă. Din păcate, văd că Derek nu glumește. Ține în mână un pistol ațintit spre mine.

Rachel, ajută-mă!...

Capitolul 20

Când Monique deschise ochii, văzu că nu mai era în dormitorul ei, înfruntându-i pe Derek și pe Amy, ci într-o biată colibă mizerabilă, alături de vechea ei Sclavă, Rachel. Privindu-și degetele, văzu că inelul era acolo, pulsând încă, împrăștiind o lumină albă, tremurătoare.

— M-am întors? Întrebă, atingându-se pentru a se convinge că era în came și oase, reală și vie. Reușise să se întoarcă în adevăratul ei trup, dar schimbarea fusese atât de rapidă încât nu-și amintea absolut nimic despre călătorie.

Rachel o privi îngrijorată.

— Tu ești, stăpână?

— Dar cine altcineva crezi că poate fi? Întrebă Monique iritată, ridicându-se și privind jurul ei. Totuși, cum s-a întâmplat de data aceasta? Nu am băut nicio licoare. Nu am cântat deloc...

Rachel se așează pe un scaun, continuând să o privească.

— Licoarea nu are decât rolul de a face călătoria mai ușoară și mai plăcută. Iar cântecele le-am cântat eu, aici.

— Deci, m-ai auzit. Monique zâmbi triumfătoare. Trebuia să știe că Rachel și-ar fi salvat stăpâna din orice primejdie. Slavă Domnului! Bastardul ăla ticălos era cât pe-acți să mă omoare.

Rachel continua să o privească nemișcată. Șarpele ei se târa pe podea, undeva în spate.

Monique mi dădu atenție șarpelui. Contempla fusta grea și bluza murdară, cu care era îmbrăcată.

— Am uitat cât de îngrozitor este să porți hainele astea grele. Cum de m-am trezit în mizeriile astea? Puteam să jur că purtam o bluză albastră din mătase. Cu un oftat adânc, Monique se întinse și luă păpușa în mână. Și ce mai e și asta? Seamănă cu mine.

— Sunt multe lucruri pe care nu le poți înțelege.

Nemulțumită, Monique aruncă păpușa într-un colț al camerei. Era agitată.

— Aș vrea să le învăț din nou, dar nu am timp. Trebuie să mă întorc, înainte ca imbecilul acela să-mi fure proprietatea. Repede, cântă-mi din nou!

— Nu, spuse Rachel încet. Stătea în fața altarului, întoarsă cu spatele la Monique, lăsând șarpele să i se încolăcească în jurul brațului depărtat de corp.

Monique o privi surprinsă.

— Nu? Asta ce mai înseamnă? Trebuie să mă ajuți! Totul e aranjat. În clipa în care Amy mă va crede moartă, își va pune inelul pe deget. Termină cu prostiile, Rachel. Cântă!

Dar Rachel rămase tăcută și nemișcată.

— Ești sclava mea, țipă Monique. Supune-te!

— Sunt o femeie liberă acum. Nu mai sunt obligată să te servesc.

Monique simți că explodează. Nu-i venea să creadă ce auzea. Mai întâi, Derek și Amy îndrăzniseră să o amenințe, iar acum Rachel o înfrunta.

— L-ai supărat pe Zombi, spuse Rachel, întorcându-se cu fața la ea, în timp ce șarpele i se încolăcise în jurul gâtului. Nu pot să te mai ajut.

— El, Marele Zombi, e supărat? Mai degrabă ai ține cont de supărarea mea. Sunt obișnuită să dau ordine aici, Rachel. Nu uita acest lucru. Prețiosul tău Zombi nu poate face nimic dacă nu mă are pe mine. Eu îl hrănesc.

— Dar i-ai promis suflete.

— I le voi da. Și nu te îngrijora de unde și cum voi lua sufletele. Nu am nevoie de tine, Rachel... Am inelul.

Își ridică degetul. Ochii lui Rachel rămaseră nemișcați. Furioasă, Monique părăsi coliba.

Nu mai avea nevoie de Rachel, își spuse, croindu-și prin mlaștină drumul către casă. Dacă era în trecut, tot ce avea de făcut era să meargă la ascunzătoarea secretă și să învețe cântecele din jurnal.

Li-l Bit îl auzi pe Darcy discutând cu Abbie, în hol. Spusese că vrea să o ia de soție. Darcy i se părea mai drăguț și mai demn de încredere.

Și Darcy părea îngrijorat. Privind cartea neagră, Li-l Bit se întrebă dacă nu ar fi trebuit să i-o dea lui. Citind ce scrisese mama ei, poate că ar fi găsit o cale de a ajuta pe Nicki.

Problema era dacă putea avea încredere absolută în el. După experiența cu mama ei, era greu să acorde cuiva încredere deplină.

Cartea era prea grea în mâinile ei. Ce bine ar fi dacă Nicki ar intra acum pe ușă, cu zâmbetul acela inconfundabil... Știa întotdeauna cum să descurce orice problemă și cum să o rezolve.

— O voi aștepta pe Nicki, decise Li-l Bit, dar nu aici. Mai întâi, trebuia să ascundă jurnalul într-un loc sigur.

Strângându-l la piept, își dădu seama că există un singur loc în casă, de care știa numai ea și Nicki. Ascunzătoarea din podea.

Apropiindu-se de casă, Drew o văzu pe Abbie în fața treptelor de la intrare, cu privirea ațintită spre mlaștină.

Apoi Darcy apără în ușă și Drew se gândi că știa acum de ce Abbie era neliniștită. Binecuvântat să fie Darcy, își spuse, văzându-l cum o îmbrățișează pe Abbie. Era clar că nu avea ochi decât pentru ea.

— Îmi pare rău că vă întrerup, rosti jenat. Ați văzut-o cumva pe Nicki?

Darcy și Abbie priviră unul la altul, apoi își ațintiră ochii asupra lui Drew, fără nicio vorbă. Din tăcerea lor, Drew simți că ceva nu era în regulă. Apoi...

— Și noi o căutăm, începu Darcy încet. Nu e aici.

— Unde e?

— Așa cum îi spuneam și lui Abbie, Elizabeth a auzit-o pomenind ceva despre Rachel.

Rachel? Drew se alarmă. Nu trebuia să o fi alungat pe Rachel doar de pe plantație. Ar fi trebuit alungată din țară.

— Mă duc după ea, spuse, știind că nu trebuia să o lase pe Nicki singură cu acea femeie.

— Vin cu tine!

Drew se opri.

— Nu, Darcy. Stai cu Abbie și copiii. Ai grijă de ei!

— Grijă? Întrebă mirată Abbie.

Drew nu se mai opri să-i explice ce voia să spună. Era mânât de dorința de a o vedea pe Nicki neatinsă, teafără în afara vrăjitoriilor lui Rachel.

Apropiindu-se de casă și văzând cât de dărăpănată era, Monique zâmbi batjocoritor. Și cât de comun și de neîngrijit era terenul de lângă casă, fără garaj, fără piscină, fără alei!... Dacă ar fi avut din nou șaptesprezece ani și ar fi venit aici pentru prima oară, cu greu ar mai fi considerat River's Edge ca fiind locul ideal pentru ea.

Cât de mult își dorea acum să se întoarcă în viitor, la acel River's Edge pe care îl reconstruise și îl recrease după gusturile ei...

Trecu timp până să-și dea seama de ce nu se simțea în largul ei. Era mult prea absorbită de gânduri. Ar fi putut jura că trestia de zahăr abia fusese plantată în noaptea în care plecase, iar acum îi ajungea până la piept. Și nu era cumva digul cu doi metri mai jos decât îl lăsase?

Fusese Judith Sumner pentru douăzeci de ani. Fusese Monica pentru câteva luni, așa încât nu-și mai amintea cum era Monique. Se simți ciudat. Trăise toți acei ani și era de aceeași vârstă pe care o avea atunci când plecase în viitor.

Auzind pe cineva vorbind, se ascunse. Cu toată scurgerea timpului, își aminti; era vocea lui Drew.

Vorbea cu Abbie și cu un alt bărbat pe care Monique nu-l cunoștea. Nici nu-i păsa, de altfel. Nu dorea să stea de vorbă cu ei. Amintirile ei nu erau atât de confuze încât să fi uitat amenințarea pe care i-o adresase Drew, în momentul care ea plecase spre oraș. O avertizase că nu va mai pune piciorul niciodată la River's Edge.

Nu va intra în casă prin față. Se îndreptă, furișându-se, spre intrarea din spatele casei.

Deschizând ușa pentru a intra în dormitorul ei, o găsi pe Elizabeth lângă dulap.

— Nicki! exclamă fetița. Am știut că te vei întoarce să mă ajuti.

Monique rămase perplexă. Pentru o clipă, crezu că greșise

camera, din moment ce mobila în stil francez dispăruse, fiind înlocuită cu obiecte din lemn de chiparos. Cine pusese dulapul cel mare în colț?

Ducându-și mâna pe frunte, încercă să se orienteze. Era camera ei, știa asta, dar de ce se schimbaseră? În călătoria ei prin timp, ajunsese într-o altă lume? Cu toate că lucrurile păreau la fel cum le lăsase, privind cu atenție, apăreau tot mai multe diferențe.

Se apropie de dulap, întrebându-se dacă ascunzătoarea ei mai exista. Era încă acolo, observă, dar ridicând scândura din podea, avu surpriza să constate că bijuteriile și caseta lipseau.

Se întoarse spre Elizabeth, care era în spatele ei.

— Tu ai făcut asta, nu-i așa? Totdeauna m-ai spionat, așteptând să-mi furi bijuteriile. Pariez că te-ai jucat cu ele, în camera ta.

— Nu.

Fetița părea înfricoșată.

— Era o carte aici, la dracu'! Monique deveni tot mai nervoasă. Ce dracu' ai făcut cu ea? Țipă. Elizabeth începu să plângă, ceea ce o enervă și mai tare pe Monique.

— Vrei să te bat? Sau să te încui în dulap? La dracu', dulapul nu avea cheie. Nu conta. Ar putea baricada ușa.

Elizabeth își scutură capul, încăpățânată.

— Nu vorbesc cu tine. Ești mama!

— Bineînțeles. Cine altcineva aș putea fi?

Fetița își mușcă buzele, regretându-și scăparea.

— M-ai strigat «Nicki», spuse Monique, reamintindu-și cum o întâmpinase fetița. Trebuia să se gândească mai bine la unele lucruri.

De ce se trezise în colibă și nu pe pământ, unde o așezase Rachel? Trestia de zahăr, digul, toate schimbările... ce se întâmplase? Doar o percepție distorsionată a lumii din momentul în care o lăsase, pentru a trăi din nou în viitor? Sau viitorul o înșelase? Timpul trecuse și în lumea ei reală? În goana ei după viitor, nu se întrebaseră niciodată ce se întâmpla cu corpul ei real. Dacă spiritul ei putuse atât de ușor să intre în corpul lui Judy și al Monicăi, ce împiedicase un alt suflet să intre în corpul ei, pe care îl abandonase?!?

— Această «Nicki», o întrebă, strângând-o de braț, mi-a luat

cumva și jurnalul?

— Nu.

— Nu mă minți. Ce-a făcut cu el?

Elizabeth își ridică bărbia, semeață și încăpățânată.

— L-a... l-a rupt într-o mie de bucățele și apoi l-a ars.

Monique o crezu. În locul lui Nicki și ea ar fi făcut la fel...
Gândindu-se la acest lucru, își dădu seama că... în viitor...

Deveni copleșită de complexitatea călătoriilor în timp. Putea o schimbare în trecut să altereze viitorul? Îngrijorată, își aminti de împruținarea averii Sumnerilor, de dispariția puterilor. Atunci când i-a luat corpul, această «Nicki» nu s-a mulțumit, probabil, numai cu atât...

— Tu ai ajutat-o, nu-i așa? strigă la ea, înfigându-și unghiile în brațul lui Elizabeth. Trădătoare! Ai făcut tot ce ți-a cerut.

— O iubesc pe Nicki.

Monique se înfurie. Fără jurnal, trebuia să se ducă la Rachel să o roage să-i cante cântecele vrăjite. Trebuia să găsească o cale de a o face pe Rachel să o ajute, dar oare ce o putea intimida pe Rachel? Nimic, cu excepția lui Drew, eventual.

I-ar putea spune că Rachel o vrăjise, cu mult timp în urmă și că acum avea nevoie de ajutorul ei pentru a se elibera. Totul ar fi fost perfect dacă ar fi crezut-o și dacă nu s-ar fi amestecat copiii, pentru a încurca lucrurile și mai tare.

— Fetițele ar trebui să-și iubească mămicile, îi spuse lui Elizabeth, trăgând-o de mină. Ca să te învâț ce înseamnă asta, am să te încui în acest dulap. Vei sta aici până vei ști ce-mi datorezi.

— Nu, mamă! Te rog, nu!

Monique o ignoră, forțând-o să intre în celălalt dulap din încăpere, care avea cheia în broască.

— Dacă vei fi cuminte, îți voi da drumul diseară, îi spuse, încuind ușa. Ai să înveți să nu mă mai trădezi niciodată. Nu uita că eu sunt familia ta, singura familie pe care o ai.

Zâmbi, amintindu-și ce efect au astfel de cuvinte asupra fetei. Spera ca Elizabeth să fie prea speriată ca să ție după ajutor, dacă ar fi intrat cineva în cameră. După privirea fetei, își dădu seama că va fi

incapabilă să facă vreo mișcare sau să scoată vreun sunet.

Leșind din cameră, Monique își privi hainele. Și-ar fi dorit să fie mai bine îmbrăcată, dar acum nu se mai putea întoarce la dulap. Rugămintea ei ar avea mai mulți sorți de izbândă dacă ar fi arătat mai patetică. Drew fusese întotdeauna un fraier.

Dar nu-l găsi pe soțul ei în birou.

Privind pe fereastră, văzu doi străini. Unul dintre ei arăta al dracului de bine.

— Nicki! Slavă Domnului, îi spuse el, zâmbindu-i. Am crezut... nu mai contează, bine că ești aici!

O privea cu mâinile întinse, în timp ce Monique rămase în pragul ușii. Oare toată lumea o considera «Nicki»? Poate că ar fi mai bine să intre în rol, să se prefacă a fi acea Nicki. Poate că îl putea păcăli mai ușor pe Drew.

— Am auzit că ai fi fost La Rachel. Drew a plecat după tine, gândindu-se că ai nevoie de el.

Se opri, studiind-o atent.

— Ce s-a întâmplat? Arăți...

— Nu am nimic, sunt bine acum, răspunse Monique. A trebuit să fug de la Rachel. M-a vrăjit. Drew...

— Plec imediat după el.

— Nu!

Apropiindu-se de el, adăugă, zâmbind:

— Drew se va descurca. Rachel se teme de el prea mult ca să-i facă vreun rău. Numai că...

Punându-și mâinile pe tâmpile, încercă să arate îngrijorată și derutată.

— Rachel are ceva... cred că o păpușă, cu care mă amenință. Numai Drew o poate opri. Numai el mă poate ajuta acum.

— Atunci ar trebui să mă duc după el.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să-l amestece și pe acest bărbat chipeș în toată povestea asta incredibilă.

— Trebuie să meargă și el acolo, să vadă cu ochii lui ce face Rachel.

— Nu, trebuie să-l fac să mă creadă; el încă mai ține cont de trecut.

— Dar credeam că v-ați rezolvat toate problemele și nedumeririle între voi. Părea complet derutat. Abbie crede că Drew a început să aibă încredere deplină în tine.

Monique se întreba cine era oare acea femeie apărută din neant și cum reușise să-l facă pe Drew să uite atâtea.

— Sper, îi răspunse. Dar dacă totuși nu e așa?

— Atunci ar trebui să-i arătăm contul din bancă. Am reușit să vând bijuteriile tale. După ce am plătit transportul de trestie de zahăr, a mai rămas o sumă frumoasă.

Femeia îi furase așadar bijuteriile și-l pusese pe acest străin să le vândă? Mai rău, îi dăduse banii lui Drew?

La dracu' cu Nicki! Nimic nu-i scăpase! Dacă Monique ar fi rămas aici, în timpul ei real, nu ar fi fost nimic altceva decât o sclavă. Sclava soțului său, săracă și distrusă.

Trebuie să ajungă la Rachel înainte ca Drew să plece de acolo. Fără să fie însoțită de acest străin.

Se apropie legănându-și șoldurile și se opri la câțiva metri de el. Monique era o adevărată maestră în a dezarma bărbații. Pentru ea, aceștia reprezentau sexul slab.

— Ai dreptate, îi spusese zâmbindu-i ca Mona Lisa. Cred că ar trebui să mă duc în camera mea și să mă aranjez. Te rog să mă anunți când apare Drew.

— Desigur.

— Ești drăguț, mai spuse Monique ducându-și un deget la buze, sărutându-l, apoi punându-l pe buzele lui. Mesajul era clar.

Abbie îi privea din hol. Monique recunoscuse privirea aruncată de alte zeci de mii de femei geloase. Cumnată-sa îl dorea pe acest bărbat.

Ce păcat că nu avea timp să rămână și să complice lucrurile puțin! Ar fi fost o adevărată plăcere și distracție să îl seducă puțin pe potențialul iubit al lui Abbie.

Monique oftă, apoi zâmbi. Nu-și imaginase o atât de fericită întorsătură a lucrurilor. Abbie îl va copleși pe străin cu acuzații, în timp

ce ea va alerga la Rachel.

— Darcy, totul e în regulă?

Privind-o pe Abbie, Darcy clătină din cap, încercând să-și recapete judecata limpede. Cum să-și explice ce simțise atunci când degetele lui Nicki îi atinseseră buzele?

— Ești rece ca gheața, continuă Abbie, luându-l de mână. Vorbește-mi. Ce s-a întâmplat?

— Elizabeth. Cuvântul deveni un ordin, îl făcu să uite senzația produsă de atingerea lui Nicki. Are ceva pentru noi și e în pericol. Trebuie să o găsim. Și apoi trebuie să o ajutăm pe Nicki.

Ținându-l de mână, își simți picioarele paralizate. Abbie nu mai știu ce să creadă.

— Vei fi întotdeauna așa? Vei alerga la cea mai mică chemare?

Abia atunci Darcy înțelese sensul cuvintelor lui Abbie. Din nou clătină din cap.

— Nu poți să înțelegi și nu pot să-ți explic acum, îi spuse. Femeia aceea nu era Nicki.

Drew străbătea cărarea din mlaștină simțind murdăria intrând cizme”. Doamne, ce dracu’ căuta Nicki la Rachel?” se întrebă el îngrijorat.

Negăsind-o nici pe Rachel nici pe Nicki în colibă, începu să caute în mlaștină, îngrijorarea crescându-i cu fiecare pas. Nu se temea că se va rătăci. Știa aproape pe de rost întreaga geografie a mlaștinii, încă din tinerețe. Dar în curând urma să se întunece și ura gândul ca Nicki să rămână în asemenea sălbăticie, ascunzându-se într-un copac și tremurând toată noaptea de frig și de frică.

„Cheamă-mă! Se ruga în tăcere. Strigă-mă, în gând măcar și jur că te voi găsi!”

Dintr-un motiv anume, știu că Nicki se întorsese la coliba lui Rachel.

Ridicând șarpele, Monique privi în ochii întunecați ai acestuia.

— Știu că ești pe aproape, Rachel, spuse cu glas tare. Așa că ai face mai bine să ieși la iveală, înainte de a lua un cuțit și de a-ți ciopârți șarpele.

— Ce dorești?

Monique se răsuci, speriată de Rachel care stătea în spatele ei. Slăbind strânsoarea, șarpele se eliberă și dispăru târându-se spre coșul de nuiele.

La dracu', putea să-l țină ca pe un ostatic, dar poate că Drew o amenințase destul.

— Știi de ce sunt aici, zbieră Monique. Hai să terminăm odată.

— Acum sunt la ora ceaiului. Rachel se întoarse oferindu-i o ceașcă de lichid aburind. Nu vrei puțin?

— Nu am venit în vizită de plăcere. Vreau blestematele cântece!

— Avem puțin timp liber. Rachel îi întinse ceașca, zâmbindu-i. Și ar trebui să stăm de vorbă.

Monique își dădu seama că nu mâncase și nici nu băuse nimic de câțva timp, așa încât acceptă.

— Ți-am spus, nu avem timp. Dar fie, cinci minute. Ar trebui să știi, Rachel, în orice clipă...

— Soțul tău poate să dea ușa colibei mele la o parte și să intre?... O enerva cum femeia știa deseori ce gândea.

— Credeam că te temi de Drew.

— Nu de el. De puterea lui asupra ta. Rachel îi surâse enigmatic. Dar atunci, va fi deja prea târziu.

— La dracu', Rachel! Trebuie să mă ajuți!

— Trebuie? Ai rămas la fel de egoistă și de încrezută. Așază-te, îi porunci Rachel, arătându-i cele două scaune de lângă masă.

Monique se supără. Nu mai auzise vreodată ca o sclavă să dea ordine stăpânei; dar, dintr-odată, se simți groaznic de obosită; i i se păru o idee foarte bună să se așeze câteva clipe.

— Dacă nu erai atât de preocupată de persoana ta, începu Rachel după ce se așezară amândouă, te-ai fi întrebat de mult de ce, deși aveam ambele inele, nu le-am folosit puterea pentru mine. Pentru viața mea, doar viața mea, spuse arătând interiorul colibei, care nu e cu nimic mai bună decât viața ta ca Monica Sumner.

Monique se întrebase odată, dar crezuse întotdeauna că rolul lui Rachel era doar să-și servească stăpâna. Nu să-și trăiască propria viață.

Crezuse că Rachel avea aceleași gânduri ca și ea.

— Știam legenda inelelor, continuă Rachel, sprijinindu-se de masă. Am fost curioasă și dornică să testez chiar eu puterea inelelor, dar știam care erau consecințele, atunci când unui suflet i se permite să scape din ghearele lui Zombi. Poporul meu nu ar fi fost un popor de sclavi acum dacă un spirit s-ar fi eliberat și ar fi schimbat trecutul. Viitorul s-ar fi rescris în mod automat.

Monique încercă să fie atentă.

— Și ce-i cu asta? De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că, după legendă, cine lasă un spirit să scape de Zombi, moare în chinuri. Nu am vrut așa ceva pentru mine. Am decis să testez inelele asupra ta, așa cum m-ai folosit și tu întotdeauna.

— Eu, niciodată...

— Te-ai întrebat dacă am vrut vreodată să vin în țara asta? Nu, m-ai luat de lângă familia mea; i mi-ai cerut să vin aici, cu tine. Și m-ai tratat totdeauna ca pe un gunoi.

— Nu mai ești o sclavă acum. Dacă țara ta este atât de frumoasă și de binecuvântată, de ce nu te întorci acolo?

— Cum? Nu am nimic după atâția ani în care te-am slujit. L-ai lăsat pe soțul tău să mă alunge aici, unde nu am nici măcar, o fărâmbă de pâine. Numai pentru faptul că ți-am dat inelul, meritam să-mi oferi libertatea adevărată. Știu că Zombi se va purta cu mine mai bine, dacă i te dau înapoi. O privi pe Monique în ochi. L-ai supărat pe Zombi. Trebuie să te trimit la el. El vrea sufletul. Îl cere pentru că îi e foame.

— Eu? Monique puse ceașca goală pe masă, amețită. Dar i-am dat suflete! mai întâi pe Judith, apoi...

Din cauza asta nu-și putea aminti oare întâlnirea cu Monica în tunelul timpului? Nunta în grabă... Apoi, refuzase să ia inelul... Cum putuse să scape sufletul Monicăi?...

Desigur, trebuia să-și dea seama că Nicki cea bună era nepoată-sa, dar nu și-ar fi putut da seama niciodată că cineva o iubea pe Monica. Era atât de... obișnuită...

O, cât de mult îi va fi plăcut probabil noul ei corp! Cu atât mai rău pentru ea, se gândi Monique, pentru că făcuseră schimbul de

corpuri din nou. Și acum Monica aflase, fără îndoială, cât de bine trăgea Derek cu pistolul.

Nici situația ei nu era însă mai bună. Acum știa de ce se simțea atât de amețită și de obosită. Rachel îi pusese probabil ceva în ceai.

Privirea rece și implacabilă a sclaviei ei o făcu pe Monique să se gândească la propria soartă.

— Dacă vrei să-l mulțumești pe Zombi, încercă, trebuie să mă lași să încerc din nou. Sunt sigură că vrea sufletul Monicăi.

Încercă să se ridice pentru a fi mai convingătoare, dar genunchii nu o ascultară și se prăbuși pe podea. Rămase întinsă, simțind cum o părăseau puterile.

— Voi reuși de data asta. Jur. Știu cum să tratez cu fata asta.

Rachel o privea mândră și rece, zâmbindu-i flegmatic.

— Zombi și-a pierdut răbdarea. Nu se va purta frumos cu tine, dacă nu vei reuși.

— Voi reuși, jură Monique. Jur, adăugă cu ultimele puteri.

— Vezi să nu greșești. Sau vei avea parte de o moarte frumoasă.

Lui Monique i se păru că aude cântecul lui Rachel și putea simți apropierea lui Drew. Nu se întâmplă însă nimic. Se întinse spre inelul lăsat de Rachel pe scaun, pentru a începe călătoria...

Rachel zâmbi, privind-o pe femeia care o ținuse atâția ani în lanțuri. Ce proastă era! Pentru Rachel însemna prea puțin cine câștigă bătălia, cine trăia și cine ajungea în brațele lui Zombi. Dacă ea nu le cântă vraja, amândouă vor ajunge la Zombi.

— Ești mulțumit, fără îndoială, spusese Rachel privind șarpele.

Zombi se strecură înapoi în coșul de unde ieșise. Ridicând coșul, Rachel ieși din colibă, știind că trebuia să plece, înainte ca Drew să-și facă apariția și să înceapă să-i pună întrebări.

Oricum venise timpul să plece. Nu mai avea nimic de făcut la River's Edge.

Monica se trezise încet, auzind voci șoptind în jurul ei.

— Crezi că a leșinat?

— Trezește-te, Derek; nu e decât un joc. Știi doar cât de mult îi place să te păcălească.

— Sper că nu e însărcinată.

— Grozav, șuieră cealaltă voce. Asta ne mai lipsea. Un moștenitor.

Deodată își aminti. Nu după voce, ci mai mult după atitudine. Amy Piersoll.

Oh, Doamne, nu! Se întorsese în vechiul ei trup. Și-o aminti pe Rachel punându-i inelul pe deget. Reacționând instinctiv și-l scoase de pe deget.

Inelul căzu pe podea. Aplecându-se după el, Amy îl luă și-l puse triumfătoare pe deget.

Monica o privi mirată. Ce se putuse oare întâmpla? Cum de ajunsese înapoi în viața ei, aici, cu Derek și cu Amy... Găsise oare Monique o cale de a-și recâștiga corpul?

Totul era pierdut, se gândi disperată. Casa ei, copiii, Drew. Nu se va mai putea întoarce niciodată la ei; mai mult de o sută de ani îi despărteau.

— Te avertizez, verișoara, spuse Derek aspru. Ori semnezi această hârtie, ori trebuie să te împușc.

Îngrozită, Monica observă că purta mănuși. Observă apoi pistolul.

— Ce este, Derek? îl întrebă, dându-se înapoi. Ți-ai pierdut mințile?

— Mi-e scârbă de manevrele tale, de faptul că te folosești de banii tatălui meu. M-am săturat până peste cap. Te avertizez. Dacă nu semnezi hârtia asta, te voi omorî.

Monica clătină din cap. Ar fi trebuit să fie în bucătărie, ajutând-o pe Abbie sau în camera ei, învățând-o pe Li-l Bit să citească. Luptând împotriva disperării, îl privi rugătoare pe Derek. Încetează. Nu poți scăpa de crimă.

— Nu? Chiar în acest moment, Hartley dă o petrecere. El și încă alți douăzeci de invitați sunt gata să jure că mi-am petrecut toată seara împreună cu ei.

Hartley Bufort, își aminti Monica, era cel mai bun prieten al lui Derek. Nu era de mirare acum faptul că îi displicuse din primul

moment în care îl văzuse.

— Amândoi, îl corectă Amy din spatele lui. Alibiul e valabil pentru amândoi.

— Bineînțeles. Derek îndreptă pistolul spre Monica. Deci vezi, dragă, un nenorocit te-a împușcat probabil, chiar cu pistolul tău. Sau un servitor sătul de tine. După cum te porți cu ei, cine i-ar putea învinui?

Amy zâmbi.

— Dacă rămâneai dulce, Monica cea cuminte, poate că s-ar fi întrebat cineva de ce ai murit. Dar, de când ai devenit vrăjitoarea Sudului, tot ce va spune lumea va fi: «A murit vrăjitoarea!» Haide, Derek, împușc-o. Trebuie să ajungem la petrecere.

— E greu, Amy. Cred că la fel e și pentru tine. Ținând hârtia în mână, Derek zâmbi către Amy. Am putea cel puțin să-i dăm o șansă să semneze noul testament.

— Și ce va face după aceea? Se va duce la avocat și va face un altul și noi tot fără bani am rămâne. Nu fi tâmpit, Derek. Împușc-o!

La auzul insultei, Derek se hotărî. Înainte de a mai putea protesta, Monica auzi zgomotul împușcăturii și simți o durere ascuțită în pieptul ei.

Căzu ca o cărămidă pe podea, urmărind sângele întinzându-se pe covorul alb.

— Idiotule! O auzi pe Amy. Unde dracu' ai pus amortizorul? Cu zgomotul pe care l-ai făcut, cineva va chema poliția.

— Nu există amortizoare pentru un pistol de damă. Și apoi, cui îi pasă? Noi nu vom mai fi aici. Hai să mergem.

— Nu putem pleca încă. Nu până nu ne convingem că e moartă. Ți-am spus să o împuști în cap ca să pară o sinucidere. Nu poți să faci nimic cum trebuie?

Monica, agățată de viață, se concentrează asupra inelului de pe degetul lui Amy. Era doar în imaginația ei sau începea să sclipească?

— Vreau inelul meu, spuse încet, știind că era singura ei legătură cu trecutul. Era ultima și singura ei speranță de salvare.

— Niciodată. Amy îl acoperi cu cealaltă mână. E al meu acum.

Totul va fi al meu.

— Bine, șopti Monica încercând să ignore durerea din piept. Cred că se va găsi cineva să se întrebe de ce porți inelul de logodnă al unei femei moarte, pe degetul tău.

Cuvintele îi erau adresate lui Derek, care reacționează imediat.

— Are dreptate. Trebuie să i-l dai imediat înapoi, îi spuse lui Amy. Poți să-l iei mai târziu, înainte de înmormântare. Hai, grăbește-te. Vreau să dispărem de aici.

Amy murmură ceva, dar se aplecă și puse inelul pe degetul Monicăi.

Pe măsură ce viața o părăsea, inelul începea să strălucească tot mai tare. Se întâmpla din nou, acea călătorie sălbatică, în vârtejul timpului.

„Drew”, strigă în mintea ei, ca și cum el ar fi fost steaua ei călăuzitoare.

Drew intră în colibă, gata de a o sugruma pe Rachel, dar nu găsi decât trupul moale și fără viață al soției sale.

Îngrijorat, se așează în genunchi lângă ea. Era mult prea palidă. Îi luă mâinile într-ale lui, ca și cum dacă i le-ar fi strâns ar fi reușit cumva să-i redea căldura vieții.

Înnebunit, îi frecă mâinile, fața, brațele. Ea era miracolul vieții lui, raza lui de speranță. Doamne, o iubea pe această femeie mai mult decât își iubea viața.

— Dar Nicki nu se mișcă. Trebuia să facă ceva. Scormonind în mintea lui, își aminti respirația artificială pe care Nicki i-o făcuse lui Elizabeth. Apucând-o de bărbie, încercă să insufle propria viață corpului ei.

— Drew? Darcy dădu buzna în coliba, cu Elizabeth pe umeri. Doamne, am ajuns cumva prea târziu?

Cuvintele «prea târziu» se răspândiră în încăpere. Drew părea pierdut, împietrit.

Darcy o puse jos pe Elizabeth și se apropiară amândoi, îngenunchind lângă Nicki.

— Am venit să o ajutăm, spuse grăbit. Abbie și băieții vor veni

într-o clipă. Nu am acum timp să vă explic, dar am găsit-o pe Elizabeth încuiată în dulap. Femeia asta nu e Nicki, Drew. Din ce mi-a spus Elizabeth și din ceea ce am simțit eu, cred că e Monique.

Drew, ca ars, își luă mâna de pe ea.

— Poți să-mi dai cartea? o întrebă Darcy pe Li-l Bit.

Încuviințând, Elizabeth se apropie și scoase cartea neagră de sub haină. În momentul în care Darcy o deschise, Abbie intră în cameră împreună cu băieții.

— N-am avut timp decât să citesc ultimele pagini, le explică Darcy, dar din ce știu, Monique i-a luat cumva spiritul lui Nicki și a transportat-o undeva, în timp.

Drew își dădu seama, cu un nod în gât că era cu mult mai rău decât dacă se rătăcea în mlaștină. Nicki trebuie să fie îngrozită. A rămas singură.

— Ce trebuie să fac? strigă la Darcy.

Zăbindu-i, Darcy îi arătă inelul ce pălpâia pe degetul ei.

— E legată cumva de Ochiul lui Zombi, așa încât îți sugerez să i-l lași pe deget. Toți ceilalți, vom face un cerc în jurul vostru.

— Darcy, întrebă Abbie, care nu înțelegea nimic, cum de știți toate astea?

— V-am promis, vă voi explica mai târziu, acum nu mai avem timp de pierdut. Aveți încredere în mine! În timp ce eu voi cânta, încercați să vă gândiți la Nicki și să o chemați înapoi. Știu că totul sună foarte ciudat. Dar dacă vreau să o salvăm, va trebui să ajungem cu gândul acolo unde a alungat-o Monique.

În mintea lui Drew se roteau întrebările. De ce? Cum? Cine? În adâncul inimii însă, Drew știu că întrebările nu o puteau salva pe Nicki.

— Începe să cânti, Darcy.

— Când Darcy începu, Drew strânse mâna cu inelul.

„Ține-mă”, se gândi, amintindu-și că spusese aceleași cuvinte și mai devreme”. Așteaptă-mă, Nicki. Vin!”

După vârtejul înnebunitor. Monicăi îi trebuiră câteva secunde pentru a-și da seama că nu mai era în tunelul timpului. Cineva o prinsese de braț, împingând-o.

— Du-te la el, şuiere a voce în urechea ei, moale, seducătoare. Te aşteaptă.

Clătină din cap, opunându-se. Nu putea vedea pe nimeni în jurul ei. Putea auzi şi simţi, iar ceea ce simţi o umplu de spaimă.

— Fă cum am spus eu, dragă. Sunt eu, mătuşa ta, Judith. Mi-ai promis doar.

Monica ezită, vocea aducându-i aminte de răutăţile şi jignirile din trecut.

— Fă-o pentru mine, continuă vocea să o convingă. Eu sunt familia ta, singura familie pe care o ai.

Dintr-odată însă, îşi aminti cu un vai de dorinţă, că avea acum o familie adevărată şi că trebuia să se-ntoarcă la ei...

— Nu mai sunt fata speriată şi proastă pe care ai condus-o, strigă Monica, hotărâtă să o înfrunte pe mătuşa sa. Acum am ceva pentru care merită să lupt împotriva ta.

— Ha! Nu te poţi lupta cu Zombi.

— Nu? Priveşte-mă!

Un vânt începu să şuiere la urechile ei, încercând să o împingă în prăpastia necunoscutului; dar, ca şi cum ar fi fost ancora ei, Monica se gândi la Drew şi la copii. Şi-i imaginea înconjurând-o, strâns lipiţi în jurul ei. Şi vântul se opri la fel de brusc cum se stinse.

— Du-te la el, lua-te-ar dracu'! îi spusese vocea înnebunită. Fă cum am spus său". Te voi...

— Mă vei încuia în dulap? Imediat ce rosti aceste cuvinte şi îşi reaminti celelalte răutăţi, Monica îşi dădu seama de ce mătuşa Judy se schimbase atât de mult când îşi pusese inelul de logodnă al lui George Sumner. Nu mai era Judy. Era Monique.

Monstrul pe care jurase să nu-l mai lase niciodată să se apropie de copii.

Se simţi puternică, exact ca şi cum o forţă exterioară îi sărise în ajutor, înzecindu-i puterile. Chiar dacă va trebui să lupte cu zece Monique, nu va lăsa răul să învingă. Avea puterea ei, puterea dragostei; şi, oricât i-ar fi luat, Monica voia să-şi protejeze familia.

— Trebuia să mi te supui, îi ceru Judith-Monique, vântul

începând din nou să sufle cu putere. Zombi trebuie să-și primească sufletul.

— Atunci, du-te la el! mai bine du-te în iad!

Auzi urletul lui Monique, în momentul în care Monica se simți trasă în sus cu putere și aruncată din nou în vârtejul spiralat al timpului.

Monique se simțea liniștită și se gândi că Zombi, într-adevăr, nu o dezamăgise.

Un zgomot ciudat o făcu să deschidă ochii. Cu dezamăgire, simți durerea agoniei în pieptul său. O văzu pe Amy Piersoll încercând să-i ia inelul de pe deget. În același timp se auzi o sirenă ce se apropia rapid.

— Poliția! strigă Derek, aruncând pistolul pe podea, îmi pare rău, dragă, dar eu o șterg de aici.

Amy încercă să plece după el, dar Monique o prinse de picior cu ultimele puteri. Era slăbită, dar nu o putea lăsa să plece până ce nu avea și celălalt inel pe deget.

La dracu', era prea slabă, iar buzunarul ei părea la kilometri distanță. Toată puterea și-o puse în a sta dreaptă în fața lui Amy care înmărmurise.

Monique auzi sirena oprindu-se și apoi pași grăbiți urcând scările. Își întinse mâna liberă spre buzunar.

Spre dezamăgirea și surpriza ei, al doilea inel nu mai era acolo. La dracu' cu Monica, se dusese înapoi în trecut, cu inelul...

Slăbind strânsoarea, Amy își eliberă piciorul; prea târziu, însă. În ușa apăru un ofițer de poliție.

— Nu sunt eu criminala, încercă Amy să protesteze. Derek a tras.

«Bine...», se gândi Monique, «... se vor învinui unul pe celălalt.»

Dându-și seama că era timpul să părăsească trupul nefolositor al Monicăi, spiritul lui Monique se ridică în căutarea altui trup. Știu că nu o are nici pe Rachel, nici inelul. De acum înainte va fi singură. Poate că mai exista o posibilitate, totuși... Tot ce-i rămăsese era o tăcere întunecoasă ce o înghițea cu totul.

Îngrozită, își aminti avertismentul lui Rachel. Era oare moartea

ei?

Țipând, se simți pierdută în infinit, știind că va muri pentru totdeauna.

— E Nicki, o auzi Monica pe Li-l Bit. Vezi, zâmbește și are privirea ei.

Privind în jurul ei, văzându-i pe toți îngrijorați, Monica se simți dintr-odată liniștită.

— Bine ai venit acasă, doamnă Sumner! îi spuse Drew bucuros, scoțându-i inelul de pe deget. Și, de data asta, aici vei rămâne pentru totdeauna!

Monica stătea pe terasă, privindu-i pe Abbie și pe Darcy, ce se plimbau printre stejarii de lângă râu. Zâmbind, se întrebă dacă și ei descoperiseră farmecul golfului. Dacă da, ar face bine să se căsătorească mai repede.

— Uite! strigă Li-l Bit.

Monica își întoarse privirile spre gard. Fetița îl prinse pe Andrew de un picior în jocul lor, de o parte și de alta a gardului.

— Am reușit, Nicki! L-am prins, în sfârșit!

Monica zâmbi, amintindu-și că în prima zi când apăruse în viața lor, copiii jucau același joc. Privindu-i; se gândi cât de aproape de paradis ajunsese viața ei.

— Bravo, draga mea! îi spuse fetei. Poate că de acum înainte nu te va mai necăji.

— Ah, Nicki, tot timpul îi ții partea.

— Chiar așa? Atunci, cine a convins-o să-ți dea înapoi praștia ieri dimineață? Veniți la mine, amândoi. Și tu, Stephen. Cred că astăzi nu ne-am îmbrățișat încă.

Băieții bombăniseră ceva... Doar fuseseră și ei în spatele lui Drew pentru a o salva. Acum aveau toate motivele să o copleșească, să o sufocă cu îmbrățișări.

— M-am gândit, spuse Li-l Bit. Nu mai vreau să-ți spun Nicki de acum înainte.

Surprinsă și puțin rănită, Monica o privi curioasă.

— De ce?

Li-l Bit ridică din umeri.

— Nu mai e nevoie. Vreau să-ți spun mama.

Monica își întoarse privirile spre băieți. Stephen sparse tăcerea:

— Și noi.

Andrew se mulțumi să dea din cap.

— Asta... adăugă Stephen, dacă vrei și dacă nu te superi.

Copleșită de emoții.

— Monica începu să plângă.

— Nu mă supăr...

— Bine! răspunse Andrew, arătând cu degetul spre drum.

Ultimul care se urcă în stejar ia o pedeapsă de la ceilalți.

Toți trei se năpustiră, cățărându-ne în copac. Privindu-i fericită, Monica auzi ușa deschizându-se ușa în spatele ei. Știu chiar fără să se întoarcă. Era Drew. După noaptea îngrozitoare din coliba lui Rachel, între ei se sudase o legătură indestructibilă, o adevărată punte între sufletele lor.

Drew. Se apropie și-și puse mâinile calde pe mijlocul ei. Monica hotărî că, atunci când se va simți mai puternică pe sentimentele ei și își va putea controla emoțiile și când vor sta de vorbă în pat, îi va spune despre copilul ce creștea în pântecul ei.

— S-a sfârșit? întrebă Monica.

— 1 Da. Sprijinindu-și bărbia de umărul ei, Drew o trase aproape de pieptul lui. Putem sta liniștiți acum. Jurnalul și inelul sunt undeva pe fundul bătrânului Mississippi. Sau al Oceanului.

Aruncase inelul, dar simțise nevoia de a citi jurnalul lui Monique. Să cunoască până unde ajunsese răutatea ei și dacă le-ar fi putut afecta viitorul. Nu era însă un lucru înțelept să-l păstreze și să-l găsească, într-o bună zi, Stephen, Andrew sau Elizabeth.

Drew era nervos că nu o mai găsiseră pe Rachel, dar Monica știa că nu o vor mai vedea niciodată. Își dorea să șteargă orice amintire legată de Monique. Până și aerul trebuia reîmprospătat.

Gândul că sufletele își pot schimba corpurile o făcea încă să se înfioare. Venise aici, în lumea lui Drew și schimbase fără voia ei viitorul...

La început îi fusese greu să accepte faptul că se plimbase prin timp așa cum s-ar fi putut plimba prin grădină. Apoi, își dădu seama că rostul ei era să facă parte din viața lui Drew.

Avusese dreptate în ziua aceea îndepărtată, când crezuse că a ajuns la poarta paradisului.

— Copiii vor să-mi spună mama, îi spuse lui Drew, cu vocea tremurândă.

Drew veni în fața ei.

— Nu-mi spune că ai să plângi din nou. Doamnă Sumner, uneori am impresia că te transformi într-o fântână arteziană numai ca să mă faci să te sărut.

— Se poate.

Zâmbind, Drew o strânse la piept și o sărută cu patimă.

S-ar putea să nu fie niciodată bogați... S-ar putea să uite confortul... Dar avea această casă, copiii ei și un bărbat adevărat, care o iubea din toată inima.

Lăsându-se moale în brațele lui, Monica știu că nu mai era la porțile paradisului, privind înăuntru pe furiș.

Acum, găsisese calea și reușise să intre.

Era și va rămâne în inima paradisului.

Pentru toată viața ei.